Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 67-73
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

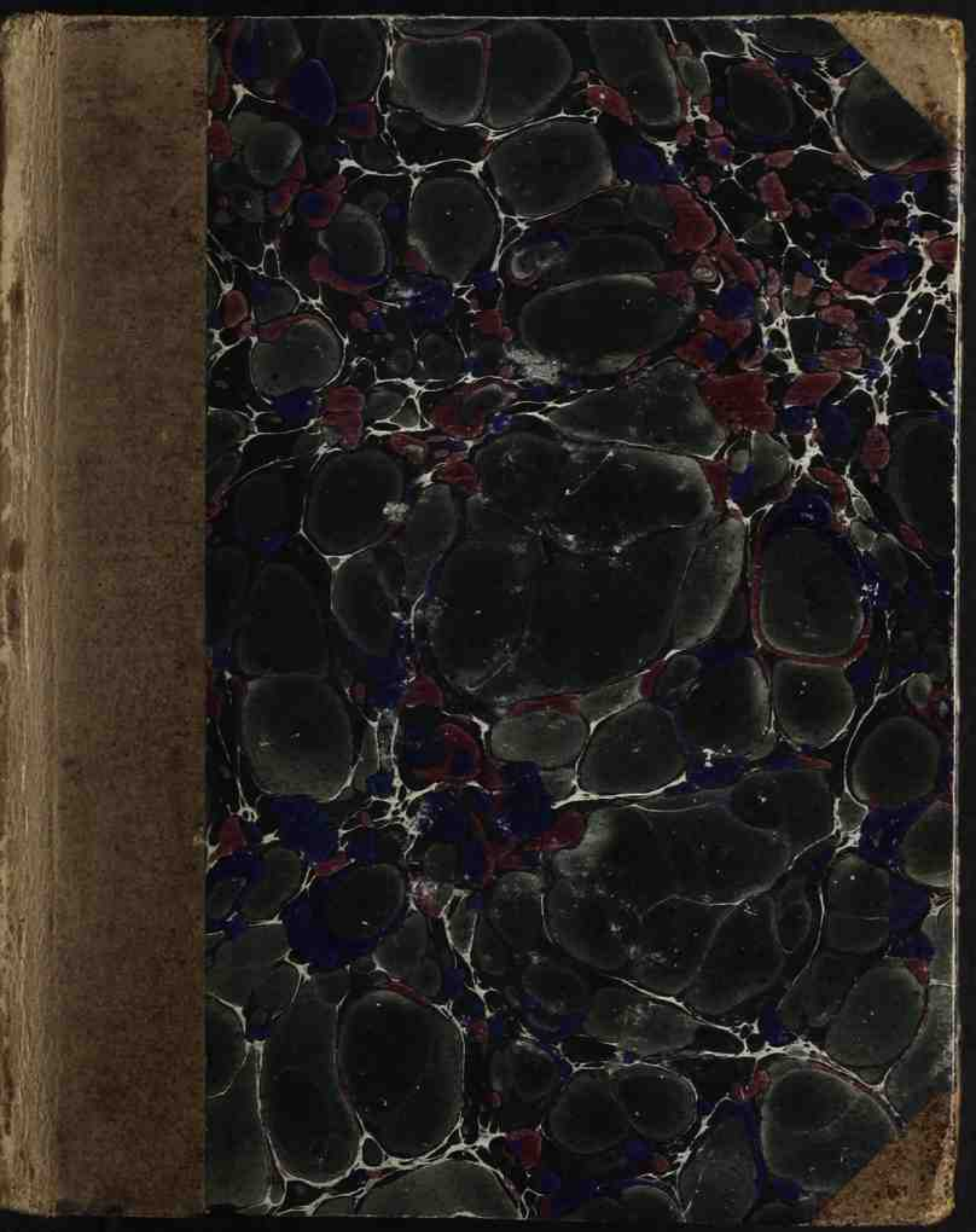
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58,-49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02060 8

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter

Oversatte fra Originalsproget.

Syv- til ni og tredsindstyvende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1836.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galére.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Boye.

Første Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1836.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Forerindring til den danske Oversættelse.

For længere Tid siden havde Forlæggeren anmodet mig om, til den fuldstændige Samling af Coopers Romaner, han udgiver, at levere Oversættelser af „the Water-witch" og „the red Rover" ligesom jeg alt tidligere til denne Samling havde oversat „Lodsen." Langvarig Sygdom og endnu vedvarende Ubeqvemhed til Arbeid, der fordrer nogen vedholdende Stillesidden, hindrede mig i at opfylde mit derom givne Løfte, og jeg har, da Udgivelsen af disse Coopers Værker nu ikke længere kunde udsættes, maattet indskrænke mig til blot at besørge Fordanskningen af de

forekommende Sø-Termini. Dette er altsaa den eneste Deel, jeg har kunnet tage i disse Oversættelser, hvilke jeg iøvrigt haaber ville vorde udførte med samme Omhu, som den, der af mig anvendtes paa hiint tidligere Arbeide. Det er ingenlunde for at ophøie mit eget Arbeid at jeg nævner den derpaa anvendte Flid, hvilken jeg holder for en Oversætters simple Pligt, skiøndt jeg seer at mange af vore og vore Naboers, de Tydskes, Oversættere ere af heel modsat Mening. De troe at have opfyldt alle Pligter, saa vel mod andre, som mod sig selv, naar Oversættelsen i en Hast er færdig og Honoraret hurtig fortient.

Vore Oversættere, siger Lessing i et af „Brevene over den nyeste Literatur", arbeide bestandig rask fra Haanden; hvad have de ikke alt oversat, og hvad ville de ikke fremdeles oversætte! — Af denne Yttring, skreven i Aaret **1759**, vil man alt see, at Klagen over det Uvæsen, der i vore Naboers, som i vor egen Literatur er drevet med Oversættelser, er temmelig gammel. Men den lød endog tidligere her hiemme fra en Mand, hvis Ord maatte have ikke mindre Vægt end Lessings. I Fortalen til sin Oversættelse af Herodians Historie (1ste Opl. **1746**) siger Holberg:

„Hvis nogensteds er fornødent at giøre Erindringer om Skrifters Oversættelser, saa er det her i Norden, hvor **enhver, som løseligen forstaaer tvende Sprog, bilder sig ind at kunne være en beqvem Oversætter**, da det dog er et Arbeide, hvortil de anseeligste Mænd i Frankrig og Engeland begive sig ikke uden skiælvende. Her i Norden er det hver Mands Arbeide; thi vil man spørge euhver ung Scholar, om han drister sig til at oversætte en Bog, vil han lee ad Spørgsmaalet, holdende det ganske unødvendigt, hvilket han dog ikke vilde giøre, hvis han ret forestillede sig Arbeidets Vanskelighed, og hvis han eftertænkte, at blandt utallige Oversættere findes der ikkun faa, som have fornøiet **Publico**. Nogle paatage sig at oversætte Bøger, førend de ret forstaae Sprogene; de samme bør forbydes at skrive: Andre forstaae vel Sprogene, men iagttage ingen Regler ved Oversættelsen; disse behøve Underviisning. De Feil, som begaaes af de sidste, ere adskillige: Nogle binde sig saa stærk til Originalerne, at Oversættelserne blive uforstaaelige: Andre bekymre sig allene om Meningen, og tage sig i Oversættelserne alt for stor Frihed, hvorved foraarsages, at man i Versionen læser det, som

ikke findes i Originalen. En retskaffen Oversætter tager herudi en Middelvei, saa at han ikke viger fra Originalen uden i Talemaader, som stride mod det andet Sprogs Egenskab. Hvad som i eet Sprog er en Ziirlighed, er i et andet en Vanheld. Dette tage alle Oversættere ikke i Agt, og derudover, ved at twinge et Sprog efter et andet, foraarsage at det ypperligste Skrift ved Oversættelsen bliver affmagende og latterligt.

Saavidt Holberg, der endnu længere hen i sin Fortale omtaler det Hastværk, der dengang, som nu, characteriserede vore (og de tydske) Oversættere, i stærk Modsætning til den Flid, de franske Skribenter anvendte ved Oversættelses-Arbeidet. Denne roesværdige Omhu, bemærker han fremdeles, gik dog hos een Franskmand, Vaugelas, alt for vidt, i det han paa sin Oversættelse af Curtius anvendte hele tredive Aar; hos os, tilføier han noget satirisk, „vilde enhver Student forpligte sig til at oversætte Curtium i tredive Dage. Men Oversættelsen blev og derefter."

Holberg har i det mindste for saa vidt Ret, at det for en stor Deel er unge Mænd, der give sig af med at oversætte for Publicum. Og disse unge Oversættere giøre sig en dobbelt For-

deel af deres Arbeide. Naar Andre nemlig ville erhverve sig Færdighed i et fremmed Sprog, maae de antage og betale en Sproglærer; vore Oversættere derimod paatage sig en Oversættelse, hvilken de lade sig betale af en Forlægger, og øve sig med det samme i Sproget. De lære Sproget for Forlæggerens Penge, og det kunde ifølge heraf synes som visse af vore Forlæggere vare høifortiente Mænd, paa hvis Bekostning unge Mennesker oplæres i Konsten at oversætte. Men da hine Herrer Forlæggere dog igien lade sig Omkostningerne erstatte af Publicum, saa vilde man med noget større Skin af Rimelighed komme til den Slutning, at, foruden anden offentlig Understøttelse til Ungdommens Forfremmelse i Kundskaber, lærer samme Ungdom ogsaa paa offentlig Bekostning at oversætte af fremmede Sprog. Desværre vise gientagne Forsøg af disse Oversættere, at denne Maade, fra det Offentliges Side at befordre Kundskabers og Færdigheders Erhvervelse paa, ikke er den hensigtsmæssigste; thi deres sidste Oversættelser ere omtrent ligesaa feilfulde som de første. Lessing har allerede i sin Tid (et andet Sted i de nævnte literariske Breve) paastaaet, at Oversætterne, ligesom de sielden forstaae Sproget

ret, endnu sieldnere ere istand til at eftertænke, det er: at forstaae deres Original. De gaae nemlig aldeles mechanisk tilværks, som Afskrivere, der Ord for Ord, Linie for Linie, copiere den forelagte Original. Og saaledes erhverve de sig, endog ved gientagne Oversættelser, næsten ingen anden Færdighed, end Finger-Færdigheden. Vare de istand til, eller holdt de det for deres Pligt, at følge Forfatterens Ideegang, at overtænke hans Skildringer og de fremstilte Scener, saa undgik de ofte at oversætte snart meningsløst, snart modsigende.

Siden Holbergs og Lessings Tider har dette Onde forværret sig i samme Grad næsten som Oversættelsernes Antal er voxet. Hvad er vel de udkomne Oversættelser i Midten af det forrige Aarhundrede at ligne med Mangfoldigheden i det nærværende? Naar Holberg i det ovenfor Anførte beder unge Oversættere betænke, hvor faa blandt Oversætternes Mængde der have tilfredsstillet Publicum, saa kan man ikke andet end bemærke, at Publicum i hans Tid maa have været langt mere kræsent end nu. I vore Dage kunde Oversættere af hiint Slags meget vel til Giengield bede ham betænke, hvor let Publicum tvertimod nu omstunder er at til-

fredsstille; de kunde anføre som Beviser den Legio af maadelige Oversættelser, der, Maadeligheden uagtet, finde Understøttelse og Adgang. Det synes i vor Tid at være Publicum ligegyldigt enten man af dets Yndlingsforfattere byder det omhyggelige eller afjaskede Oversættelser. Det tager til Takke dermed paa det allergodmodigste, eller (som det efter et nymodens, ofte dadlet, men idelig gienkommende, Yndlingsudtryk kunde hedde) paa det „allergodhedsfuldeste." Hvorledes Walter Scott, medens han var i Mode, oversattes i Tydskland, veed ikkun den, der har havt Leilighed til at sammenligne disse Fabrik-Oversættelser med Originalerne. Paa Troskab i Hensyn til Stiil og eiendommelig Maneer var i deslige Oversættelser ikke at tænke, og man kunde vel paastaae, at de, som kun derfra kiendte hiin beundringsværdige, skiøndt vistnok overvurderede Digter, dog ingenlunde vare istand til at bedømme ham ret. De tydske Oversættere behandlede Walter Scott som Dossennus sine Skuespil; de ønskede kun Honoraret og brøde sig lidet om Arbeidets Værdie; de gave omtrent hans Værker i deres egen Stiil, afknappede hans unegtelig store Vidtløftighed, og udelode hvad de ikke gad eller ikke kunde

oversætte. Hvorledes skulde man ellers have faaet den store voluminøse Englænder til at passe i tydske Romanlæseres „classiske Etui-Bibliotheker" (en smuk Speculation, der holder sig for det meste ved stiaalet Gods). Dog kan man ingenlunde give dem, der have læst tydske Oversættelser af Digteren i større Format, en bedre Trøst. Thi hvad her er sagt, gielder for det meste om samtlige disse Hastværks-Arbeider. Er det gaaet fremmede Digterværker saaledes i Tydskland, hvilken Skiebne kunde de da vel i Almindelighed vente sig i vor langt mere indskrænkede Literatur? Den Digter, vi omtale giør en Undtagelse herfra. De fleste af hans Romaner havde hos os den sieldne Lykke, at træffe en Oversætter, der, selv Digter, havde Sands og Kierlighed for sin Original. Nogle faa andre Undtagelser gives der vel ogsaa.

Men en aldeles modsat Skiebne havde paa dansk Grund et Digt, der ikke blot for Nabolavets Skyld i høi Grad fortiente en bedre: Tegnérs Frithiof.* Den fremkom her tillands

* Det er unegteligt, at Oehlenschlægers „Helge" har været Forbilledet for „Frithiof," skiøndt man i dette sidste Digt intet finder af den høie Simpelhed, det Oldtids Præg, der characteriserer hiint. At det heller ikke i andre Henseen,

(thi i Norge var den heldigere) i en saakaldet dansk Oversættelse, der, uagtet Sprogenes nære Slægtskab, var saa ussel, at den kan regnes blandt noget af det skammeligste i denne Green af Literaturen. Det hører netop til at characterisere hiin uforsvarlige Tiltakke-Tagen, at denne slette Oversættelse fandt mange Læsere, ja mange dannede Læsere; skiøndt det her var saa meget mindre fornødent, at understøtte noget Slet, som enhver Dansk, med ringe Umag, og ikke større Bekostning, kunde have tilegnet sig Originalen, hvis Sprog for os er saa let tilgængeligt.

Den Forfatter, hvis Fortællinger nærværende Samling leverer i danske Oversættelser, kunde endnu mindre end Walter Scott vente skaansom Behandling af Hurtigskriverne i de tydske Oversættelses-Fabriker. Jeg vil ikke tale om hvor ofte ogsaa i disse paa Tydsk omplantede

der naaer sit Forbillede, er vist. Og dog har „Frithiof," fremfor „Helge", nydt den Ære at blive oversat paa to fremmede Sprog: Tydsk og Engelsk. Men hiint Digts moderne blomstrende Stiil er ogsaa langt lettere for en Oversætter at behandle, end det danskes mere eiendommelige og nationale, hvis Skiønheder kun fuldkommen kan nydes i Originalsproget.

Cooperſke Romaner enkelte Ord og hele Sætninger ere enten urigtig overſatte eller reent udeladte. En Hr. **Treu**, f. Ex., der ſom Overſætter ingenlunde ved Troſkab hædrer ſit Navn, har paa denne Maade leveret „the Pilot" i ſit Modersmaal.* Dog deslige forſætlige og uforſætlige Haſtværks-Synder hvile paa de fleſte tydſke ſaavel ſom danſke Overſættere. Men hvad ſkulde hine foretage med de hyppig forekommende Sø-Termini, med Skildringerne af Tildragelſer og Optrin til Søes, hvorved Ting og Gienſtande forekom, ſom de ei engang kiendte af Navn og hvorom de intet Begreb kunde giøre ſig. Her, ſkulde man troe, maatte dog den raſke Fart ſtandſe. Ingenlunde! De arbeidede ufortrøden „friſch von der Fauſt weg," i det Haab, at Læſerne lige ſaa lidet forſtode det Overſatte ſom de ſelv. Men noget mere fortvivlet galt, end disſe Overſættelſer, kan man neppe foreſtille ſig. Derſom Nogen vilde fra et fremmed Sprog overdrage en Beſkrivelſe over et Maſkinerie, dets Sammenſætning, dets Arbeider,

* Der Lootſe. Ein Seegemälde von Cooper. Aus dem Engliſchen überſ. v. M. Treu. Frankf. a. M. bei Sauerländer. Et Sted ſtøder jeg nu juſt paa (S. 116 i 3 B.) hvor tre Linier paa eengang ere overſprungne.

og Maaden, hvorpaa det udførte dem, uden at have seet Maskineriet, uden at have nogen Forestilling om det, dets Construction og dets Gang, og uden anden Hielp ved Oversættelsen, end den, en Ordbog kan yde, saa kunde et saadant Arbeid ikke let blive mere forvirret, mere blottet for al Sands og Sammenhæng, end, i Hensyn til det Nautiske, hine Oversætteres, der have indlemmet Coopers og adskillige andre nautiske Romaner i den tydske Literatur. Om de endog vare istand til ved Hielp af Ordbøgerne at erholde de til hvert nautisk Udtryk svarende Ord i deres Sprog, var det dem dog umueligt at anvende dem rigtigt. Men selv de enkelte Ord ere galt oversatte og det Hele ofte meningsløst. Fortæller, f. Ex., Originalen: at et Skib ligger bi i en Storm,* saa lade disse Oversættere det i samme Storm „seile for Vinden med sit Topseil" (unter seinem Topsegel vor dem Winde hergehen), og lidet efter bliver dette samme "Topsegel" (det engelske topsail, men vort „Mersseil" der ligeledes i det tydske Søsprog hedder „Marssegel")

* D. e. ligger med faa Seil, saaledes stillede, at Skibet kommer saa lidet bort fra sit paaværende Sted som mueligt, enten for ei, i haardt Veir og Modvind, at sættes for langt ud af sin Cours, eller for at bie paa nogen.

til et „Bramsegel“ (Bramseil, et Seil, som aldrig føres i en Storm) uagtet det tre Linier derefter hedder, at Bramstængerne (paa hvilke Bramseilene heises) ere nedtagne! Lader Originalen „mindske Seil,“ saa lade Oversætterne „aftakle“ (abtakeln*) og det midt i rum Sø; gjøres der klart Skib, og man laver sig til en Fegtning med en fiendtlig Krydser, hvorfor Kanonerne klares for alt hvad der belemrer dem, og deres Surringer fratages, samt Rærne hænges i Raakiettingerne, saa hedder det i Oversættelsen: at Kanonerne tages ned af deres Stelladser og rettes (die Kanonen werden von ihren Gestellen herabgenommen, und gerichtet) og at Rærne indtages (werden eingezogen**). Betænker man, at Kanonerne slet ikke kunde bruges saaledes nedtagne, og at hvis Rærne toges bort, maatte Skibets vigtigste Seil, der ere fastgiorte paa Rærne, og ere uundværlige til Manoeuvrerne i Fegtningen, følge med, saa vil man, endog uden at forstaae Originalsproget,

* I det Engelske: strip off some of the clothes; ved clothes forstaaes Seilene.

** Disse Steder forekomme samtlige i den ovennævnte Hr. Treu's Oversættelse af „Lodsen.“

og dets bestemte tydelige Ord, indsee hvor sandsesløs den anførte Oversættelse er. Andetsteds støder man paa Udtryk som „Top=Besan=Mast" for: „Besan=Mars" (Krydsmers), „Top=Vorsegel" for: „Vor=Marssegel" (Forre=Mersseil) og endelig paa den Forsikkring, „at Vindstød (Byger) i de indiske Farvande kunne kaste Skibet saaledes paa Siden, at Spidsene (Toppene) af dets Master dyppe sig i Havet (daß die Mast=Enden in's Meer tauchen)*; og dog kuldseiler samme Skib ikke! Her menes ventelig: Raanokkerne (paa tydsk Raanocken) det er: Spidsen eller Enden af de (tvers over Masterne hængende) Rær, thi Nokken af Underrærne (de lavest hængende) paa et Skib kunne let ved Overhalinger i huul Sø komme til at berøre Vandet.

Kunde det lønne Umagen og tilstedede Tid og Leilighed at giennemgaae disse tydske Oversættelser, Side for Side, er det rimeligt, at endnu latterligere Ting fandtes. Mange lignende Steder har jeg, uden dog heel at giennemlæse nogen af dem, bemærket; især erindrer jeg en Mængde i en af Capitain Marryats oversatte Romaner, hvilken jeg nu ikke har ved Haanden.

* Trelawney's Abentheuer in Ostindien. Aus d. Englischen v. C. Richard. 1832. 1ster B. S. 107.

De to Skrifter, hvis Titler jeg har anført, ere ikke udkomne i noget af de Eftertrykkerier, der udgive „Etui-Bibliotheker" og „Classikere" (fra Forlæggere af det Slags var man vel ikke berettiget til at vente andet end Fusker-Arbeid) men i bekiendte reelle Boghandlinger. Da de nævnte to Oversættelser virkelig, de mange Feil uagtet, høre til de bedre, saa gior man de øvrige ingen Uret ved at bedømme dem efter disse. Jeg vil derfor slutte med endnu en Prøve af den ene, en Prøve af saa udmærket en Natur, at den vel neppe bedre kan findes hos nogen foregaaende eller efterfølgende sig i det Nautiske forsøgende Oversætter.

Det er i Coopers „Lods." Chefen for Skonnerten Ariel, hvilken som Tender havde fulgt en ved Kysten af England krydsende nordamerikansk Fregat, roser sin Skonnerts Egenskaber og udmærkede Seilads, efter at dette Fartøi ved et ulykkeligt Skibbrud er tabt. Det var en herlig-Skabelon, siger han, det netteste Løb i Vandgangen, der nogentid forbandt Stævn med Stævn i et Skib. Da vi krydsede ud af Chesapeake-Bugten, gik jeg med opgivne **Topseil** for at bie paa Fregatten*. Det kunde jeg altid gisre

* Mindre Fartøier, som Skonnerter, have intet Mers, og derfor kaldes hiint Seil et Topseil, som paa Brigger, Fre-

smuult Vande med en frisk Bramseils-Kuling. For at fatte denne Roes tilfulde, maa det vides, at Orlogsfregatter ere de hurtigste Seilere og at det er sieldent, at mindre Fartøier kunne staae sig mod dem i Seilads. Naar Skonnerten altsaa i Krydsning (den vanskeligste Seilads, hvorved en god Seiler især skal vise sig) tog sine Topseil ind (gav dem op, halede dem ved Hielp af Givtouge og Gaardinger op under Raaen) hvorved den formindskede Antallet af sine Seil og derved sin Fart, for ei at vinde et alt for stort Forspring for Fregatten, saa var dette et uimodsigeligt Beviis for Skonnertens udmærkede Seilads. Men saaledes overgaae Fregatten i Hurtighed kunde den dog kun i smuult Vande (hvor der ingen høi Sø var) og naar det ikke blæste for stærkt.* Hvorledes har nu vor tydske Oversæt-

gatter og større Skibe hedder Mersseil. Englænderne kalde alle slige Seil topsails.

* Det ovenfor anførte Sted lyder i Originalen saaledes: She was a precious Model; the cleanest run, and the neatest entrance, that art ever united on the stem and stern of the same vessel! I gave the frigate my top-sails in beating out of the Chesapeake. I could always do it in smooth water, with a whole-sail-breeze. Mere ordret kunde dette lyde omtrent saaledes: .... det netteste Løb,

ter givet dette Sted? Vi ville høre ham: Es war ein herrlicher Bau! Der ſchnellſte Segler, und vom Top bis zum Kiel das netteſte Schiff, das je eine Menſchenhand zuſammenfügte. (the cleanest run overſættes ved: „der ſchnellſte Segler"! og stem and stern, Forſtævn og Agterſtævn, er bleven til „Top" og „Kiel"! dog det bedſte kommer endnu:) Ich lieh der Fregatte mein Bramſegel, um aus der Cheſapeakebay herauszukommen. Ich konnte dieſes bei ſtillem Waſſer und gutem Winde immerhin miſſen. — En ſvær Fregat maatte altſaa laane et Bramſeil af den lille Skonnert (dette, veed enhver Læſer af „Lodſen," var Forholdet mellem disſe Skibe), for at komme ud af Cheſapeak-Bugten! og Skonnerten kunde altid undvære dette Seil i ſtille Vand og god Vind, da man ſædvanlig netop ønſker at tilſætte ſaa mange Seil, ſom haves og kunne anbringes.

Recenſenterne (paa hvilke man forreſten

og den pæneſte Skarpning, ſom Konſten nogentid forbandt med For- og Agter-Stævn i et og ſamme Skib. Jeg gav Fregatten mine Topſeil (en bekiendt Skibstalemaade) da vi krydſede ud af Cheſapeake. Jeg kunde altid gjøre det, i ſmuult Vande med en Bramſeils-Kuling. (a whole-sail-breeze: en ſaadan Kuling at man kan føre alle Seil.)

hvad dette Slags Skrifter angaaer ikke kan stole) have, saavidt jeg har erfaret, roest disse Oversættelser, skiøndt de heller ikke i det Øvrige anbefale sig ved stor Troskab. Naar man veed, at adskillige danske Omplantninger af engelske Romaner ere giorte efter hine tydske, kan man bedømme, hvormegen Tillid en Deel af vore egne fortiene. De danske Oversættelsers Uefterrettelighed i Hensyn til Sø-Termini er dog endnu mere at laste, end hines; thi en søfarende Nation har naturligviis et for alle let tilgængeligt Søsprog, og det er ikke forbundet med stor Vanskelighed hertillands at erholde fornøden Underretning om Gienstande, Søvæsenet vedkommende. I øvrigt mangler det tydske Sprog ingenlunde en fuldstændig nautisk Terminologie, ligesom Rødings bekiendte tydske Marin-Lexicon giver en temmelig instructiv Forklaring over disse Termini og er ledsaget af et udførligt Inder over de fremmede i alle europæiske Sprog.* Men deels er dette Søsprog selv fremmed og uforstaaeligt for de Tydske, der boe langt fra Kysterne, deels er det meget beslægtet med det Plattydske, et Sprog, der er

* Allgemeines Wörterbuch der Marine, in allen europäischen Seesprachen. (Hollandsk, Dansk, Svensk, Engelsk ɔc.) Hamburg u. Halle.

saa foragtet, at en af „det unge Tydsklands" Koryphæer, Hr. Ludolf Wienbarg, ikke har taget i Betænkning i et eget Skrift at foreslaae dets totale Udrøddelse.* —

I Konstord og Talemaader, der angaae et eget Fag, kan man let begaae Feil, naar man ikke dagligen har Leilighed til at bruge og høre deslige Udtryk eller til at sysselsætte sig med didhørende Gienstande. Dette kan vistnok ogsaa undertiden være hændet mig i de Oversættelser, jeg har leveret af de i nærværende Roman forekommende Steder, hvor Begivenhederne dreie sig om Søvæsen og Sømandsskab. Derfor maa jeg bede Læserne om Undskyldning og Kyndige om skaansom Bedømmelse. Jeg har anvendt al Flid for ikke at feile, og utilbørlige Feil haaber jeg heller ikke skal findes, uagtet den Tid, der til Arbeidet var mig forundt, maatte af Nødvendighed være kort.

A. C. Boye.

* Til Lands nemlig; han har ikke yttret, om han ogsaa vilde have det forbudet til Søes.

Forfatterens Fortale.

Christenheden river sig efterhaanden løs fra Middelaldernes Uvidenhed, Raahed og Forbrydelser. Det ansees ei længere for roesværdigt, at den Haand, der færdes med Sværdet, aldrig førte Pennen, og det er længe siden, at man hørte op med at skamme sig ved Kundskaber. Midlerne til at udbrede Grundsætninger og Kiendsgierninger ere blevne forøgede og have tilligemed den mere overhaandtagende Oplysning bevirket, at en sundere Moral og en retfærdigere Fremgangsmaade have faaet Hævd i den hele civiliserede Verden. Den der altsaa, naar Aarene faae hans Haab til at svinde, kommer til den Overbeviisning, at Menneskeheden gaaer tilbage, er sandsynligviis lige saa langt fra Sandheden,

som Sværmeren, der i det nittende Aarhundredes Begyndelse seer en gylden Tidsalders Morgengry. At vi høiligen have draget Nytte af vore Forfædres Meninger og Bedrifter, er ligesaa vist, som at der vil findes Anledning til at forbedre den Moral, vi efterlade Efterverdenen til Arv.

Da den fremskridende Civilisation tvang Europa til at raade Bod paa den Grusomhed og Uretfærdighed, der udøvedes saa aabenlyst, indtil Bogtrykkerkonsten blev opfunden, giorde hiin anden Halvkugle Amerika til Skuepladsen for saadanne Handlinger, som Skiændselen forbød at giøre Hiemmet nøiere bekiendt med. Der var kun Lidet, der bar Præget af Ulovmæssighed, Kiøbmandsfærd og smudsig Egennytte, som de, der kaldte sig Continentens Herrer, undsaae sig for at udføre, naar de vare frie for umiddelbar Ansvar til det Samfund, i hvilket de vare opdragne. En Drake, en Roger, en Dampier vare i hiin Tid, skiøndt indførte i Søheltenes Liste, ei andet end privilegerede Sørøvere, og de Optrin, der foresaldt iblandt Fribytterne paa Landet, vare ofte af en Charakteer, der nedværdigede Menneskenaturen.

At Colonierne, der udgiorde Stammen til denne Republik, undgik de alvorligere Følger af en saa vild og vidtudstrakt Fordærvelse, kan kun tilskrives deres Charakteer, som befolkede dem.

Maaskee nedstamme ni Tiendedele af alle Unionens hvide Indbyggere umiddelbart fra Mennesker, der forlode Europa, for at dyrke Gud overeensstemmende med deres Overbeviisning og Samvittighed. Naar Puritanerne fra Ny-England, Quækerne fra Jersey, Pensylvanien og Delaware, Katholikerne fra Maryland, Presbyterianerne fra Virginiens og begge Karolinernes øvre Grevskaber og Huguenotterne medbragte deres forskiellige Secters Overdrivelse, da var det en Overdrivelse, der havde en velgiørende Indflydelse paa mange af deres Handlinger i det daglige Liv. Alligevel lykkedes det ei de engelske Provindser tilfulde at befries for den moralske Afhængighed, der næsten synes uadskillelig fra Colonialregieringen, eller ganske at undgaae Tidernes vidtudbredte Smitte.

Staten New-York var, som vel bekiendt, oprindeligen en Coloni af de forenede Nederlande. Anlægget skedte i Aaret 1613; og Hollændernes ostindiske Compagni, under hvis Autoritet Etablissementet oprettedes, giorde Krav paa hele Landet imellem Konnektikut og Mundingen af Delaware-Bugten, en Landstrækning, som, da den havde en lignende Dybde opveiede hele Overfladen af det nærværende Kongerige Frankrig.

Af dette uhyre Land besad de alligevel aldrig mere end et smalt Strøg paa begge Sider af Hudson og hist

og her en Colonie paa nogle lave Steder ved Floden, længer ind i Landet.

Der er et Forsyn, som styrer Nationernes Skiebne og tilintetgiør Menneskenes sindrigeste Beregninger. Havde Hollændernes Herredømme vedvaret et Aarhundrede længere, da vilde der lige i Unionens Midte have levet et Folk, der i Sprog, Herkomst og Sæder havde været ganske forskielligt fra dens øvrige Dele. Hvor uretfærdig og ubillig end Engellændernes Erobring i Aaret 1663 var, i og for sig selv betragtet, saa fiernede den dog Faren, og giorde først Sit til at den store Overeensstemmelse i Charakteren, der heldigviis nu har faaet Overhaand, kunde blive indført.

Skiøndt Englænderne, Franskmændene, de Svenske, Hollænderne, de Danske, Spanierne og de Norske, alle besad Colonier i det Land, der udgiør de forenede Stater, saa ere dog sammes Indbyggere mere indbyrdes overeensstemmende i Charakteer, Sprog og Meninger, end noget andet Folk, man har nøiere Kiendskab til. Aarsagen til denne Overeensstemmelse maa søges i Engellændernes tidligere Overvægt og i den Omstændighed, at Ny-Engelland og Virginien, de to store Kilder til den indre Udvandring, ganske vare af engelsk Herkomst. Alligevel har Ny-York endnu til denne Stund mangfoldige Skikke, der hidrøre fra Holland. De grundmu-

rede malede Bygninger, de med Træer beplantede Gader vare oprindeligen Hollandske. De ubeqvemme og urimelige Indgange og en stor Mængde Navne tyde ligeledes hen paa Hollænderne. Ja, indtil Begyndelsen af dette Aarhundrede, var det hollandske Sprog endog det, der mest hørtes i Hovedstadens Gader, og skiøndt Nationen besidder en udmærket Dristighed og Originalitet i Alt, der har Hensyn til Søfarten, saa viser dog den største Søhavn i Landet endnu mange Spor af en Smag, der maa henføres til samme Oprindelse. Læseren vil i disse Kiendsgierninger finde en tilstrækkelig Forklaring over de fleste eiendommelige Skikke og nogle særegne Handlinger, der fremstilles i den følgende Fortælling. Ei længere findes Slaveri, forskiellige Sprog, adskilt Interesse i Ny-Yorks skiønne Egne, og uden just at giøre Krav paa nogen særegen Undtagelse fra den menneskelige Svaghed, være det os tilladt at nære det Haab, at disse ei ere de eneste Træk i Fortællingen, hvilke en bedre Statsstyrelse og en retfærdigere Haandhævelse af Magten have giort fuldkommen historiske.

Tidligen løst fra Middelalderens Lænker, der nedtrykte Sindet ligesaa meget som Legemet, har Amerika snarere foregaaet, end fulgt, Europa i de Fremskridt, der giøre vor Tidsalder saa mærkværdig. Under et System, omfattende, liberalt og retfærdigt, som Ameri-

ka's, er der i Grunden intet for dette Land at befrygte, om det endog maa kæmpe med Rivaler, hvilke en mere samlet Kraft understøtter, men hvis Fordring paa Liberalitet er ligesaa urimelig som deres Monopoler ere fornærmelige. Amerika's politiske Valgsprog skulde være: **Retfærdighed**, og dets første og største Omsorg: at dets egne Borgere kom i Besiddelse af den.

Det overlades Læseren at gjøre Anvendelsen.

Förste Kapitel.

— — Hvad nu?
Undskylde vi os med slig Indgangstale,
Hvad eller uundskyldte træde frem?
Romeo og Julie.

Den skiønne Søbugt, der giennemskærer Amerika's Kyst, imellem den syrgetyvende og een og syrgetyvende Bredegrad, dannes ved Sammenløbet af Hudson, Hackensack, Passaic, Raritan og en Mængde mindre Strømme, hvilke alle bringe Oceanet deres Tribut indenfor det nævnte Rum. Derne „Nassau's" og „Staten's" Beliggenhed er saa heldig, at man er sikker for den aabne Søes Storme, medens den sidstes dybe og brede Arme skaffe den indenlandske Handel og indre Samfærdsel enhver Bequemmelighed, man kan ønske sig. Denne lykkelige Fordeel af Land og Vand, det milde Klima, Cen-

tral-Beliggenheden og det uhyre Indland, der nu gien-nemskæres i enhver Retning enten af kunstige eller na-turlige Strømme, er det, at Ny-York skylder sin overor-dentlige Velstand. Skiøndt Baien ei mangler Skiøn-hed, gives der dog mange, der overgaae den i malerisk Ynde; men man kan opkaste det Spørgsmaal, om hele den øvrige Verden kan fremvise en anden Beliggenhed, der forener saa mange naturlige Fordele til at frem-hæve og ophiælpe en vidt udstrakt Handel. Som om Naturen aldrig trættedes i sin Godhed, har den frem-brágt Øen Manhattan paa det Punkt, der havde den ønskeligste Beliggenhed for en By. Om end Millioner beboede Stedet, kunde et Skib dog lade i Nærheden af enhver Dør; og medens Overfladen af Landet just er i Besiddelse af de Ujevnheder, som Sundhed og Reenlighed udkræve, er det Indre forsynet med de nød-vendigste Bygningsmaterialier.

Følgerne af en saa usædvanlig Forening af gun-stige Omstændigheder ere vel bekiendte. En frodig, sund og uafbrudt Fremvæxt, hvortil der ikke engang kan op-vises Magen selv i dette overordentlige og lykkelige Lands egen Historie, har allerede hævet den By, som i det sidste Aarhundrede var en ubetydelig Provindsstad, til lige Høide med Stæderne af anden Rang paa den modsatte Halvkugle. Ny-Amsterdam paa vort Fast-land rivaliserer med sin Moder derovre; og, saa-

vidt som menneskelig Syne kan forudsige, ville saa flygtige Aar gjøre den lig med Europas stolteste Hovedstæder.

Det synes næsten, som om Naturen, der har givet de forskiellige Grader af dyrisk Liv sine Omløbstider, ogsaa har sat Grændser for al moralsk og politisk Overlegenhed. Medens Medicæernes By trækker sig tilbage fra sine forfaldne Mure, lig Menneskeskikkelsen, der krymper sammen til „den magre, sig fremslæbende Pantalon," medens det adriatiske Havs Dronning sover paa sine Øer, fulde af Morads, og medens man kun har nedstyrtede Templer og Støtter, der ere begravne i Gruus, til at betegne selve Rom med, overøser Amerikas ungdommelige Kraftfuldhed Vestens Ørkner med de lykkeligste Frugter, menneskelig Vindskibelighed kan frembringe.

Manhattas Beboer, der er fortrolig med Skovene, fulde af Master, med de milestore Ladepladse, de utallige Villaer, de hundrede Kirker, Kastellerne, de rygende og travle Skibe, der vrimle i Fiorden, med sin Fødebyes daglige Tilvæxt og almindelige Livfuldhed, vil neppe gienkiende det Billede, vi ere ifærd med at udkaste. Den, der kommer en Menneskeslægt, senere, vil sandsynligviis smile over, at Byens nærværende Tilstand har været en Gienstand for Beundring;

og dog ville vi forsøge at sætte Læseren hundrede Aar tilbage i Landets Historie.

Da Solen gik op om Morgenen den 5die Juni, 177 — hørte man Lyden af et Kanonskud, der rullede langs med Hudsons Vande. Røg steg ud fra Aabningen af en lille Fæstning, som just stod paa det Sted, hvor Floden og Baien forene deres Strømme. Efter Knaldet kom et Flag tilsyne, som, da det naaede Spidsen af Stangen og tungt udfoldede sig i den lette Luftstrøm, viste det blaae Felt og det røde Kors, der betegner det engelske Vaaben. I nogle Miles Afstand saae man et Skibs mørke Master, der kun svagt fremhævedes af den grønne Baggrund, som Staten-Øens Høie frembød. En lille Sky svævede over denne Gienstand, og det svarende Signal naaede dernæst huult og rullende Byen. Flaget, som Krydseren heisede, var endnu ikke synlig i Afstanden. Just i det samme Øieblik, som man hørte det første Kanonskud, aabnedes Døren til een af Byens Hovedbygninger, og en Mand, der vel kunde være Eieren, viste sig i „Krumningen," et Navn, hvormed de flet byggede Indgange, Husene der paa Stedet have, endnu betegnes. Det lod som om han var forberedt paa et eller andet Foretagende, der maaskee vilde tage hele Dagen med. En Neger af sat Alder fulgte Borgeren til Dørtærskelen; og en anden Neger, der endnu ikke var fuldvoxen, bar under

Armene en lille Bylt, der sandsynligviis indeholdt høist-nødvendige Artikler til Herrens Bequemmelighed.

„Driftighed, Mosiø Euklid, Driftighed er de Vises sande Steen;" begyndte eller vedblev snarere paa sit rige fuldproppede Hollandsk Husets Eier, der øiensynligen havde givet sin fornemste Slave en Afskedsbefaling, førend han forlod Hiemmet — „Driftighed har giort mangen til en rig Mand, men har aldrig bragt nogen til at lide Nød. Driftighed er det, der har opbygget mit Huses Credit, og, det er rigtignok mig selv, som siger det, men en bredere Ryg og en fastere Grund har ingen Kiøbmand i Colonierne. Du er blot Gienskinnet af din Herres Velfærd, du Landstryger, og desto mere paaligger det dig at sørge for hans Fordeel. Hentærer Legemet, hvad vil der da blive af Skyggen? Skranter jeg, bliver du syg; naar jeg lider Sult, vil du være død af Hungersnød; naar jeg døer, vil du være — hm — Euklid, jeg overlader dig Opsynet over mit Gods og Løsøre, mit Huus, min Stald, med samt mit gode Navn og Rygte i Nabolavet. Jeg er i Begreb med at gaae til **Lust in Rust** for at tage en Mundfuld bedre Luft. Død og Plage! Jeg troer, at Folk vedbliver at komme til denne sammenpakkede By, indtil den bliver saa forpestet som Rotterdam i Hundedagene. Du har nu naaet den Alder, hvori en Mand kommer til Eftertanke, Karl, og jeg venter at du med

tilbørlig Omsorg og Forsigtighed passer Huus og Gaard, mens jeg er borte. Nu, hører du, Menneske? jeg er just ikke ganske tilfreds med det Selskab, Du søger. Det er ikke aldeles anstændigt, som det passer sig for en betroet Tiener hos en Mand, der indtager en vis Stilling i Livet. Der er nu dine to Fættere, Brom og Kobus, der ei er bedre end et Par Kieltringer; og — hvad den engelske Neger Diomedes angaaer — han er en Diævelunge! Du har de andre Nøgler, og," i det han med synlig Uvillighed tog en Nøgle ud af Lommen, „her er Nøglen til Stalden. Ingen Hest forlader den, uden for at gaae til Pumpen, — og sørg for, at hvert Dyr faaer sit Foder paa Minuten. De Helvedes Karle! En Manhatta-Neger anseer en flamsk Vallak for en Vindspiller, der aldrig er ude af Aande, og væk er han om Natten, og stryger Landeveiene som en Yanki-Her, der rider giennem Luften paa et Kosteskaft — men tag Dig ivare, Mosiø Euklid, jeg har Øine i Hovedet, som du veed af bitter Erfaring. Husker du, din lumpne Karl, den Gang jeg saae dig ride Bæsterne, som om Diævlen selv sporede dem, fra Haag langs ned ad Leydens Diger, uden al Samvittighed og og Barmhiertighed?"

„Jeg alletid troe, ondt Folk sladdre for Messer den Gang;" svarede Negeren fortrædelig, skiøndt i en tvivlsom Tone.

„Hans egne Øine sladdrede; havde Herrerne ikke Øine, vilde Negrene snart vende op og ned paa Verden. Jeg har Maalet af alle sorte Hæle paa Den indført i den tykke Bog, du saa ofte seer mig blade i, fornemmeligt om Søndagen; og dersom een af Knægtene, jeg har nævnet, vover at sætte Foden paa min Grund, da kan han vente, at komme til at aflægge et Besøg hos Profossen. Hvad bilde disse Vildkatte sig ind? Mene de, at man kjøber Vallakker i Holland, bekoster dem tilredne, fører dem over Søen, assurerer dem, betaler Fragt af dem og staaer Risico i Sygdomstilfælde, for at de skal rides, saa Kjødet smelter fra Ribbenene, som et Tællelys?"

„Inte skee paa hele Ø, uden sorte Mand gjøre de'! Han gjøre al Ulykke, ogsaa gjøre al Arbeid med! Jæ gad vide hva' for en Slags Farve Masser troer, Capitain Kidd ha'?"

„Sort eller hvid, han var en stor Kjeltring; og Du seer, hvad Enden blev med ham. Jeg lover Dig for, at denne Sørøver begyndte sine Ugudeligheder med at ride Naboernes Heste om Natten. Hans Skjebne skulde tjene til Advarsel for enhver Neger i Colonien. De Mørkhedens Børn! Englænderne have just ikke saa stor en Mangel paa Kjeltringer hjemme, de kunde gjerne have ladet os beholde Sørøveren for at hænge ham

op paa een af Derne, som en Fugleskræmsel for de Sorte i Manhatta."

„Ja, mig tænke, de' være osse godt for hvide Mand a' see;" svarede Euclid, der besad den fordærvede, hollandske Negers hele Stivsindethed, paa en besynderlig Maade blandet med Kjærlighed for den, i hvis Tjeneste han var født. „Jæ høre hver Mand si'e, ikke meer end to sort Mand være i de' Skib, og dem begge Guineafødt."

„En beskeden Tale, Du Natteravn! see til mine Vallakker — see her — her er to hollandske Gylden, tre Styver og en spansk Pistorie for Dig; den ene Gylden er til Din gamle Moder, og med Resten kan Du gjøre Dig selv tilgode — hører jeg, at een af dine nedrægtige Fættere, eller at den engelske Diomedes har havt mine Heste mellem sine Been, saa vil det see galt ud for hele Afrika! Død og al Ulykke! her har jeg nu i syv samfulde Aar forsøgt paa at faae Bæsterne fede, og de ligne alligevel meer et Par Væseler end et Par dygtige Vallakker!"

Det sidste fremsagdes i nogen Afstand og snarere som et Slags Monolog end som en Tiltale til den store Mathematikers Navnebroder. Negrens Miner havde været lidt tvetydige under Afskedsformaningen. Dien-synligen foregik der er en Kamp i hans Indre imellem medfødt Lyst til Ulydighed og hemmelig Frygt for de Midler, ved hvilke Herren kunde komme efter Sandhe-

den. Saa længe hiin endnu var i Syne, holdt den Sorte et mistænkeligt Øie med ham; og da han dreiede om et Hjørne, stod Euclid et Øieblik paa Udkik med en anden Neger i en Nabodør, derpaa nikkede begge betydningsfuldt med Hovederne, og forsvandt. Den betroede Tjener iagttog sin fraværende Herres Interesse med en Troskab og Omhyggelighed, der viste, at han følte, hvor nøie hans Tilværelse var bundet til en Mands, der giorde saa nærgaaende Fordringer til hans Person; og just da Klokken slog ti, bestege han og den nysnævnte Neger de dorske og mæskede Heste og galopperede, saa stærkt de kunde komme afsted, nogle Mile dybere ind i Landet, for at tage Deel i en Lystighed, der holdtes i et af de sædvanlige Smuthuller for Folk af deres Farve og Stand.

Havde Raadmand Myndert Van Beverout ahnet den Ulykke, der saa snart skulde følge paa hans Fraværelse, vilde sandsynligviis hans Ansigtstræk have været mindre rolige, da han i ovennævnte Anledning fortsatte sin Vei fra Huset.

At han imidlertid stolede paa Kraften af sine Trudser, kan man slutte af den Rolighed, der Øieblikket efter viste sig i hans Ansigt, som aldrig kom i Bevægelse uden at forraade en unaturlig Anstrengelse. Den solide Borger var lidt over halvtredsindstyve Aar; og en Spøge-

fugl af en Englænder, der fra Moderlandet havde medbragt Tilbøielighed til sin Nations Lune, havde engang offentligt kaldet ham „Alliterationsmanden." *) Opfordret til at gjøre rede for denne Tilsideſættelse af offentlig Velanſtændighed, trak Vittighedskræmmeren ſig ud af Sagen ved at beſkrive ſin Modſtander ſom ſtumpet, men ſolid og ſtærk af Statur; feed, fyrig og fyldig af Phyſiognomie; og driſtig, djerv og dygtig i Drift eller Tilbøielighed." Men, hvad ſædvanligen er Tilfældet med alle ſøgte Udtryk, der var mere Vid end Sandhed i denne ironiſke Beſkrivelſe; dog, med et ringe Afſlag, ſom maa ſkrives paa den politiſke Rivalitets Regning, kan Læſeren betragte den phyſiſke Deel af Beſkrivelſen ſom indeholdende den nødvendige og aldeles tilſtrækkelige Oplysning til Forſtaaelſe af nærværende Fortælling. Naar vi tilføie, at han var en meget formuende og ſmild Kjøbmand, og at han var Peberſvend, ſaa behøve vi paa dette Punkt af Hiſtorien ikke at ſige meer.

Skjøndt det endnu var tidligt paa Morgenſtunden, da denne flittige og velhavende Kjøbmand forlod ſin Bolig, var hans Gang igjennem hans Fødebyes ſnevre Gader afmaalt og fuld af Værdighed. Mere end eengang ſtød han ſtille for at tiltale en eller anden yndet Familieſlave og endte altid ſine Efterſpørgsler om Her-

*) Alliteration er naar flere Ord i en vis Orden begynde med et og ſamme Bogſtav.

rens Befindende med en spøgefuld Bemærkning, indrettet efter Negrens Begreb og Fatte-Evne. Heraf kunde det synes som den værdige Borger, uagtet hans overdrevne Begreber om den huuslige Tugt, var langt fra af Tilbøielighed at ynde saadanne Trudsler som de, han nyligen hørte at ytires. Han havde netop sluppet en af disse langsomme Negre, og nu saae han, i det han dreiede om et Hjørne, for første Gang den Dag pludseligt en Mand af hans egen Farve staae for sig. Den studsende Borger gjorde en uvilkaarlig Bevægelse for at undgaae det uventede Møde, og da han dernæst mærkede det Vanskelige ved et saadant Skridt, gav han efter for Nødvendigheden med lige saa megen Anstand, som om det havde været En, han selv havde søgt.

„Den gjenkommende Dag — Vagtskuddet — og Herr Raadmand Van Beverout!" raabte Individet, han mødte, „det er Tingenes Orden i denne aarle Stund ved enhver vor Jords successive Omvæltning."

Raadmandens Ansigtstræk havde neppe Tid til at gjenvinde deres Rolighed, førend han allerede maatte svare paa denne fri og noget spøgefulde Hilsen. Han blottede sit Hoved og bukkede saa ceremoniøst, at den Anden ikke kunde faae Leilighed til at gotte sig over sin Skjemt, i det han svarede —

„Colonien har Grund til at beklage Savnet af en Gouverneur, der saa tidligt kan forlade sin Seng.

At vi Kjøbmænd reise os betids, er ganske i sin Orden; men der gives Folk her i Byen, der neppe vilde troe deres egne Øine, naar de nøde min nærværende Lykke."

„Min Herre, der er mange her i Colonien, som have stor Grund til ikke at fæste Lid til deres Sandser, skjøndt Ingen kan tage Feil, der troer at gjenkjende Raadmand Van Beverout i en driftigen sysselsat Mand. Den, der har med Bæveren at gjøre, maa ogsaa være i Besiddelse af Dyrets Udholdenhed og Forsigtighed! Var jeg Vaabenkonge, Myndert, skulde der tilstaaes Dig et Skjold med dette vilde Dyr, en Vaabenkappe af Foerværk med to Mohawk-Jægere som Skjoldholdere og Valgsproget: „Vindskibelighed."

„Eller hvad synes Dem," svarede den Anden, der kun halvt fandt Smag i dette Plaisanterie," om et nøgent uplettet Skiold som et Sindbillede paa en reen Samvittighed, med en aaben Haand som Hjelmtegn og Valgsproget: „Nøisomhed og Retfærdighed."

„Jeg tykkes godt om den aabne Haand, skjøndt Tanken er noget stolt. Jeg seer, De vil antyde, at Van Beverouterne ikke først nu til Dags have nødigt at opsøge sig Skjold og Vaaben. Jeg erindrer, nu jeg betænker mig ret, at jeg ved en Leilighed har seet Deres Skjoldmærke: en løbende Veirmølle; en flydende Dam; et grønt Felt, besat med sort Qvæg — Ak nei,

Hukommelsen er bedragerisk; Morgenluften har stærk Indflydelse paa Indbildningskraften!"

„Som ingen Mynt er at betale Creditorer med, Mylord," sagde den satiriske Myndert.

„Det var en kraftigt udtalt Sandhed. Det er et Skridt, Raadmand Van Beverout, som bedømmes meest ilde, at drage en Mand af Stand ud om Natten, for, lig Aanden i Hamlet, atter ved Hanegal at flye til det snevre Huus. Min kongelige Cousines Øre er bleven forgiftet, værre end „den myrdede Dannerkonges Øre." Denne Master Hunters Parti vilde ellers kun have liden Aarsag til at triumphere."

„Var det ikke muligt, at give dem, der have dreiet Nøglen om, tilstrækkeligt Pant, hvorved Eders Velbaarenhed blev istand til at bibringe Modgiften?"

Spørgsmaalet berørte en Streng, som forandrede den Andens hele Adfærd. Hans Mine, der hidtil havde været en beleven Spøgebroders, blev mere alvorlig og værdig, og, skjøndt hans Udseende, Paaklædning og hele Væsen viste tydelige Spoer af Skjødesløshed, manglede hans ranke og ei ugracioſe Skikkelse, i det han langsomt gik ved Siden af den lave, bredskuldrede Borger, ikke den behagelige Nolighed, og det Indtagende, som lang Fortrolighed med den fine Verden endog kan forskaffe den i moralsk Hensyn mindst Værdige.

„Deres Spørgsmaal, værdige Herre, lægger me-

gen Hjertens Godhed for Dagen og bestyrker det Ry for Ædelmodighed, som Verden saa beredvilligt giver Dem. Det er sandt, at man har overtalt Dronningen til at underskrive Ordren til min Hjemkaldelse, og det er vist, at Mr. Hunter nu har Coloniens Bestyrelse; men dette er Ting som kunde forandres, naar jeg først var istand til at nærme mig min Cousine. Jeg negter ikke visse Uforsigtigheder, min Herre; det vilde klæde mig ilde, at lægge Skjul paa dem i en Mands Nærværelse, hvis Dyd er saa streng, som Raadmand Van Beverouts. Jeg har mine Feil; maaskee havde det været bedre, som De nylig behagede at antyde, om mit Valgsprog havde været: Nøisomhed; men den aabne Haand, dyrebare Herre, er ogsaa en Deel af Skjoldmærket, som De paa ingen Maade vil gjøre mig stridig. Har jeg Svagheder, saa kunne dog mine Fjender ei negte mig det Vidnesbyrd, at jeg aldrig forlod en Ven."

„Saasom jeg aldrig har havt Leilighed til at vurdere deres Venskab, skal jeg ikke være den Første, som gjør den Beskyldning."

„Deres Upartiskhed er bleven til et Ordsprog! Saa redelig som Raadmand Van Beverout, saa ædelmodig som Raadmand Van Beverout, ere Talemaader i hver Mands Mund; nogle sige, „saa rig; (Borgerens smaa blaa Øine blinkede) men Redelighed og Rigdom

og Ædelmodighed have kun liden Værdi uden Indflydelse. Hver Mand burde nyde den Anseelse, der tilkommer ham i Samfundet. Denne Colonie er snarere hollandsk end engelsk, og alligevel seer De, hvor faa Navne der findes paa Listen over Raadets Medlemmer, som i et halvt Aarhundrede have været kjendte i Provindsen! Her have vi Alexandrer og Heathcoter, Morisser og Kennedier, Lanceyer og Levingstoner, som fylde Raadet og Rettens Sale; men vi finde faa Van Rensselaer, Van Courtlandter, Van Schuylere, Stuyvesantere, Van Beekmaner, og Van Beverouter i den Stilling, der tilkommer dem. Alle Nationer og Religioner have i den kongelige Naade Fortrinet for Patriarchernes Børn. De böhmiske Felipser; de huguenotske de Lanceyer, Bayarder og Jayer; Kongehaderne Morrisserne og Ludlowerne — kort, alle staae i større Anseelse i Regieringens Øine end den ældste Patron!"

„Det har virkeligt og meget længe været Tilfældet. Jeg kan ikke huske den Tid, det har været anderledes."

„Det kan ikke negtes. Men det vilde lidet sømme en sindig Politik at overile sig i Bedømmelsen af Personer. Dersom min egen Bestyrelse aabenbart har været smittet af samme Fordom, saa beviser dette desto tydeligere, hvor meget man hjemme har fremstillet Tingene i et falsk Lys. Jeg behøvede Tid til at blive oplyst herom, og denne Tid har man ei forundt mig.

I et følgende Aar, min værdige Herre, skulde Raadet være blevet besat med lutter Vanner."

„I det Tilfælde, Mylord, vilde De i Sandhed have undgaaet den uheldige Stilling, hvori De nu befinder Dem."

„Skulde det være for sildigt at standse dette Onde? Det er paa Tiden at Anna rives ud af sin Vildfarelse, og atter skuer klart. Der fattes Intet, Sir, til en saadan Retfærdigheds Handling, uden Leiligheden. Det gaaer mig til Hjertet, at en saadan Unaade skulde vederfares en Kongehuset saa nær Beslægtet! Det er en Plet paa det kongelige Vaabenskjold, som enhver loyal Undersaat inderligt maa ønske at kunne udslette, hvortil kommer, at Tingen i sig selv vilde være let, blot med en Smule — — Hr. Raadmand Myndert Van Beverout —?"

„Min Hr. Ex-Gouverneur," svarede denne, som bemærkede, at hiin holdt inde.

„Hvad er Deres Mening om denne hannoveranske Kongestamme? — Skal en Tydsker bære en Plantagenets Krone?"

„En Hollænder har baaret den."

„Rigtigt svaret! baaret den og baaret den med Ære! Begge Nationer ere beslægtede og der er Fornuft i dette Svar. Hvor har jeg havt min Forstand, at jeg ikke før har søgt at benytte Dit Raad, fortræffelige Mand! O, Myndert, Velsignelse følger med alle deres Foretagender, som komme fra Nederlandene!"

„De ere flittige til at høste, men langsomme til at ødsle."

„Denne Overdaadighed har ogsaa ødelagt mangen en værdig Mand! Og alligevel drive Tilfælde — Omstændigheder — Skjebne — eller hvad De vil kalde det, undertiden et skjendigt Spil med en Mands Velfærd. Min Herre, jeg føler den største Ærbødighed for Standhaftighed i Venskab, og hylder den Grundsætning, at man skal hjælpe hinanden igjennem Livets mørke Dal — Herr Raadmand Van Beverout —?"

„Mylord Cornbury."

„Jeg vilde sige, at, skulde jeg forlade Provindsen, uden nogenledes at vise min Fortrydelse over for sildigen at have erkjendt dens oprindelige Besidderes Fortjenester og Deres egne i Særdeleshed, da maatte jeg ei lade Følelser vederfares Ret, der ene og alene ere for heftige for dens Rolighed, der nærer dem i sit Bryst."

„Er der da Haab om, at Deres Herligheds Creditorer ville give efter i deres Fordringer, eller har Greven skaffet Midler tilveie til at aabne Fængselsdøren?" — „De skjemter, min Herre! — men et aabenhjertigt Sprog er just det, jeg ynder meest af alle andre Dyder. Uden Tvivl vil Fængselsdøren, som De saa tydeligen har udtrykt Dem, engang aabnes, og lykkelig da den Mand, som skal dreie Nøglen om. Det smerter mig, naar jeg tænker paa Dronningens Mishag, der tidligt eller sildigt vil hjemsøge mine ulykkelige Forfølgere. Paa den anden Side finder jeg Trøst i at tænke paa den Yndest, hun vil vise Alle dem, der

i en saadan Forlegenhed have viist sig som mine Venner. De, som bære Kroner, holde ikke af at see Uheld ramme Nogen af deres Blod, om han end var nok saa ubetydelig; thi Pletten kunde let vanzire Majestætens Hermelin. — Herr Raadmand?"

„Mylord?"

„— Hvorledes staaer det med de flamske Vallakker?"

„Mange Tak, Mylord, de have det godt; de Bæster ere saa fede som Smør! Jeg haaber, at Staklerne ville kunne hvile lidt, siden Forretninger kalde mig til Lust in Rust. En Lov skulde der være, Lord Gouverneur, som bød at hænge den Neger, der rider et Dyr om Natten."

„Jeg tænkte paa en passende Straf for en saa hjerteløs Brøde; men kun lidet kan man vente under denne Mr. Hunters Regimente. Ja, min Herre, var det mig kun forundt at stedes for min kongelige Cousine, da skulde dette Blændværk snart faae en Ende, og Colonien skulde atter komme til Velstand. Folk med en eneste Ahne skulde ikke længere herske over dem, der have Hundrede. Men vi maa være vaersomme med at udføre vort Forsæt, vi maae passe paa Vinden, min dyrebare Herre; det er en sand hollandsk Idee, og baade de pecuniære og politiske Fordele skulde tilfalde Mænd af denne Herkomst — Min dyrebare Van Beverout —?"

„Min gode Lord?"

„Er den blomstrende Alida lydig? Vær forsikret

om, at jeg ikke har følt mere levende Interesse for nogen Familiebegivenhed i al den Tid, jeg har opholdt mig i Colonien, end for denne ønskelige Forbindelse. Den unge Patron af Kinderhooks Frieri er en Sag af Vigtighed for Provindsen. Det er en fortjenstfuld ung Mand."

„Med et fortræffeligt Gods, Mylord."

„Og en Sathed i Adfærd, der er ældre end han selv."

„Jeg turde vedde paa, at to Trediedele af hans Indkomster lægges til Capitalen ved Begyndelsen af hver Termin."

„Han synes at være en Mand, der kan leve af Luften."

„Min gamle Ven, den sidste Patron, efterlod sig en stolt Formue," vedblev Raadmanden og gned sig i Hænderne; „foruden Landgodset."

„Som ei er nogen Dyrehauge?"

„Fra Hudson strækker det sig til Massachusetts Grændse. Hundrede tusinde Acres i Høie og Dale, og vel befolket med tarvelige Hollændere."

„En meget anstændig Eiendom og en Guldmine i Arvelod! Saadanne Mænd, min Herre, bør agtes høit. Vi skylde hans Stilling at gjøre ham delagtig i vor Plan at betage Dronningen hendes Vildfarelse. Hvor høit staae en saadan Mands Fordringer over denne Capitain Ludlows tomme Pretensioner!

„Han har sandeligen et meget godt og indbringende Landgods."

„Disse Ludlows, Sir, disse Folk, som flygtede udaf Kongeriget paa Grund af deres Sammensværgelser mod Kronen, ere en Torn i Øiet paa enhver loyal Undersaat. I Sandhed, Mange i Provindsen, som nedstamme fra engelske Forfædre, kunne høiligen tage sig af denne Bebreidelse. Det gjør mig ondt, at jeg maa sige, at de udstrøe Tvedragt, forurolige Gemytterne og gjøre nogle underfundige Krav paa Fortrin og nedarvede Rettigheder. Men der er en Støtte i den hollandske Charakteer, som giver den Værdighed. Hollændernes Efterkommere ere Mænd, man kan stole paa; hvor vi sætte dem i Dag, der kunne vi tage dem i Morgen. Som vi Politikere sige, Sir, vi vide, hvor vi skulle finde dem. Synes det dem ikke høist harmeligt, at denne Capitain Ludlow skal commandere den eneste kongelige Krydser paa denne Station?"

„Jeg saae rigtignok hellere, Mylord, at han tjente i Europa" svarede Raadmanden, idet han kastede et Blik tilbage og sagtnede sin Stemme. „Nyligen gik Rygtet, at dette Skib skulde sendes til Derne."

„Sagerne staae meget slet, og desto nødvendigere er det, at der er En ved Hoffet, som kunde trække Sløret fra Dronningens Øine. Disse nybagte, opblæste Subjecter burde giøre Plads for Mænd, hvis Navne ere historiske i Colonien."

„Det vilde just ikke være nogen Skade for Hendes Majestæts Anseelse."

„Det vilde være en ny Juveel i hendes Krone! Skulde denne Capitain Ludlow virkeligen ægte Deres Niece, da vilde Familien gandske forandre sin Charakteer — jeg har en meget slet Hukommelse — Moderen, Myndert, var en — en —"

„Den fromme Kone var en Van Busser."

„Din Søsters Forening med Huguenotten gjør da den skjønne Alida til en Halvblods. Forbindelsen med Ludlow vilde tilintetgjøre Stammens Adel! Og sagtens eier han ikke en Hvid!"

„Det kan jeg ikke sige; thi ugjerne vilde jeg svække selv min værste Fjendes Credit, men, skjøndt velhavende, har han dog langtfra en saadan Formue, som den unge Patron af Kinderhook."

„Han skulde i Sandhed sendes til Indien — Myndert?"

„Mylord?"

„Mine Følelser til bedste for Herr Oloff Van Staats vilde skee Uret, havde vi isinde at udelukke ham fra Fordelene af vor Plan. Saa meget skal jeg kræve af Deres Venskab, til bedste for ham; den nødvendige Sum kan deles i tvende Halvparter imellem Dem, en fælleds Forskrivning bringer Sagen i det Rene, og da, naar vi først have vor egen Hemmelighed i vor Magt, kan Forsigtigheden i vore Forholdsregler ei forvolde os mange Vanskeligheder. Beløbet er skrevet paa denne Stump Papiir."

„To Tusind Pund, Mylord!"

„Tilgiv mig, dyrebare Herre; ei en Skilling meer end et for hver af Dem. Retfærdighed mod Van Staats kræver, at De gjør ham deelagtig i Foretagendet. Var ei dette Frieri til Deres Niece i Veien, skulde jeg tage den unge Mand med mig for at pousſere ham ved Hoffet."

„I Sandhed, Mylord, det overstiger langt mine Kræfter. Foerværkets høie Priis sidste Vinter og Opsættelser med Betalinger have lagt Beslag paa vort Sølv —"

„Præmien vil blive høi."

„Rede Penge blive med hver Dag sjeldnere, saa at Synet af en Carolus næsten er en lige saa stor Rariret, som Synet af en Skyldner —"

„Tilbagebetalingen er sikker."

„Mevers Ens Creditorer møde En ved hvert Hiørne —"

„Det vilde blive et fuldkomment hollandsk Foretagende."

„Og de sidst indløbne Efterretninger fra Holland raade os at gjemme vort Guld formedelst nogle overordentlige Bevægelser i Handelsverdenen."

„Herr Raadmand Myndert Van Beverout!"

„Mylord Viscount Cornbury."

„Plutus tage Dig i sin Varetægt, Sir, — men vogt Dig vel! skjøndt jeg fornemmer Morgenluften og maa vende tilbage, er det ei forbudt at fortælle mit

Fængsels Hemmeligheder. Der er En i hiint Buur, som hvisker, at „Søskummeren" er ved Kysten! Tag Dig i Agt, værdige Borger, eller anden Deel af Kidds Tragødie kan endnu blive opført i disse Farvande."

„Saadanne Forhandlinger overlader jeg til mine Foresatte," svarede Raadmanden med et ligesaa stivt og ceremoniøst Buk. „Speculationer, som efter Sigende have sysselsat Greven af Bellamont, Gouverneur Fletcher og Mylord Cornbury, overstige en simpel Kjøbmands Ærgjerrighed."

„Adieu, stivsindede Herre; styr Din Utaalmodighed til de overordentlige hollandske Bevægelser!" sagde Cornbury med tvungen Latter, skjøndt han i Hjertet følte den Snert, den Anden havde bibragt ham, eftersom det almindelige Rygte ei alene havde ham, men ogsaa hans tvende Forgjengere i Embedet mistænkte for Deelagtighed i adskillige af de amerikanske Buccaniers lovløse Handlinger: „Hold et vaagent Øie, eller la belle Barberie vil atter bringe den stillestaaende Sø i Oprør!"

De Hilsener, der vexledes, svarede gandske til enhvers Characteer. Raadmanden var ubevægelig, stiv og høitidelig, medens hans Ledsager ei kunde glemme sine utvungne Manerer, ei engang i et saa pinefuldt Øieblik. Skjøndt skuffet i en Plan, som kun hans fortvivlede Stilling og næsten fortvivlede Charakteer

kunde have formaaet ham til at forsøge paa, gik den dydige Clarendons vanslægtede Efterkommer til sit Fængsel, med en Mands Skridt, der antager en overlegen Mine over sine Ligemænd, og alligevel med et ved indgroet Slethed saa forhærdet Sind, at der neppe blev Spoer af een priselig eller dydig Egenskab tilbage.

Andet Capitel.

„En Haandskrift er hans Ord, hans Eed er et Orakel,
Oprigtig er hans Elskov, reen hver Tanke."
Two Gentlemen of Verona.

Raadmand Van Beverouts Philosophie lod sig ei let bringes ud af sin Ligevægt. Alligevel saae man et Spil i hans underste Ansigtsmuskler, som kunde udlægges til Selvtilfredshed over hans Seir, medens en vis Sammentrækning af dem, der beherskede Udtrykket paa Panden, syntes at forraade, at han fuldkomment var sig den uhyre Fare bevidst, i hvilken han havde vovet sig. Den venstre Haand holdt han i en Lomme og ragede

imellem Forraadet af spanske Mynter, uden hvilke Kjøbmanden aldrig forlod sit Hjem, medens han med den anden heftigen stødte sit Spanskrør ned i Steenbroen, som en bestemt og modig Mand. Saaledes spadserede han endnu nogle Minuter frem, forlod derpaa hurtigt de lavere Gader og traadte ind i en, som løb langs med Skrænten, der omgav denne Deel af Den. Her standsede han snart udenfor Døren af et Huus, der i denne Provindsstad ganske havde Udseende af en Patricierbolig.

To Frontespicer, begge forsynede med Veirhaner af Jern, giennemskare Taget paa dette Huus og den høie og snevre Indgang var bygget af Landets røde Kvadersteen. Bygningsmaterialet selv bestod, som sædvanligt af smaa, haarde hollandske Klinker, malede med tynd Melkefarve. Et eneste Slag af den massive, polerede Hammer kaldte en Tjener til Døren. Den Raskhed, hvormed denne Opfordring besvaredes, viste, at Raadmanden, uagtet den tidlige Morgenstund, var en ventet Gjest. Ansigtstrækkene hos den, der gjorde Portnertjeneste, tilkjendegave intet Tegn til Forundring, da han saae Personen, der ønskede at vorde indladt, og enhver af den Sortes Bevægelser udtrykte, at han var beredt til at modtage Raadmanden. Denne afslog imidlertid hans Indbydelse at gaae ind, stillede sig med Ryggen mod Jernrækværket ved Indgangen og be-

gyndte en Samtale med Negeren. Den sidste var til Aarene, hans Hoved var graahaaret, Næsen næsten lige med Ansigtsfladen, Trækkene rynkede og forvirrede, og, skjøndt hans Holdning var fast, saa bøiede den sig dog under Aarenes Vægt.

„Gud velsigne Dig, gamle Cupido;" begyndte Borgeren paa den hjertelige og fortrolige Maade, paa hvilken Herrerne paa den Tid pleiede at tiltale deres Yndlingsslaver.

„En reen Samvittighed er en god Nathue, og Dit Udseende er jo saa klart som Morgensolen! Jeg haaber, at min Ven den unge Patron har sovet ligesaa trygt som Du selv, og at han til Beviis derfor allerede har viist sit Ansigt!"

Negeren svarede paa den søvnige, ordbeklippende Maade, der betegnede hans Stilling og Aar.

„Han meket vaagen, Masser Raa'mand. Mig tænk, han inte soved den halle Tid sidst. Al hans Triftighet og Munterhet væk, og han inte gjør end ryge. E' Man, som altid ryge, Masser Raa'mand, blive en melancholisk Man tilsidst. Mig tænk, en ung Frøken i York b'ie hans Dø' engang!"

„Vi ville finde paa Midler til at faae ham Piben ud af Munden" sagde den Anden med et Sideblik paa den Sorte, som om han vilde udtrykke mere end han yttrede. „Romaner og smukke Piger spille Tærning

med vor Philosophie, saalænge vi ere unge, som Du bedst veed af Erfaring, gamle Cupido."

„Mig inte har duet meget dengang, nu, slet inte" svarede Negeren roligt. „Mig see en Ti' da faa sorte Man i York ha' meer Respect hos de Smukke, men de' længe siden. Nu Moer til Euclid, Masser Raa'mand, var nysselig Kone, men ha' slet intet Kondvit. Ung var mig selv, og kom til Raa'mands Faer; før Engelskmand kom, da gamle Patron var ung Mand. Gud lille! Mig stor Kjærlighed for Euclid, dog lille Bæst aldrig see til mig."

„Han er en lumpen Karl. Aldrig saasnart har jeg vendt Ryggen, førend Kjeltringen sidder paa een af sin Herres Vallakker."

„Han meget ung, Masser Myn'dert; man inte bli'e viis, før graa' Haar."

„Han er snart fyrgetyve Aar, og Karlen tager med Aarene til i Uforskammethed. Ledsaget af Alvor og Eftertanke er Alderen ærværdig og hæderlig, men er en ung Nar utaalelig, da er en gammel Nar foragtelig. Det er jeg vis paa, at du aldrig var saa tankeløs eller saa hjerteløs, Cupido, at du om Natten vilde ride paa et udmattet Dyr."

„Nu, mig allerede meget gammel, Masser Myn'ert, og mig glemme al de, unge Mand gjøre. Men her

Patron, som bedre ka' si'e Raa'manden, end stakkels fort Slave."

„Vel opstaaet og god Dag, Patron!" raabte Raadmanden og hilsede en stor og stærk, langsomt gaaende, fiint udseende ung Mand paa fem og tyve Aar, der med en Mands Alvor paa dobbelt saa mange Aar skred frem fra Husets Indre hen mod Gadedøren. „Vinden er gunstig, og her er en saa smuk Dag, som nogensinde skinnede fra en klar Himmel enten fra Hollands rene Athmosphære eller i Gammelengland selv. Colonier og Patronskab! Havde Folkene paa den anden Side af Oceanet mere Tro paa Moder Natur og mindre høie Tanker om sig selv, da vilde de finde Luften i Plantagerne meget taalelig. Men disse indbildske Narre ligne Manden, der traadte Bælgen og var af den Formening, at Musiken var hans Værk, og enhver halt Djævel hos dem troer, at han er rankere og raskere end den Bedste i Colonierne. Her er nu vor Bai, der er ligesaa jevn, som om den var indesluttet af tyve Dæmninger, og Reisen vil være ligesaa sikker, som om den foretoges paa en Canal."

„Mege' vel, om den giøre de'" brummede Cupido, der kjærligen sysslede om sin Herres Person. „Mig tro', de' alletid bedre at reise paa Land, naar en Herre saa rig som Masser Oloff. En Færrebaad engang gaae

under med saa mange Folk, og ei kom Nogen op og ige hvor han har det."

„Det maa være en Misforstaaelse!" afbrød Raadmanden ham, med et uroligt Øiekast paa sin unge Ven.

„Jeg tæller fire og halvtredsindstyve Aar og mindes ei en saadan Ulykke."

„Hvor ung' Folk dog kan glem. Sex drone i de' samme Baad. To Yankee, en Canada Franskmand og stakkels Kone fra Jarseys. Alle mege' bedrøve' for stakkels Kone fra Jarseys!"

„Din Karvestok duer intet, Master Cupido," lød Raadmandens raske Svar, som bedre forstod sig paa Talfigurer. „To Yankeer, en Franskmand og Din Kone fra Jarsey ere kun fire."

„Nu, inte meer end een Yankee; men mig veed, alle drone, Gubbenør miste hans Kjøreheste i de' samme Bacd."

„Den gamle Dreng har Ret, det er vist nok, thi Ulykken med Hestene mindes jeg, som om det først var igaar. Men Døden er Jordens Herre, og Ingen af os kan haabe at undgaae dens Lee, naar den bestemte Time kommer! Idag er der ingen Kleppert at miste og med et muntert Ansigt og let Hierte kunne vi begynde paa vor Reise. Skal vi gaae?"

Oloff Van Staats, eller Patronen af Kinderhook, som han af Høflighed sædvanligen kaldtes i Colonien,

manglede ei personlig Fasthed. Tvertimod udmærkede han sig snarere, som de Fleste, der nedstammede fra Hollænderne, ved Standhaftighed i Fare og Haardnakkenhed i Modstand. Den lille Skjermydsel, der nu havde fundet Sted imellem hans Ven og hans Slave, maatte tilskrives deres forskjellige Frygt, idet den Ene følte et Slags faderlig Omsorg for hans Frelse, og den Anden havde sine særegne Grunde for at ønske, at han vilde blive sit Forsæt tro at indskibe sig, uden at tænke paa den unge Herres Charakteer, der let kunde frembyde en Undskyldning. Et Tegn til Drengen, der bar Vadsækken, gjorde Ende paa Striden, og Herr Van Staats tilkjendegav sin Beredvillighed til at tage afsted.

Cupido nølede ved Indgangen, indtil hans Herre havde dreiet om Hjørnet, og, idet han rystede paa Hovedet med alle en uvidende og overtroisk Sjæls flemme Ahnelser, drev han Negeryngelen, der trængte til Døren, ind i Huset og lukkede for dem Alle med besynderlig og ængstelig Omsorg. Hvor vidt Negerens Ahnelse stadfæstedes af Udfaldet, vil sees i Løbet af denne Fortælling.

Den brede Allee, i hvilken Oloff Van Staats boede, var kun nogle hundrede Skridt lang. Den løb med den ene Ende til Fæstningen og krydsedes ved den anden af høie Palissader, der bare Navn af Stads-

muren, et Forsvarsværk, der var bestemt mod pludselige Indfald af Indianerne, der jagede og endog hobeviis boede i de lavere Egne af Colonien.

Man maa være meget fortrolig med Byens Tilvært, naar man i denne Beskrivelse skal gjenkjende den stolte Gade, der nu af en fransk Miils Længde løber midt igjennem Den. Fra denne Allee, som dengang, ligesom endnu, kaldtes Bredgaden, stege vore Eventyrere ned til et lavere Quarteer i Byen i en fortrolig Samtale med hinanden.

„Denne Cupido er en Neger man kan sætte til at passe paa Taget af et Huus, naar Herren er fraværende, Patron;" bemærkede Raadmanden kort efter at de havde forladt Indgangen. „Han seer ud som en Hængelaas, og man kan sove uden at drømme, hvor man har en saadan Vægter ved sin Bolig. Jeg vilde ønske, at jeg havde betroet den ærlige Karl Nøglen til min Stald."

„Jeg har hørt min Fader sige, at hans Nøgler altid laae bedst ved hans egen Hovedpude," svarede koldt Eieren af et hundrede tusinde Acres.

„Oh, forbandet være Cain! Det er unyttigt at søge et Maarskind paa en Katteryg. Men, Herr Van Staats, paa min Vei til Deres Dør imorges, var det min Skjebne at møde den forrige Gouvernør, hvis Creditorer have tilladt ham at tage frisk Luft paa en Tid, han bedst kan undgaae Paatrængendes Øine. Jeg troer,

Patron, at De var saa lykkelig at faae Deres Penge igjen, førend den kongelige Unaade hjemsøgte Manden?"

„Jeg var saa lykkelig aldrig at borge ham."

„Det var saa meget bedre; thi det vilde kun have været en daarlig Kjøle; Capitalen sættes paa Spil, og Renterne ere tabte. Men vi talte om forskjellige Anliggender, og iblandt andet blev der smaasnakket noget om Deres Frieri til min Niece."

„Hverken ere Oloff Van Staats Ønsker, eller la belle Barberies Tilbøielighed en Gjenstand for Gouverneuren i Raadet," svarede Patronen af Kinderhook mut.

„Sagen bragtes ei heller saaledes paa Bane. Viscounten gav mig gode Ord, og havde han ei drevet Ubeskedenheden for vidt, da kunde vi været komne til glædeligere Resultater.

„Jeg er glad ved, at Samtalen førtes med noget Maadehold."

„Manden overskred vistnok Billighedens Grændser; thi i Samtalen blandede han Personligheder, som ingen fornuftig Mand turde indlade sig paa. Alligevel sagde han, at det var muligt, at Coquetten kunde blive commanderet til Derne."

Det er blevet sagt, at Oloff Van Staats var en smuk, anselig ung Mand af høi Vært og havde gandske Udseende af en fornem Person blandt hans Landsmænd; thi skjøndt britisk Undersaat, var han dog snarers en

Hollænder i Følelser, Manerer og Meninger. Han rødmede da der hentydedes paa Nærværelsen af hans bekjendte Rival, omendskjøndt hans Ledsager var i Forlegenhed med at udgrunde, om Stolthed eller Krænkelse fremkaldte denne hans Bevægelse.

„Dersom Capitain Ludlow foretrækker et Krydstog i Vestindien for Tjenesten paa denne Kyst, haaber jeg at han vil faae sit Ønske opfyldt," lød det forsigtige Svar.

„Deres frisindede Mand har et velklingende Navn og et tomt Skriin" bemærkede Raadmanden tørt. Efter min Formening burde en Ansøgning til Admiralen om at beordre en Officier af saadanne Fortjenester derhen, hvor han kan udmærke sig, fortjene hans Tak. Fribytterne drive et Fandens Spil med Sukkerhandelen, og endog Franskmændene ere blevne urolige mere Syd paa."

„Han har i Sandhed Navn for at være en dygtig Krydser."

„Blixum og Philosophie! Dersom De ønsker at komme nogen Vei med Alida, Patron, da maa De gaae raskere tilværks. Pigen har noget af Franskmandens egensindige Temperament, og Deres Betænkeligheder og Tilbageholdenhed bringe Dem ikke et Skridt nærmere til Maalet. Dette Besøg i Lust in Rust er Cupidos egenhændige Værk, og jeg venter at see dem

begge vende tilbage til Byen i lige saa god Forstaaelse, som Statholderen og Generalstaterne, naar den haarde Dyst om de aarlige Skatter er bleven bilagt ved en Compromis."

„Det heldige Udfald af dette Frieri er en Sag, der ligger mig nærmest paa — Den unge Mand taug pludseligt, som om han studsede over sin Aabenhjertighed, og idet han benyttede sig af den Ilfærdighed, hvormed han havde gjort sit Toilette, stak han Haanden i Overkjolen og bedækkede med dens brede Flade den Deel af Legemet, som Digterne just ikke betegne som Sædet for Lidenskaberne.

„Maven? er det Deres Mening, min Herre, har De ingen Grund til at opgive Haabet," svarede Raadmanden i en lidt mere eftertrykkelig Tone, end den hans sædvanlige Forsigtighed tillod ham at bruge. „Myndert Van Beverouts Arving vil ei være en pengeløs Brud, **Monsieur Barberie** sluttede ei Livets Bøger uden at bære omhyggelig Omsorg for Bilancen — men see, der forlade jo disse Pokkers Færgemænd Værftet uden at tage os med! Løb afsted, Brutus, og sig dem, at de skal vente deres lovlige Tid. Nøiagtighed finder man aldrig hos disse Kjeltringer; undertiden tage de afsted, førend jeg er færdig, og undertiden lade de mig vente i Soelheden, som om jeg ei var bedre end en tørret Stokfisk. Punkt-

lighed er Sjælen i alle Forretninger og en af mine Vaner tillader mig ligesaa lidet at komme for tidligt, som for sildigt.*

Paa denne Maade udstødte den værdige Borger, der ved enhver Leilighed gjerne vilde styre Andres Bevægelser for en stor Deel efter sine egne, sine Klager, medens han og hans Ledsager skyndte sig at indhente den langsomt seilende Baad, i hvilken de skulde indskibe sig. En kort Beskrivelse over Scenen vil vist ikke være ukjærkommen for en Generation, der med Hensyn til den Tid, om hvilken vi skrive, kan kaldes den ny.

En dyb snever Bugt løb paa dette Punkt omtrent en Fjerdingvei ind i Den. Paa begge Bredderne stod en Række Bygninger, ligesom Husene langs med Canalerne i de hollandske Byer. Da man havde maattet følge Bugtens naturlige Løb, havde Gaden faaet en Krumning, ikke ulig Nymaanens. Husene vare ultrahollandske, lave, vinkelrette, overdrevent reenlige, og alle byggede med Gavlene ud til Gaden. Hvert havde sin stygge og ubeqvemme Indgang, som kaldtes stoop,* sin Fløi eller Veirhane, sine Tagvinduer og sine Mure med afmaalte Tindinger. Tæt ved Toppen paa en af disse ragede en kort Jernkran ud over Gaden. En lille Baad af samme Metal hang ned fra dens yderste Ende, og tilkjendegav at Bygningen, hvortil den var befæstet, var Færgehuset.

* Et Sted, hvor man maa bukke sig.

Medfødt Kjærlighed til kunstig og indskrænket Skibsfart havde sandsynligviis forledet Borgerne til at vælge denne Plet, som det Sted, hvorfra saa mangen en Skude havde forladt Byen, siden det er aabenbart, at de to Floder frembøde forskjellige Punkter, der bedre egnede sig til dette Øiemed, især da de havde det Fortrin, at de dannede brede og aldeles fri Canaler.

Halvtredsindstyve Negre vare allerede paa Gaden ifærd med at dyppe deres Koste i Fjorden og at stænke Vand paa Fortougene og Façaderne af de lave Bygninger. Denne lette, men daglige Sysjel foretoges under støiende Vittigheder og et Frydeskrig, som hele Gaden pleiede at istemme ret som i et eneste glad og sorgfrit Udbrud af Lystighed.

Sproget, som denne letsindede og overgivne Race talte, var Hollandsk, der allerede begyndte at fordærves af engelske Talemaader og enkelte engelske Ord; en Forandring, der sandsynligen hos nogle af de tidligere Colonisters Efterkommere har opvakt den Formening, at dette sidste Tungemaal blot er en Dialect af det første. Denne Mening, der har saa megen Lighed med den, visse dygtige engelske Lærde nære om Fastlands Skribenternes Plagiater, naar de for første Gang kaste et løst Blik ind i deres Værker, er ikke gandske overeensstemmende med Sandheden, da Englands Sprog sandsynligen har havt ligesaa megen Indflydelse paa

den Dialect, om hvilken vi tale, som den hollandske Skoles renere Kilder nogensinde have havt paa hiint. Hist og her kunde man see en alvorlig Borger, endnu i sin Nathue, stikke Hovedet ud af et Vindue paa første Sal for at lytte til disse Sprogbarbarismer med en saa urokkelig Alvor, som Letfærdigheden nede paa Gaden ikke formaaede at forandre, og lægge Mærke til alle de muntre Vittigheder, der fløi fra Mund til Mund.

Da Færgebaaden kuns langsomt kunde bevæge sig frem, kunde Raadmanden og hans Reisefælle stige ned i den, førend man halede Tougene ind. Periagua'en, som Fartøiet kaldtes, var halvt af europæisk, halvt af amerikansk Bygning. Den var lang, smal og spidsgattet som Kanoen, hvorefter den havde faaet sit Navn; men derhos var den fladbundet og havde Sværd ligesom de Baade, der ere byggede for Nederlandenes flakke Vande. For tyve Aar siden var der en Mængde af disse Fartøier paa vore Floder og endnu seer man dagligen deres to lange Master uden Vant, og deres høie, spidse Seil bøie sig for Vinden ligesom Siv og dandse let hen over Baiens Vover. Af denne Klasse gives der et særegent Slags, der i Størrelse og Anseelse langt overgaaer de nyligen omtalte og som fortjener en Plads iblandt de meest maleriske og mærkelige Baade, der flyde paa Vandet. Den, der har havt Leilighed til at beseile Sundets sydlige Kyster, maa ofte have seet det

Fartøi, hvilket vi sigte til. Det udmærker sig ved sin store Længde og ved Master, der, blottede for alt Tougværk, reise sig fra Skroget lig to ranke feilfrie Træer. Løber Øiet hen over de forvovent høie Seil, den stolte og dristige Takkelage og seer den forholdsmæssigt uhyre Maskine styret med Lethed og Ynde af to uforsagte og erfarne Sømænd, da opvækker dette omtrent samme Beundring, som Synet af Oldtidens ærværdige Templer indgyder. Fartøiets nøgne og simple Bygningsmaade, i Forening med dets kraftige og hurtige Bevægelser, giver det et Udseende af Storhed, som man ei havde nogen Grund at vente af det Brug, hvortil det i Almindelighed er bestemt.

De oprindelige Nybyggere i New York vare, skjøndt de i mange Henseender havde en ægte Sømandsnatur, dog langt fra saa forvovne Søfolk, som deres nuværende Efterkommere. En Fart tvers over Baien var en Begivenhed, der kun sjeldent hændes i Borgernes stille Liv, og det er endnu i Mands Minde, at en Reise imellem de to fornemste Byer i Staten var en Tildragelse, der opvakte Venners Bekymring og Ængstelighed hos den Reisende. Farerne paa Tappaan Zee, hvilket endnu er Navnet paa en af Hudsonsflodens bredere Strækninger, omtaltes ofte af de gode Koner i Colonien i deres Fortællinger om Vidun-

dere, og den, der oftest lykkeligen havde overstaaet dem, gjaldt for et Slags Søamazone.

Tredie Capitel.

„Den Karl huer mig ret; thi det vaade Element bli'er ei dens Grav, hvis Aasyn spaaer vm Galgen."

Tempest.

Vi have sagt, at Periagua'en alt var i Bevægelse, førend det lykkedes vore to Eventyrere at komme ombord. Man ventede Patronen af Kinderhook og Raadmand Van Beverouts Ankomst, og Skipperen havde stødt fra Land just i det samme Øieblik som Ebben indtraadte, blot for at vise med det Slags uafhængige Stolthed, der har noget særegent Tiltrækkende for Folk af hans Stand, at Tid og Strøm ei lade vente paa sig. Der var imidlertid Grændser for hans Bestemthed, thi, medens han satte Baaden i Bevægelse, blev der omhyggeligen sørget for, at denne Omstæn-

dighed ei skulde forvolde en saa vigtig og stadig Kunde som Raadmanden nogen alvorlig Ubehagelighed. Da han og hans Ven vare ombord, bleve Fangelinerne halede ind og Færgebaadens Mandskab begyndte for Alvor at styre deres Fartøi mod Mundingen af Bugten. Medens dette gik for sig, sad en ung Neger skrævs over Forenden af Periaguen, dinglende med Benene paa hver sin Side af dens Skjæg og dannede saaledes en ikke slet Gallionsfigur. Han holdt en Muslingskal for Munden, og med sine to glindsende Kjæver, der vare oppustede ligesom Æolusses, og sine mørke, tindrende Øine, i hvilke man læste hans Henrykkelse over Muslingskallens Toner, blæste han uophørligt Signalet til Afreisen.

„Læg din Skal, du Skraalhals!" raabte Raadmanden og gav Knøsen i Forbigaaende et Slag paa det blotte Hoved med Enden af sin Stok, som kunde have faaet det til at løbe rundt med den, der var mindre opsat paa at gjøre en saadan Allarm. „Tusinde vindige Trompetere vilde være Tausheden selv mod et saadant Par Lunger! Men er det Eders Punktlighed, Skipper, at stæde fra Land, ferend Eders Passagerer ere tilstede?"

Uden at tage Piben af Munden pegede den uforstyrrelige Færgemand paa Vandboblerne, der allerede fløde udad, et sikkert Tegn paa, at Ebben var indtraadt.

„Jeg bryder mig ikke om Eders ind og ud, Eders Ebbe og Flod" svarede Raadmanden hidsigt. „En punktlig Mands Øie er det bedste Timeglas, der gives. Det er ikke mere moersomt at tage afsted, førend man er færdig, end at opholde sig, naar alle Forretninger ere endte. Læg vel Mærke til, min gode Skipper, at I ikke er den eneste Baadfører i denne Bugt, ei heller er Eders Skude den hurtigste, som nogensinde løb af Stabelen. Tag Eder ivare; skjøndt jeg af Naturen er en godmodig Mand, kunde jeg dog faae i Sinde, at understøtte Kappelysten, naar det offentlige Vel alvorligen fordrer min Bistand."

Mod Angrebet paa sig selv viste Skipperen en stoisk Ligegyldighed, men at have noget at udsætte paa Periaguaens Egenskaber var at angribe en Gjenstand, hvis eneste Forsvarer han var. Han tog Piben af Munden og svarede Raadmanden med den Frimodighed, som de stivsindede Hollændere aldrig undlade at bruge mod Enhver, der fornærmer dem, uden at ændse dennes Stand eller personlige Egenskaber:

„For tusind Orcaner og Raadmænd!" brummede han i sit Lands Dialect; „jeg gad nok seet den Baad i Yorkerbugten, som kan vise Melkepigen sin Agterende! Borgemesteren og Raadsherrerne skulde hellere byde over Ebbe og Flod efter deres Godtbefindende, for saa kunde

vi, da Enhver jo helst vil have det efter sit Hoved, faae en deilig Hoben Malstrømme i Havnen!"

Da Skipperen saaledes havde givet sine Følelser Luft, tog han atter sin Pibe, lig en Mand, der føler, at han fortjener Seierskrandsen, hvad enten han faaer den, eller ei.

„Det er ei Umagen værdt at stride med en Stivnakke" mukkede Raadmanden, idet han banede sig Vei igjennem Grønkurvene, Smørbøtterne og Alt det, der udgjør en saadan Torvebaads Ladning, hen til sin Niece, der sad paa Agterpligten. „God Morgen, min egen kjære Alida; den tidlige Opstaaen vil gjøre Dine Kinder til en Blomsterhave, og den friske Luft i Lust in Rust vil give Dine Roser et endnu kraftigere Farveskjær."

Den formildede Borger kysede derpaa den Kind, hvorpaa han ved sin Bemærkning havde fremkaldt en endnu høiere Rødme, med en Varme, der viste, at det ei fattedes ham paa naturlig Ømhed, tog til Hatten for at besvare et dybt Buk fra en gammel, hvid Tjener i et reent, men forslidt Liberie og nikkede til en ung Negerinde, hvis halvtslidte Stads tydeligen lagde for Dagen, at hun var Kammerpige hos Arvingen.

Neppe behøvedes der meer end et Blik paa **Alida de Barbèrie** for at opdage hendes blandede Herkomst. Af hendes normandiske Fader, en Huguenot af den la-

vere Adel, havde hun arvet sit ravnsorte Haar, de store, glindsende, kulsorte Øine, i hvilke der var en besynderlig Blanding af Overgivenhed og Blidhed, en classisk og lydefri Profil og en Figur, der var smækrere og smidigere, end det sædvanligen var Tilfældet hos de hollandske Damer. Af sin Moder havde la belle Barbèrie, som Pigen ofte kaldtes i Spøg, erholdt en Hud skjøn og pletfri som Frankrigs Blomst, og en Ansigtsfarve, der kappedes med Aftenhimlens rige Afskygninger i hendes Fødeland. Noget af den Legemsfylde, hvorfor Raadmandens Søster havde været lidt bekjendt, var ogsaa gaaet i Arv til hendes skjønnere Datter. Hos Alida overskred alligevel denne Eiendommelighed ei den Fylde, der passede sig til hendes Ungdom, ja den gav snarere hele hendes Person noget mere Afrundet og hendes Figur noget Blidt, end den formindskede dens Lethed og Ynde. Disse personlige Fordele forskjønnedes af en ziirlig, men beskeden Reisedragt, en lille Kastorhat, beskygget af en Mængde nedhængende Fjer, og en Anstand, der i denne hendes forlegne Stilling dannede en heldig Middelvei imellem Undseelse og fuldkommen Besindighed.

Da Raadmand Van Beverout nærmede sig den yndige Skabning, der fuldkomment retfærdiggjorde den varme Deeltagelse, han havde viist for hendes Skjebne i de første Scener af denne Bog, traf han hende i en

høflig Samtale med den unge Mand, der i Almindelighed iblandt hendes talrige Friere ansaaes for den, som rimeligviis vilde vinde Seieren. Der behøvedes ei nogen anden Anledning, dette Syn alene vilde have været tilstrækkeligt til atter at sætte ham i godt Lune, og idet han skaffede sig Plads ved gandske roligen at skyde François, sin Søsterdatters Tjener, til Siden, gjorde den standhaftige Borger sig Umage for at sætte Liv i en Samtale, der efter hans Mening maatte føre til det af ham udtænkte, forønskede Resultat.

Raadmandens Bestræbelser sloge ham for Dieblikket feil. Der gives en Følelse, som i Almindelighed griber Fastlandets Beboere, naar de for første Gang vove sig ud paa et for dem saa fremmedt Element, som sædvanligen lukker. Munden paa dem og gjør dem eftertænksomme. Hos ældre og mere opmærksomme Reisende er det Jagttagelse og Sammenligning, hos de yngre, der ere mere modtagelige for Alt, antager det gjerne Præget af noget Sentimentalt. Uden at opholde os ved at efterspore, hvad der i nærværende Tilfælde hos Patronen og la belle Barbèrie var Aarsagen eller Virkningen af denne Følelse, ville vi nøies med den Bemærkning, at den værdige Borgermand, der altfor ofte havde faret paa den stille Bugt, til at slige Følelser kunde opstaae i hans Sjæl, her gjorde sig forgjeves Umage, thi hans unge Reisefæller bleve

lidt efter lidt tause og tankefulde. Skjøndt Myndert var Peberssvend, trængte han dog ikke først nu til den Lærdom, at den lille Gud ligesaa ofte i Stilhed gjør Ulykker, som ellers paa andre Maader. Han blev derfor ligeledes taus og viste nu samme Udholdenhed i nøie at lægge Mærke til Periaguaens langsomme Bevægelse, som om han havde seet sit eget Billede paa Vandet.

Et Quarteerstid af denne charakteristiske og, som man kan slutte sig til, behagelige Seilads bragte Baaden til Mundingen af Baien. Ved en kraftig Anstrengelse blev den her dreven lige ud i Strømmen, og nu kunde man sige, at den tiltraadte Reisen. Men medens dens forte Besætning satte Seilene til og gjorde de øvrige Tilberedelser til Afreisen, hørte man en Stemme praie dem fra Kysten, i hvilken der snarere laae en Befaling end en Bøn, om at de vilde holde inde med deres Bevægelser.

„I Periaguaen hoi!" lød Raabet. „Hal Eders Forskjøde til Luvart og klem Roerpinden ned i Skjødet paa denne magelige, gamle Herre. Kom, tag fat, mine Knurrehaser! eller Eders Vedderløber af en Skude tager Bidselet imellem Tænderne og løber løbsk med Eder."

Denne Opfordring frembragte en Standsning i Mandskabets Bevægelser. Men efter at de fulde af Overraskelse og Forundring havde seet paa hinanden,

halede Sømændene Forseilet til Luvart, lagde Roret i Læ, uden dog at berøre Raadmandens Skjød, og Baaden standsede nogle faa Favne fra Kysten. Medens den ny Passageer var ifærd med at støde til dem i en Jolle, havde de, som ventede paa ham, god Tid til at anstille Undersøgelser om hans Udvortes og gjøre forskjellige Gisninger om hvo han vel kunde være.

Neppe er det nødvendigt at sige, at den Fremmede var en Søn af Oceanet. Hans Bygning var tæt og dog smidig og han holdt sex Fod paa Strømpefødder. Skuldrene vare brede og kraftige, Brysthvælvingen fuld og høi, Lemmerne runde, regelmæssige og fulde af Muskler, kort det Hele udgjorde en Skabning, i hvilken Styrke og Smidighed paa det nøiagtigste vare afmaalte. Fast paa denne brede Basis sad et rundt lille Hoved, tykt besat med en Mængde brune Haar, der allerede faldt lidt i det Graa. Ansigtet tydede hen paa en Mand paa de Tredive og svarede gandske til Legemsbygningen; det var mandigt, dristigt, bestemt og dog smukt, skjøndt det havde et temmelig stærkt Udtrykket af høi Dristighed, fuldkommen Koldblodighed, noget Stivsind og en vis Grad af Foragt for Andre, som dets Eier just ei stedse søgte at skjule. Hans Colorit var stærkt rød overalt, som Mennesker, der af Naturen have en lys og blomstrende Farve, sædvanligen erholde den ved ideligen at være i den fri Luft.

Den Fremmedes Klædedragt var ligesaa mærkværdig som hans Person. Han bar en kort Pijækkert, der sad stramt og smagfuldt; en lille, flad og fiffig Hue og store, vide Beenklæder, alt af sneehvidt Seildug; et Stof, der var meget passende til Aarstiden og Climatet. Den første var uden Knapper og nødvendiggjorde saaledes et rigt ostindisk Shawl, der var bundet omkring Legemet og holdt Klædningen tæt til Kroppen. Skinnende hvidt Linned glindsede igjennem Aabningen paa Brystet, og en Krave af samme Stof hang ned over det brogede Bandannatørklæde, der med en eneste skjødesløs Sløife var slynget om Halsen. Det sidste var en Vare, som man dengang kun lidet kjendte til i Europa, og blev næsten kun brugt af Sømænd, der gik paa de lange Reiser. Den ene Ende flagrede i Vinden, der anden var omhyggeligen stukken ind over Brystet og var der heftet fast ved Klingen af en lille Kniv med et Eisenbeensskaft, der saaledes forenede Tørklædet med Linnedet; et Slags Brystnaal, som endog nu er meget i Brug hos Sømænd. Føie vi hertil, at lette Seildugssko, paa hvis Vrist der med Uldgarn var indvirket et uklart Anker, skjulte Fødderne, saa fattes der Intet i Beskrivelsen over hans Paaklædning.

Synet af en Mand af et saadant Udseende og iført en saadan Dragt, som vi nyligen have beskrevet, vakte stor Opsigt blandt Negrene, der feiede Gaden.

Lige i Hælene paa ham hen til det Sted, hvor han praiede Periaguaen, løb fire eller fem Dagdrivere, der iagttoge hans Maneirer og Bevægelser med den Beundring, som Folk af deres Race sjeldent undlade at vise et Menneske, som bærer Præget af at have havt Eventyr, ja maaskee Strabadser og Vovestykker at bestaae i sit Liv. Ridderen af det ostindiske Shawl gav en af disse Lediggængere et Tegn til at han skulde følge ham og steg derpaa i en tom Baad; og efter at han havde gjort Fangelinen los, vrikkede han Jollen hen til Fartøiet, som ventede paa ham. Der laa i Sandhed Noget i den sorgløse Mine, den Bestemthed og de mandige Stillinger hos dette saa skjønne Exemplar af en Sømand, der kunde have gjort Krav paa deres Opmærksomhed, der havde færdedes mere i Verden, end den lille Skare af Beundrere, han lod tilbage. Ved et let Spil af Haandled og Albue gled Jollen fremad, liig et Sødyr, der sorgløst svømmer paa sit Element, og som han stod der fast som en opreist Statue, med Fødderne paa begge Sider af Reilingen, opvakte hans Sikkerhed samme Tillid, som Synet af en øvet Liniedandsers gjentagne og heldige Kunststykstykker. Da Jollen kom paa Siden af Periaguaen, kastede han en lille spansk Mynt i Negrens aabne Haand og sprang over med en Muskelkraft, der drev den lille Baad, han forlod, halvveis tilbage til Strandbredden,

overladende det saaledes til den forskrækkede Neger, hvorledes han bedst kunde holde sig i det gyngende Fartøi.

Den Fremmedes Trin og Stilling, da han betraadte Halvdækket af Periaguaen, var ægte sømandsk og viste en Selvtillid, der grændsede til Forvovenhed. Med et Diekast syntes han at mønstre Skibsmandskabets og Passagerernes halvsøvante Charakteer og at føle det Slags Overlegenhed over sine Reisefæller, som Folk af hans Haandtering dengang kun altfor ofte pleiede at nære mod dem, hvis Ærgierrighed blot indskrænkede sig til Fastlandet. Han kastede Øiet tilveirs paa Periaguaens simple Takkelage og beskedne Seil, medens han trak Overløben sammen med en tydelig Kjendermine. Derpaa gjorde han Forskjødet los, lod Seilet sylve sig og sprang leilighedsviis fra en Smørbøtte til den anden; og idet han brugte en Landmands Skjed til at træde paa, traadte han, ligesaa rask og uforsagt, som en bevinget Mercurius, pludselig midt ind i Raadmandens Selskab paa Agterpligten. Med en Koldblodighed, der opvakte den største Agtelse for hans Talenter som Befalingsmand, jog han strax derpaa den forbausede Skipper fra Roret, og greb selv Roerpinden med en saadan Rolighed, som om dette var hans daglige Bestilling. Da han saae, at Baaden begyndte at skyde frem i Vandet, fik han Tid til at lægge Mærke til sine Reise-

kammerater. Den første, som mødte hans dristige og skarpe Øie, var François, Alidas Tjener.

„Sætter hun op med Byger, Commodore" bemærkede den Paatrængende med en Alvor, der næsten vildledede den opmærksomme Franskmand, og pegede i det samme paa hans Haarpung, „da vil Deres Stander forvolde Dem Ulejlighed. Men en saa erfaren Officier gaaer vist ikke tilsøes uden at have Varestænger i Beredskab, dersom det skulde trække op til Uveir."

Tjeneren forstod ikke, eller lod som om han ikke forstod Hentydningen og vedligeholdt en fornem, men taus Overlegenhed.

„Herren staaer i fremmed Tjeneste og forstaaer ikke en engelsk Sømand! Det Værste, der kan flyde af at føre for meget Topstads, er at man kan komme til at kappe det væk og lade det gaae med Veiret. Maa jeg være saa dristig at spørge Dem, Herr Dommer, om Retterne nyligen have truffet Forholdsregler med Hensyn til Fribytterne ved Derne?"

„Jeg har ei den Ære at staae i Hendes Majestæts Tjeneste," svarede Van Staats af Kinderhook koldt, til hvem dette raske Spørgsmaal var rettet.

„Den bedste Skipper narres undertiden ved en Observation i diset Luft, og mangen gammel Sømand har anseet en Taagebanke for fast Grund. Siden De ei har Sæde i Retterne, min Herre, ønsker jeg Dem

til Lykke; thi at krydse der, enten som Dommer eller Supplicant, er at krydse imellem Sandbanker. Man er aldrig sikker og velforvaret i Selskab med Advocater, og Fanden selv er ei altid istand til at holde nok af for Haifisken. Et skjønt Stykke Vand, I gode Venner, er denne Yorkerbugt, og saa sikker, som man blot kan ønske sig det for raadne Ankertouge og ugunstige Vinde."

„De er en Sømand, der har gjort lange Reiser," svarede Patronen, der gjerne vilde faae Alida til at troe, at han i Stiklerier kunde maale sig med den Fremmede.

„Lange eller korte, Calcutta eller Cap Cod; Gisning, Diemaal eller rigtig Observation, det er alt eens for det ægte Marsvin. Fortoningen af Kysten imellem Cap Fundy og Cap Horn er mit Die ligesaa bekjendt, som en Tilbeder er for denne unge smukke Frøken, og hvad den anden Kyst angaaer, saa har jeg ofte besejlet den, end Commodoren har heiset sin Stander, baade i Storm og i Magsveir. En Fart som denne er Søndagsarbeide i min Seilads, skjøndt I, som jeg dristigen tør paastaae, tog Afsked med Konen, velsignede Børnene, gjennemgik Testamentet og lod Præsten bede for Eder, førend I tog ombord."

„Faren vilde ikke være bleven større, om man ogsaa havde iagttaget disse Ceremonier," sagde den unge Patron, inderligt begjerlig efter at kaste et stjaalent Blik

til la belle Barbèrie, skjøndt han af lutter Undseighed saae hen til den anden Side. „Man er aldrig Faren nærmere, fordi man er forberedt paa dens Komme." — „Gandske rigtigt; vi maae døe, naar Regningen er sluttet. Hængt eller druknet — Galgen eller Kuglen renser Verden for en heel Deel Snavs; ellers vilde Dækkene blive saa belemrede, at man ei kunde styre Fartøiet. Det sidste Kryds er det længste af Alle, og gode Papirer og reent Sundhedspas kunne hjælpe en Mand ind i Havnen, naar han ei længere kan holde Søen. Hvad Nyt, Skipper? hvad for Løgne dreve om i Dag paa Pladserne? Naar slap den sidste Albanymand med sin Bøtte ned ad Floden, eller hvis Vallak er bleven reden til Skamme paa en Hexejagt?"

„De Djævelsunger," mumlede Raadmanden; „der er just ingen Mangel paa Døgenigte, til at pine saadanne stakkels Dyr."

„Have Buccanererne slaaet sig til Bønner, eller drive de deres Handel her paa Bagsiden af Krigen?" vedblev Sømanden med det indiske Shawl, uden at ænse Borgerens Klage. „Det er slemme Tider for modige Folk, naar man betragter, at Krydseren hist ligger og skamsiler sit Toug, istedet for at stikke i Søen. Gid enhver Sene maa springe i min Krop, hvis jeg ikke førend i Morgen skulde bringe Skuden ud og lade hende smage en frisk Brise, dersom Dronningen vilde være saa

naadig at betroe Deres underdanige Tjener Commandoen over den! Manden ligger der for Anker, som om han havde en god Fragt ægte Hollandsk i Lasten, og ventede paa nogle faa Baller Bæverskind, han vilde tiltuske sig for sine Brændevine."

Medens den Fremmede koldblodigen fremsagde denne sin Mening om Hds. Majestæts Skib Coqvetten, rettedes hans Øine hen over hans Reiseselskab og hvilede et Øieblik med en hemmelig Betydning paa Borgerens ubevægelige Ansigt.

„Godt —" vedblev han, „Corvetten kan dog tjene som Mærke, hvoraf man slutte sig til Strømmens Løb, hvis den ei duer til andet; og det maa være en stor Hjælp, Herr Skipper, for en Mand af Eders Skarpsindighed, paa en Seilads, hvor man holder saa skarpt Udkik med Jordens Omdreining!"

„Dersom man kan troe, hvad der fortælles her i Fjorden," svarede Periaguens Eiermand, uden at føle sig fornærmet, „saa vil Capitain Ludlow om faa Dage faae Andet at bestille."

„Aha! naar hans Kjød og Brød er fortæret, vil Manden være nødt til paa nyt at proviantere Skibet; Det var Synd, at en saa virksom Mand skulde holde Faste, og det hvor der er en saa stærk Ebbe og Flod. Og naar hans Kjedler igjen ere fulde og intet levnet af Maaltidet, hvad troer man saa han vil tage sig for?"

„Der gaaer et Rygte iblandt Baadsmændene paa

Sydbaien, at der har viist sig Noget forrige Nat uden=for Long=Eiland."

„Jeg svarer for, at det er sandt; thi da jeg kom med Strømmen i Aftes, saae jeg det med mine egne Øine."

„Fanden heller! og hvad antog De det da for?"

„Det atlantiske Ocean; troer I mig ei paa mit Ord, saa appellerer jeg til denne velballastede, gamle Herre, der, som Skolemester, kan angive Eder Længde og Bredde til Stadfæstelse paa mine Ord."

„Jeg er Raadmand Van Beverout," mumlede Gjen=standen for dette ny Angreb i Skjæget, skjøndt tilsy=neladende kun halv oplagt til at tage Hensyn til En, der slet ikke lagde nogen Tømme paa sin Mund.

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse!" sva=rede den fremmede Sømand og bukkede gravitetisk. „Deres Velbaarenheds Ansigt førte mig paa Vildspoer. Det vilde virkeligt være høist ufornuftigt at vente, at en Raadmand skulde kjende Beliggenheden af det at=lantiske Ocean! Og dog, mine Herrer, forsikrer jeg Dem paa en Mands Ære, der har seet meget Salt=vand i sit Liv, at Søen, som jeg taler om, virkeligt er der. Er der Noget paa den eller i den, som ei virkeligt forholder sig saaledes, saa kan denne værdige Commandeur over Periaguaen give os Besked om Resten."

„En Brændebaad fra Bugterne fortæller os, at man nyligen har seet Søskummeren langs Kysten" sva=

rede Færgemanden i en Tone, ſom om han var vis paa at meddele Ting af almindelig Intereſſe.

„Det er en rigtig Søhund, I der anfører, ſom løber ind og ud af Bugterne og fortæller Miracler," bemærkede den Fremmede roligen. „De kjende Søens Farve om Natten og ſtyre altid lige imod Vinden for at opſøge Eventyr. Det undrer mig, at man ikke anſætter flere af dem til at gjøre Almanakker! I den ſidſte, jeg kjøbte, var der indløbet en Feil med Hensyn til en Orkan, og alt det af Mangel paa nøiagtig Kundſkab. Aa ſiig mig dog, min Ven, hvem er denne Søſkummer, der, ſom man fortæller, ſtyrer ſin Cours efter Naalen, ligeſom en Skrædder, der har fundet et Hul i ſin Naboes Kjole?"

„Spørg Hexene om det. Jeg veed blot, at der gives en ſaadan Vagabond og at han i Dag er her, i Morgen der. Nogle paaſtaae, at det blot er et Taageſkib, der glider hen over Søtoppene, liig en ſvømmende Søfugl; Andre mene, at det er Gjenfærdet af et Skib, ſom Kidd plyndrede og opbrændte i det indiſke Ocean, og ſom nu leder efter ſit Guld og ſine dræbte Folk. Engang ſaae jeg ham ſelv, men Afſtanden var ſaa ſtor, og hans Manoeuvrer ſaa unaturlige, at jeg ei er iſtand til med Sikkerhed at berette Noget om Skroget eller Takkelagen."

„Det er en Sag, som ei ved enhver Vagt indføres i Journalen! Hvor omtrent, eller paa hvad Sø mødte De den Ting?"

„Det var uden for Canalen. Vi fiskede just i tykt Veir, og da Taagen havde lettet sig en Smule, saae vi et Fartøi staae ind imod Kysten, med en Fart som en Veddeløber; men medens vi lettede vort Anker, var det allerede en Miil ude tilsøes paa den anden Bov."

„Et sikkert Bevis — enten paa dens eller Eders Hurtighed! Men hvorledes saae for Resten Eders Deserteur ud?"

„Det kan umuligt bestemmes. Een troede at see et tiltaklet Skib for fulde Seil; en Anden ansaae det for en Seiler fra Bermudas, men for mine Øine saae det ud som om tyve Periaguaer havde været byggede sammen til et eneste Skib. Imidlertid er det bekjendt nok, at en Vestindiefarer samme Nat gik tilsøes, og, skjøndt det nu er tre Aar siden, har dog Ingen her i York hørt Noget enten til den eller dens Mandskab. Siden den Tid gaaer jeg aldrig ud at fiske paa Bankerne i taaget Veir."

„Det er fornuftigt af Eder" bemærkede den Fremmede. „Jeg har selv været Vidne til mange forunderlige Syn paa det rullende Ocean, og den, der, som I, min Ven, er nødt til at ligge mellem Vind og Vand, skulde aldrig vove sig i Nærheden af disse

Fandens Fugle. Jeg kunde fortælle Eder en Historie om Noget, der har tildraget sig i de stille Bredder under den lodrette Soel, og som kunde tjene alle overvættes Nysgjerrige til Advarsel! at undersøge et Skibs Papirer eller dets Beskaffenhed er ikke Noget for Jer forsigtige Kystfarere."

„Vi have Tid nok til at høre," bemærkede Patronen, hvis Opmærksomhed var bleven vakt ved Samtalen og som læste i Alidas sorte Øine, at hun nok gad høre den ventede Fortælling.

Men den Fremmedes Ansigt blev pludseligt alvorligt. Han rystede paa Hovedet, som om han havde sine gode Grunde til at tie, og, idet han slap Roerpinden, tvang han ganske roligen en Landmand, der med aaben Mund sad midt i Baaden, til at forlade sin Plads, paa hvilken han, saa lang som han var, udstrakte sin egen Kæmpeskikkelse, lagde derpaa Hænderne krydsviis over Brystet og lukkede Øinene. I mindre end fem Miuuter havde Alle i Nærheden et tydeligt Beviis paa, at denne Oceanets overordentlige Søn var falden i dyb Søvn.

Fjerde Capitel.

„— Vær rolig dog, thi Lønnen, som Dig vinker,
Vil drage tæt et Slør for dette Vanheld —"

Tempest.

Den ubekjendte Sømands Udseende, Dristighed og Tale havde gjort et mærkeligt Indtryk paa Periaguaens Passagerer. I la belle Barbèries skjelmske, kulsorte Øine læste man tydeligt, at hun havde moret sig ved hans bidende Skjemt, skjøndt hans fri Væsen havde tvunget hende til at vise en Tilbageholdenhed, hun ansaae for nødvendig for hendes Kjøn og Stilling. Patronen studerede sin Elskedes Træk, og skjøndt den Paatrængendes Ligefremhed halvt havde fornærmet ham, havde han dog fundet det klogest at taale hans Friheder, som de naturlige Udbrud af en Aand, der først nyligen var sluppen ud fra det eensformige Sømandsliv. Den Rolighed, som sædvanligen herskede paa Raadmandens Ansigt, var bleven lidt forstyrret; men det lykkedes ham dog at skjule sin Misfornøielse og saaledes unddrage sig alle næsviise Bemærkninger. Saasnart derfor Hovedmanden i det foregaaende Optrin havde fundet for godt at trække sig tilbage, var den forrige

Rolighed igjen tilveiebragt, og det syntes næsten, som om man havde glemt hans Nærværelse.

Ebben og en frisk Kuling førte Periaguaen rask forbi de mindre Der i Baien, saa Krydseren, den saakaldte Coquette, nu tydeligere kunde sees. Dette Fartøi, et Skib paa tyve Kanoner, var ankret tværs af den Landsby, der laa paa Bredderne af Statenisland, og som var Færgebaadens Bestemmelsessted. Her var den sædvanlige Ankerplads for Skibe, der skulde til fremmede Havne og oppebiede gunstig Vind, og her var det at Fartøier dengang, som det endnu er Tilfældet, vare underkastede alle de Undersøgelser og Forsinkelser, der vare paabudne for Byens Sikkerheds Skyld. Coquetten laa imidlertid gandske ene, thi en Coffardimands Ankomst var en Begivenhed, der hørte til Sjeldenhederne i Begyndelsen af det attende Aarhundrede.

Periaguaen passerede, i den Cours, den holdt, Coquetten paa omtrent otte Favne. Da den nærmede sig Orlogsmanden, tilkjendegave dens Passagerer en pludselig Nysgjerrighed og levende Interesse.

„Hold Eders Melkepige lidt længere borte," mumlede Raadmanden, da han bemærkede, at Skipperen havde isinde at føie sine Passagerer og løbe saa nær som muligt hen til Krydserens sorte Planker. „Sø og Ocean! er Yorkerbugten ei bred nok, uden at I behøver at feie Støvet af Mundingerne paa dette dovne

Skibs Kanoner! Vidste Dronningen, hvorledes disse ørkesløse Karle der ombord aad og drak hendes Penge op, da vilde hun sende dem alle paa Jagt efter Sørøverne mellem Øerne. See henimod Landet, Alida, mit Barn, og du vil komme Dig af Skrækken, som denne gabende Dosmer forvolder Dig; han vil bare vise sin Færdighed i at styre."

Men Søsterdatteren gav intet Tegn til den Skræk, som Onklen vilde paadutte hende. Istedetfor at blive bleg, foer en dybere Rødme over hendes Kinder, da Periaguaen gyngende nærmede sig Krydserens Læ, og dersom hendes Aandedræt blev hastigere end ellers, var dette dog neppe Følgen af nogen Ængstelse. Det nære Syn af de høie Master og denne Labyrinth af Tougværk, der næsten hang over Hovederne paa dem, forebyggede imidlertid at man lagde Mærke til denne Forandring. Hundrede nysgjerrige Øine kigede allerede hen paa dem igjennem Stykportene eller over Skandseklædningerne, da pludseligen en Officeer, i en den Tids Søcapitains Halvuniform, sprang op i Krydserens Storevant og hilsede Periaguaen ved i Hast at svinge med Hatten, ligesom En, der paa en behagelig Maade var bleven overrasket.

„En klar Himmel og god Vind til Alle og Enhver!" raabte han i en Sømands hjertelige Tone. „Jeg kysser den skjønne Alidas Haand; og Herr Raadmanden

tage imod en Sømands gode Ønsker; Herr Van Staats, jeg hilser Dem."

„Nu ja" mumlede Borgeren, „I Leddiggængere have intet Bedre at tage Eder for, end at give os Snak for Pengene. En søvnig Krig og en fjern Fiende gjøre Eder Sømænd til Herrer i Landet, Capitain Ludlow."

Alida blev ildrød; hun nølede et Øieblik, og vistede derpaa, retsom med en halv uvilkaarlig Bevægelse, med Tørklædet. Den unge Patron reiste sig og besvarede Hilsenen med et høfligt Buk. Færgebaaden var nu næsten kommen forbi Skibet, og Raadmanden havde lagt sin sure Mine, da Sømanden med det indiske Shawl sprang tæt hen til ham og igjen stod midt i deres Selskab.

„En prægtigt, mageligt Skrog og en deilig Takelage!" sagde han og mønstrede med sit Kjenderøie Tougværket paa den kongelige Krydser, idet han paa samme Tid med hele sin forrige Ligegyldighed tog Rorpinden ud af Skipperens Hænder. „Hendes Majestæt maa have god Nytte af en saadan Beddeløber, og den unge Mand i Storevant er vistnok Karl for at drage den største mulige Fordeel af sin Skude. Vi maae tage den endnu engang i Øiesyn. Lad gaa Forreskjøde! min Gut."

Den Fremmede havde, mederis han talte, lagt Roret

i Læ, og neppe var den givne Befaling hørt, førend den hurtigt arbeidende Baad havde luvet an og fyldt Seilene paa den anden Side. Et Øieblik derefter løb den igjen langs med Corvetten. En gjensidig Klage over dette dristige Indgreb i Baadens regelmæssige Gang laa just Raadmanden og Skipperen paa Læberne, da han med det indiske Shawl lettede paa Huen og tiltalte Officieren i Vantet med al den Selvtillid, han havde lagt for Dagen i Samtale med dem, der nærmest omgave ham.

„Kan Hendes Majestæt bruge en Mand i sin Tjeneste, der i sit Liv har seet mere blaat Vand end fast Land; eller er der i en saa stadselig Krydser ingen Plads mere ledig for En, der maa dø af Sult, naar han ikke længere kan tjene tilsøes?"

Efterkommeren af de kongefjendske Ludlower, som Lord Cornbury havde kaldt den Familie, hvortil Coquettens Chef hørte, blev ligesaa meget forundret ved at see ham, der fremkom med dette Spergsmaal, som over den Ligegyldighed, med hvilken en simpel Matros vovede at tiltale en Officeer, der var betroet en saa høi Post. Han havde imidlertid Tid nok at huske sig om, i hvis Nærværelse han befandt sig, førend han svarede; thi den Fremmede havde atter lagt Roret i Læ og ladet Forseilet bakkes, hvorved Periaguaen kom til at ligge stille.

„Dronningen vil altid modtage en driftig Sømand i sin Sold, naar han forener Dueligheb med Troskab i Tjeneften" sagde han, „til Beviis herpaa skal I faae en Ende ned i Periaguaen; under Hds. Majestæts Flag ville vi underhandle i bedre Mag. Jeg vil gjøre mig en Ære af imidlertid at kunne beværte Raadmand Van Beverout; og en Jolle skal være til hans Tjeneste naar han vil forlade os."

„Eders landelskende Raadmænd finde Veien fra en af Dronningens Krydsere til Kysten med større Letheb, end en Sømand, der har tyve Aars Erfaring paa Bagen;" svarede den Anden, uden at give Borgeren Tid til at takke for dette høflige Tilbud. „De har uden Tvivl passeret Gibraltarstrædet, ædle Capitain, da De har faaet en saa skiøn Seiler under Deres Commando?"

„Tjeneften har meer end eengang ført mig til Middelhavet," svarede Ludlow, der var halvt tilbøielig til at tage ham denne Paatrængenheb ilde op, dersom det ei havde været ham altfor meget magtpaaliggende at være i Nærheden af Periaguaen, til at han skulde have indladt sig i Ordstrid med den, der øiensynligen havde været Skyld i denne uventede Fornøielse.

„Saa veed De ogsaa, at, skjøndt en Dame kan viste et Skib igjennem Strædet ad Østen til, maa man have en stærk Vind fra Levanten for at faae det ud igjen. Hds. Majestæts Vimpler ere lange, og rage de

først uklare omkring en ægte Søhunds Lemmer, da kan han med al sin Kunst ikke rede sig ud af det Bekneb igjen. Det fortjener i høieste Grad at bemærkes, at jo bedre Sømanden er, desto mindre er han istand til at løse Knoben."

„Er Vimplen saa lang, saa kan den maaskee naae længere, end Du ønsker! — Men en rask Gut, der søger Hyre, behøver ikke at frygte for at blive presset."

„Jeg er bange for, at det Lukaf, jeg ønsker, er besat," svarede den anden, idet han trak Læberne sammen. „Lad gaae, Dreng; vi ville tage Afsked og lade Vimplen flyve i Læ af os. Farvel, brave Capitain; naar De trænger engang til en rigtig Søfugl og drømme om Agterkanoner og vaade Seil, saa tænk paa ham, der besøgte Deres Skib, da det laa saa søvnigen fortøiet."

Ludlow bed sig i Læben, og skjøndt hans smukke Ansigt blev ildrødt lige op til Tindingerne, smilede han dog ved at møde Alidas skjelmske Diekast. Men han, der saa kjekt havde trodset en Mands Harme, der var saa mægtig, som Chefen paa en kongelig Krydser i en britisk Colonі, syntes at begribe det Farlige i sin Stilling. Periaguaen dreiede rundt, og drev i det næste Øieblik for Vinden og skjar gjennem de smaa Bover hen til Kysten. I samme Øieblik satte tre Baade af fra Krydseren. Een, som øiensynligen havde Capi-

tainen ombord, nærmede sig med den sædvanlige høitidelige Bevægelse af en Sluppe, der sætter en Officier af Rang i Land, men de andre ilede afsted med en heed Jagts hele Alvorlighed.

„Hvis det ikke var Deres Agt, min Ven, at tjene Dronningen, saa har De ikke gjort vel i at trodse en af hendes Skibschefer lige under Mundingerne af hans Kanoner," bemærkede Patronen, da det blev utvivlsomt hvad Orlogsmandens Folk havde i Sinde.

„At Capitain Ludlow gjerne vilde tage En eller Anden ud af denne Baad, enten med det Gode eller med det Onde, er ligesaa klart som en lys Stjerne i en skyfri Nat, og da jeg er vel bekjendt med en Sømands Pligter mod sine Foresatte, vil jeg overlade ham Valget."

„I saa Fald vil De snart komme til at tære Hds. Majestæts Ration," svarede Raadmanden med Eftertryk.

„Den Føde er mig modbydelig, og jeg vrager den — og dog, see her er en Baad, hvis Mandskab, som det synes, har besluttet at byde os en endnu bedskere Kost."

Den ubekjendte Sømand hørte op at tale; thi Periaguaens Stilling var i Sandhed bleven lidt kritisk. I det mindste forekom det saaledes de mindre erfarne Landbeboere, der vare Vidner til dette uventede Møde. Da Færgebaaden havde rettet sin Cours hen til Øen,

fik man en frisk Kuling igjennem det Stræde, der staaer i Forbindelse med den ydre Bugt, og det blev nødvendigt at vende to Gange for at kunne lægge det sædvanlige Landingssted op. Den første af disse Manoeuvrer var bleven udført, og da deres Cours derved nødvendigviis var bleven forandret, saa kunde Passagererne see, at Sluppen, som den Fremmede meente, var istand til at komme imellem Kysten og dem, eller at komme det Sted nærmere, hvor de skulde lande, end de selv. Istedet for at lade sig forlede til at sætte efter dem, hvilket Officieren, der commanderede den, indsaae rimeligviis vilde være forgjeves, opmuntrede han sine Folk til at hale rask ud hen mod Landgangsstedet. Paa den anden Side havde et andet Fartøi allerede naaet det Punkt, hvorhen Periaguaen styrede, og laa nu paa sine Aarer og ventede paa, at den skulde nærme sig. Den ubekjendte Sømand traf ingen Anstalter til at undgaae dette Møde. Han holdt endnu bestandig Roerpinden i Haanden og commanderede det lille Fartøi med saa meget Eftertryk, som om denne Myndighed tilkom ham med Rette. Hans Dristighed, hans bestemte Mine og Opførsel, hans store Færdighed i at styre Baaden vilde alene have været tilstrækkelige til at lade ham beholde hans selvtagne Commando, om ogsaa ikke desuden den almindelige Stemme imod Matrospresningen havde talt til hans Fordeel.

„For Satan og hans Kløer!" mumlede Skipperen. „Hvis I nu holder af med Melkepigen, ville vi rigtignok tabe Noget; men jeg tænker, at Orlogsmatroserne ville blive forlegne med at fange hende med bagstags Vinden."

„Dronningen sender os et Budskab med denne Herre," svarede Sømanden, „det vilde være uartigt, at negte at tage derimod."

„Drei til, Periagua!" raabte den unge Officier i Sluppen. „I Hds. Majestæts Navn befaler jeg Eder at adlyde.

„Gud velsigne den kongelige Dame," svarede han med de uklare Ankere og det brogede Shawl, medens den hurtige Færgebaad vedblev at skjære igjennem Bølgerne. „Vi skylde hende Lydighed og det er os en Fornøielse at see en saa pæn Herre i hendes Tjeneste."

Baadene vare nu kun omtrent 8 Favne fra hinanden. Der var ikke saasnart tilstrækkelig Plads, før Periaguaen vendte endnu engang, og atter holdt ind efter Landet. Det var imidlertid nødvendigt, enten at vove sig hen mod Sluppen paa en Aares Længde, eller ogsaa at holde af; men denne Omvei kunde han, der ledede dens Bevægelser, ei beslutte sig til at vælge. Officieren reiste sig, og da Periaguaen nærmede sig, saae man tydeligen, at han holdt en Pistol i sin Haand, skjøndt han, som det syntes, ugjerne vilde vise sit Vaaben.

Sømanden traadte tilside, saa at hele Gruppen tilfulde kunde overseés og bemærkede derpaa spydigen —

„Vælg nu Deres Maal, min Herre; i et saadant Selskab maa man lade Manden af Følelse have Fortrinnet."

Den unge Mand blev ildrød, lige saa meget af Skam over den vanærende Tjeneste, der var bleven ham paalagt at udføre, som af Ærgrelse over sit mislykkede Forsøg. Han fattede sig imidlertid hurtigt, tog Hatten af for la belle Barbèric, og Periaguaen skjød derpaa triumpherende frem. Det commanderende Fartøi nærmede sig ind til Kysten, hvilken det snart naaede, hvor Mandskabet lagde sig paa Aarerne ved Enden af Ladepladsen og øiensynligen ventede paa Færgebaadens Ankomst. Ved dette Syn rystede Skipperen paa Hovedet og saae sin Passageer i det uforsagte Ansigt med en Mine, der tydeligen viste, at han ikke spaaede sig noget Godt af Udfaldet. Men den ranke Sømand beholdt sin Rolighed og begyndte at gjøre lystige Bemærkninger over den Krigstjeneste, han saa forvovent havde trodset, og som han sandsynligen efter Ingens Mening vilde undgaae. Ved de forrige Manoeuvrer var Periaguaen kommen noget for meget til Luvart af Værftet, og den holdt nu tæt til Vinden lige hen mod Kysten. Dog nu kunde Skipperen ei holde sig fra alvorlig at foreholde ham Følgerne af at vedblive at holde denne Cours.

„Skibbrud og Klippegrunde!" udraabte den bestyrtede Færgemand. „En hollandsk Galliot vilde gaae i Stykker, dersom I med denne Kuling satte hende ind imellem disse fremstaaende Stene! Ingen ærlig Sægut holder af at see en Mand blive stuvet ned i Rummet af en Krydser, ligesom en Tyv i et Fangebuur; men kommer det til den Yderlighed, at Melkepigen staaer Fare for at faae Næsen stødt itu, da er det for meget forlangt af hendes Eier, at han roligen skal staae og see til."

„Ikke et Smilehul paa hendes yndige Ansigt skal blive forstyrret," svarede den koldblodige Passageer. „Nu, stryg Seilene, vi ville løbe langs med Kysten, hen til Ladepladsen derhenne. Det vilde ei være galant, mine Herrer, at behandle Melkepigen saa ligefremt, siden det er for vor Skyld, at hun har viist os sin livlige Fod og sine raske Stillinger. Den bedste Dandserinde paa Den kunde ei have udført sin Rolle bedre, om der saa var blevet spillet op for hende paa en trestrænget Violin."

Imidlertid havde man strøget Seilene, og Periaguaen gled hen til Landingsstedet, dog endnu bestandigt i en Afstand af halvtredsindstyve Fod fra Kysten.

„Ethvert Skib har sin bestemte Time, lige saa vel som vi Mennesker" vedblev den ubegribelige Sømand med det ostindiske Shawl. „Skal det dee en pludselig

Død saa synker det med Takkel og Toug ned i sin Grav uden Ligbegængelse eller Kirkebøn; vor Vatterſoet er det Samme som Skibets Læk; Gigt og Rheumatisme dræbe som en knækket Agterſtevn og aabne Naadder; Mangel paa Fordøielſe kan lignes med en forſkudt Laſt og løſe Kanoner; Galgen er en Bodmeriforſkrivning med Procuratorgebyhr; og Ild, Drukneu, Død af religiøs Melancholi og Selvmord ere en uforſiglig Kanoneer, blinde Skjær, falſke Fyr og en doven Capitain."

Førend man endnu kunde gjette hans Hensigt, ſprang dette besynderlige Væſen fra Baaden hen paa Spidſen af en lille Klippe, ſom Bølgerne ſkyllede hen over, og nu fløi han med kraftig Anſtrengelſe fra Steen til Steen, indtil han lykkeligen ſlap paa Land. I det næſte Øieblik havde man tabt ham af Syne imellem Landsbyens Huſe. At Periaguaen ſtrax efter naaede Ladepladſen, Sluppernes Mandſkab ærgrede ſig over, at være blevet ſkuffet i ſin Forventning, og at begge Baadene vendte tilbage til Krydſeren, Alt dette fulgte gandſke naturligt af ſig ſelv.

Femte Capitel.

Oliv. „Har han skrevet det?"
Narren. „Ja, Madam."
What you will.

Dersom vi sagde, at Alida de Barberie ei kastede et Blik tilbage, da Selskabet forlod Kaien, for at see, om Baaden, hvori Chefen for Krydseren befandt sig, fulgte de Andres Exempel, da vilde vi skildre Pigen som mindre udsat for Anfald af Coqvetteri, end det kunde bestaae med den strenge Sandhed. Til Raadmandens store Misfornøielse, hvad nu ogsaa hans Søsterdatters Følelser kunne have været ved samme Leilighed, nærmede Baaden sig mere til Kysten paa en Maade, der viste, at den unge Sømand ikke tilkjendegav nogen synderlig Interesse for Udfaldet af denne Jagt.

Høiene paa Statenisland vare for hundrede Aar siden, mere endnu end det for Øieblikket er Tilfældet, stærkt bedækkede med Kratbuske. Fodstier snoede sig i forskjellige Retninger igjennem denne magre Vegetation, og da Landsbyen paa Quarantainegrunden var det Punkt, hvorfra de alle gik ud, saa hørte der en øvet Fører til, uden Tidsspilde og Omvei at hitte Rede i denne

Labyrinth. Imidlertid syntes det næsten, som om den værdige Raadmand var denne Opgave fuldkomment voxen; thi med større Raskhed end sædvanligt førte han snart sit Reiseselskab ind i Krattet, og ved ofte at tage en anden Retning, bragte han det i et saadant Vilderede med Hensyn til de forskjellige Steders Beliggenhed, at sandsynligviis ikke en Eneste af Samme letteligen selv kunde have fundet ud deraf igjen.

„Skyer og skyggefulde Løvhytter" udraabte Myndert, da det til hans inderlige Tilfredshed var lykket ham at undbrage sig de Forfølgeres Blik, som han ønskede at undgaae; „smaa Ege og grønne Graner ere en sand Forlystelse en Junimorgen. Bjergluft og Søvind skal I snart faae, Patron, til at skjærpe Appetiten med i Lust in Rust. Dersom Alida blot vil sige et Ord, saa kan hun bekræfte, at en Mundfuld af denne Elixir er bedre for rosenrøde Kinder, end alle de Decocter og Badskevande, der ere blevne udtænkte, for at forvolde Mandfolkene Hjertevee."

„Hvis Stedet skulde have forandret sig ligesaa meget som Veien, der fører til Samme, svarede la belle Barberie, medens hun forgjeves med sine sorte Øine speidede efter Baien, som de nyligen havde forladt, „da vilde jeg neppe vove at yttre min Mening om en Gjenstand, som jeg maa tilstaae er mig aldeles fremmed."

„Ak, Fruentimmer ere kun fulde af Forfængelighed. At see og at blive seet, er Kjønnets største Nydelse. Skjøndt vi have det tusinde Gange mere behageligt her i Krattet, end om vi havde fulgt Veien langs med Strandbredden, er det dog en Ynk, at Maager og Snepper gaae Glip af vort behagelige Selskab. Saltvandet og Alt det, der lever derpaa, maa en klog Mand søge at undgaae, Mr. Van Staats, uden forsaavidt begge tjene til at lette Fragten og gjøre Handelen mere levende. Du vil takke mig for denne min Omhyggelighed, lille Søsterdatter, naar Du først har naaet Bakken, ligesaa afkjølet som en Pakke Pelsværk, der er fri for Møl, og ligesaa frisk og smuk som en hollandsk Tullipan, hvorpaa Dugdraaberne endnu sidde."

„For at komme til at ligne den Sidste maa man vel finde sig i at gaae iblinde, kjæreste Oncle, og nu ikke meer herom. **François, fais moi le plaisir de porter ce petit livre; malgré la frâicheur de la fôret, j'ai besoin de m' éventer.** *

Tjeneren tog Bogen med en Skyndsomhed, der gjorde Patronens langsommere Høflighed til Skamme, og da han af sin unge Frøkens urolige Diekast og blussende Kinder kunde mærke, at hun snarere led af en

* François, tjen mig i at bære denne lille Bog; uagtet den svale Luft her i Skoven, maa jeg dog afkjøle mig.

indvortes end af udvortes Hede, hviskede han deeltagende —

„Que ma chère Mademoiselle Alide ne se fache pas! Elle ne manquerait jamais d'admirateurs dans un desert. Ah! si Mam'selle irait voir la patrie de ses ancêtres! —" *

„Merci bien, mon chèr; gardez les feuilles, fortement fermées. Il-y-a des papiers entre elles." **

„Monsieur François," sagde Raadmanden, i det han stille sin Søsterdatter fra hendes næsten faderlige Ledsager, ved at trænge sin egen tykke Person ind imellem dem, og anmodede de andre at gaae videre, „et Ord med Dig i Fortrolighed. Jeg har i Løbet af et drivtigt, og, som jeg haaber, nyttigt Liv gjort den Erfaring, at en tro Tjener er en ærlig Raadgiver. Næst efter Holland og England, hvilke begge ere store Handelsstater, og begge Indierne, der ere uundværlige for disse Colonier, og næst efter en naturlig Forkjærlighed for det Land, i hvilket jeg blev født, har jeg stedse været af den Formening, at Frankrig er et godt Slags Land. Jeg troer, Mr. Francis, at Modbydelighed for Søen har siden min Svogers Død afholdt Dig fra at vende tilbage."

* Den kjære Frøken Alida maa ei blive vred. Frøkenen vil endog i en Ørken finde Beundrere i Hobetal. O! dersom Frøkenen vilde besøge sine Forfædres Land! —

** Mange Tak, min Ven; hold Bladene vel tillukkede, der ligge Papirer imellem.

„Og Godhed for **Mamsell Alide, Monsieur, avec votre permission.**"

„Din Hengivenhed for min Søsterdatter, ærlige François, kan ikke drages i Tvivl. Den er lige saa sikker som Betalingen af en god Vexel hos Crommeline, Van Stopper og Van Gelt i Amsterdam. Ja gamle Karl! hun er frisk og blomstrende som en Rose og en Pige med herlige Egenskaber. Skade, at hun er lidt egensindig; en Feil, hun uden Tvivl har arvet efter sine normanniske Forfædre, da det var et Særkjende hos Alle i min Familie, at de stedse havde ladet sig ledes af fornuftige Grunde. Normannerne vare et halsstarrigt Slags Mennesker; det kan man see af Rochelles Beleiring, ved denne Lyde maa Byens faste Eiendomme være faldne betydeligt i Prisen!"

„**Mille excuses, Monsieur Bevre —; skjønner' end la rose, og slet ikk' opiniâtre. Mon dieu! pour sa qualité, c'est une famille très ancienne.**

„Det var en af min Broder Barberies svage Sider, og naar Alt kommer til Alt, blev Totalmassen af hans Efterladenskab ikke et Cipher større derved. Det bedste Blod, Mr. François, er det, der faaer den bedste Føde. Endog Hugo Capets Stamme vilde gaae til Grunde, naar der ingen Slagter var til, og Slagteren maatte sikkerligen gaae til Grunde, naar han ei havde

Kunder, som kunde betale. François, Du er en Mand, der tilbørligen kan vurdere, hvad det vil sige at have en fast Fod at staae paa i Verden; vilde det ei være en evig Spot og Skam, at en saadan Pige som Alida skulde kaste sig bort til En, hvis sikreste Grundvold dog kun er et gyngende Skib?"

„Certainement, Monsieur, Mamsel meget for god til at gyng' i et Skib."

„Nødt til at følge sin Mand op og ned, imellem Sørøvere og uredelige Kjøbmænd, i godt og ondt Veir, i Hede og Kulde, i Regn og i Tørreveir, at døie Lænsevand og Saltvand, Krampe og Qvalmer; salt Oxekjød og slet intet Kjød, Storm og Vindstille og Alt det for en i Ungdomsfyrighed begaaet Overilelse." Medens Raadmanden opremsede alle de Ulykker, hans Søsterdatter vilde udsætte sig for ved et saadant ubesindigt Skridt, havde Udtrykket i Tjenerens Ansigt saa troligen svaret hertil, som om hver en Muskel havde været et Speil, der gjengav den Søsyges Trækninger og Lidelser.

„Parbleu, c'est horrible cette mer! * stønnede han, da den Anden hørte op. Det er grand malheur at der maa vær' Vand uden for at drikk' og for la propreté, avec fosse at 'old Karp' rundt om de Slot. Mais, Mamselle bliv' ikk' Overilels', og hun skal 'ave mari paa la terre solide.

* Ja Søen er forskrækkelig.

„Det vilde være bedre, at man stedse kunde have min Svogers Gods for Dine, min kloge François, end at det skulde komme til at drive om paa det vide Hav."

„Der var marin dans la famille de Barbèrie aldrig."

„Vexler og Balancer! dersom en vis Mands Eiendomme, hvem jeg kunde nævne, sparsommelige François, bleve gjorte til rede Penge og lagte til, vilde et almindeligt Skib synke under Vægten af Pengene. Du veed, det er min Hensigt at betænke Alida, naar jeg gjør min Regning op med Verden."

„Hvis Monsieur de Barbèrie endnu leve, Monsieur Raadmand, han vild' sig' des choses convenables; mais malheureusement, mon chèr maitre est mort, og, min 'err, jeg er saa fri at takk' pour lui et pour toute sa famille.

Fruentimmer ere rigtignok underlige, og stundom finde de Fornøielse i, just at gjøre den Ting, man beder dem om ikke at gjøre."

„Ma foi oui!"

„Forstandige Mænd kunne styre dem med gode Ord og Gavmildhed; saa blive de ligesaa tamme som et Par vel tilkjørte Heste."

„Monsieur veed Besked," sagde den gamle Tjener, idet han gned sig i Hænderne og som en vel opdragen Domestik undertrykkede sin Latter, skjøndt han ei kunde

tilbageholde et skjemtefuldt Smiil; „pourtant il est garçon! Le cadeau god for des demoiselles og bedre end for des dames."

„Ægtestand og Kjærlighedsblikke! det maae vi Garsons, som I kalder os, forstaae os paa. Eders Nathuer af Egtemænd have ikke Tid til at anstille almindelige Betragtninger over Kjønnet, og kjende altsaa ikke denne Artikels virkelige Værd. Nu, her er Van Staats af Kinderhook, min tro François; hvad synes Dig om en saadan ung Mand for Alida!"

„Pourtant, Mam'selle behage de vivacité; Monsieur le Patroon er aldrik trop vif."

Desto sandsynligere er det — St., jeg hører Fodtrin. Man følger os — gjør Jagt paa os, skulde jeg maaskee sige i disse Søherrers Sprog. Nu er det Tid at vise denne Capitain Ludlow, hvorledes en Franskmand kan vikle ham om sin Finger paa det faste Land. Hold Dig i Baggrunden, og før vor Sømand paa feil Cours. Naar han er løben ind i Taagen, saa kom saa hurtigt som muligt til Egen paa Bakken. Der ville vi vente paa Dig."

Smigret ved denne Tillid og fuldt og fast overbeviist om, at han befordrede hendes Lykke, i hvis Tjeneste han stod, besvarede den gamle Tjener Raadmandens Vink og lumske Smiil med et Nik, og tog strax langsommere Skridt. Den Første skjød afsted, og

i et Øieblik havde han og de, der fulgte ham, rask dreiet om til Venstre og vare ud af Syne.

Endskjøndt Alidas Tjener var hende hengiven med Troskab, ja endog med Kjærlighed, havde han dog Egenskaber tilfælleds med et europæisk Tyende. Oplært i alle sin Stands smaalige Ænker, hørte han til den Skole, der troer at Dannelse bestaaer i Listighed, og at et heldigt Foretagende taber meget af sit Værd, naar det er blevet udført ved Sandhedens og den sunde Fornufts simple Midler. Hvad Under altsaa, at den tjenstvillige Aand med meer end sædvanlig Iver for sin Pligtopfyldelse gandske gik ind i Raadmandens Anstuelser. Han hørte de tørre Grene knage under den Kommendes Fodtrin og for ei ved et eller andet uforudseet Tilfælde at gaae Glip af det forønskede Møde, begyndte Tjeneren at nynne en fransk Vise i en saa høi Tone, at han var vis paa, at Lyden vilde naae enhvers Øre, der befandt sig i Nærheden. Grenene knagede stærkere, Fodtrinnene syntes at nærme sig, og nu sprang Ridderen af det ostindiske Shawl frem ved Siden af den forventningsfulde François.

Begge syntes skuffede i deres Forventning, men Tjeneren, der havde Hovedet saa fuldt af veludtænkte Planer til at vildlede Coquettens Commandeur, kom gandske ud af sin Fatning. Ei saaledes den kjekke Sø-

mand. Hans Sindsrolighed forstyrredes saa lidet, at der endog i langt mere indviklede Stillinger, end dem, hvori vi hidtil have fremstillet ham for Læseren, vilde have hørt meget til at tæmme hans Forvovenhed.

„Hvad Pokker! krydser De her i Skoven, **Mosiø** Stander?" sagde han med uendelig Kulde, saasnart som han med sit skarpe Blik havde overtydet sig om, at de vare ene. „Denne Sø er en sikkrere Seilads for en Officier af Deres Dybgaaende, end at fare omkring i Baien i en Periagua. Hvad Længde have vi vel, og hvor omtrent skiltes De fra Deres Selskab?"

„Min 'err', Jæ promeneer i den Skov for min **plaisir** og jæ gaa' paa den Bæ for — **parbleu, non!** for at følg' **ma jeune maitresse**, jæ gaae paa den Bæ, og min 'err', jæ ønsk', de, som elsk' den Bæ og den Sø, ei kom' i den Skaav **du tout.**"

„Godt sagt, og det saa modigen — hvad ogsaa en Lærd! endog i en Skov kan man høste Frugter af sine Studeringer. Er det den Kunst at opduge og beslaae Haarpidsken, der læres i dette stadselige Bind?"

Da Sømanden gjorde dette Spørgsmaal, tog han meget vaersomt Bogen fra François, som, istedetfor at tage ham denne Dristighed ilde op, snarere med et Slags Triumph rakte ham Bindet.

Næ, min 'err', ikk' hvorledæs man bind' **la queue,**

men hvorledæs man rør' en Sjæl; ikk' den Kunst at seil' med still' Vind, men — oui c'est plein de connoissance et d'esprit! Ah! ha! De kjend' le Cid! le grand homme! l'homme de genie! De maa læs', Monsieur Marin, og De skal see la vrai poésie! Ikk' den tykke Bog og ikk' et enest' Riim — min 'err', jæ ikk' ønsk' at sige, hvad er penible, men den Bog ikk' uden Riim; den aldrik blev skreven paa den Sø. Le diable! que le vrai génie et les nobles sentiments se trouvent dans ce livre là."

„Nu ja, jeg seer, det er en Journal for Alle og Enhver til at optegne sine Tanker i. Her har I Mester Cid igjen, og hans skjønne Følelser oven i Kjøbet. Dog var hans Genie end nok saa stort, skulde jeg dog troe, at han ei var Mand for at skrive Alt det, som jeg finder mellem disse Blade."

„Han ikk' skrev sig Alt! Ja, min 'err', han skal skriv' sig sex Gang meer end Alt, hvis la France a besoin. Que l'envie de ces Anglais se découvre, quand on parle des beaux génies de la France!" *

„Jeg vil blot sige, at, hvis denne Herre skrev Alt, som findes i Bogen, og det er saa smukt, som De vil faae en enfoldig Sømand til at troe, saa gjorde han Uret i ei at lade det trykkes."

* Hvor dog disse Englænderes Misundelse kommer for Dagen, naar man taler om Frankrigs skjønne Aander.

„Trykkes!" lød det som et Echo fra François, idet han ved en uvilkaarlig Bevægelse paa eengang aabnede Die og Bog. „Imprimé! ha! her er papier af Mam'selle Alide, assurement."

„Pas altsaa bedre paa det for Fremtiden" afbrød Sømanden med Shawlet ham. „Hvad Deres Cid angaaer, saa har jeg ingen Brug for Bogen, siden den hverken kan lære mig Længden af en Sandrevle eller Fortoningerne af en Kyst."

„Min 'err', den lær' la morale, den Klip' af de passion et les grands mouvements de l'ame. Ja, min 'err'; den lær' Alt, som Monsieur ønsk' at vid'. Tout le monde læs' den i la France, en province comme en ville. Hvis sa majesté le Grand Louis ikke været saa mal avisé som at chasser Messieurs les Huguenots fra hans Kongærik, jæ skal gaae til Paris at hør' le Cid moi même."

„Lykke paa Reisen da, Monsieur Top. Vi mødes maaskee paa Veien, imidlertid anbefaler jeg mig. Det kan let hændes, at vi igjen tales ved paa det følgende Hav. Farvel saalænge."

„Adieu Monsieur," gjensvarede François, med et høfligt Buk, som var blevet ham for meget til Vane, til at han kunde glemme det. „Dersom vi ikk' mødes uden paa den Sø, vi skal ikk' mødes, aldrik. Ah, ha,

ha! Monsieur le Marin n'aime pas à entendre parler de la gloire de la France! Je voudrais bien savoir lire ce f—e Shak-a-spear, pour voir, combien l'immortel Corneille en est le supérieur. Ma foi, oui; Monsieur Pierre Corneille est vraiment un homme illustre!" *

Den tro, selvtilfredse gamle Tjener fortsatte derpaa sin Vei hen til den store Eeg paa Bakken; thi ligesom han hørte op med at tale var Sømanden med det brogede Skjerf ilet dybere ind i Skoven og havde ladet ham blive ene tilbage. Ikke lidet stolt af den Beskeb, han havde givet den forvovne Fremmede, men endnu stoltere af den berømte Forfatter, som havde erhvervet sig et Navn i Frankrig, længe førend han selv forlod Europa, og høiligen trøstet ved Tanken om, ogsaa at have bidraget sin Skjerv til at forsvare sit fjerne og saa høit elskede Fædrelands Ære, holdt den ærlige François Bindet med et kjærligt Tryk under sin Arm og skyndte sig hen til sin Frøken.

Skjøndt Beliggenheden af Statenisland og Bugterne, hvilke indeslutte Øen, er saa bekjendt for Man-

* Oh, nu, nu, min Sømand holder ei af at høre tale om Frankrigs Hæder! Jeg gad dog læse denne usle Shakespeare, for ret at see, hvor meget han staaer tilbage for den udødelige Corneille. Paa min Tro Mr. Pierre Corneille er i Sandhed en berømt Mand!

hattans Beboere, vil en Beskrivelse over Localiteterne dog ikke være ukjærkommen for Læsere, der ere fjernede fra Fortællingens Skueplads.

Vi have allerede før omtalt, at Hovedforbindelsen imellem Baierne Rariton og York har faaet Navn af Strædet. Ved Mundingen af dette Sund danner Jordbunden paa Statenisland en Ophøining, der er saa betydelig, at den rager ud over Vandet, og ligner noget det paa Beskrivelser saa rige Forbjerg Misenum. Fra dette ophøiede Punkt har Øiet ei alene en fri Udsigt over begge Havbugterne og Byen, men det naaer endog ud over den aabne Sø, langt forbi Pynten Sandy Hook. Her er Stedet, hvorfra man i vore Dage først signaliserer fjerne Skibe paa Søen, og herfra faaer den ængsteligt ventende Kjøbmand ved Hjælp af Telegraphen Underretning om, at hans Fartøi nærmer sig. I Begyndelsen af det forrige Aarhundrede kom der for faa Skibe, til at en saadan Indretning kunde betale sig. Høien blev derfor kun lidet besøgt, undtagen tilfældigviis af en Ynder af landlige Partier eller af Landmænd, der høist sjeldent formedelst Forretninger maatte drage hid. Allerede for længe siden havde man bortryddet Krattet, og paa en Strækning af ti eller tolv Acres var den før omtalte Eeg det eneste Træ, man saae.

Vi have hørt, at Van Beverout havde sat François Stævne ved denne eensomtstaaende Eeg. Han begav sig altsaa paa Veien derhen, da han skiltes fra Tjeneren og til dette Sted maae vi nu henflytte Scenen. Et landligt Sæde var blevet anbragt omkring Træets Fod, hvorpaa hele Selskabet, med Undtagelse af den fraværende Tjener, hurtigt tog Plads. Dog varede det kun et Øieblik, inden François jublende stødte til dem og skyndte sig med at aflægge dem en udførlig Beretning om hans nylige Sammenkomst med den Fremmede.

„Med en reen Samvittighed, oprigtige Venner og en fordeelagtig Bilance kan man endog i dette Clima holde sig varm i Januarmaaned", sagde Raadmanden, der gjerne vilde give Samtalen en anden Vending; „men at blive kold i hiin propfulde og overfyldte By imellem oprørske Negre, i de snevre Gader og mellem Foersværksmøl, det overstiger menneskelige Kræfter. Du seer, Patron, den hvide Plet hiinsides Baien. — Kjølig Luft og viftende Vinde! Det er Lust in Rust, hvor man med hvert Aandedræt faaer ny Livsstyrke, og hvor en Mand i hver Time af Døgnet har Ro til at opgjøre Totalsummen af sine Tanker."

„Jeg synes, at vi have det nok saa eensomt her paa denne Høi, hvor vi desuden have den Fordeel

at kunne see ud over Byen," bemærkede Alida med et Eftertryk, der viste, at hun meente meer, end hun sagde.

„Vi ere for os selv, lille Niece," svarede Raadmanden og gned Hænderne, som om han hemmeligen ønskede sig til Lykke over, at det virkeligen var Tilfældet.

„Sandheden heraf kan man ikke drage i Tvivl, og vi udgjøre et godt Selskab, omendskjøndt denne Mening yttres af En, som ikke kan regnes for nogen Størrelse i dette Vennelag. Beskedenheden er alt det, en fattig Mand eier, men kommer man lidt til Kræfter i denne Verden, Patron, saa kan man gjerne have Raad til ligesaa godt at tale sandt om sig selv, som om sinNabo."

„I hvilket Tilfælde vi ikke vil faae stort Andet end Godt at høre fra Raadmand van Beverouts Mund," sagde Ludlow, der traadte saa pludseligen frem fra Foden af Træet, at Borgeren virkeligen bragtes til Taushed. „Mit Ønske at tilbyde Selskabet mit Skib, der gandske staaer til dets Tjeneste, er Skyld i dette paatrængende Besøg, hvorfor jeg ogsaa haaber at erholde Tilgivelse."

„Den Magt at tilgive er en Forrettighed, Gouvernøren har, der forestiller Dronningens Person", var Raadmandens tørre Svar. „Har Hds. Majestæt saa liden Brug for sine Krydsere, at Capitainerne kunne disponere over dem til Bedste for gamle Mænd og unge Piger — ja saa have vi lykkelige Tider og hvor vil Handelen ikke komme i Flor!"

„Dersom de to Pligter kunne forenes, saa har en Chef endnu større Grund til at prise sig lykkelig over at kunne være saa Mange til Tjeneste! De agter Dem til Jersey Høilandene, Herr Van Beverout?"

„Jeg agter mig hen til et hyggeligt og saare ensomt Opholdsted, som kaldes Lust in Rust, Herr Capitain Cornelius Van Cuyler Ludlow."

Den unge Mand bed sig i Læben, og en større Rødme, end sædvanlig, trak over hans friske, men brune Kinder, skjøndt han ei lod sig bringes ud af Fatning.

„Og jeg agter mig tilsøes," sagde han lidt efter. „Det lufter op, og Deres Baad, der, som jeg seer, i dette Øieblik staaer ind mod Øerne, vil have ondt ved at stride mod Vinden. I tyve Minuter har Coquetten lettet, og to Timers Ebbe og Bramseilskuling vil desværre kun være en alt for kort Tid for den Fornøielse at underholde slige Gjester. Jeg er vis paa, at la Belles Frygtsomhed ville stemme til Fordeel for mine Ønsker, til hvilken Side end hendes Tilbøieligheder kunne helde i en Sag som denne."

„Og disse tale gandske for hendes Oncle," var Alidas hurtige Svar. „Jeg forstaaer mig saa lidt paa Søen, at Klogskab, for ei at sige Forsagthed, lærer mig at slaae Øie til ældre Folks Erfaringer."

„Ældre tør jeg rigtignok ikke paastaae at være,"

sagde Ludlow og blev rød „men Herr Van Beverout vil vist ikke finde det ubeskedent af mig, om jeg troer at kunne bedømme Vind og Strøm ligesaa godt som han selv."

„De har Ord for at commandere Hds. Majestæts Corvet med al mulig Dygtighed, Capitain Ludlow, og det geraader Colonien til Ære, at den har frembragt en saa duelig Officier; skjøndt, naar jeg ikke tager Feil, Deres Bedstefader først kom til Provindsen saa omtrent ved Kong Carl den andens Restauration?"

„Vi kunne ei rose os af paa fædrene Side, at nedstamme fra de forenede Provindser, Raadmand Van Beverout, men lad min Bedstefaders politiske Meninger end have været, hvad de var, aldrig har man næret mindste Tvivl om hans Efterkommeres Sindelag. Tillad mig et bede den skjønne Alida om at lade sig raade af den Frygt, jeg er overtydet om hun føler og at overbevise hendes Oncle om, at Coquetten er sikrere, end hans Periagua."

„Man siger, at det er lettere at betræde Deres Skib, end at forlade det," svarede Alida smilende. „Efter visse Symptomer at dømme, som vi bemærkede paa vor Overfart til Øen, holder Deres Coquette ligesaa meget af at gjøre Erobringer, som alle Andre. Man er slet ikke sikker under en saa endskabsfuld Indflydelse."

„Det er et Rygte, vi have vore Fjender at takke for. Et gandske andet Svar havde jeg ventet af la belle Barberie."

Han udtalte disse sidste Ord med et Eftertryk, som satte Blodet i Pigens Aarer i en stærkere Bevægelse. Det var deres Lykke, at Ingen af Selskabet havde nogen synderlig Jagttagelsesevne, thi ellers kunde de let have faaet Formodning om, at der imellem den unge Sømand og Arvingen herskede en bedre Forstaaelse, end det just stemmede overeens med deres Ønsker og Hensigter.

„Et gandske andet Svar havde jeg ventet af la belle Barberie," gjentog Ludlow sagtere, men i en endnu mere udtryksfuld Tone, end før.

Det var tydeligen at see, at Alida led af en indvortes Kamp. — Hun blev Herre over sig selv, førend hendes Forvirring vakte nogen Opmærksomhed, og idet hun henvendte sig til Tjeneren, sagde hun med den Rolighed og Anstand, som klæder Pigen af Opdragelse saa smukt: —

„Rends moi le livre, Francois."*

„Le voici — ah ma chère Mam'selle Alide, que ce Monsieur Marin se fâchait à cause de la gloire et des beaux vers de notre illustre M. Pierre Corneille."**

* „Lad mig faae Bogen igjen, François."

** „Vær saa god — ah min kjære Mamselle Alida, De troer

„Her er en engelsk Sømand, som jeg er vis paa vil lade en beundret Forfatter vederfares den Ret, han fortjener, tilhører han end en Nation, som i Almindeligfled ansees for vor Fjende, gode François," svarede hans Frøken smilende. „Det er nu en Maaned siden, Capitain Ludlow; at jeg er i Deres Gjeld, ifølge mit Løfte om at laane Dem et Bind af Corneille, og nu opfylder jeg herved denne min Forpligtelse. Naar De har gjennemlæst Indholdet af Bogen med den tilbørlige Opmærksomhed, tør jeg bede om —"

„Snart at høre min Mening om sammes Værd."

„Jeg vilde sige at faae Bindet tilbage, da det er et Efterladenskab af min Fader," svarede Alida med Fasthed.

„Efterladenskaber og fremmede Tungemaal!" brummede Raadmanden. „De Første kunne være gode nok, men hvad de Sidste angaaer, saa behøver endog den viseste Mand ei at lære mere end Engelsk og Hollandsk. Jeg har aldrig kunnet forstaae mig paa en Beregning af Gevinst og Tab, naar den er affattet i et andet Sprog, Patron, ja om Bilancen er nok saa fordeelagtig, saa synes den dog først saa stor som den virkeligt er, naar Regningen er opgjort i et af disse to fornuftige Sprog. Vi takke Dem, Capitain Ludlow, for

ikke, hvorledes denne Mosiø Sømand ærgrede sig over vor berømte Mr. Pierre Corneilles Hæder og skjønne Verø!"

Deres Opmærksomhed, men her siger en af mine Folk mig, at min egen Periagua er kommen; jeg ønsker Dem derfor en lykkelig og lang Krydsfart, som man jo pleier at sige om Livet, og er Deres Tjener."

Den unge Sømand besvarede Selskabets Afskedshilsener med en friere Anstand, end man havde havt Grund at vente af den ængstelige Iver, hvormed han kort i Forveien havde søgt at overtale dem til at betræde hans Skib. Med fuldkommen Rolighed saae han dem stige ned ad Høien hen til den ydre Bai, og først efter at de vare gaaede ind i Krattet, hvorved de kom ud af Syne, gav han sine Følelser Luft.

Nu trak han Bogen op af Lommen og gjennembladede den med en Utaalmodighed, han ei længere kunde styre. Det lod, som om han ventede at læse mere i disse Blade, end Forfatteren havde nedskrevet; men han havde ei saa snart faaet Øie paa en forseglet Billet, før Mr. de Barberies Efterladenskab faldt paa Jorden, og Brevet blev revet op med en Ængstelighed, retsom det var en Frikjendelse eller Dødsdom han ventede at læse deri.

Høi Forundring var unegteligt den første Følelse hos den unge Sømand. Han læste og læste; slog sig med Haanden for Panden; stirrede rundt omkring paa Land og Hav; gjennemløb de skrevne Linier endnu en-

gang; undersøgte Udskriften, som lød gandske simpelt til Capitain Ludlow paa Hds. Majestæts Skib Coquetten; smilede; mumlede noget mellem Tænderne; syntes krænket og alligevel henrykt; læste Seddelen endnu engang Ord for Ord og stak den endeligt til sig i Lommen med et Ansigt, som lod formode, at Indholdet havde givet ham Grund til at være bedrøvet og tilfreds paa eengang.

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galére.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. C. Boye.

Andet Hefte.

Kiöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1836.

Sjette Capitel.

„— Hvad, har man seet den Ting igjen i Nat?"
Hamlet.

„Menneskets Ansigt er hans Tankers Journal, og fra Capitain Ludlows synes Glæden at fremstraale," bemærkede en Stemme, der kom fra En, som ei befandt sig langt fra Coquettens Chef, medens denne endnu stedse øvede det Minespil, hvilket vi have beskrevet i Slutningen af det foregaaende Capitel.

„Hvo taler om Tanker og Journaler, eller understaaer sig at belure mine Bevægelser?" spurgte den unge Sømand i en stolt Tone.

„En, der alt for ofte har spøget med de Første og kradset i de Sidste, for ei at vide, hvorledes man skal tage imod en Byge, enten den saa viser sig i Skyerne, eller blot paa et Menneskes Ansigt. Hvad det angaaer,

at jeg har passet paa Deres Bevægelser, Capitain Ludlow, saa har jeg i mine Levedage havt et Øie med alt for mange stolte Skibe, til at jeg skulde dreie af for enhver let Krydser, som hændelsesviis kunne komme i mit Farvand. Jeg venter et Svar af Dem, Sir; enhver Hilsen kan gjøre Fordring paa et høfligt Svar."

Ludlow maatte næsten troe, at hans Sandser bedroge ham, da han saae sig om efter den uforskammede Spørger og mødte Sømandens trodsige Øie og rolige Mine, der allerede eengang før i Morges havde trodset hans Vrede. Den unge Mand betvang imidlertid sin Harme og søgte at efterligne den Andens kolde Roslighed, der, uagtet hans ringere Stand, dog havde noget Imponerende, for ei at sige absolut Bydende, ved sig. Det Besynderlige ved det hele Eventyr hjalp ham maaskee til at paatage sig en Egenskab, der ei var saa let for en Mand, som var vant til at finde Agtelse og Ærbødighed næsten hos Alle dem, der havde gjort Søen til deres Hjem. Den unge Chef nedslugte sin Harme og svarede —

„Dristig og det med Rette kan den kaldes, der modigen træder sine Fjender under Øinene, men dumdristig er den, som trodser sine opirrede Venner."

„Og den, som Ingen af Delene gjør, er klogere end Begge," tilføiede Ridderen af Skjerset ubekymret. „Vi mødes her under lige Fordele Capitain Lud-

low, og Samtalen kan derfor føres med lidt mere Frihed."

„Lighed er et Ord, der ei godt kan anvendes paa Mænd, der staae i saa forskjellige Stillinger."

„Lad os dog ikke tale om vor Stilling og Tjeneste. Jeg haaber, at man, naar den rette Tid kommer, vil træffe os ligesaa aarvaagne i den Første, som ivrige i den Sidste. Men Capitain Ludlow, beskyttet af Coquettens Kanonsalver og sine Marineres Krydsild, er ei den samme Capitain Ludlow, som befinder sig ene paa en Søkyst, uden andre Vaaben end en Krykke, der ei er bedre end hans egen Arm, og et stolt Sind. I Egenskab af den Første ligner han Masten, understøttet af Barduner og Stag, Braser og staaende Takkelage, men i Egenskab af den Sidste er han kun det Spiir, der holder Hovedet i Veiret ved sit friske gode Tømmer. De seer ud som en Mand, der kan staae ene, om det ogsaa lufter haardere end for Øieblikket, hvis man efter Baadens fuldtstaaende Seil hist henne i Bugten kan bedømme, hvor stærkt Kulingen blæser."

„Baaden der begynder virkeligen at føle Vinden!" sagde Ludlow og havde fra nu af ikke Tanke for noget Andet end Synet af Periaguaen, der indesluttede Alida og hendes Venner, og som just i det samme skjød frem under den fremstaaende Høi og styrede henimod

Raritonbugtens brede Aabning. „Hvad synes De om Veiret, min Ven? En Mand af Deres Erfaring maa kunne dømme derom."

„Det er med Fruentimmer, som med Vinden, man kan kun bedømme dem, naar de ere rigtigt i Bevægelse," svarede Manden med Skjerfet; „men nu vilde vist enhver Dødelig, som havde taget sin egen Sikkerhed og Skyerne med paa Raad, have foretrukket Hds. Majestæts Skib Coquetten for denne dandsende Perigua; og dog siger Silken os, som flagrer der i Baaden, at der er En i den af en anden Mening."

„De er en Mand af sjelden Indsigt," raabte Ludlow og saae den Paatrængende stivt i Øinene; „og af en sjelden — "

„Uforskammethed" tilføiede den Anden, da han mærkede, at Chefen holdt inde. „Dronningens høitbestaltede Officier kan gjerne tale reent ud af Posen; jeg er kun en simpel Skamfilingsgast, eller i det høieste en Quarteermester."

„Jeg ønsker ei at sige Dem noget Ubehageligt, men det er mig dog lidt paafaldende, at De har Kundskab om mit Tilbud at føre denne Dame og hendes Venner over til Raadmand Van Beverouts Bolig."

„Og jeg kan virkelig ikke finde noget Forunderligt i Deres Tilbud at bringe Damen et eller andet Sted hen, skjendt jeg har Vanskelighed med at forklare

mig denne Tjenstvillighed mod hendes Venner. Naar unge Folk tale af Hjertet, pleie de sjeldent at hviske."

„Det er med andre Ord, at De lyttede til vor Samtale. Jeg troer det gjerne; thi her ere Steder nok, hvor De kunde skjule Dem. Og Dine, Sir, har De vel ligesaa godt som Ren."

„Jeg tilstaaer at have seet hvorledes Deres Ansigt skiftede Farve, ligesom et Parlamentslems, der, paa et Signal fra Ministeren, vender et nyt Blad om i sin Samvittighed, dengang De overhalede den Smule Papiir —"

„Hvis Indhold De dog umuligen kan kjende!"

„Hvis Indhold jeg troede at være en hemmelig Befaling fra en Dame, der selv er alt for meget Coquette til at kunne samtykke i Deres Tilbud at seile i et Fartøi af samme Navn."

„Ved Himlen, Karlen har Ret, trods al sin ubeskrivelige Uforskammethed!" mumlede Ludlow, idet han skred frem og tilbage i Skyggen af Træet. „Pigens Ord og Handlinger modsige jo hinanden og jeg er Nar nok til at lade mig holdes til Bedste, lig en Søcadet, der nys har sluppet sit Moders Forklædebaand. Hør engang, hør engang, Herr—e—n— De har vel et Navn kan jeg tænke, ligesom enhver anden Vagabond paa Oceanet?"

„Ja, naar man raaber saa høit, at det kan høres, saa svarer jeg, naar man kalder Thomas Tiller." *

„Nu vel da, Mr. Tiller, en saa stout Sømand burde gjøre sig en Fornøielse af at tjene Dronningen."

„Hvis ikke en Anden havde et tidligere Krav paa min Tjeneste, kunde Intet være mig behageligere end at række en Dame i Noden en hjælpsom Haand."

„Og hvo kan det være, mod hvem I har Pligter at opfylde, naar disse Rigers Dronning kalder Eder i sin Tjeneste?" spurgte Ludlow med lidt af den Anmasselse, man, naar Talen er om Kronens Privilegier, gierne træffer hos Folk, der stedse have været vante til at betragte Kongeværdigheden med Ærefrygt.

„Min egen dyrebare Person. Naar vore Forretninger føre os ad den samme Vei, vil Ingen være meer rede end jeg til at holde Hendes Majestæt med Selskab, men —"

„Nei, det er at drive et Øieblikks Spøg for vidt;" afbrød Ludlow ham; „I veed, forvovne Karl, at jeg, uden at behøve at gaae paa Accord med Eder, kan tvinge Eder til Tjenesten, hvilket, uagtet Eders raske Udvortes, maaskee dog, naar Alt kommer til Alt, ikke engang er Umagen værd."

„Det behøver ei at komme til nogen Yderlighed imellem os, Capitain Ludlow," tog den Fremmede igjen

* Tiller o: Roerpind.

til Orde, efter at have, som det syntes, betænkt sig et Øieblik. „Har jeg allerede eengang i Dag gjort Deres Jagt paa mig unyttig, saa var Grunden maaskee den, at jeg ei vilde lade mig berøves den Fortjeneste frivilligen at betræde Deres Skib. Vi ere her alene, og Deres Velbaarenhed vil ei anse det for Praleri, hvis jeg paastaaer, at en kraftig og smidig Mand, der holder sine fem Fod imellem Planke og Dæk, ei imod sin Villie saa let lader sig buxeres, som en Baad slæbes af et fire og fyrgetyve Kanonskib. Jeg er en Sømand, Sir, og skjøndt Havet er mit Hjem, vover jeg mig dog aldrig derud uden at have sikker Ankergrund. See Dem dog engang om fra denne Høi og siig mig, om De, foruden Dronningens Krydser kan øine nogen Skude, der kunde behage en Semand, som har faret paa de lange Reiser?"

„Hvorved De vil give mig at forstaae, at De er her for at søge Hyre?"

„Intet mindre; og skjøndt en simpel Matroses Mening ikke har noget at betyde, vil det dog ei være Dem ubehageligt at høre, at jeg gjerne kunde see mig længere om, uden at finde en skjønnere eller hurtigere Seiler, end den, der staaer under Deres Commando. En Somand af Deres Stand, Capitain Ludlow, behøver ei først nu at lære, at en Mand fører en ganske anden Tale, saalænge som han endnu er sin

egen Herre, end naar han har givet sig i kongelig Tjeneste, og derfor haaber jeg, at det fri Sprog, jeg nu fører, ikke længe vil blive huskет."

„Jeg har før stødt paa Folk af Eders Lune, min Ven, og jeg behøver ei nu først at lære, at den ægte Orlogsgast er ligesaa uforskammet i Land, som han er lydig ombord — er det et Seil, der ude tilsøes, eller er det Vingen af en Søfugl, som glindser i Solen?"

„Det kan være begge Dele," bemærkede den forvovne Sømand, idet han i al Magelighed saae ud over det aabne Hav, „thi vi har en vid Udsigt fra denne luftige Hei. Dette der er Maager, der jage over Bølgerne og vende Fjerene mod Solen."

„See mere ud tilsøes. Denne skinnende, hvide Plet maa være Seilet af et Fartøi, der svæver paa den aabne Sø."

„Intet er mere sandsynligt ved denne Vind. Eders Kystfarere ere i enhver af de fire og tyve Timer snart inde snart ude, ligesom Vandrotter paa en Ladeplads."

„Sneehvidt Seildug er det, gandske saaledes som raske Sørøvere føre det paa deres lustige Spirer."

„Eller snarere en And, der er fløien bort igjen," svarede den Fremmede tørt; „thi borte er det. Disse bortflyvende Tingester, Capitain Ludlow, forvolde os Sømænd mange søvnløse Nætter og mangen unyttig Jagt. Jeg seilede langs med Italiens Kyst imellem Den

Corsika og Fastlandet, da et lignende Blendværk gjorde Mandskabet gandske forhexet; fra den Tid er jeg bleven saa klog, ei at fæste synderlig Lid til Dine, naar Kimmingen ikke er klar og Hovedet roligt."

„Det maa jeg høre noget nærmere om," sagde Ludlow og vendte sit stirrende Blik bort fra det fjerne Ocean, glad ved, at hans Sandser havde bedraget ham. „Hvorledes forholdt det sig med dette Vidunder i de italienske Farvande?"

„Et Vidunder var det i Sandhed, som Deres Velbaarenhed ogsaa vil tilstaae, naar jeg fortæller Dem Sagen omtrent med de samme Ord, med hvilke jeg har indført det i min Journal til Underretning for Vedkommende. Det var den sidste Time af Hundevagten, Paaskesøndag, Vinden Sydost til Ost. En let Luftning fyldte de øverste Seil, saa at Skibet netop kunde lystre, Corsikas Bjerge med Monte Christo og Elba vare allerede forsvundne for mere end en Time siden, og vi laae paa Nærne paa Udkik efter den romerske Kyst. En lav, tyk Taagesky laa langs hen over Søen, imellem os og Landet; vi antoge den for en Uddunstning af Landet, og gjorde os i saa Henseende intet Hovedbrud mere. Men Ingen havde videre Lyst til at gaae i Land; thi det er en Kyst, hvor fæle Dunster stige op, og baade Maager og Landfugle tage sig i Vare for at flyve der igjennem. Godt, her laae vi,

Storseilet var opgivet, Mærsseilene sloge imod Mærset, ret ligesom Pigen, der afkjøler sig med Viften, naar hun seer sin Kjæreste komme; blot de øverste Seil stode fulde, og Solen var dybt under Vandet i Vest. Jeg var dengang ung, hverken Fod eller Øie svigtede mig, og derfor en af de Første til at lægge Mærke til Synet!"

„Og det var?" — spurgte Ludlow, der uagtet sin paatagne ligegyldige Mine dog følte Interesse for Fortællingen.

„Nu, her, just over den fæle Dunstbanke, som stedse svæver over denne Kyst, kunde man øine en Gjenstand, der tog sig ud som skinnende Striber, retsom tusinde Stjerner havde forladt deres sædvanlige Plads paa Himlen og dannede et overnaturligt Fyr, der skulde advare os for Landet. Synet var i sig selv overnaturligt og forbausende. Ligesom Nattens Mørke tog til, blev det lysere og ildrødt, som om det for Alvor skulde advare os for Kysten. Men efterat der nu var blevet given Ordre til at bringe Kikkerter op tilveirs, saae man et Kors blinke høit i Luften, langt høiere, end de Spirer, paa hvilke jordiske Skibe anbringe deres hemmelige Signaler."

„Det var virkeligt mageløst! og hvad tog I Eder nu for, for at komme til Kundskab om det himmelske Jertegns sande Beskaffenhed?"

„Vi skyndte os bort fra Kysten og overlode dristigere Søfolk denne Ankerplads. Ei lidet glad var jeg, mod Morgensolen atter at faae Corsikas sneedækkede Høie i Sigte."

„Og man har aldrig siden faaet nogen Oplysning om dette Syn?"

„Det vil man ei heller nogensinde faae. Jeg har siden talt med Sømænd fra den Kant om dette Phænomen, men aldrig truffet paa Nogen, som kunde sige, at han havde seet det. Een var i Sandhed rask nok til at fortælle, at der dybt inde i Landet staaer en Kirke, saa høi og saa stor, at man endog i flere Miles Afstand kan see den paa Søen, og at vor Stilling, tilligemed den Masse af Dunster, der svævede over det flade Land, var Aarsagen i, at vi saae Kuppelen, som var belyst for en eller anden høitidelig Ceremonies Skyld og nu viste sig over Taagen; men vi havde for megen Sømandserfaring til at troe en saa urimelig Fortælling. Jeg veed meget vel, at en Kirke i Afstand kan see ud som en Høi eller et Skib, men den, der tør paastaae, at Menneskehænder kunne reise en saadan Steendynge imellem Skyerne, maa, førend han gaaer for vidt i sin Fortælling, først see sig om efter Folk, der ere taabelige nok til at troe ham."

„Deres Historie er mageløs, og man skulde virkeligen have undersøgt Vidunderet lidt nøiere. Det maa

vistnok have været en Kirke; thi i Rom staaer en Bygning, hvis Taarne rage tre Gange saa høit i Veiret som Masterne paa en Krydser."

„Kun sjeldent har jeg gjort Kirken Uleilighed, hvorfor skulde da en Kirke bryde mig?" sagde Sømanden med Skjerfet, og vendte Ryggen til Oceanet, som om han ei længere var oplagt til at betragte den øde Vandflade. „Tolv Aar er det nu siden, at dette Syn har viist sig, og skjøndt jeg har faret meget tilsøes, have mine Øine dog fra den Stund aldrig mere faaet den romerske Kyst at see. Vil Deres Velbaarenhed ikke gaae først ned ad Høien, som det anstaaer Deres Rang?"

„Deres Fortælling om det brændende Kors og den lysende Kirke, Mr. Tiller, har næsten faaet mig til at glemme, at jeg vilde holde Øie med Periaguaens Bevægelser der henne" svarede Ludlow, med Blikket endnu stedse fæstet paa Baien. „Denne paastaaelige, gamle Hollænder — jeg mener Sir, Raadmand Van Beverout, har større Tillid til det Slags Fartøier, end jeg selv kunde føle. Skyen der, som hæver sig lige ved Mundingen af Rariton, har et Udseende, der slet ikke huer mig, og her, hen ad Søen til, er Horizonten mørk — ved Himlen! et Seil spiller jo derude paa Søen, eller ogsaa har mit Øie mistet sin Seekraft."

„Deres Velbaarenhed seer atter en jagende Maages

Vinge; mit Syn var nær ogsaa blevet bedraget, og det vilde have sagt meget, at skuffe en Mands skarpe Blik der har en ti eller femten Aars Erfaring forud for Dem hvad Syner angaaer, der vise sig tilsøes. Jeg mindes engang, da vi krydsede under Øerne i det chinesiske Hav med Sydostpassaten —"

„Jeg har faaet nok af Deres Vidundere, min Ven; Kirken er alt det, jeg kan fordøie i een Morgen — Maaskee det har været en Maage! Gjenstanden, jeg saae, var rigtignok kun lille; men den syntes mig dog i Rolighed og Størrelse gandske at ligne en sjern Seiler! Vi har Grund til at vente En her ved Kysten, med hvem man maa holde et skarpt Sømandsudkik."

„Saa faaer jeg altsaa Leilighed til at kunne vælge imellem flere Skibe," tilføiede Tiller. „Jeg siger Deres Velbaarenhed saa mange Tak, fordi De har meddeelt mig alt dette, førend jeg lovede mig bort til Dronningen, en Dame, der er mere redebon til at modtage Gaver af den Natur end til at vise Gjengjeld."

„Staaer Deres Lydighed ombord i Forhold til Deres Uforskammethed paa Landjorden, saa kan De gjælde for et Mønster paa Høflighed! Men en Sømand, der gjør saa store Fordringer, burde dog tage lidt Hensyn til Beskaffenheden af det Fartøi, i hvilket han tager Hyre."

„Det, Deres Velbaarenhed taler om, er da maaskee en Buccanier?"

„Om just ikke en Buccanier, er det dog ei stort bedre. En Smugler, for at bruge de mildeste Udtryk; og Flere ere endog af den Mening, at han, der allerede er gaaen saa vidt, ei vil blive staaende herved. Men Rygtet om Soskummeren har dog vel naaet en Mands Øren, der har faret saalænge tilsøes som De?"

„De vil ei tage det en søfarende Mand fortrydeligt op, naar han viser sig nysgjerrig i en Sag, der nærmest angaaer hans Haandtering," svarede Sømanden med Skjerfet, idet hans hele Adfærd tilkjendegav den meest levende Interesse. „Jeg er først nyligen kommen langveis fra; og skjøndt jeg har hørt mange Historier om Buccanierne ved de vestindiske Øer, mindes jeg dog ikke at have hørt Noget om denne Rover, førend hans Navn blev bragt paa Bane i en Samtale imellem mig og Skipperen, som fører Baaden, der gaaer imellem dette Sted og Byen. Jeg er ei fuldkomment hvad jeg synes, Capitain Ludlow, og naar nærmere Bekjendtskab og ivrig Tjeneste først have gjort mig mere bekjendt hos min Chef, vil han ei fortryde, at have bragt en ægte Sømand ombord i sit Skib ved at have viist ham en Smule Omgængelighed og Feielighed, medens denne endnu var sin egen Herre. Deres Velbaarenhed maa ei vredes paa mig,

fordi jeg er saa dristig at bede om at faae noget Mere at høre om denne Smugler."

Ludlow fæstede sine Øine stivt paa sin Ledsagers rolige og mandige Ansigt. En flygtig Mistanke, han ei gandske kunde gjøre sig Rede for, laa i dette Øiekast, men den forsvandt tilsulde, da hans skarpe Blik mere og mere overbeviste ham om denne modige og raske Sømands Nytte, hvis kraftige Udvortes lovede saa Meget. Langt fra at blive stødt over hans dristige Begjering, morede han sig snarere ved samme; han vendte sig og fortsatte Samtalen, medens de gik ned ad Høien hen til Landingsstedet.

„De maa i Sandhed være langveis fra," sagde Coquettens unge Capitain med et Smiil, som om han vilde gjøre sig en Undskyldning for den i hans Tanker altfor stor Nedladenhed, „hvis de Bedrivter, der ere udførte af en Brigantine, som er bekjendt under Navnet af „Havfruen", og af dens Fører, som man saa passende har kaldt „Søskummeren" ei ere komne Dem for Øre. Fem Somre er det nu siden, at Krydserne i Colonierne have faaet Ordre til at gjøre alvorligt Jagt paa denne Sørøver, ja man fortæller endogsaa, at den forvovne Smugler ofte har trodset vor Vimpel, og det i Canalerne. Den Officier, der er saa lykkelig at faae fat paa Kjeltringen, kan sikkert vente sig Com-

mandoen over et stolt Skib, ja maaskee Ridderværdigheden."

„Haandteringen maa være indbringende, ellers udsatte han sig vel ikke for alle disse Farer, eller vovede at byde saa mange dygtige Mænds Bestræbelser Trods! Frygtede jeg ikke for, at Deres Velbaarenhed, efter Deres fortrædelige Mine at dømme, sandt min Driftighed alt for ubesteden, saa ønskede jeg nok at fremkomme med det Spørgsmaal om Rygtet nemlig ogsaa afmaler Trækkene og de øvrige personlige Egenskaber af denne — Frihandler, saaledes maa man vel kalde ham, skjøndt Fribytter var et bedre Ord."

„Hvad bryder man sig om en Skurks personlige Beskaffenhed" sagde Capitain Ludlow, der maaskee erindrede, at Friheden i deres Samtale var bleven drevet saavidt, som Klogskab tillod.

„Hvad man bryder sig derom, vistnok! Jeg spurgte, fordi Beskrivelsen passer en Smule paa en Mand, hvem jeg eengang havde gjort Bekjendtskab med i det fjerne Indiens Vande, og som for lang Tid siden er forsvunden; Ingen kan sige, hvor han er bleven af. Men denne Søskummer er maaskee en Spanier fra Fastlandet, eller maaskee en Hollænder, der er kommen fra sit sumpede Fædreland, og nu vil forlyste sig paa Landjorden."

„Aldrig har nogen Spanier fra Sydkysten ført et

saa stolt en Seiler, ei heller har man nogensinde kjendt en Hollænder, der var saa let til Beens. Karlen skal kunne gjøre Nar ad Englands hurtigste Krydser! Hvad hans Udvortes angaaer, saa har jeg kun hørt lidet Godt om samme. Rygtet melder, at han er en misfornøiet Officeer, der eengang har oplevet bedre Dage, men har slaaet sig fra Omgang med skikkelige Folk, fordi Forbrydelsen altfor tydeligt stod malet paa hans Pande, til at den kunde skjules, hvor meget han end ønskede det."

„Han, hvem jeg mener, var en pæn Mand, der ei behøvede at skamme sig ved at bære sit Aasyn til Skue blandt sine Kammerater," sagde han med Skjersfet. „Det kan umuligen være den Samme, hvis der virkeligen skulde være en Saadan ved Kysten. Veed Deres Velbaarenhed ogsaa for vist, at denne Mand opholder sig her?"

„Rygtet siger det; skjøndt saa mange ugrundede Fortællinger allerede have forledt mig til at opsøge Smugleren der, hvor han ikke var, at jeg ei kan fæste synderlig Lid til Efterretningen. — Periaguaen har Vinden mere vestlig, og Skyen ved Raritons Munding synes at fordele sig. Raadmanden vil saaledes faae en lykkelig Fart!"

„Og Maagerne ere dragne mere tilsøes, et sikkert Tegn paa smukt Veir;" svarede den Anden og kastede

et hurtigt, men skarpt Blik paa det vide Havs Horizont. „Jeg troer, at vor Rover med sine skinnende Seil har taget Flugten med dem!"

„Saa ville vi sætte efter ham. Mit Skib er færdigt til at gaae under Seil, og det er nu paa Tiden, Mr. Tiller, at jeg faaer at vide, i hvilket Lukaf De ønsker at tjene Dronningen."

„Gud velsigne Hds. Majestæt! Anna er en kongelig Dame og havde en Storadmiral til Mand. Hvad nu Lukafet angaaer, Sir, saa ønsker Enhver at være Capitain, om han saa og skulde fortære sin Ration i Læspygatterne. Næstcommanderendes Plads er vel ogsaa besat til Deres Velbaarenheds Tilfredshed?"

„Hør gode Ven, der taler De jo hen i Vind og Veir; en Mand af Deres Alder og Erfaring behøver man ei først at sige, at saadanne Poster blot kunne erholdes efter flere Aars Tjeneste."

„Med Deres naadige Tilladelse; — jeg tilstaaer min Vildfarelse. Capitain Ludlow, De er en Mand af Ære og vil ei føre en Sømand bag Lyset, der ganbske stoler paa Deres Ord."

„Han være Sømand eller Landboer, sikker er han, naar han har dette Pant."

„Nu, Sir, saa krøver jeg det. Tillad mig at gaae ombord i Deres Skib, for at prøve dem, der for Fremtiden skulle være mine Bakskammerater, og

lære dem at kjende, for at see, om Skibet staaer mig an, og lad mig gaae, hvis jeg saaer Lyst dertil."

„Karl," sagde Ludlow, „denne Uforskammethed overstiger næsten min Taalmodigheds Grændser!"

„At dette ei er nogen ubillig Begjering, vil jeg paatage mig at bevise," var den ubekjendte Sømands alvorlige Svar. „Gjerne vilde for Exempel Capitainen paa Coquetten om det saa var til hans Lykke eller Ulykke, lade sig splidses til en smuk Dame, der først nyligen har begivet sig paa Søen, og imidlertid gives der Tusinde, som han med langt ringere Vanskelighed kunde vinde."

„Denne Frækhed faaer jo ingen Ende — og om nu dette ogsaa virkeligen var sandt?"

„Sir, et Skib er en Sømands trolovede Brud — ja er han først formeligen under Flag, er Krigen erklæret, saa kan han med Rette siges at være viet til hende, om det saa er lovligen eller ikke. Han bliver Been af hendes Been, Kjød af hendes Kjød, indtil Døden adskiller dem. Men til en saa lang Forbindelse burde man have fri Raadighed over sit Valg. Og Elskeren tør have Smag, men Sømanden ikke. Hvad vil De da kalde Barkholterne og Gillingen paa Skibet, er det ei Kroppen og Skuldrene? Takkelagen er Haarlokkerne, Seilenes Skabelon og gode Udseende Modens Klædedragt; Kanonerne kaldes bestandig Tænderne, og Mal-

ningen er jo den blomstrende Farve! Alt dette er Gjenstand for Smag, og faaer jeg ei Lov til at følge den, saa maa jeg ønske Deres Velbyrdighed et bedre Kryds og Dronningen en bedre Tjener."

„Hvad Mr. Tiller," raabte Ludlow og loe, „De maa i Sandhed stole meget paa disse lave Ege, hvis De troer, at min Magt ei strækker sig saa vidt, at jeg ei, naar det er mit Alvor, skulde kunne jage Dem ud af disse Smuthuller. Men jeg tager Dem paa Ordet. Coquetten skal modtage Dem paa disse Betingelser og det med samme Tillidsfuldhed, med hvilken den første Skjønhed i Byen træder ind i en Balsal paa Landet."

„Jeg følger i Deres Velbaarenheds Kjølvand uden videre Snak," svarede han med Skjerfet, idet han for første Gang ærbødigen tog sin Seildugshue af for den unge Chef. „Er jeg end ikke virkeligen givt, saa hold mig dog for en forlovet Mand."

Det er ikke nødvendigt at anføre mere af de to Sømænds Samtale. Den fortsattes med temmelig Frihed fra den Underordnedes Side, indtil de naaede Strandbredden og fik Dronningens Flag tydeligen i Sigte, thi da viste han med en gammel Orlogsgasts rigtige Sands i hele sin Opførsel en saadan Ærbødighed, som Forskjellen i Rang efter Skik og Brug forlanger det.

En halv Time derefter reed Coquetten for et

eneste Anker, da Vindstødene fra Høiene traf de tre Mærsseil, og kort efter kunde man see den styre med en frisk Sydvest igjennem Strædet. I alle disse Bevægelser var intet Paafaldende. Krydseren var, uagtet Raadmand Van Beverouts spydige Hentydninger, langt fra at være ørkesløs, og denne Fart i rum Sø var en saa sædvanlig Begivenhed, at den ei fremkaldte nogensomhelst Bemærkning blandt Baadførerne i Baien og Kystbeboerne, der ene og alene vare Vidner til dens Afreise.

Syvende Capitel.

„— Ei er jeg Sømand; dog var Du saa fjern,
Som øden Strand, af fjernest Sø bestyllet,
Jeg voved mig did for slig en Handel."

Romeo and Julie.

En heldig Blanding af Land og Vand, seet ved Maaneskin og under den fyrgetyvende Bredegrad kan ei andet end frembringe et yndigt Maleri. Saaledes var

det Landskab beskaffent, som Læseren nu maa søge at forestille sig.

Raritons brede Munding er betrygget for Vinde og Bølger fra den aabne Sø ved et langt, lavt og smalt Forbjerg eller Pynt, som, ved en Sammenblanding af det Hollandske og Engelske, Noget, der ikke er ualmindeligt ved Navnene paa Steder, som ere beliggende i de nederlandske Provindsers forrige Territorium, er bekjendt under Benævnelsen Sandy-Hook. Denne Landtunge syntes at være opstaaen ved det uhørlige Bølgebrud paa den ene Side og ved Strømningen af de forskjellige Floder, der udgyde deres Vande i Baien, paa den anden Side. Sædvanligen hænger den mod Syden sammen med Ny-Jerseys lave Kyst, men der gives Perioder af hele Rækker af Aar, i hvilke Søen danner en Canal imellem Forbjergets indre Side, om man vil kalde det saaledes, og Fastlandet. I disse Perioder bliver Sandy-Hook følgeligt til en Ø, hvilket ogsaa var Tilfældet paa den Tid, som vi ere ifærd med at beskrive.

Den yderste eller Havsiden af denne lave, smalle Sandbanke er en jevn og regelmæssig Strand, som den næsten overalt findes paa Kysten af Jersey; men den indre Side er udskaaren, saa at den danner flere bequemme Ankerpladse for Skibe, der søge Læ for østlige Storme. En af disse er en kredsformig og smuk

Bugt, i hvilken Fartøier, der ei stikke meget dybt, ere fuldkomment indesluttede, og hvor de kunne ligge i Sikkerhed for alle Vinde. Havnen, eller, som den stedse kaldes, Bugten, ligger paa det Punkt, hvor Forbjerget grændser til Fastlandet, og den nysnævnte Canal staaer, naar Gjennemfarten er aaben, i en uafbrudt Forbindelse med dens Vande. Shrewsbury, en Flod af fjerde eller femte Klasse, eller med andre Ord en Strøm af nogle faa hundrede Fods Brede og ubetydelig Længde, kommer fra Syden, løber næsten i lige Linie med Kysten og udgyder sig ligeledes i Baien, ikke langt fra den kredsformige Bugt. Imellem Shrewsbury og Søen ligner Landet det ved Forbjerget; det er fladt og sandigt, skjøndt det paa enkelte Steder er frugtbart. Lave Graner og Egetræer findes overalt, hvor Landmanden ei har dyrket Jorden, eller hvor ingen naturlig Engbund findes. Men Flodens vestlige Bredde er en afbrudt og steil Skraaning, der hæver sig til et Bjergs Høide. Lige ved Foden af dette havde Raadmand Van Beverout, af Grunde, der nærmere ville udvikles i Løbet af denne Fortælling, fundet for godt at opbygge sit Lyststed, hvilket han efter hollandsk Skik havde kaldt Lust in Rust; en Benævnelse, som Kjøbmanden, der engang i sine Drengeaar havde læst nogle Classikere, pleiede at sige, ei betydede mere eller mindre end otium cum dignitate.

Dersom Lyst til Ensomhed og reen Luft havde havt nogen Indflydelse paa at bestemme Manhattas Borger til at udsee sig dette Sted, saa kunde han ei have gjort et bedre Valg. Allerede tidligt i det foregaaende Aarhundrede havde en agtværdig Familie, ved Navn Hartshorne, søgt at dyrke de tilstodende Jorder, og er endnu bosat der den Dag i Dag. Dens udstrakte Besiddelser tjente dengang til at holde andre Nybyggere længere borte. Sammenholder man denne Omstændighed med Jordbundens Dannelse og Beskaffenhed, hvilken i en saa tidlig Periode ei havde stort Værd for Agerdyrkeren, saa vil det blive indlysende, at Fremmede kun havde saare liden Grund til, og næsten ingen Fordeel af at fæste Sæde der.

Hvad Luften angaaer, da var den i sig selv hverken usund og ureen, og blev desuden forfrisket af Vinden fra Havet, der neppe var en Miil derfra. Efter dette løselige Afrids af Skuepladsen for saa mange af de følgende Begivenheder ville vi nu skride til en lidt mere omstændelig Beskrivelse over Raadmandens Bolig.

Lyststedet Lust in Rust var en lav, uregelmæssig Bygning af Muursteen, der var kalket saa hvid, som nyfalden Snee, og opført i en ægte hollandsk Stiil. Det havde en Mængde Gavle og Veirhaner, et Dusin smaae og krumme Skorstene med utallige smaae Anstalter til Storkereder. Disse lustige Sæder vare imidler-

tid ubesatte til den ærlige Bygmesters store Forundring, der, ligesom saa mange Andre, som medbringe Skikke og Meninger til denne Halvkugle, hvilke kun høre hjemme paa den anden, aldrig kunde forstaae sig herpaa, skjøndt alle Nabolagets Negre eensstemmigen forsikrede ham, at der ei gaves en saadan Fugl i Amerika. Ved Forsiden af Huset var en snever men overordentlig yndig Plads, omgjerdet af Krat, og to Elmetræer, der syntes at være ligesaa gamle som Bjerget, voxede i den rige Jordbund, der udgjorde Foden af dette. Skygge savnedes der intetsteds paa den af Naturen dannede Terrasse, paa hvilken Bygningerne vare opførte. Den var tæt besat med Frugttræer, og hist og her saae man en Gran eller en Eeg, Naturen havde plantet. Foran gik Jordbunden noget steilt ned lige til Flodmundingen. Kort sagt, det var et rummeligt men beskedent Landhuus, ved hvilket man havde sørget for alle huuslige Bequemmeligheder; architectonisk Prydelse havde det imidlertid slet ikke, det skulde da være de rustne Veirhaner og krumme Skorstene. Ei langt derfra vare et par Udhuse, bestemte til Bolig for Negrene; og noget nærmere hen imod Floden vare Lader og Stalde, der baade vare større i Omfang og bedre byggede, end Pløielandets Udseende og det lille Meieries Beskaffenhed syntes at gjøre fornødent. Periaguaen, i hvilken

Eieren havde gjort Overfarten igjennem den ydre Bugt, laa lige under ved et lille Slæbested af Træ.

Tidligere paa Aftenen havde Glimtet af Lysene og en almindelig og støiende Bevægelse blandt Negrene tilkjendegivet, at Godseieren var ankommen. Men Larmen tog lidt efter lidt af, og førend Klokken slog ni, viste Maaden, paa hvilken Lysene fordeeltes og den almindelige Rolighed tydeligen, at Selskabet, heist sandsynligen træt af Reisen, allerede var gaaet fra hinanden, for at begive sig til Hvile. Man hørte ei mere Negrenes Skrig, og den dybe Søvns Taushed hvilede nu over deres ydmyge Boliger.

Ved den nordre Ende af Landstedet, hvilket, som man vil huske, stødte op til Bjerget og vendte imod Østen og hvorfra man havde Udsigt over Flod og Hav, stod en lille Fløi, der var endnu mere omgiven med Buskads og Smaatræer end de øvrige Dele af Bygningen, og var opført i en gandske forskjellig Stiil. Det var en Pavillon, bygget til la belle Barbèries saregne Afbenyttelse og paa hendes Bekostning. Her pleiede Arvingen til tvende Formuer at føre sin egen lille Huusholdning i de Uger, som hun tilbragte paa Landet, og her morede hun sig med de smaa, qvindelige Sysler, der stemmede overeens med hendes Alder og hendes Smag. Af Høflighed mod Beboerindens Skjønhed og Herkomst havde den galante François døbt denne sær-

skilte Deel af Landstedet: la cour des fées, en Benævnelse, der var bleven almindelig, skjøndt Udtalen var noget forvanskет.

Skodderne i det fornemste Værelse vare dengang endnu aabne, og Beboerinden stod for et af Vinduerne. Alida var i en Alder, i hvilken Kjennet er meest modtageligt for levende Indtryk, og hun betragtede det yndige Landskab og Nattens behagelige Rolighed med en Henrykkelse, saadanne Sjæle pleie at føle for Naturens Skjønheder. Det var et svagt Maaneskin, og Myriader af Stjerner tindrede paa Firmamentet. Et mildt Skjær faldt paa Vandfladen, hist og her glimtede Havet noget stærkere af dets Straaler. En næsten umærkelig, eller som det hedder i Sømandssproget, en laber Kuling, kom fra Søen og gjorde ved sin vederqvægende Kjølighed Aftentimen endnu mere behagelig. Overfladen af denne uhyre Vandslette var fuldkommen rolig, baade indenfor og udenfor den Sandvold, som danner Forbjerget; men Elementet selv hævede og sænkede sig med samme Tunghed, hvormed Brystet bevæges paa en sovende Kæmpe. Den eneste Lyd, man kunde høre, var den brusende Brænding, der i lange, skummende Bølger rullede hen paa Sandbankerne; men denne Lyd var tung og uafbrudt, undertiden vandt den i Styrke ved den tilstrømmende Luft, saa at den blev huul og truende, og saa døde

Myndlings Kjøn og Stand vilde sikkre hende for et saadant Coup de main."

„Hør Alida, det er at være mere ustadig end Vinden! De veed kun altfor vel, hvor ubehageligt mit Frieri er Deres Formynder, til at en saa ringe Afvigelse fra den kolde Form skulde frembringe saa alvorlige Klager hos Dem. Jeg havde haabet — maaskee tør jeg sige, jeg har stolet paa Indholdet af Deres Brev, for hvilket jeg takker tusinde Gange; men De maa ei saa grusomt tilintetgjøre Forhaabninger, der først nyligen ere blevne vakte og maaskee have overskredet det Maal, Fornuften kan billige."

Den heftige Rødme, der havde begyndt at svinde paa la belle Barbèries Kinder, blev igjen stærkere, og for et Øieblik syntes det, som om hun havde tabt lidt af sin høie Selvtillid. Hun betænkte sig imidlertid ei længe og svarede med Bestemthed, skjøndt hendes Sindsbevægelse endnu ei gandske havde lagt sig.

„Fornuften, Capitain Ludlow, har sat snevre Grændser for det, der sømmer sig for Qvinden," sagde hun. „Da jeg besvarede Deres Brev, lod jeg mig ledes mere af min Godmodighed end af min Klogskab; og jeg synes at De iler med at gjøre, hvad der staaer i Deres Magt, til at lade mig angre min Vildfarelse."

„Hvis jeg nogensinde giver Dem Aarsag til at angre den Fortrolighed, De skjenker mig, huldе Alida, gid

da Vanære i min Stand og hele Kjønnets Mistillid være min Straf! Men har jeg ei Grund til at klage over Ustadighed fra Deres Side! Har jeg kunnet vente en saa haard Irettesættelse — den var haard; thi den var kold og bidende — og det for en Fornærmelse, tilgivelig som Ønsket at tilkjendegive Dem min Taknemlighed."

„Taknemlighed!" gjentog Alida, og hendes Forundring var denne Gang ustrømtet. „Det er et betydningsfuldt Ord, min Herre, og udtrykker mere end en simpel Høflighed, saa simpel f. Ex. som den, at have laant En et Bind Folkedigte, nogenlunde kan gjøre Fordring paa."

„Saa har jeg da paa en heist forunderlig Maade misforstaaet Meningen af Brevet eller ogsaa har denne Dag været en reen Fastelavnsmandag!" sagde Ludlow og søgte at skjule sin Misfornøielse. „Dog nei, med Deres egne Ord vil jeg forsvare mig mod dette fravendte Øie og dette kolde Blik; og paa en Sømands Ære, Alida, jeg vil fæste mere Lid til Deres Overlæg og Besindighed end til disse sælsomme Luner, der' stride mod Deres naturlige Følelser. Her ere Deres egne Ord; jeg opgiver ei saa let de smigrende Forhaabninger, som de indeslutte!"

La belle Barbèrie betragtede nu den unge Sø-

mand med den høieste Forundring. Hun skiftede Farve; thi den Ubesindighed at have tilskrevet ham, var en Forseelse, hun ei gandske kunde frikjende sig for, — men at have skrevet til ham i Udtryk, der kunde berettige ham til en saa dristig Adfærd, i dette Punct, det følte hun, var hun uskyldig. Den Tids Sæder, hendes Friers Stand og den sildige Stund forledede hende til at see ham stivt i Ansigtet for at udforske, om Manden ogsaa i al Ærbarhed stod for hende. Men Rygtet fritog Ludlow for en Last, som dengang kun var altfor almindelig hos Sømænd og i hans ædle og virkeligt skjønne Træk laa Intet, der kunde fremkalde nogen Mistanke over hans Opførsel for Øieblikket. Hun traf paa en Klokke og bad ham at tage Plads.

„François" sagde hans Frøken, da den gamle Tjener, endnu halvt i Søvne, traadte ind i Værelset, „fais moi le plaisir de m'apporter de cette eau de la fontaine du bosquet, et du vin, le Capitaine Ludlow a soif; et rappelle toi, bon François, il ne faut pas déranger mon oncle à cette heure, il doit être bien fatigué de son voyage." *

Da hendes ærbødige og ærværdige Tjener havde

* Tjen mig i at hente mig noget Kildevand fra Lystskoven og Viin — Capitain Ludlow er tørstig; og husk paa, gode François, at Du ei maa forstyrre min Onele paa denne Tid; han er vist meget træt af sin Reise.

saaet dette Ærinde og var gaaen bort, tog Alida selv en Stoel, glad over at have betaget Ludlows Besøg dets hemmelighedsfulde Udseende, og over at hun tillige havde givet Tjeneren en Bestilling, der gav hende Tid nok til at udforske hvad Hensigten kunde være med dette ubegribelige Besøg.

„De har mit Ord for, Capitain Ludlow, at dette utidige Besøg i Pavillonen er ubeskedent, for ei sige grusomt" sagde hun, saasnart de igjen vare i Enrum; „men at De paa nogen Maade vil kunne undskylde Deres Ubesindighed, maa jeg betvivle saa længe, indtil De bringer mig Beviser."

„Jeg havde tænkt paa at gjøre et gandske andet Brug heraf" svarede Ludlow og trak et Brev — vi tilstaae det ugjerne om denne saa aabenhjertige og manddige Character — frem fra sin Barm; „og just nu skammer jeg mig ved at vise det, skjøndt det skeer paa Deres egen Befaling."

„Det maa være gaaet til med Hexeri; thi disse Kragetæer kunne ei have nogen synderlig Vigtighed," bemærkede Alida idet hun tog Billetten, som hun nu begyndte at fortryde nogensinde at have skrevet. „Det Sprog, som Høflighed og qvindelig Sømmelighed føre, maa tilstede løierlige Fordreininger, eller ogsaa er ikke Enhver, der kan læse, en god Fortolker."

La belle Barbèrie standsede i sin Tale; thi i samme Nu som hendes Øie faldt paa Papiret, fortrængte en alt Andet glemmende og heftig Nysgjerrighed hendes Harme. Vi ville meddele Indholdet af Brevet gandske med de samme Ord, der fremkaldte en saa stærk Forundring og maaskee lidt Uro hos det skjønne Væsen, som læste dem.

„En Sømands Liv" sagde Papiret, der var beskrevet med en fiin og skjøn Fruentimmer-Haand, „er fuldt af Farer og Mødsommeligheder. Det indgyder Qvinden Tillid ved den Aabenhjertighed, som det fremkalder, og dets mange Savn gjøre Krav paa vor Overbærelse. Den, der skriver dette, er ei ufølsom for Mænds Fortjenester, der følge et saa dristigt Kald. Beundring for Søen og for dem, som leve paa den, har i Livet stedse været hendes svage Side, og hendes Drømme om Fremtiden og Erindringer fra Fortiden ere ei gandske frie for Sølivets Glæder. De forskjellige Nationers Sæder — Vaabenhæder — afvexlende Scener — og dertil Fasthed i sine Følelser, og Nydelsen af dette forhøiet ved Overflødighed, disse Fristelser virke for stærkt paa en qvindelig Indbildningskraft, og Mændene burde ogsaa billigen tage Hensyn hertil i deres Domme. Farvel."

Denne Billet blev læst, og atter læst og endeli-

gen studeret, førend Alida vovede at hæve sine Øine op mod den unge Mand, der stod i spændt Forventning.

„Og disse udelicate og uqvindelige Tanker har Capitain Ludlow fundet for godt at tilskrive mig?" sagde hun, og hendes Stemme rystede af Stolthed og Krænkelse.

„Hvem ellers kan jeg tillægge dem? Ingen Anden, elskelige Alida, kunde føre et saa henrivende Sprog og vælge saa passende Udtryk."

Pigens lange Øienhaar spillede stærkt over hendes sorte Øine; hun bekæmpede imidlertid Følelser, der vare i en saa besynderlig Modsigelse med hinanden og sagde derpaa med Værdighed, idet hun vendte sig imod et lille Skrivertøi af Ibenholt, der stod ved Siden af hendes Pynteæske —

„Min Correspondence er hverken meget vigtig eller meget vidtløftig, men saadan som den er, saa troer jeg, uden at der lykkeligviis kan siges noget paa Forfatterindens Smag eller hendes Forstand, at være istand til at forevise den Ubetydelighed, som jeg ansaae for passende at skrive til Svar paa Deres Brev. Her er en Afskrivt" tilføiede hun, aabnede, hvad der i Sandhed var et Udkast og læste høit.

„Jeg takker Capitain Ludlow for hans Opmærksomhed, at forskaffe mig Leilighed til at læse en Fortælling om Buccaniernes grusomme Bedrivter. Uden at tale om de sædvanlige menneskelige Følelser, saa maa

man heiligen beklage, at saa hjerteløse Mennesker have valgt en Stand, der i Almindelighed ansees for ædelmodig og skaansom mod de Svage. Haabe ville vi imidlertid, at de virkelig slette og feige blandt Sømændene blot tjene som Folie for at lade de Kjekkes og Gjeves Egenskaber fremskinne endnu mere. Ingen kan mere levende føle denne Sandhed end Capitain Ludlows Venner;" her sank Alidas Stemme noget, „da han ikke først nu behøver at skaffe sig et Navn ved sin Hjertensgodhed. Til Gjengjeld sendes et Exemplar af Cid, som den ærlige François forsikrer staaer høit over alle andre Digterværker, Homer selv ikke engang undtagen, et Værk, som jeg dog vil erklære ham uskyldig i at bagtale, da han ikke kjender dets Indhold. I det jeg endnu engang takker Capitain Ludlow for dette ny Bevis paa hans Opmærksomhed, beder jeg ham beholde Bogen, indtil han er vendt tilbage fra sit forehavende Krydstog."

„Disse Linier ere kun en Afskrivt af det Brev, De har, eller skulde have," sagde Raadmandens Søsterdatter, i det hun hævede det glødende Ansigt op fra Papiret, „paa det nær, at det ikke som hiint, er underskrevet Alida de Barberie."

Da hun havde endt sin Forklaring, sadde de Begge og betragtede hinanden i taus Forundring. Imidlertid bemærkede Alida, eller troede at bemærke, at den unge

Mand, uagtet sin forrige Paastand, nu begyndte at indsee, at han var bleven ført bag Lyset. Agtelse for det andet Kjøns fine Følelse og Tilbageholdenhed er saa almindelig blandt og saa naturlig for Mændene, at selv de, hvem det allermeest lykkes at bryde disse Skranker, sjeldent undlade at fortryde deres Seir, og den oprigtige Elsker kan ikke længe triumphere over det Brud paa Velanstændigheden, som Gjenstanden f. : hans Lidenskab maatte tillade sig, selv om et saadant Skridt foretages til Gunst for ham. Denne roesværværdige og velgjørende Følelse gjennemstrømmede nu Ludlow, maatte han end i visse Henseender tillige føle sig ydmyget ved den Vending, Tingene havde taget, og lettede hans Bryst for en trykkende Tvivl, der var opstaaen ved det sælsomme Sprog, der indeholdtes i det Brev, som han troede, hans Tilbedede havde skrevet. Det var derfor let for hende at læse denne Sjælstilstand i hans Ansigtstræk, der vare saa aabne, som nogen Sømands kunde være, og skjøndt hun hemmeligt glædede sig over at have gjenvundet sin forrige Plads i hans Agtelse, følte hun sig dog saaret og ydmyget ved Tanken om, at han havde kunnet tiltroe hende et saadant Brud paa Velanstændigheden. Hun holdt endnu den uforklarlige Billet i Haanden og hendes Øine fulgte Linierne uvilkaarligt. En pludselig Tanke syntes at

gjennemfare hende og i det hun tilbageleverede Papiret, sagde hun koldt:

„Capitain Ludlow maa bedre kjende sin Correspondent; jeg maatte tage meget Feil, om denne er den første Meddelelse af en saadan Natur."

Den unge Mand blev rød lige op til Tindingerne og skjulte sit Ansigt et Øieblik med den flade Haand.

„De indrømmer det Grundede i min Mistanke," vedblev la belle Barbèric, „og vil derfor ikke fortænke mig i, at jeg tilføier, at der for Eftertiden —"

„Hør mig, Alida," raabte Ynglingen, halvt aandeløs af den Jilfærdighed, hvormed han afbrød en Beslutning, han frygtede saa meget; „hør mig, og Himlen være mit Vidne, at De skal erfare den rene Sandhed. Jeg tilstaaer, at dette ikke er det første Brev, skrevet med samme Haand, og jeg kunde næsten sige i samme Aand, jeg har modtaget; men jeg forsikrer Dem ved en ærekjær Officiers Ord, at indtil Omstændighederne bragte mig til at troe mig saa lykkelig, saa uendeligt lykkelig —"

„Jeg forstaaer Dem, Sir; Værket var anonymt, indtil De fandt det passende at tillægge mig Forfatterskabet. Ludlow, Ludlow! hvor kunde De dog tænke saa lavt om den Qvinde, De foregiver at elske!"

„Det vilde være umuligt! Jeg har kun lidet Samqvem med de Mennesker, der studere det selskabelige

Livs Finesser, og i det jeg elsker min ædle Stand saa høit, som jeg gjør det, Alida, kunde det da være saa unaturligt, om jeg troede, at Andre kunde betragte den med de samme Øine? Men siden De ikke vedkjender Dem Brevet, og Deres Bekræftelse herpaa var unødvendig, indseer jeg at min Forsængelighed har forledet mig til endogsaa at tage Feil af Haandskriften, og nu da denne Vildfarelse er mig betagen, tilstaaer jeg, at jeg er glad ved at have taget Feil."

La belle Barbèrie smilede og hendes Ansigt opklaredes. Hun nød den Triumph at vide, at hun fortjente sin Elskers Agtelse, og denne Triumph forhøiedes ved den nys følte Krænkelse. Derpaa opstod en Pause, der varede over en Minut, indtil Forlegenheden, som den medførte, lykkeligviis afbrødes af François, som kom tilbage.

* „Mam'selle Alide, voici de l'eau de la fontaine," sagde Tjeneren; „mais Monsieur votre oncle s'est couché, & il a mis la cléf de la cave au vin dessous son oreiller. Ma foi, ce n'est pas facile d'avoir

* Mamsell Alida, her er Kildevand, men Deres Hr. Onkle er gaaen tilsengs og har lagt Nøglen til Vinkjelderen under sin Hovedpude. Det er min Tro aldrig nogen let Sag at skaffe god Vin her i America, men naar Hr. Raadmanden først har lagt sig, er det gandske umuligt; vær saa god!

du bon vin du tout en Amerique, mais aprés qve Monsieur le maire s est couché, c'est toujours impossible: voila!"

„N'importe, mon cher; le capitaine va partir, et il n'a plus soif." *

„Der er assez de Gin," vedblev Tjeneren, hvem det gjerde ondt for Capitainen, „mais, Monsieur Ludle 'av' du gout, og 'an' n'aime pas saa stærk liqveur."

„Han har saaet meer end nok for den Gang," sagde Alida, og smilede til sin Tilbeder, saaledes at han ikke vidste om han skulde glæde, eller ærgre sig. „Tak gode François; Dine Forretninger for i Nat ere forbi, naar Du har lyst Capitainen til Døren."

Derpaa neiede la belle Barbèrie for Capitainen paa en Maade, der gjorde enhver Indvending overflødig, og afskedigede Elsker og Tjener paa engang.

„De har en behagelig Tjeneste, Monsieur François," sagde den Første, medens Tjeneren lyste ham ud til den yderste Dør af Pavillonen, „mangen tapper Adelsmand vilde misunde Dem den."

„Oui, Sær. Det er grand plaisir at tjene Mamselle Alida. Jæ porte de' Vist', de' Bog, mais quant au vin, Monsieur le capitaine, parole d'honneur, c'est toujours impossible aprés qve l'Aldermain s'est couché." **

* Det er ogsaa det Samme min Ven, Capitainen vil gaae og er ikke længere tørstig.

** Men hvad Vin angaaer, saa er det paa min Ære en reen Umulighed, naar Raadmanden først har lagt sig.

„Ah — Bogen — Jeg synes, De havde den behagelige Forretning i Dag at bære den Skjønnes Bog?"

"Vraiment oui! Det var ouvrage de Monsieur Pierre Corneille. On pretend, que Monsieur Shaka speare en a emprumté d'assez beaux sentiments!" *

„Og Papiret mellem Bladene? De havde ogsaa faaet Brevet at bære, ikke sandt gode François?"

Tjeneren taug, trak paa Skuldrene og lagde med en eftertænksom Mine en af de lange, gule Fingre paa den uhyre Ørnenæse. Derpaa bevægede han Hovedet ligesom en Perpendikel og gik atter foran Capitainen, idet han som sædvanligt mumlede halvt paa Fransk og halvt paa Engelsk:

„Om le papier jæ veed rien du tout; c'est bien possible, parceque, voyez vous, Monsieur le capitaine, Mam'selle Alide hun sa', prenez y garde; men jæ ikk' saae 'am, depuis. Je suppose de var beaux compliments écrits paa de Vers af Mr. Pierre Corneille. Qvel genie qve celui de cet homme là — n'est ce pas Monsieur?"

„Det har Intet at betyde gode François," sagde Ludlow og stak Tieneren en Guinee i Haanden. „Dersom De skulde saae at vide, hvad der er blevet af Papiret, gjorde De mig en Tjeneste med at underrette mig derom. **God Nat! mes devoirs a la belle!"**

* Jo gandske rigtigt! Det var et af Mr. Pierre Cornilles Værker; man vil paastaae, at Mr. Shakespeare har laant nogle af sine skjønneste Steder deraf.

„Bon soir, Monsieur le capitaine; c'est un brave Monsieur qve celui-la, et de tres bonne famille. Il n'a pus de si grandes terres, que Monsieur le Patteroon, pourtant, on dit, qu'il doit avoir de jolies maisons et assez de rentes publiques! l'aime a servir un si genereux et loyal maitre, mais malheureusement, il est marin! M. de Barbèrie n'avait pas trop d'amitié pour les gens de cette profession là." *

Ottende Capitel.

„— Vel Jessica, gaa ind;
Maaskee jeg kommer strax igjen tilbage,
Gjør, som jeg byder Dig,
Luk Døren! fast bindes, fast befindes;
Af sparsomt Sind det Ord vil stedse mindes
Merchant of Venice.

Den Bestemthed, hvormed Demoiselle Barberie havde afskediget sin Elsker, var deels en Følge af den heftige

* God Nat, Hr. Capitain; det er en brav Herre og af meget god Familie! Vel har han ikke saa store Godser, som Hr. Patronen, men man siger dog, at han skal eie smukke Steder og en anstændig Formue i Obligationer. Jeg vilde nok tjene en saa gavmild og ærekjær Herre, men ulykkelgviis er han Sømand! Hr. de Barberie yndede just ikke synderligt Folk af den Stand.

Længsel, hun følte efter at blive ene, for at kunne overtænke de besynderlige Begivenheder, der havde tildraget sig, deels af Bevidstheden om det Upassende i, at han havde besøgt hende paa en saadan Tid og en saa tvetydig Maade. Men da Pigebarnet var blevet ene, gik det hende, som alle Andre, der lade sig ledes af febrilske Impulser; hun fortrød sin overilede Beslutning og erindrede sig over halvhundrede Spørgsmaale, som hun nu gjerne havde gjort, da de vilde have kunnet oplyse det Gaadefulde, der var i Sagen. Men nu var det for sildigt; thi hun havde hørt Ludlow sige Farvel og havde med aandeløs Taushed lyttet til hans Fodtrin, da han gik over den med Buskværk bevoxede Plads. François kom igjen og aflagde ved Døren Capitainens Hilsen, og nu troede hun, at hun endeligt skulde være ene for den Nat, da Damerne den Gang og i det Land ikke brugte nogen Kammerjomfrues Hjælp ved deres Paa- eller Afklædning.

Det var endnu tidligt og det nys stedfundne Besøg havde forjaget al Søvnighed fra Alidas Øienlaage. Hun satte Lysene i en afsides Krog af Værelset og traadte hen til Vinduet. Maanen var skreden videre frem paa sin Bane og kastede nu et andet Lys paa Vandet. Brændingens hule Rullen mod Kysten, Luftens svage, men tunge Susen fra Søen og Træernes og Bjergets bløde Slagskygger vare endnu omtrent

som før. Coqvetten laa endnu som forhen tilankers ved Forbjerget og Shrewsburyfloden flød glimtende mod Syd indtil dens Vande skjultes af en høi og næsten lodret Bakke.

Der herskede en dyb Taushed, thi med Undtagelse af den Families Vaaning, som eiede Landet nærmest ved Villaen, var der ikke een menneskelig Bolig i flere Miles Omkreds. Imidlertid havde man aldrig hørt sige af nogen Fare eller Voldsomhed, begaaet af ryggesløse Mennesker, som kunde forstyrre den Egns Sikkerhed. Colonisterne, som beboede de indre Egne af Landet, vare af en saa fredsommelig Charakteer, at den var bleven til et Ordsprog, og ligesaa stor var deres Simpelhed i Sæder, medens Havet aldrig befores af hine Barbarer, der gjerde nogle af den anden Halvkugles Farvande ligesaa farlige som de vare deilige.

Trods denne velbekjendte og sædvanlige Roligheb og uagtet det var saa sildigt, harde Alida dog ikke staaet mange Øieblikke paa Altanen før hun hørte Aareslag. Der blev roet i afmaalt Takt og Lyden var gandske sagte og langt borte, ikke desto mindre var den hende altfor velbekjendt til, at hun kunde tage feil deraf. Hun forundrede sig over Ludlows Afreise, da han ikke pleiede at vise saa megen Hast med at forlade det Sted, hvor hun opholdt sig, og lænede sig ud over Rækværket for at opsnappe et Glimt af hans bortilende Baad.

Hvert Øieblik ventede hun at see den lille Baad komme ud fra Skyggen af Landet hen mod det lyse Rum, der strakte sig næsten lige hen til Krydseren. Hun stirrede længe og forgjeves, thi ingen Baad viste sig, og nu hørtes heller ikke Aareslaget. Der hængte endnu en Lanterne ned fra Krydserens Gaffel, som et Tegn paa, at dens Chef var fra Borde.

Synet af et smukt Skib i Maaneskin med dets symmetriske Stænger og fine Væv af Tougværk og Skrogets svære og høitidelige Bevægelser paa den langsomme Dynning i den ellers blikstille Sø er stedse et skjønt og i Sandhed majestætisk Skuespil. Alida vidste, at over hundrede menneskelige Væsner sov inden i hiin sorte og tause Bygning, og hendes Tanker henvendtes uvilkaarligt paa deres dristige Liv, deres begrændsede, og dog saa omflakkende Existents, deres aabne, mandige Egenskaber, deres afbrudte Forbindelse med den øvrige Menneskeslægt og tilsidst paa hine skjøre, huuslige Baand, og det Rygte for Ubestandighed, som er den naturlige Følge af alt det Ovenanførte. Hun sukkede og hendes Øie vendte sig fra Skibet ud over Oceanet, som det var bygget til at flyde paa. Fra den fjerne, lave og neppe synlige Kyst af Øen Nassau til Kysten af Ny-Jersey var der en bred, tom Flade. Kun Søfuglen hvilede sine trætte Vinger og sov roligt paa Vandet. Det brede Rum lignede en stor, menneskетom

Ørken, eller maaskee snarere en fortættet og mere legemlig Afspeiling af Firmamentet, der omhvælvede det.

Vi have sagt, at en stor Deel af den sandede Landryg, der dannede Forbjerget, var begroet med forknytte Ege og Graner. Denne Bevoxning kastede en mørk Skygge over Vandet i Bugten. Det forekom Alida som om hun ud over denne Ramme af Skov, der begrændsede Havet, kunde see en Gjenstand bevæge sig. I Førstningen troede hun, at det var et nøgent Træ, hvoraf der gives saa mange paa Kysten, der skuffede hendes Øie, og som strakte sine skarpe Omrids op over Havfladen, ligesom en Efterligning af et lettaklet Fartøis Tougværk. Men da hun tydeligt kunde skjelne de sorte, symmetriske Spiir, medens de glede forbi Gjenstande, som hun vidste vare faste, kunde hun ikke længere tage Feil af hvad det var. Pigen forundredes og hendes Forundring var ikke fri for Ængstelse. Det syntes som om den Fremmede, thi en Anden kunde det ikke være, ubekymret nærmede sig en Brænding, der, om den end var nok saa rolig, dog var farlig for en saadan Bygning, og at han, ubekjendt med Faren, styrede lige ind paa Land. Endog Skibets Fremadskriden var gaadefuld og usædvanlig. Det førte ingen Seil, og dog forsvandt de smækkre og luftige Spiir hurtigt bag en skovbevoxet Høi nær ved Strandbredden. Hvert Øieblik ventede Alida at høre de forulykkede

Søfolks Raab, men da Minuter forløb uden at en saadan Nødselslyd afbrød Nattens Stilhed, randt hine ryggesløse Fribyttere hende i Tanker, som man vidste svævede omkring mellem de caraibiske Øer og som, efter Rygtet, undertiden løb ind i de smallere Fjorde af Americas Fastland, for der at reparere. Fortællingerne om den bekjendte Kidds Misgjerninger, Charakteer og Endeligt vare endnu i frisk Minde, og skjøndt de forstørredes og udpyntedes ved Menigmands Overdrivelser, hvilket jo stedse er Tilfældet med slige Fortællinger, fandt de dog hos den bedre underrettede Deel Tiltro nok til, at hans Levnet og Død kunde blive Gjenstande for mange sælsomme og gaadefulde Rygter. I det første Øieblik havde hun gjerne kaldt Coqvettens unge Chef tilbage og underrettet ham om, at Fjenden var i Nærheden, men snart derpaa skammede hun sig over sin Frygt, som hun indbildte sig snarere var en Følge af qvindelig Svaghed, end den havde sin Grund i Virkeligheden, og forsøgte at overtale sig til at troe, at det Hele ikke var Andet, end en sædvanlig Kystfarer, der ligesaa lidet trængte til Hjælp, som den kunde opvække Uro. Netop som denne naturlige og beroligende Slutning krydsede hendes Tanker, hørte hun gandske tydeligt Fodtrin i Pavillonen. Aandeløs, mere af den Bevægelse, hvori hendes Indbildningskraft var sat,

end af nogen ny, ved denne Larm opstaaen Frygt, forlod Pigen Altanen og stod nu ubevægelig for at lytte. Døren blev virkeligt aabnet med særdeles Forsigtighed, og for et Øieblik saae Alida ikke Andet, end utydeligt Rum, i hvis Midte en truende, rovgjerrig Sørøver viste sig.

„Nordlys og Maaneskin!" buldrede Raadmand Van Beverout; thi det var ingen Anden, end Arvingens Oncle, hvis sildige og uventede Besøg havde foraarsaget hende saa megen Forskrækkelse. „Denne hersens Stjerneskikken og Gjøren Nat til Dag ville ødelægge Din Skjønhed, Niece, og saa skal vi see, hvormange Patroner Du saa kan faae til Mand! Klare Øine og blomstrende Kinder ere Dit Capitalindskud, min Pige, og begge disse Ting ødelægges i Bund og Grund, naarman ikke er i sin Seng, naar Klokken er slaaen Ti."

„Deres Huusorden vilde berøve mangen Skjønhed Midlerne til at udøve sin Magt," svarede Pigen og smilede, ligesaa meget over det Ugrundede i hendes uvlige Skræk, som af Godhed for hendes Formaner. „Jeg har ladet mig fortælles, at Klokken Ti netop er den rette Tid for de europæiske Damers Tryllekunster."

„Gaa væk med Din Hexesnak! Dette Ord minder om en af de snedige Yankeer, en Race, der snyder Lucifer selv, naar de kunde indrette Vilkaarerne til deres Fordeel. Der vil nu Patronen lade en heel Familie

af disse Skjelmer bosætte sig imellem de ærlige Hollændere paa hans Gods, og vi have netop jevnet en Tvist imellem os angaaende denne Gjenstand paa lovlig Maade."

„Det var dog ikke ved en Duel, vil jeg haabe, kjæreste Oncle?"

„Fred og Oliegrene! nei var det ikke; Patronen af Kinderhook er den Sidste i hele America, der behøver at frygte for Skrub af Myndert Van Beverout. Jeg opfordrede Fyren til at holde fast paa en deilig Aal, som Negrene have fanget i Floden og som skal hjælpe til at stille vor Appetit ved Frokosten i Morgen, for at vi kunde faae at see, hvorledes han vilde tee sig med saadanne glatte Krabater. Ved den fredelskende St. Nicolaus's udødelige Fortjenester! Gamle Hendrick Van Staats Søn fik nok at bestille! Knøsen greb om Fisken, ligesom Din Oncle, efter en gammel Fortælling, om en hollandsk Gylden, som min Fader gav mig i Haanden, da jeg endnu var en Maaned gammel, for at see om Sparsommelighed, denne Naadegave, ogsaa vilde gaae i Arv i Familien næste Generation. I Begyndelsen var jeg hjerteligt bange, thi ung Oloff har en Næve som en Skruestikke, og jeg frygtede at de gode Navne Harman, Cornelius og Dirck, som paradere i Godsets Jordebog, skulde beplettes ved at komme til at staae ved Siden af en Increase eller Peleg, men netop som Pa-

tronen troede at have Vandsnogen ved Qværken, gav Fisken uformodentligt et Sæt og smuttede med Halen bort gjennem Fingrene paa ham. Flauser og Smuthuller! men der var ligesaa megen Lærdom som Vittighed i denne Prøve."

„Og jeg synes derimod, at saadanne Fordomme burde bringes i Forglemmelse, siden alle Colonierne ere komne under et Herredømme. Vi ere et Folk, som har sin Oprindelse fra mange forskjellige Nationer, og vore Bestræbelser burde derfor gaae ud paa at beskjerme ædle Følelser og Kundskaber, medens vi burde glemme Svagheder, hvor de saa findes."

„Vel talt, som det sømmer sig en Datter af en Huguenot. Men jeg gad see den Mand, der kan bebreide mig nogen Fordom. Jeg er en Ven af lystig Omsætning og hurtig Beregning. Lad mig see den Mand i hele Ny-England, der hurtigere kan opgjøre en Bilance, end en vis Person, som jeg gjerne kunde nævne, og jeg vil atter spænde mine Bøger i Rem og gaae i Skole paa nyt. Jeg har Intet imod, jeg, at en Mand saa meget som muligt seer paa sin egen Fordeel, men simpel Ærlighed lærer os at der burde finde en Overeenskomst Sted mellem Menneskene, som Ingen Mand af godt Navn og Rygte burde overskride."

„Og denne Overeenskomst skulde da gaae ud paa, at Enhver kunde gaae saa vidt, som hans Evner tillode

det, hvorved altsaa den Sløve kunde kappes med den af et hurtigere Begreb. Jeg frygter, Oncle, at der vilde blive en Aal at holde paa enhver Kyst, hvorhen Kjøbmanden kommer!"

„Fordomme og Indfald, Barn, som komme fra et sovnigt Hoved; det er paa Tide, at Du søger Hvile og i Morgen ville vi see om unz Oloff med Gedset vil have bedre Lykke med Dig, end med Jonathans Sindbillede. Sluk nu disse flammende Lys og tænd en beskeden Lampe til at gaae tilsengs ved. Belyste Vinduer saa nær Midnat bringe Huset i Vanrygte hos Naboerne."

„Vort gode Rygte for Afholdenhed kunde let lide hos Aalene," svarede Alida og loe, „thi ellers troer jeg ikke, at ret Mange her omkring skulle kalde os Ødelande."

„Man kan aldrig vide det," smaasnakkede Raadmanden, medens han slukkede sin Nieces to store Lys og satte sin egen Haandlampe i Stedet. „Disse stærkt skinnende Lys holde En kun aarvaagen, medens min lille Vorstabel gjør samme Tjeneste som en Sovedrik. Giv mig et Kys, lille Stivnakke, og træk Dine Gardiner tæt sammen; thi Negrene ville snart staae op og lade Periaguaen, for at komme til Byen med Floden. De sladderagtige Slyngler kunde let forstyrre Din Søvn med deres Larm."

„Man skulde ellers synes, at her kun maatte være Lidet, der kunde gjøre en saa aarle Seilads nødvendig," svarede Alida og kysſede Onclen paa Kinden, som han havde bedet. „Handelslysten maa være stærk, naar den kan finde Varer i en saadan Ensomhed som denne."

„Du har gjettet rigtigt, Barn. Din Fader, Mr. de Barberie, havde saa sine egne Tanker om denne Gjenstand, og han har upaatvivleligt ikke undladt at indpode liguende i sit Afkom. Og dog maa Huguenotten, skjøndt han blev fordreven fra sit Slot og sine lerede Marker i Normandie, ikke saa gandske have fundet Regnskabsvæsnet stridende mod sin Smag, fornemmelig da Bilancen faldt ud til hans Fordeel. Nationer og Charakterer! I Grunden finder jeg dog kun liden Forskjel imellem Handel og Handel, enten den saa drives med en Mohawk-Indianer med sine Pelsværks Pakker, eller med en landflygtig Seigneur. Begge søge at bringe Fordelen over paa sin Side af Regningen, og Tabet over paa den Andens. Sov nu vel, min Pige, og husk paa, at Givtermaal ikke er andet, end en vigtig Handelsspeculation, paa hvis heldige Udfald Totalsummen af et Fruentimmers hele Lykke beroer, og nu for sidste Gang: God Nat."

La belle Barbèrie fulgte sin Oncle pligtskyldigst til Pavillonens Dør, som hun lukkede i Laas efter ham; men da hun fandt, at hendes lille Værelse belystes alt-

for svagt af den ubetydelige Lampe, han havde ladet blive staaende, behagede det hende at bringe dens Flamme i Berøring med de to, af ham flukte, Lys. Derpaa gik Pigen atter hen til Vinduet, efterat hun havde sat de tre Lys tæt ved hinanden paa et Bord. Raadmandens uventede Besøg havde medtaget adskillige Minutter, og hun var nysgjerrig efter at erfare mere om det gaadefulde Skibs uforklarlige Bevægelser.

Den samme dybe Taushed hvilede over Landstedet og Dynningen rullede endnu ligesaa tungt som før paa det slumrende Ocean. Alida speidede igjen efter Ludlows Baad, men hendes Øie strøg forgjeves over den lyse, brede Flade imellem hende og Krydseren. Vel glimtede Vandet i Maaneskinnet, men ikke saaledes, som naar en Baad havde furet det.

Lanternen lyste endnu fra Krydserens Gaffel. Engang forekom det hende virkeligt, som om hun igjen hørte Aareslag, og det nærmere end før, men hendes urolige, speidende Øie kunde ikke opdage, hvor Baaden var. Til disse hendes Tvivl kom endnu en Forskrækkelse, der udsprang fra en ny og meget forskjellig Kilde.

Den Canal, som forenede Havet med Bugten var kun lidet bekjendt undtagen for de Faa, hvis Beskjæftigelse bragte dem derhen. Da Gjennemfarten var lukket i meer end den halve Deel af Aaret, og dens Foranderlighed kun gjorde den lidet brugbar under hvilke-

somhelst Omstændigheder, saa var Stedet ei af nogen almindelig Interesse for Kystfarerne. Endog naar Canalen var aaben, var dens Dybde uvis, da Strømmen ved et Par Ugers Vindstille eller vestlig Vind kunde udtørre dens Leie, medens en Storm af Osten var nok til at fylde hele Løbet med Sand. Intet Under da, at Alidas Forbauselse ikke var gandske fri for en overtroisk Forskrækkelse, da hun paa en saadan Tid og saadant Sted saae et Skib glide frem, som det lod uden Hjælp af Seil eller Aarer, fra Tykningen paa Havsiden af Bugten lige midt ind i denne.

Det besynderlige og gaadefulde Fartei var en Brigantine af den blandede Bygningsmaade, som meget bruges endog i den anden Halvkugles ældste og meest classiske Farvande, og som antages at forene Fordelene af Raa- og Stag- og Gaffel-Takkelage, men som man intetsteds seer af en saadan skjøn Skabelon og symmetrisk Tiltakling, som paa Kysterne af de forenede Fristater. Den forreste og smækreste af dets Master forenede et Skibs hele forviklede Maskineri, dets svære og lettere Stænger, dets lange, men smækre og let handelige Ræer, og dets forskjellige Seil, som vare dannede og anbragte saaledes, at de kunde tilsættes efter alle Vindens lunefulde Forandringer, medens den agterste, eller største af dem hævede sig op fra Skroget som et rankt Grantræ, med en gandske simpel Takkelage, blot med et

eneste Seil, som alene vilde være tilstrækkeligt til at drive Bygningen med en uhyre Hurtighed gjennem Vandet. Skroget var lavt, af nydeligt Omrids, fort som Ravnens Vinge og bygget saaledes, at det flød paa sit Element, som Maagen ligger paa Voven. Der løb meget fiint, smækkert Gods mellem dets Spiir, som tjente til at udsprede en end større Mængde Dug for de lettere Luftninger, naar det var nødvendigt, men disse Tillæg til Maskineriet, som i saa høi Grad foregede dets Skjønhed ved Dagen, vare nu neppe synlige ved Maanens dunklere, mere bedrageriske Straaler. Kort sagt, da Skibet var kommet ind i Bugten ved Hjælp af Strømmen og saae saa forunderligt smukt og feeagtigt ud, vilde Alida i Førstningen neppe troe sine egne Øine, men snarere anse det for et Bedrag af hendes Phantasie. Som de fleste Andre kjendte hun ikke Noget til det midlertidige Farvand, og under disse Omstændigheder var det ikke vanskeligt for et Øieblik at holde en saa behagelig Indbildning for Sandhed.

Men hun bragtes snart ud af sin Vildfarelse. Brigantinen tog en anden Retning, og efterat den var gleden hen til den Deel af Bugten, hvor Krumningen af Kysterne frembød den største Sikkerhed for Vind og Bølger, og maaskee ogsaa for nysgjerrige Blikke, standsede den. Et tungt Fald i Vandet hørtes endog ved

Landstedet og nu vidste Alida, at et Anker var faldet i Bugten.

Skjøndt Nordamericas Kyster kun havde lidet Indbydende for Sørøvere og i Almindelighed ansaaes for at være fuldkomment sikkre, paatrængte den Tanke sig dog uvilkaarligt den unge Arving, at den eensomme Beliggenhed af hendes Oncles Villa kunde have opvakt Rovgjerrigheden. Baade hun og hendes Formynder stode i Ry for at være rige, og Vanheld paa aaben Sø kunde maaskee bringe slige fortvivlede Mennesker til at begaae Forbrydelser, som de under heldigere Omstændigheder ikke vilde være faldne paa. Man sagde, at Sørøvere fordum havde gjæstet Naboøens Kyster, og man havde netop paa den Tid begyndt disse Gravninger efter skjulte Skatte og forborgent Bytte, som fra og til ere blevne fortsatte lige til vore Dage.

Der gives Forhold, under hvilke Aanden uformærkt giver efter for Indtryk, som Fornuften i Almindelighed anseer for urimelige. Saaledes var det, under hvilket Alida de Barberie nu befandt sig; endskjøndt hun besad en klar og næsten mandig Forstand, følte hun sig dog fristet til at troe, at der kunde være Sandhed i de Fortællinger, som hun hidtil havde gjort til Gjenstand for sin Spot. Med Øiet fæstet paa det ubevægelige Skib trak hun sig tilbage i Vinduet og svøbte Gardinet om sig, ubestemt paa om hun skulde vække

Familien eller ikke, og med en dunkel Ahnelse om, at hun, trods Afstanden, kunde blive seet. Men neppe havde hun skjult sig saaledes før det raslede stærkt i Buskene, der hørtes Fodtrin paa Pladsen nedenfor Vinduet og derpaa svang en Skikkelse sig saa let op paa Altanen og derfra midt ind i Værelset, at det lignede Flugten af en Skabning med overnaturlige Egenskaber.

Niende Capitel.

Hvi stirrer I paa mig, hvi studser I?
Jert Venskab vil jeg have, Eders Ydest.

Shylock.

Alidas første Tanke ved dette andet Overfald paa hendes Pavillon, var at flygte. Men Frygtsomheden var ikke hendes svage Side, og da hendes naturlige Sjælsfasthed gav hende Tid til nærmere at betragte den Person, der saa ligefremt var trængt ind, hjalp Nysgjerrigheden med til at formaae hende til at blive. Maaskee havde en løs, men meget naturlig Formodning om, at hun atter kunde komme til at afskedige Coquet-

tens Chef, nogen Indflydelse paa hendes første Bestemmelse. For at nu Læseren kan bedømme, hvorvidt denne Kjekhed var undskyldelig, ville vi beskrive den indtrængte Person.

Den Fremmede stod i den første, kraftige Manddomsalders Udspring. Han kunde ikke være over to og tyve Aar, og kunde neppe være bleven anseet for saa gammel, dersom hans Ansigtstræk ikke havde været beskyggede af et rigt, bruunt Haar, der i visse Maader tjente til at hæve en Ansigtsfarve, der, skjendt den ikke kunde kaldes smuk, dog var klar og blomstrende. Et Par glindsende sorte, tykke, men silkebløde Bakkenbarter, der stod i en besynderlig Modsætning til næsten qvindeligt skjønne og bløde Øienhaar og Øienbryn, bidrog til at lægge et bestemt Udtryk i et Ansigt, der ellers vilde have manglet den Kraft, som er saa nødvendigt til et mandigt Udvortes. Panden var lav, Næsen særdeles fiin i de enkelte Træk, skjøndt krummet og af kjekt Omrids; Munden og Læberne fyldige med et skjelmsk Træk, skjøndt den første tydede paa tankefulde Øieblikke; Tænderne vare lige og hvide, og den lille, runde, kløvtede Hage var saa omhyggeligt berøvet det stærkere Kjøns Særkjende, at man skulde have troet, at Naturen havde udtømt al sin Kraft paa Kindernes og Tindingernes Prydelse. Naar man til disse Træk føier et Par store, glindsende, kulsorte Øine, som syn-

tes at kunne verle Udtryk efter deres Besidders Forgodtbefindende, saa maa Læseren indrømme, at Alidas Ensomhed var bleven forstyrret af et Menneske, der under andre Omstændigheder kunde have været farligt for et Fruentimmer, hvis Smag i visse Maader beherskedes af et Forbillede, som hendes egen Elskværdighed havde skabt.

Den Fremmedes Klædedragt var ligesaa eiendommelig, som hans personlige Egenskaber vare ualmindelige. I Snittet lignede hans Klædningsstykker de allerede beskrevne, som bares af den Mand, der indførte sig selv under Navn af Mr. Tiller; men Stoffet, hvoraf de vare forfærdigede, var langt rigere, og, efter det Udvortes at dømme, deres Eiermand langt værdigere.

Den lette Frakke var af tykt, purpurfarvet Silketøi af ostindisk Fabrik, og med særdeles Omhyggelighed tilpasset efter de fine Omrids af en Figur, som snarere var rund, end kantet, snarere smidig, end athletisk. De vide Matrosbuxer var af fiint hvidt Bomuldstøi, Huen af høirødt Fløiel, broderet med Guld og om Livet var slynget en tyk, skarlagenrød Silkesnoer, flettet som et Kabeltoug. Ved dens Ender hængte som Dvaster to smaa Guldankere af massivt Arbeide.

Et Par smaa og rigt udzirede Pistoler i den Fremmedes Belte dannede en Modsætning til hans phantastiske, usædvanlige Dragt, og Grebet af en besynder-

ligt dannet, asiatisk Dolk stak paa en pralende Maade frem mellem Folderne af Overkjolen.

„Hurra! Hurra!" lød en Stemme, som bedre harmonerede med den Talendes Udvortes, end med den raa, haandværksmæssige Hilsen, han frembragte, saasnart som han vel var kommen ind i Alidas lille Salon. „Kom kun frem, min Hr. Speculant i Bæverskind; her er Een, som bringer Guld til Dine Kister. Ha! siden denne Treenighed af Lys nu har gjort sin Tjeneste, ville vi slukke den, for at den ikke skal lodse Andre ind i den forbudne Havn."

„Om Forladelse, Sir," sagde Pavillonens Beherskerinde, idet hun traadte frem bag Vinduesgardinet, med en Koldblodighed, som hendes høitbankende Hjerte nær havde røbet kun var paatagen, „naar man har en saa uventet Gjest, ere Lysene aldeles nødvendige."

Den Fremmedes Forbauselse, Studsen og sienlige Forvirring, gav Alida større Sikkerhed; thi Modet er en Egenskab, der synes at vinde i Styrke i samme Grad, som det aftager hos den Gjenstand, man før har frygtet. Men da Pigen saae ham lægge Haanden paa Pistolen, tænkte hun atter paa Flugt og hun besluttede sig først til at blive, da hun mødte den Fremmedes blide og opmuntrende Øie, som, idet han slap Vaabenet, traadte henimod hende med et saa

fredeligt og venligt Udtryk i sit Ansigt, at Nysgjerrighed nu traadte istedetfor Frygt.

„Er Raadmand Van Beverout end ikke punktlig i at opfylde sit Løfte," sagde den lystige, unge Fremmede, „har han dog meer end tilstrækkeligt undskyldt sin Fraværelse ved at sende en saadan Fuldmægtig. Jeg haaber at De er forsynet med det Nødvendige for at kunne afslutte Handelen?"

„Jeg har ingen Ret til at modtage eller gjøre Forslag i Sager, der ikke angaaer mig. Min Magt strækker sig kun til det Ønske, at denne Pavillon maa fritages for at være Forhandlingsstedet for Ting, der ligge ligesaa langt udenfor mine Kundskaber, som for min Interesse."

„Hvortil da dette Signal?" spurgte den Fremmede og pegede med et alvorligt Blik paa Lysene, som endnu stode og brændte tæt ved hinanden, ligeoversor det aabne Vindue. „Det er taabeligt at mislede Nogen ved Forretninger af en saa delicat Natur."

„Jeg forstaaer ikke, hvad De vil sige, Sir. Her ere ikke flere Lys, end de, der sædvanligt brænde i mit Værelse paa denne Tid, med Undtagelse dog af Lampen, som min Oncle, Raadmand Van Beverout, har ladet staae."

„Deres Oncle!" udbrød den Anden, idet han traadte Alida saa nær, at hun maatte træde et Skridt tilbage,

og med et Ansigt, der udtrykte den heieste og først nys vaagnede Interesse; „Deres Oncle! Det er altiaa den vidtberømte og med Rette høitpriste belle Barbèrie!“ tilføiede han og lettede galant paa Huen, som om han nu først bemærkede sin Selskaberindes Stand og usædvanlige Yndigheder.

Alida kunde ikke let blive stødt. Alle hendes indbildte Grunde til Frygt vare forglemte; thi, foruden at de vare ubeviislige og uvisse, havde den Fremmede jo nokſom tilkjendegivet, at hendes Oncle ventede ham. Føie vi hertil, at noget særdeles Tiltrækkende og Blidt i hans Mine og Stemme bidrage til at dæmpe hendes Frygt, træde vi sandsynligt hverken Sandheden, eller en meget naturlig Følelse for nær. Aldeles ubekjendt med Handelsdetaillen og vant til at høre dens Hemmeligheder udbasunede som om de udfordrede en Mands hele Skarpsindighed eller Klogskab, saae hun intet Overordentligt i, at de, der beskjæftigede sig dermed, søgte at skjule deres Foretagender for misundelige Medbeilere. Som de Fleste af hendes Kjøn nærede hun en høi Grad af Tillid til deres Characteer, som hun holdt af, og skjøndt Natur, Vaner og Opdragelse havde gjort Formynder og Myndling heist forskjellige, var dog deres Enighed aldrig bleven forstyrret ved noget Brud paa den gjensidige Hengivenhed.

„Det er altsaa la belle Barbèrie!" gjentog den unge Sømand, thi at han var Sømand tilkjendegav hans Dragt, og gjennemgik hendes Træk med et Udtryk i sit Ansigt, hvori der blandedes Velbehag med en dyb, rørende Tungsindighed. „Rygtet har ikke Uret, thi her er Alt forenet, som kan undskylde Mændenes Daarskab, ja Aandighed."

„Det er et meget fortroligt Sprog for en Fremmed," svarede Alida og blev blussende rød, men det urolige, sorte Øie, der syntes ligesom at lodde alle hendes Tanker, saae nok, at det ikke var af Vrede. „Jeg kan ikke negte, at Venners Partiskhed i Forening med min Herkomst have givet Anledning til denne Benævnelse, som dog mere er bleven mig tillagt af Spøg, end fordi jeg fortjener den, og nu, da det er saa sildigt og Deres Besøg i det mindste er usædvanligt, maa De tillade, at jeg henter min Oncle."

„Bliv," afbrød den Fremmede hende, „det er længe, meget længe siden, at en saa blid, saa ædel Glæde er bleven mig til Deel. Livet er fuldt af Gaader, Alida, om end dets Begivenheder forekomme os gandske simple og af hverdags Natur. Der hviler en Hemmelighed over dets Begyndelse og dets Ende, over dets Tilbøielighed, dets Kræfter og alle dets modstridende Lidenskaber. Nei, forlad mig ikke. Jeg kommer fra Søen, hvor jeg længe ikke har havt andet Selskab, end raa

og lavttænkende Mennesker, og Din Nærværelse er en Balsam for min sønderknuste, saarede Sjæl."

Alida tøvede, om muligt mere bevæget ved den Talendes rørende og tungsindige Tone, end ved hans usædvanlige Sprog. Hendes Fornuft sagde hende, at Velanstændighed og Klogskab bøde hende, at underrette Oncken om den Fremmedes Nærværelse, men Velanstændighed og Klogskab tabe meget af deres Indflydelse, naar den qvindelige Nysgjerrighed understøttes af en hemmelig og mægtig Medfølelse. Hendes eget veltalende Øie mødtes med et Væsens aabne, bønlige Blik, der syntes at være begavet med en fabelagtig Tryllekraft, og medens hendes Forstand maatte sige hende, at her var meget at befrygte, talte hendes Sandser mægtigen til Fordeel for den smukke Sømand.

„En Gjest, som min Oncle venter, bør have Ro til udhvile sig efter Savnene og Møisommelighederne paa en saa besværlig Reise," sagde hun. „Dette Huses Døre ere aldrig lukkede for Gjestfrihedens Krav."

„Er der Noget ved min Person, eller min Paaklædning, der foruroliger Dem," svarede den Fremmede alvorligt, „saa tal, for at det kan vorde fjernet. Disse Vaaben; disse taabelige Vaaben maatte hellere have været borte," tilføiede han og kastede forbittret Pistolerne og Dolken ud af Vinduet ned i Buskene; „Ak, vidste

De, hvor nødigt jeg fortrædiger Nogen, og allermindst et Fruentimmer, De vilde ikke frygte mig."

„Jeg frygter ikke Dem, men Verdens vrange Slutninger," svarede la belle fast.

„Hvilken Verden kunde her forstyrre os! Du lever i Din Pavillon, skjønne Alida, liig et af Naturen begunstiget Barn, over hvis yndige og lykkelige Liv en beskyttende Genius vaager. See, her ere jo alle de Midler, hvormed Dit Kjøn skaffer sig uskyldig og underholdende Adspredelse. Du slaaer denne Luth, naar Tungsind sætter Dig i en eftertænksom, blid Stemning; her ere Farver, som kunne efterligne eller fordunkle Markens og Bjergenes Skjønheder, Blomsten og Træet, og fra disse Blade henter Du Tanker, der ere ligesaa rene og phantasierige, som Din Sjæl er pletfri og Dit Udvortes elskeligt."

Alida hørte paa ham med Forbauselse; thi medens den unge Somand talte, berørte han de forskjellige Gjenstande, han nævnte, med en tungsindig Glæde, der syntes at tilkjendegive, hvor dybt han beklagede, at Skjebnen havde sat ham ind i en Stand, hvori deres Brug næsten var aldeles negtet.

„Det er ikke almindeligt, at de, der leve paa Søen, føle en saadan Interesse for de Ubetydeligheder, som tjene til et Fruentimmers Adspredelse," sagde hun

og dvælede til Trods for hendes bedre Beslutning at ville gaae.

„Kjender De da Noget til vor raa og urolige Færd?"

„Det var ikke muligt, at en Beslægtet af en Kjøbmand, der er saa vidt bekjendt, som min Oncle, skulde være ubekjendt med Sømænd."

„Ja, her er et Beviis derpaa," svarede den Fremmede saa hurtigt, at det tydeligt viste, hvor modtagelig hans Sjæl var for ethvert Indtryk. „De amerikanske Buccaniers Historie er en sjelden Bog i en Dames Bibliothek! Hvor kan en Sjæl, som la belle Bareèrie finde Fornøielse i Fortællingen om slige blodige Voldsgjerninger?"

„Fornøielse, sandelig!" svarede Alida halvt fristet til af den Fremmedes vilde og flammende Blik og de sig selv modsigende Omstændigheder, der omgave ham, at antage ham for en af de omtalte Sørøvere. „Jeg har laant denne Bog af en tapper Sømand, der er beredt til at gjengjælde dem deres Røverfarter, og medens jeg læser om disse ryggesløse Bedrivter, søger jeg levende at forestille mig deres Opoffrelser, der vove deres Liv, for at beskytte den Svage og Uskyldige; men min Oncle vilde tage mig det ilde op, dersom jeg nu længere udsatte at underrette ham om Deres Nærværelse."

„Tøv et eneste Øieblik! Det er længe, meget længe siden, jeg betraadte en Helligdom som denne. Her er Musik! Og her er en Brodeerramme; gjennem disse Vinduer har man Udsigt til et Landskab, der er ligesaa blidt, som Din egen Natur, og Oceanet hist kan Du beundre uden at behøve at frygte for dets forfærdelige Kraft, eller føle Afsky for dets raa Scener. Du maa føle Dig lykkelig her!"

Den Fremmede vendte sig og saae, at han var ene. Ærgrelse herover afspeilede sig tydeligt paa hans smukke Ansigt, men efter nogle faa Øieblikkes Forløb lod en buldrende Stemme sig høres ved Døren.

„Aftaler og Contracter! Hvad i al Ærligheds Navn har bragt Dig hid? Er det Maaden at skjule vore Foretagender, eller troer Du maaskee, at Dronningen slaaer mig til Ridder, naar det bliver bekjendt, at jeg er Din Correspondent?"

„Lanterner og falske Fyr!" svarede den Anden og efterlignede den forvirrede Borgermands Stemme og pegede paa Lysene, der endnu stode paa den gamle Plads. „Kan man løbe ind i Havnen uden Landkjending og Signaler?"

„Det kommer Altsammen af Maaneskin og Følsomhed! Istedetfor at gaae tilsengs er Pigen oppe og kikker Stjerner, og forstyrrer en ærlig Borgermands Speculationer."

„Men vær kun gandske rolig, Mr. Seadrift; min Søsterdatter kan holde Tand for Tunge, og vi have der allerbedste Pant for hendes Taushed i Nødvendigheden, da hun ingen andre Fortrolige har her, end hendes gamle normandiske Tjener og Patronen af Kinderhook, der nu begge ligge paa deres grønne Øre og drømme om gandske andre Ting, end en lille profitabel Handel."

„Vær gandske rolig, Raadmand," svarede den Anden, endnu bestandigt i sin spottende Tone. „Vi have et Pant i hendes gode Navn og Rygte, om ikke i Andet; thi naar Onclen taber sit, maa Niecen nødvendigviis lide ved Tabet."

„Hvad Synd skulde der vel være i, at drive Handelen et Skridt udenfor de lovlige Grændser. Disse Englændere ere et Folk af Monopolister, som ikke gjøre sig nogen Samvittighed af med deres Parlamentsacter at binde os i Colonierne paa Hænder og Fødder, Hjerte og Sjæl og sige: med os alene skal Du handle, eller slet ikke. Ved den første Borgemesters Ære i Amsterdam! De ere ikke komne til Provindserne paa saa ærlig en Maade, at vi skulde adlyde dem i al Rolighed."

„Hvori der ikke er ringe Trøst for en Smugler. Rigtigt sluttet, min værdige Raadmand. Din Logik tjener Dig i ethvert Tilfælde til en blød Hovedpude,

men iſær naar Vovestykket kaſter en Smule Profit af ſig. Men da vi nu ſaa hurtigt ere blevne enige om det Moralſke i vor Handel, ſaa lader os da ſkride til dens lovlige, om end ikke lorgyldige, Afſlutning. Her," tillſoiede han og trak en lille Pung op af en Inderlomme i Frakken, og rystede dens Indhold ud paa Bordet, „her er Dit Guld. Fiirſindstyve gode Johannisſer* er ingen daarlig Betaling for nogle ſaa Pakker Peltsværk, og Gjerrigheden ſelv maae indremme, at ſex Maaneder ikke er nogen lang Friſt for ſaadanne Renter."

„Din Skude er en ſand Sø-Colibri, min muntre Scadriſt!" ſvarede Myndert med en glædeſkjælvende Stemme, der tilkjendegav hans inderlige og fuldkomne Tilfredshed. „Sagde Du ikke accurat fiirſindstyve? Spar Dig kun den Uleilighed at ſee efter i Din Tegnebog; jeg vil ſelv tælle Guldet for at ſpare Dig Uleiligheden. Det har ikke været nogen daarlig Handel! Nogle ſaa Fade Jamaicarom, lidt Krudt og Bly, et Par Tæpper og engang imellem for et Par Skilling Legetøi til en Høvding ere vitterligt, ja! og hurtigt omſatte i dette gule Metal, ved Din gode Biſtand. — Blev Handelen ſluttet paa den franſke Kyſt?"

„Nei, mere nordligt, hvor Kulden var min Mægler. Dine Bæver- og Maarſkind, min ærlige Borger-

* En ſtor portugiſiſk Guldmynt à 8 Piaſtre.

mand, ville i de førstkommende Helligdage gjøre Stads i Keiserens Nærværelse. Hvad feiler den Braganzaer, som Du studerer saa omhyggeligt?"

„Den synes ikke at være af de tungeste, men lykkeligviis har jeg en Vægt ved Haanden —"

„Stop!" sagde den Fremmede og lagde sin Haand, der efter den Tids Mode var bedækket af en fiin, parfumeret Handske, saa letteligt paa den Andens Arm: „Mellem os gjelder ingen Vægt, Sir! Hvad der er kommet ind for Dine Varer maa Du ogsaa tage imod, enten det saa er tungt eller let. Vi handle paa Tro og Love og en saadan Ængstelighed fornærmer mig. Nok en saadan Tvivl om min Ærlighed og vor Forbindelse har en Ende."

„Et Uheld som jeg vilde beklage ligesaa, eller næsten ligesaa meget som Du selv," svarede Myndert med et tvungent Smiil, i det han stak den mistænkelige Dublon i Pungen igjen, for saaledes paa eengang at unddrage sit Øie dette Tvistens Æble. „En Smule Nøiagtighed i Vægt vedligeholder Venskabet. Men vi ville ikke spilde Tiden over Smaating. — Har Du medbragt afsættelige Varer her til Colonierne?"

„I Mængde."

„Og snildt sorterede? Colonier og Monopoler! Men der er en dobbelt Fornøielse ved en saadan hemmelig Handel! Jeg erfarer aldrig Din Ankomst, Mr. Sea-

drift, uden at mit Hjerte hopper af Glæde! Det er en dobbelt Fornøielse at omgaae disse londonske Flynderes Lovbud!"

„Og den fornemste er —?"

„Et godt Udbytte af Indskuddet, naturligviis. I saa Henseende gjør jeg ingen Røverkule af mit Hjerte; men troe mig, det er et Slags Hæder for Standen, saaledes at kunne dreie vore Beherskeres Egennytte en Vornæse. Have vore Mødre kun bragt os til Verden, for at vi skulle tjene som Redskaber til at befordre slige Herrers Fordeel! Lad os faae samme Forfatning, samme Ret til at discutere vore Love, saa skal jeg ogsaa som en tro og lydig Undersaat —"

„Alligevel smugle!"

„Naa godt; man fylder ikke Pungen med mange unyttige Ord. Er Fortegnelsen paa Vareme ved Haanden?"

„Her er den til behageligt Gjennemsyn. Men jeg har faaet et Indfald, Raadmand Van Beverout, hvori Du ligesaa vel maa føie mig, som i mine andre Nykker. Der maa være et Vidne tilstede ved vor Handel."

„Dommere og Juryer! Du glemmer, bedste Mand, at en klodset Galliot kunde seile igjennem den meest bindende Clausul i denne extralovlige Contract. Retten

modtager et Vidnesbyrd angaaende dette Slags Handel, som Graven den Døde; Alt bliver flugt og forglemt."

„Jeg bryder mig kun lidt om Retten, og føler slet ingen Lyst til at faae med den at bestille. Men la belle Barbèrics Nærværelse kunde tjene til at forebygge Misforstaaelser, der kunde gjøre en for tiblig Ende paa vor Forbindelse. Lad hende komme."

„Pigen forstaaer sig slet ikke paa Handel, og det kunde svække hendes gode Tanker om hendes Oncles Ordholdenhed. Naar en Mand ikke kan opretholde sin Credit inden egne Døre, hvorledes skulde han da kunne det paa Gader og Stræder?"

„Mangen En har den Credit paa Landeveien, som han ikke har hjemme. Men Du veed hvorledes jeg er; ingen Søsterdatter — ingen Handel."

„Alida er et godt, lydigt Barn og jeg vilde ugjerne forstyrre hendes Ro. Men her er Patronen af Kinderhook, en Mand, der er ligesaa stor en Ven af de engelske Love, som jeg selv; han vil gjøre færre Indvendinger mod at see en ærlig Skilling forvandles til Guld. Jeg vil gaae hen og vække ham; endnu har Ingen fundet sig fornærmet ved Tilbudet om at deeltage i en fordeelagtig Speculation."

„Lad ham kun sove. Jeg vil nu engang ikke have Noget at skaffe med Eders Godseiere og Penge-

pugere. Skaf den unge Dame frem, her vil sagtens kunne findes Noget efter hendes Smag."

„Alle Pligter og de ti Bud! De har aldrig havt et Barn under Deres Varetægt, Mr. Seadrift, og kan derfor ikke tilstrækkelig bedømme det Tunge i et saadant Ansvar —"

„Ingen Søsterdatter — ingen Handel," afbrød den egensindige Smugler, medens han stak sin Factura i Lommen og lavede sig til at staae op fra Bordet, hvorved han alt havde taget Plads. „Den unge Dame veed, at jeg er her, og det vilde være saa meget sikkrere for os Begge, om hun blev indviet noget dybere i vor Hemmelighed."

„Du er ligesaa despotisk, som den engelske Navigationsact! Jeg kan høre Pigebarnets Fodtrin i hendes Værelse, hun skal komme. Men der behøves ingen Forklaringer, som kunde tyde paa gammelt Bekjendtskab. Det Hele kan see ud, som om det var noget gondske Tilfældigt; saadant et Mellemspil i Livets sædvanlige Gang."

„Som Du vil. Jeg skal gjøre færre Ord, end Forretninger. Bevar Du selv Dine Hemmeligheder, Borger, saa ere de sikkre. Men denne Dame skal komme; thi det ahner mig, at vor Forbindelse svæver i Fare."

„Jeg ynder ikke det Ord Ahnelse," brummede Raad-

manden, idet han tog et Lys, som han omhyggeligt pudsede. „Naar blot et eneste Bogstav undslipper Dig, drømmer jeg strax om Handelsrettens Bøder og Straffe. Husk paa, at Du ikke er Andet, end en Kjøbmand, der holder sig skjult, for at hans Forretninger skulle gaae desbedre fra Haanden."

„Det er jo dog bogstaveligen ogsaa mit Hverv. Vare alle Andre ligesaa behændige, vilde Handelen gandske ophøre. Gaa nu og hent den unge Dame."

Raadmanden tøvede ikke længere, da han formodentligen ansaae det nødvendigt først at meddele sin Søsterdatter en og anden Forklaring, og, som det syntes, tilfulde var bekjendt med sin Kjøbmands Stivsindethed; dog forlod han ikke Værelset, før han havde kastet et mistænkeligt Blik igjennem det endnu aabenstaaende Vindue.

Tiende Capitel.

„Ak! hvad det er en skjændig Synd af mig,
At blues ved min Faders Barn at være!
Dog, vel er jeg hans Datter efter Blodet
Men ei af Tænkemaade. — —

Merchant of Venice.

Saasnart den Fremmede igjen var alene, foregik der en heel Forandring med Udtrykket i hans Ansigt. Udtrykket af Sorgløshed og Kjekhed forlod hans Die, som nu paa engang blev blidt, om ikke eftertænksomt, da det gled hen over de forskjellige, nydelige Gjenstande, der tjente til la bélle Barbèries Adspredelse i hendes ledige Timer. Han stod op og greb i Strengene paa Luthen, men foer derpaa, liig den personificerede Rædsel, tilbage som om han var bleven forfærdet ved den af ham fremkaldte Klang. Han havde aabenbart tabt enhver Erindring om Gjenstanden for sit Besøg i ny og mere levende Betragtninger, og havde Nogen kunnet iagttage hans Bevægelser, vilde den sidst antagne Grund til hans Nærværelse sandsynligt være den eneste sande. Hans fine Ansigtstræks ædle og blide Mine havde saa Lidet af det raa og gemene Udtryk, der almindeligen

findes hos Folk af hans Haandtering, at man skulde fristes til at troe, at Naturen havde udstyret ham saaledes, for at Skuffelsen skulde triumphere. Gaves der end Øieblikke, hvori hans Adfærd tilkjendegav Foragt for Folks Omdømme, syntes denne dog snarere at være paatagen end naturlig, og selv naar han syntes meest oplagt til at lægge en lovforagtende Ligegyldighed for Dagen for det borgerlige Samfunds sædvanlige Forhold, f. Ex. i hans Samtale med Raadmanden, var dette Væsen dog blandet med en vis Tilbageholdenhed, som dannede en forunderlig Modsætning til hans Lune.

Det vilde imidlertid være urigtigt at sige, at Alida de Barberie ikke nærede en ufordeelagtig Mistanke om hendes Oncles Gjest. Den fordærvelige Indflydelse, der stedse er en nødvendig Følge af Magten, naar intet Ansvar hviler paa denne, tilligemed den naturlige Ligegyldighed, hvormed Herren betragter sine Undergivne, havde bevæget det engelske Ministerium til at besætte mange ærefulde og fordeelagtige Poster i Colonierne med fattige og ødelagte Adelsmænd eller Saadanne, som besadde mægtige Forbindelser hjemme. Provindsen New York havde i denne Henseende fornemmeligt været uheldig. Da den var en Gave af Kong Carl til hans Broder og Eftermand, var den ikke beskyttet af en saadan Forfatning og andre Privilegier, som vare blevne de fleste andre Gouvernementer i America til Deel.

Den stod umiddelbart under Kronen og i en lang Række af Aar blev største Delen af dens Indbyggere anseet for en forskjellig, og, som en naturlig Følge heraf, for en sine Erobrere underordnet Menneskeart. Man havde dengang saa ufuldkomne Begreber om hvad der var Uret mod Beboerne af denne Halvkugle, at Drakes og Andres røveriske Tog mod de mere velhavende Indbyggere i de sydlige Egne ikke alene ikke synes at have efterladt nogen Plet paa deres Vaabenskjold, men Dronning Elisabeth overøste endog saadanne Mænd med Hæder og Gunst, som nu vilde blive ansete for Sørøvere. Kort, det System af Voldsomhed og Skinhelligheb, der først begyndte med Ferdinands og Isabellas Gaver og Pavernes Buller, fortsattes med større eller mindre Forandring indtil Efterkommerne af hine enfoldige, dydige Mænd, der først befolkede de forenede Stater, selv grebe Regjeringens Tøiler og opstillede politiske Læreregler, der forhen ligesaa lidet udøvedes som erkjendtes.

Alida vidste, at saavel Greven af Bellamont, som hiin Adelsmand uden Grundsætninger, hvem vi have indført paa de første Sider af denne Fortælling, ikke kunde siges fri for Beskyldninger om at have seet igjennem Fingre med Handlinger paa Søen, der vare langt strafværdigere end Snighandel, og det vil derfor ikke vække stor Forundring, at hun med Grund kunde nære Mistanke til Lovligheden af nogle af hendes Oncles

Handelsforetagender med mindre Smerte, end en Person af hendes Kjøn og Anskuelser nu vilde gjøre det. Hendes Mistanke kom imidlertid Sandheden temmelig nær, thi man vilde neppe have kunnet fremvise en Sømand med færre Mærker af hans raa Haandværk, end den, med hvem hun saa uventet var truffen sammen.

Maaskee havde ogsaa den mægtige Ynde, som hiin af Naturen saa sælsomt udstyrede havde i sin Stemme og Ansigt, for en Deel bevæget Alida til at komme igjen. Hvorom Alt nu end var, saa traadte hun kort efter ind i Værelset med en Mine, der snarere udtrykkede Nysgjerrighed og Forundring, end Mishag.

„Min Søsterdatter har hørt, at Du kommer fra den gamle Verden, Mr. Seadrift," sagde den forsigtige Raadmand, der gik foran Alida, „og Fruentimmeret fornegter sig ikke i hendes Hjerte. Det vilde aldrig blive Dig tilgivet, om nogen Piges Øie i Manhattan fik Dit Stads at see, før hun havde fældet sin Dom derover."

„Jeg kan ikke ønske mig en mere upartisk, eller skjønnere Dommerske," svarede den Anden idet han som en ægte Sømand tog Huen galant og dog skjødesløst af. „Her ere Silketøier fra Toskanas Væverstole og Brocade fra Lyon, som enhver fransk eller lombardisk Dame vilde betragte med Misundelse. Baand af alle Farver og Schatteringer og Kniplinger, der synes at

være en Efterligning af Stuccaturarbeidet i den prægtigste Domkirke i hele Flandern."

„Du har reist meget i Dine Dage, Mr. Seadrift, og taler med Forstand om Lande og Skikke," sagde Raadmanden. „Men hvor dyre ere disse kostbare Sager? Du kjender jo den langvarige Krig og den høist rimelige Vished for, at den vil vare længe endnu; dertil kommer at den tydske Thronfølge og de sidste Jordskjælv her i Landet have gjort Priserne meget variable, saa at vi betænksomme Borgere maa være meget forsigtige i vor Handel. — Forhørte Du Prisen paa Heste, dengang Du sidst var i Holland?"

„De ere slet ikke i nogen Priis! Men hvad Prisen paa mine Varer angaaer, saa veed De, at den er bestemt; imellem Venner taaler jeg ingen Prutten."

„Du er ufornuftigt stivsindet, Mr. Seadrift. En klog Kjøbmand tager stedse Hensyn til Tilstanden paa Markedet, og saa erfaren, som Du er, veed Du jo, at en hurtig Sixpence fordobbler sig raskere end en langsom Shilling. Skal Sneen hænge ved, maa Boldten bestandigt rulles! Varer, som erhverves let, maa ikke gaae langsomt af og hurtig Omsætning bør følge paa et rask Indkjøb. Du kjender vort Yorker Ordsprog: „det første Bud er det bedste."

„Den, som har Lyst, kan kjøbe, og den, som foretrækker sit Guld for fine Kniplinger, rige Silke-

tøier og svære Brocader, kan jo sove med sine Pengeposer under sin Hovedpude. Der er Andre, som med Længsel vente efter at see mine Artikler og jeg er ikke gaaen over Atlanterhavet med en Ladning, der neppe kunde ballaste Brigantinen, for at sælge det Bedste til den Lavestbydende."

„Kjære Uncle," sagde Alida ængstelig, „vi kunne i Sandhed ikke bedømme Mr. Seadrifts Varer efter Andres Beskrivelse. Han er sikkert ikke gaaen i Land, uden at have bragt Prøver med."

„Vane og Venskab!" knurrede Myndert; „hvortil nytter en fast Forbindelse, naar en Smule Prutten kan bryde den? Men kom kun med Dine Varer, Mr. Egensind, og jeg er vis paa, at det er noget gammeldags Stads, som alt er falmet ved Dine uagtsomme Matrosers sædvanlige Skjødesløshed. Naa, vi ville dog gjøre Dig den Ære at tage dem i Øiesyn."

„Som De vil," svarede den Anden. „Ballerne befinde sig paa deres sædvanlige Plads, ved Slæbestedet, under den ærlige Mr. Tillers Varetægt; men siden de ere saa slette, lønne de vil neppe Gangen."

„Jeg gaaer, jeg gaaer," sagde Raadmanden, idet han satte sin Paryk tilrette og tog sine Briller af, „det vilde være uhøfligt mod en gammel Correspondent ei at ville besee hans Prøver; Du kan gaae med, Mr. Seadrift, saa skal jeg gjøre Dig den Ære at undersøge

Varerne, skjøndt den langvarige Krig, Overflødigheden af Peltsværk, det sidste Aars altfor rige Høst og den fuldkomne Rolighed i Bjergværks-Districterne reent have bragt Handelen i Staae. Ikke desto mindre vil jeg dog gaae, for at Du ikke skal sige, at Din Fordeel er mig ligegyldig. Din Mr. Tiller er en uforsigtig Agent; han satte mig en saadan Skræk i Blodet, som jeg ikke har følt Mage til, siden Van Halts, Balances og Diddles Fallit."

Mynderts Røst kunde ikke høres længere, thi den feige Kjøbmand havde i sin Ivrighed for ikke at forsømme sin Gjests Fordeel alt forladt Værelset og sluttede sin Afskedstale ude i Forstuen til Pavillonen.

„Det vilde ikke passe sig for mit Kjøn, at blande mig imellem de Søfolk og Andre, der uden Tvivl ere tilstede ved Ballerne," sagde Alida, hvis Ansigt tydeligt røbede Tvivlraadighed og Nysgjerrighed.

„Det er heller ikke nødvendigt," svarede den Fremmede. „Jeg har Prøver ved Haanden paa Alt, hvad De kunde ønske at see. Men hvorfor denne Hast? Det er endnu tidligt paa Natten og Raadmanden vil have nok at bestille, inden han faaer sig bestemt til at betale den Priis, mine Folk ville forlange. Jeg er nyligt kommen i Land, skjønne Alida, og De kan ikke fatte den Glæde, jeg føler ved at aande i et Fruentimmers Nærværelse.

La belle Barbèrie trak sig et Par Skridt tilbage uden at vide hvorfor, og hendes Haand havde alt grebet Klokkestrengen, inden hun havde gjort sig Rede for Grunden til hendes Urolighed.

„Jeg synes dog ikke, at jeg er et saa forfærdeligt Væsen, at De behøver at være bange for mig," vedblev den lystige Sømand med et Smiil, der indeholdt ligesaa meget af Ironi, som af det alvorlige Udtryk, der nu atter havde udbredt sig over hans Ansigt; „men ring kun, for at Deres Tyende kan bortskræmme den Frygt der er saa naturlig for Deres Kjøn, og netop derfor saa forførerisk for mit. Skal jeg trække i Klokken? Thi Deres skjønne Hænder ryste altfor stærkt dertil."

„Der vilde saa ikke komme Nogen, da deres Forretninger for i Dag ere endte; det er bedre, at jeg gaaer hen og beseer Varerne."

Det fremmede og sælsomt udrustede Væsen, der forvoldte Alida saa megen Uro, betragtede hende et Øieblik med blid, tungsindig Bekymring.

„Saaledes ere de Alle, indtil de forandres ved altfor hyppigt Samqvem med den kolde, fordærvede Verden!" sagde han mere hviskende end tydeligt. „Gid de stedse kunde vedblive at være saaledes! De er en sjelden Blanding af Deres Kjøns Svaghed og mandig Bestemthed, skjønne Barberie; men forlad Dem paa

mig," her lagde han Haanden paa Hjertet med et Alvor, der borgede for hans Oprighed, „før Nogen af dem, der adlyde min Villie, skulde tillade sig Ord eller Handlinger, der kunde krænke eller fornærme Dem, før skulde Naturen selv forandres. Bliv ikke bange; jeg kalder nu paa En, der skal bringe os de Prøver, De ønsker at see."

Med disse Ord satte han en lille Sølvpibe for Munden, hvori han gav et svagt Stød og bad Alida gandske rolig at oppebie Følgerne. Et Øieblik efter hørtes en Raslen imellem Bladene og Buskene, saa blev det atter stille og derpaa blev en mørk Gjenstand kastet ind ad Vinduet og rullede tungt midt ud paa Gulvet.

„Her er hvad De ønsker, og De kan være vis paa, at vi nok komme overeens om Prisen," vedblev Mr. Seadrift, medens han løste Baandene af Pakken, der ligesom af sig selv var kommen ind ad Vinduet. „Disse Varer ere ligesaa mange Panter paa Neutraliteten imellem os; kom derfor nærmere og undersøg dem uden Frygt; De finder nok Et og Andet, som vil lønne Umagen."

Pakken var nu aabnet, og da dens Eiermand syntes at have stor Erfarenhed i træffe en Dames Smag, kunde Alida ikke længere modstaae. Hendes Tilbageholdenhed tog af ligesom Undersøgelsen skred frem, og førend Eiermanden af disse Skatte havde udkrammet

Trediedelen af sine Smaapakker, vare Arvingens Hænder ligesaa ivrigt beskjæftigede med at bringe deres Indhold for Lyset, som hans egne.

„Dette Tøi er fra Lombardiet," sagde Kjøbmanden, fornøiet over den Fortrolighed, han havde tilveiebragt mellem sig selv og sin skjønne Kunde. De seer det er ligesaa blomstrende og broget, som det Land, hvorfra det er kommet. Skulde man ikke troe, at hiint frugtbare Lands Viinranker og øvrige Planter blomstrede paa denne Frembringelse af Væverstolen, og Stykket er stort nok til et nok saa overdaadigt Toilette; see, det er uendeligt ligesom de Sletter, som ernære det lille Dyr, der yder Materialet til Tøiet. Jeg har solgt deraf til mange Damer i England, som ikke have holdt sig for gode til at handle med en Mand, der vover saa meget for deres Skyld."

„Jeg frygter, at Mange netop finde Smag i dette Tøi, fordi det er forbudt."

„Det vilde ikke være unaturligt! See, denne Daase indeholder Prydelser udskaarne af Elephantens Tand af en sindrig Kunster i dette fjerne Østerland; de ville ikke vanzire en Dames Natbord, og have ogsaa en moralsk Nytte, da de kunne erindre hende om Lande, hvor Kjønnet er mindre lykkeligt end i hendes Hjem. Ah! her ere Kostbarheder fra Mecheln, vævede efter et af mig selv tegnet Mønster."

„Det er nydeligt udtænkt! og kunde gjøre selv en Maler Ære.“

„I min Ungdom beskjæftigede jeg mig meget med slige Udkast,“ svarede Kjømanden og udfoldede et rigt og fiint Stykke Knipling, saa at man kunde see, at han endnu fandt Fornøielse i at betragte Vævningen og Beskaffenheden. „Jeg havde accorderet med Arbeideren om saa stort et Stykke, at det kunde række fra Spidsen af det høieste Kirketaarn der i Byen lige ned til Steenbroen; og nu kan De selv see hvor Lidet der er tilbage! Damerne i London fandt det efter deres Smag, og det holdt haardt nok for mig at bringe denne Stump over til Colonierne.“

„De bruger en mærkværdig Maalestok for en Article, der var bestemt til at besøge saa mange forskjellige Lande uden Lovenes sædvanlige Formaliteter!“

„Vi vilde tiltræde Reisen under Kirkens Beskyttelse, som sjeldent mangler dem, der respectere dens Privilegier. Under denne Auctoritets Skjold vil jeg lægge Resten tilside; De kan nok bruge den, ikke sandt?“

„Et saa sjeldent Arbeide er sikkert dyrt?“

La belle Barbèrie fremstammede disse Ord og da hun hævede sit Blik, mødte hun den Fremmedes sorte Øine, der vare hæftede paa hendes Ansigt med et Udtryk, der syntes at tilkjendegive Bevidstheden om den

Overlegenhed, han havde vundet over hende. Forskrækket, uden at vide hvorfor, tilføiede Pigebarnet hurtigt:

„Det passer sig bedre for en Dame ved Hoffet, end for en Pige i Colonierne."

„Endnu har Ingen baaret det, hvem det klædte bedre; jeg lægger det her som Ligkjøb paa min Handel med Raadmanden. Dette er Atlask fra Toskana, et Land, hvor Naturen fremviser sine Yderligheder og hvis Kjøbmænd vare Fyrster. Florentineren har været fiin i sit Arbeide og heldig i Valget af sine Mønstre og Farver, hvilket han kan takke sit yppige Fødeland for. See, Farven af dette glindsende Stof er dog ikke fuldt saa fiin, som det Rosenlys, jeg har seet spille paa Skraaningen af Appenninerne!"

„Har De da besøgt alle de Lande, hvis Producter De kjøber?" spurgte Alida og lod Atlasket falde sig ud af Haanden, ved den stærkere Deeltagelse, hun begyndte at føle for dets Eiermand.

„Ja det er saa en Vane. Her have vi en Kjede fra Østaden. Kun en Venetianers Haand kunde forfærdige disse fine og næsten usynlige Led. Jeg har ikke villet borttuske dette gyldne Væv for en Rad feilfri Perler."

„Det er uklogt af En, der vover saa Meget i sin Handel."

„Jeg vilde beholde dette Legetøi for min egen

Fornøielse! Undertiden kan et lunefuldt Indfald overgaae Vindelysten, og denne Kjede skal ikke forlade mig før jeg kan skjenke den til mit Hjertes Dame."

„Den, der er i en saa uafbrudt Virksomhed, vil neppe kunne faae Tid til at søge en passende Gjenstand for Gaven."

„Ere Fortjenester og Elskværdighed hos Kjønnet da saa sjeldne? La belle Barbèrie taler med Bevidstheden om mange Erobringer, ellers vilde hun ikke tage sig en Ting saa let, der pleier at være en saa vigtig Gjenstand for de fleste Fruentimmer."

„Blandt andre Lande maa Deres Skib ogsaa have besøgt et Trylleland, ellers kunde De ikke paastaae at vide Ting, som, ifølge deres Natur, maatte være skjulte for en Fremmed. Hvor dyre ere disse skjønne Strudsfjer?"

„De komme fra det sorte Africa og ere dog saa hvide. Jeg kjøbte Bundtet i Smug af en Maurer for nogle faa Lædersække Lacrymæ Christi, som han nedsvælgede med lukkede Øine. Jeg skilte Fyren af dermed af den pure Medlidenhed med hans Tørst, og er ikke videre stolt af deres Kostbarhed. De kan gaae med i Kjøbet, for at befæste Venskabet mellem mig og Deres Oncle."

Alida kunde ingen Indvendinger gjøre mod denne Gavmildhed, skjøndt hun ikke kunde undertrykke en hem-

melig Ahnelse om, at det ikke var andet end en fiin og skjult Maade at gjøre hende selv Foræringer paa. Virkningen af denne Mistanke var dobbelt; den gjorde Pigen mere tilbageholden med Yttringerne af sit Bifald, skjøndt den paa ingen Maade svækkede hendes Tiltro til og Beundring for den lunefulde, mærkværdige Handelsmand.

„Min Oncle kan ikke andet end være Dem høist forbunden for Deres Ædelmodighed," sagde Arvingen og rystede lidt koldt med Hovedet ved dette gjentagne Beviis paa den Fremmedes Hensigter; „men i Handel og Vandel synes jeg at Retfærdighed er ligesaa ønskelig som Ædelmodighed; — det er en mærkelig Tegning, brodert maaskee?"

„Det er et Arbeide, som har kostet megen Tid og som er frembragt ved en Eneboerskes Haand. Jeg har kjøbt det af en fransk Nonne, som anvendte hele Aars Anstrengelse paa dette Mønster, som ogsaa er af større Værd, end Materialet. Ensomhedens fromme Datter græd da hun skiltes fra sit Arbeide, hvortil hun følte sig bunden ved den lange og daglige Vanes Magt. Den, som lever i Verdens Tummel, kan ikke sørge dybere over Tabet af en Ven, end hiin blide Klosterboerske gjorde ved at skilles fra sin Naals Frembringelse."

„Er det da Deres Kjøn tilladt at besøge slige hel-

lige Tilflugtssteder?" spurgte Alida. „Vel nedstammer jeg fra en Slægt, der kun har liden Ærbødighed for Klosterlivet, thi Ludvig den fjortendes Strenghed har gjort os landflygtige for vor Religions Skyld, men jeg har dog aldrig hørt min Fader bebreide hine Fruentimmer et Brud paa deres Løvte."

„Sagen blev ogsaa forestillet mig saaledes; thi det er vistnok ingenlunde mit Kjøn tilladt umiddelbart at handle med de ydmyge Søstre;" (ved disse Ord forekom det Alida, som om et temmeligt kjekt Smiil hvilede paa den Talendes smukke Læber) „men saaledes gik Rygtet. Hvad er Deres Mening om de Fruentimmers Fortjenester, der søge et Tilflugtssted mod Verdens Sorger, ja maaskee Synder, i saadanne Anstalter?"

„Dette Spørgsmaal overstiger i Sandhed mine Kundskaber. Her tillands bruger man ikke at indespærre Fruentimmer og derfor bryde vi her i America ikke vore Hoveder med at tænke over denne Skik."

„Den har sine Misbrug," vedblev Snighandleren tankefuld, „men den medfører ogsaa sit Gode. Mange Svage og Forsængelige kunne blive lykkeligere i et Kloster, end om de bleve udsatte for Verdens Forførelser og Daarskaber. — Ah! her er ere engelske Fabricata. Jeg veed neppe hvorledes disse ere komne i Selskab med Producterne af udenlandske Væverstole. Mine Pakker indeholde i Sandhed kun Lidet af det, som Loven til-

lader. Siig mig oprigtigt, belle Alida, om De ogsaa deler de sædvanlige Fordomme mod os Smuglere?"

„Jeg tør ikke bedømme de Bestemmelser, der ligge udenfor mit Kjøns Kundskaber og sædvanlige Virkekreds," svarede Pigen med roesværdig Tilbageholdenhed. „Nogle mene, at Misbrugen af Magten retfærdiggjør Opsætsigheden derimod, medens Andre ansee ethvert Brud paa Loven tillige for et Brud paa Moralen."

„Den sidste Lære tilhører Capitalister og Jordegodseiere! De have forskandset deres Formue bag lovgyldige Skranker, og præke nu disses Hellighed, da de begunstige deres Egennytte. Vi Søskummere —"

Alida studsede saa pludseligt, at den Fremmede forstummede.

„Klinge mine Ord da saa græsseligt, at De blegner derved?"

„Jeg haaber, at De snarere har udtalt dem tilfældigviis, end i deres frygtelige Betydning. Jeg vilde ikke, at det skulde hedde — nei! det er kun et Tilfælde, frembragt ved en vis Overeensstemmelse i deres Haandtering. En Person som De kan ikke være den Mand, hvis Navn er blevet til et Ordsprog."

„En Person som jeg, skjønne Alida, er Alt, hvad Skjebnen gjør ham til. Hvilken Mand, hvilket Navn mener De?"

„O, slet Intet" svarede la belle Barbèrie og lod

uvilkaarligt sit Blik hvile længere paa den Fremmedes fine og yndige Ansigtstræk, end en Pige sædvanligen pleier. „Bliv kun ved at pakke ud; her er noget rigt Fløiel!"

„Det kommer ligeledes fra Venedig; men Handelen ligner Lykken, der kun følger den Rige, og det adriatiske Havs Dronning gaaer alt ned ad Bakken. Det som befordrer Landmandens Tiltagen i Velstand, befordrer Byernes Fald. Lagunerne fyldes med feed Jord, og Handelsskibets Kjøl furer dem nu sjeldnere end fordum. Endnu nogle Menneskealdere, og Ploven gaaer der, hvor Bucentauren fordum flød. Den ny Vei til Ostindien har forandret Rigdomsstrømmens Løb, der stedse flyder i den bredeste og nyeste Rende. Folkeslagene kunde drage Lærdom af at beskue de søvnige Canaler og den sjunkne Byes lærerige Pragt; men Stolthеden mæsker sig lige til det sidste Øieblik med sine egne dorske Erindringer! Som jeg alt har sagt, vi Vandringsmænd bryde os kun lidet om skimlede Grundsætninger, som opstilles af de Rige og Mægtige hjemme, og udbasunes vidt og bredt, for at de Svage og Ulykkelige kunne smedes desto fastere i deres Lænker."

„Mig synes, at De driver denne Grundsætning yderligere, end det er er nødvendigt for en Mand, hvis største Brud paa engang vedtagne Sædvaner er en ube-

tydelig, vovelig Handel. Slige Anskuelser kunde bringe Verden i Uorden."

„Siig hellere i Orden, ved at føre Alt tilbage til Retfærdighedens Grundsætninger. Naar Regjeringerne vilde gjøre den naturlige Retfærdighed til deres Grundvold, naar deres Bestræbelser gik ud paa at fjerne Fristelserne til Lovovertrædelse, istedetfor at skabe dem, og naar hele Samfundet følte og erkjendte dets Ansvarlighed for hver Enkelt især, ja da kunde for mig gjerne Havfruen selv blive en Toldkutter og dens Eiermand en Toldbetjent!"

La belle Barbèrie tabte Fløilet og reiste sig pludseligt.

„Tal ud," sagde Alida med hele sin naturlige Fasthed. „Med hvem er jeg i Begreb med at kjøbslaae?"

„Med et Udskud af det menneskelige Selskab, med en Mand, som den offentlige Mening fordømmer, med den fredløse, forbryderske Omstreifer paa Havet, med Søskummeren!" raabte en Stemme ind igjennem det aabne Vindue.

Et Øieblik derefter stod Ludlow i Værelset. Alida udstødte et Skrig, skjulte sit Ansigt i sine Klæder og foer ud af Stuen.

Ellevte Capitel.

Mord kan ikke blive længe dulgt, men vel en Mands Søn; til Slutningen vil Sandheden dog frem.

Launcelot.

Da Dronningens Officier sprang ind i Pavillonen vare hans Ansigtstræk saa forvirrede og hans Hast saa stor, som man kan tænke sig det hos en Mand, hvis Lidenskaber ere i Oprør. **La belle Barbèries** Udraab og Bortgang tildroge sig for et Øieblik hans Opmærksomhed, men derpaa vendte han sig pludseligt, for ikke at sige barsk om mod den Fremmede. Vi behøve ikke at gjentage Beskrivelsen over dennes Ydre for at gjøre Læseren den Forandring begribelig, som strax viste sig paa Ludlows Ansigt. I Begyndelsen vilde han ikke troe sine egne Øine, at der ikke vare Flere i Værelset og først da han flere Gange havde gjennemsøgt dette, henvendte han atter sit Blik paa Smuglerens Ansigt og Skikkelse med Udtryk af Vantro og Forundring.

„Her maa finde en Feiltagelse Sted!" udbrød Coquettens Chef, efterat han havde givet sig Tid til nøiere at undersøge hele Værelset.

„Den vakkre Maade, hvorpaa De traadte ind,"

svarede den Fremmede, over hvis Ansigt der foer et Glimt enten af Forbittrelse eller Overraskelse, „har forjaget Damen herfra. Men da De bærer Dronningens Uniform, maa jeg formode, at De er bemyndiget til at trænge ind i hendes Undersaatters Boliger."

„Jeg havde formodet, eller rettere, der var Grund til at være overbeviist om, at En, hvem enhver ærlig Undersaat maa afskye, maatte findes her," stammede den endnu forvirrede Ludlow. „Det kan neppe være en Misforstaaelse; thi jeg hørte jo tydeligen Samtalen imellem dem, der havde taget mig tilfange og dog er her Ingen."

„Jeg er Dem meget forbunden for den høie Grad af Vigtighed, De tillægger min Nærværelse."

Det var snarere den Talendes Væsen, end hans Ord, der bevægede Ludlow til at kaste endnu et Blik paa hans Ansigt. Der laae en Blanding af Tvivl, Beundring og muligen Urolighed, om ikke bestemt Skinsyge i det Die, der langsomt læste i den Fremmedes Træk; dog var den første Fornemmelse den fremherskende blandt de tre.

„Vi have aldrig truffet hinanden før!" raabte Ludlow, da hans Die næsten var blændet af den lange uafbrudte Stirren.

„Oceanet har mange Veie, og Mænd kunne hver følge sin uden at komme til at krydse hinanden."

„Du har sikkert tjent Dronningen, skjønt jeg seer Dig i en tvetydig Stilling."

„Aldrig. Det kunde ikke falde mig ind, at binde mig til nogen levende Qvindes Tjeneste," svarede Smugleren med et vildt Smiil paa Læberne, „bar hun end tusinde Kroner! Jeg offrer ikke Anna een Time af min Tid, saa lidet som et Ønske af mit Hjerte„"

„Den Tale klinger noget kjekt, Sir, i en af hendes Officierers Øren. En ubekjendt Brigantines Ankomst, forskjellige Hændelser, der ere mødte mig selv i Nat, disse forbudne Varer opvække en Mistanke, der fordrer nærmere Oplysning. Hvo er De?"

„Den forbryderiske Omstreifer paa Oceanet, Udskuddet af det menneskelige Selskab, den af den offentlige Mening Fordømte, den fredløse Søskummer!"

„Det kan ikke være Tilfældet! Rygtet omtaler ligesaavel denne Vagabonds personlige Hæslighed, som hans kjekke Foragt for Loven. De vil skuffe mig."

„Kunne Folk tage saa betydeligt Feil i det, som kan betragtes med Øinene og som er saa ligegyldigt," svarede den Anden haanligt, „er der al Grund til at betvivle deres Nøiagtighed ved Gjenstande af større Vigtighed. Jeg er gandske vist, hvad jeg synes, om jeg end ikke er det, hvad jeg siger."

„Jeg kan ikke troe en saa usandsynlig Fortælling; giv mig Beviser for Sandheden af det, jeg hører."

„Betragt hiin Brigantine, hvis smækre Spirer næsten gaae i Et med Træerne i Baggrunden," sagde den Anden og gik hen til Vinduet, hvor han henvendte sin Modstanders Opmærksomhed paa Bugten. „Det er det Fartøi, der har gjort alle Eders Krydseres Anstrengelser til Skamme og som fører mig og mine Rigdomme hvorhen jeg vil, uden at være bundet af vilkaarlige Love eller bestikkelige Leiesvendes nøsviise Undersøgelser. Skyen, der driver over Havet, er ikke friere, end hiint Skib og neppe hurtigere. Med Rette er det kaldet Havfruen! Thi dets Idrætter paa det store Ocean have overgaaet naturlige Kræfter. Havets Skum dandser ikke lettere paa Boverne, end hiint yndefulde Mesterstykke, naar en Luftning driver det fremad. Det fortjener at elskes, Ludlow; tro mig, jeg har endnu aldrig følt for nogen Qvinde med den Varme, hvormed jeg føler for hiin trofaste og skjønne Bygning!"

„Det overgaaer Alt, hvad en Sømand ellers vilde sige til Ære for et Skib, han beundrer."

„Vil De sige det Samme, Sir, til Gunst for Dronning Annas langsomme Corvet? Deres Coqvette hører ikke til de Smukkeste og der ligger mere Selvtillid end Sandhed i dens Døbenavn."

„Ved min kongelige Beherskerindes Titel, Du skjæggeløse Dreng, der er en Frækhed i Din Tale, som kunde passe sig for Den, Du giver Dig ud for. Enten nu

mit Skib er tungt eller let, saa skal det dog bringe hiin falske Smugler for Domstolen."

„Ved alle Havfruens Kræfter og Egenskaber! Det er en Tale, der bedre sømmede sig for en Mand, der efter Behag kunde bruge sin Frihed," svarede den Anden idet han spottende søgte at efterligne sin opbragte Modstanders Tone. „De forlanger Beviser for at jeg er den, jeg udgiver mig for. Sac hør. Der er en Person, der kroer sig af sin Magt og glemmer, at han er en Spilleboldt for en af mine Folk, og at han, trods alle sine kjekke Ord, dog ikke er Andet end en Fange!"

Ludlows brune Kinder bleve røde og han vendte sig just mod sin smækrere og langtfra saa kraftigt bygede Modstander, som om han vilde kaste ham til Jorden, da en Dør i det Samme aabnedes og Alida traadte ind.

Sammenkomsten mellem Coqvettens Chef og hans Beherskerinde var ikke uden Forlegenhed. Den Førstes Forbittrelse og den Sidstes Forvirring gjorde dem Begge tause et Øieblik, men da **la belle Barbêrie** ikke var kommen igjen uden Hensigt, talte hun først.

„Jeg veed ikke om jeg skal bifalde eller misbillige den Dristighed, der har tilskyndet Capitain Ludlow til at betræde min Pavillon paa denne usædvanlige Tid og særdeles ligefremme Maade," sagde hun, „da jeg er aldeles ubekjendt med hans Bevæggrund. Dersom han

vilde underrette mig herom, vilde jeg bedre være i Stand til at bedømme hans Undskyldning."

„Ja, lader os høre hans Forklaring før vi fordømme ham," tilføiede den Fremmede og bød Alida en Stoel, som hun koldt afslog. „Udentvivl maa Herren have sine Grunde."

Kunde et Diekast have dræbt, vilde den Talende upaatvivelig være bleven tilintetgjort. Men da den unge Dame syntes at være gandske ligegyldig mod den sidste Bemærkning, begyndte Ludlow sit Forsvar.

„Jeg vil ikke forsøge at skjule, at der er blevet spillet mig et Puds," sagde han, „som er ledsaget af Omstændigheder, jeg finder mærkelige nok. Den Sømands Mine og Væsen, til hvis dristige Adfærd i Baaden De selv var Vidne, forledede mig til at have en større Tiltro til ham, end Klogskab bød og jeg blev gjengjeldt med Forræderi."

„Med andre Ord, Capitain Ludlow er ikke saa skarpsindig, som man havde Grund til at troe," sagde en ironisk Stemme tæt ved ham.

„Men hvorfor skal jeg udsættes for Bagtalelse, eller hvorfor skal min Rolighed forstyrres, fordi en orkesløs Sømand har ført Coqvettens Chef bag Lyset?" spurgte Alida. „Ikke alene den dumdristige Matros, men ogsaa denne — — — — denne Person," tilføiede hun, betjenende sig af et Ord, som Skik

og Brug havde tillagt den store Hob, „er fremmed for mig. Der finder intet andet Bekjendtskab Sted imellem os, end det, De her seer."

„Jeg behøver ikke at sige, hvorfor jeg kom i Land," vedblev Ludlow, „men jeg var svag nok til at tillade den ubekjendte Matros at forlade mit Skib i mit Selskab og da jeg vilde vende tilbage, saae han sit Snit til at afvæbne mine Folk og tage mig tilfange."

„Og dog nyder De, af en Fange at være, en gandske taalelig Frihed," tilføiede den ironiske Stemme.

„Hvortil nytter Frihed, naar man ei har Midler til at bruge den? Soen skiller mig fra mit Skib og min Baads trofaste Mandskab ligger i Lænker. Jeg selv er kun bleven lidet bevogtet; men skjøndt det var mig forbudet, at nærme mig visse Steder, har jeg dog seet nok til, at det maa hæve enhver Tvivl om de Personers Haandtering, som Raadmand Van Beverout beværter."

„De vilde tilføie, og hans Søsterdatter, Ludlow?"

„Jeg vilde ikke sige Noget, der kunde være haardt eller klinge som Ringeagt for Alida de Barberie. Vel kan jeg ikke negte, at en trykkende Formodning opstod hos mig, men jeg indseer nu min Vildfarelse og fortryder min Tilsindethed."

„Nu saa kunne vi jo begynde vor Handel igjen," sagde Smugleren og satte sig koldblodigt ved den aabne Pakke, medens Ludlow og Pigen betragtede hinanden i

stum Forbauselse. „Det er moersomt nok at falbyde disse forbudne Skatte til en af Dronningens Officierer! Det kan tjene som et Forsøg paa, hvorledes man kan erhverve sig kongelig Beskyttelse. Vi slap ved Fløilerne og Venedigs Laguner. Her er et Stykke af saadan Farve og Bonitet, at det kunde tjene til en glimrende Dragt for Dogen selv paa hans Formælingsdag med Havet! Vi Mænd fra Oceanet betragte denne Ceremoni som et Pant paa, at Hymen ikke vil glemme os, skjøndt vi vende os bort fra hans Altar. Viser jeg Retfærdighed mod vort Laugs Trofasthed, Capitain Ludlow? Eller er De en af Neptuns svoerne Tjenere, som noies med at sukke for Venus, naar De er tilsoes? Godt, dersom Havets Taage og salte Dunster sætte Rust paa den gyldne Kjede, saa er det den grumme Naturs Skyld! Ah, her er —"

En hvinende Piben lød fra Busken og Taleren forstummede. Han bedækkede Pakken skjødesløst med sin Kjole, stod op og syntes at være tvivlraadig. Under hele Mødet med Ludlow havde Smuglerens Mine været blid, ja undertiden skjemtefuld og ikke et eneste Øieblik havde han seet ud, som om han vilde besvare den Forbittrelse, som den anden saa tydeligt havde lagt for Dagen. Men nu blev den urolig og af Trækningerne i hans Ansigtsmuskler lod det som om han vaklede i sine Formodninger. Nu lod Piben sig atter høre.

„Vel, Mr. Tom," sagde Smugleren, „Dit Signal er tydeligt nok, men hvortil denne Hast? Skjønne Alida, disse skjærende Toner tilkjendegive, at Skilsmissens Øieblik er kommet!"

„Vi traf mere uventet sammen," svarede la belle Barbèrie, som iagttog sit Kjøns strenge Tilbageholdenhed under hendes Beundrers skinsyge Øine.

„Vi mødtes uden Varsel, men skulle vi skilles uden Erindringstegn? Skal jeg vende tilbage til Brigantinen med alle disse Skatte, eller skal jeg i deres Sted modtage den sædvanlige gyldne Tribut?"

„Jeg veed ikke, om jeg tør indlade mig paa en Handel, som Lovene ikke tilstede, i en af Dronningens Tjeneres Overværelse," svarede Alida og smilede. „Jeg kan ikke negte, at De besidder mange Ting, der kunde friste et Fruentimmer, men vor kongelige Beherskerinde kunde let glemme sit Kjøn, dersom hun erfarede min Svaghed".

„Frygt aldrig det, skjønne Dame. De som ere meest ivrige til at give disse strenge Lovbud, lade sig allerlettest friste til at gjøre Brud paa dem. Ved alle Dyder i det ærlige Leadenhall!* jeg kunde faae Lyst til at friste Dronning Anna selv i hendes eget Gemak ved at udbrede disse skjønne Kniplinger og svære Brocader for hendes Øine!"

* Den Gade i London hvor det ostindiske Compagnies Direction har sit Sæde.

„Det vilde være mere voveligt end klogt."

„Det indseer jeg ikke. Skjøndt hun sidder paa en Throne, er hun ikke mere end et Fruentimmer. Skjul Naturen som Du vil, den er ligefuldt vor Tyran og behersker os Allé eens. Det Hoved, som bærer en Krone, drømmer snarere om at erobre Hjerter end Stater; den Haand, som fører Scepteret, er skabt til at vise sin smukke Form, naar den fører Penslen eller Naalen, og lad Ord og Tanker end siges og tænkes med Kongemagtens hele Glands, er Tonen dog en Qvindes."

„Uden i mindste Maade at ville betvivle vor nærværende kongelige Beherskerindes Fortjenester," sagde Alida, som var lidt opsat paa at hævde sit Kjøns Rettigheder, „saa have vi i den berømte Elisabeth et Exempel, der gjendriver denne Beskyldning."

„Aa ja, vi have havt vore Cleopatraer i Søslagene, og Frygten var her stærkere end Kjærligheden. Havet har sine Uhyrer, hvi skulde Landet da ikke? Han, som skabte Jorden, gav den Love, som det ikke er godt at bryde. Vi Mænd ere skinsyge paa vore Egenskaber og lide ikke, at de blive os frahævdede, og troe mig, Skjønne, det Fruentimmer, som glemmer de Gaver, Naturen skjenkede hende, vil komme til at græmme sig over sin gruelige Vildfarelse; men skulle vi handle om Fløilet, eller synes De maaskee bedre om Brocaden?"

Alida og Ludlow hørte med Forundring paa den sælsomme Handelsmands lunefulde og phantastiske Tale og vare begge lige forlegne med at bedømme ham. Han vedligeholdt sin tvetydige Mine i det Hele meget godt, men Coqvettens Chef havde bemærket et Alvor og en Følelse i hans Væsen, naar han mere udelukkende henvendte sig til la belle Barbèrie, der opvakte en Uro hos hendes Elsker, som denne undsaae sig ved at tilstaae for sig selv. En stærkere Rødme, der udbredte sig over Pigens Ansigtstræk, røbede, at ogsaa hun havde bemærket denne Forandring, uden at det dog er rimeligt, at hun var sig dens Virkning bevidst. Da hun blev affordret et bestemt Svar angaaende Varerne, betragtede hun Ludlow med et tvivlsomt Blik før hun svarede.

„De har ikke forgjeves studeret Fruentimmerne," sagde hun smilende, „det maa jeg oprigtigt tilstaae. Tillad imidlertid, at jeg, før jeg bestemmer mig, raadfører mig med dem, som bedre forstaae at bedømme hvorvidt det er rigtigt, at jeg indlader mig paa denne Handel."

„Var dette Forlangende end ikke billigt i sig selv, saa fordre dog Deres Skjønhed og Stand, at det bliver Dem indrømmet. Jeg lader Pakken blive her under Deres Varetægt og før Solen er gaaen ned i Morgen skal her være Bud om Svar. Skilles vi ad som

Venner, Capitain Ludlow, eller tilsteder Deres Pligt mod Dronningen ikke dette Ord?"

„Er De den, De synes," svarede Ludlow, „er De et ubegribeligt Væsen! Er det Hele derimod en Maskerade, hvorom jeg halvt om halvt har en Mistanke, saa vedligeholder De Deres Characteer meget godt, om den end ikke er saa gandske passende for Dem."

„De er ikke den Første, som ikke har villet troe sine egne Sandser, naar han har havt med Havfruen og hendes Capitain at bestille. Stille ærlige Tom! Din Pibe faaer ikke Fader Tid til at skynde sig. Ven eller ikke, det er unødvendigt at sige Capitain Ludlow, at han er min Fange."

„At jeg er falden i en Skurks Hænder —"

„Stille! hvis Sundhed og hele Lemmer ere Dig kjære. Mr. Thomas Tiller er ikke at spøge med og han taaler ligesaa lidet Foragt, som enhver Anden. Desuden har den ærlige Karl kun handlet efter min Befaling og hans Foresatte er derfor ansvarlig for hvad han har gjort."

„Dine Befalinger!" svarede Ludlow med et Udtryk i Øiet og paa Læben, som kunde have bragt en Anden i Harnisk, der havde været mere pirrelig. „Den Karl, som saa snildt udførte sit Krigspuds, er mere skabt til at befale, end til at adlyde. Er Nogen af Eder Søskummeren, saa er han det."

„Vi ere Alle ikke andet end Skum paa Havet, der driver hvorhen Vinden blæser. Men hvad har Manden da gjort, siden han kun finder saa liden Naade for Dronningens Officiers Øine? Han har dog ikke havt den Dristighed at foreslaae en saa trofast Undersaat en Smule Contrabandhandel!"

„Det er godt, Sir; De vælger et meget passende Øieblik til Deres Skjerts. Jeg gik i Land for at bevidne denne Dame min Ærbødighed, og jeg bryder mig ikke om, at hele Verden bliver bekjendt med Gjenstanden for mit Besøg. Intet elendigt Skjelmsstykke førte mig herhen."

„Talt med en Sømands hele Oprigtighed!" svarede den ubegribelige Smugler, skjøndt han blev blegere og hans Stemme skjælvede. „Jeg beundrer en Mands Oprigtighed mod Qvinden; thi da vore Sæder saa strengt forbyde hende at tilkjendegive sine Følelser, er det vor Pligt at lade hende i saa liden Uvished som muligt om vore Hensigter. **La belle Barbèrie** kan neppe gjøre noget klogere end at besvare en saa mandigen tilstaaet Beundring."

Den Fremmede betragtede Alida med et, som hun syntes, bekymret Øiekast medens han talte og han syntes at vente hendes Svar.

„Naar det afgjørende Øieblik kommer," svarede Gjenstanden for hans Hentydning halvt smigret og halvt

fornærmet, „bliver det nødvendigt at høre gandske andre Raadgiveres Mening. Dog jeg hører min Oncle komme. — Capitain Ludlow, jeg overlader det til Deres egen fine Følelse, om De vil oppebie ham eller ikke."

De tunge Fodtrin løde nu fra Forstuen af Pavillonen. Ludlow vaklede, kastede et bebreidende Blik paa sin Tilbedede og forlod derpaa strax Værelset paa samme Maade, hvorpaa han var kommen ind. En Larm i Buskene tilkjendegav, at man ventede paa ham og nøie bevogtede ham.

„Noahs Ark og alle Bestemødre!" udbrød Myndert som han viste sig i Døren med et af Anstrengelse blussende rødt Ansigt. „Du har jo ikke bragt os Andet, end vore Forfædres aflagte Stads. Det er jo Tøier fra forrige Aarhundrede, de maa ogsaa sælges for halvslidte Penge."

„Hvad nu, hvad nu!" svarede Smugleren, der syntes at kunne lempe sin Tone og sit Væsen gandske som han vilde i Overeensstemmelse med dens Charakteer, med hvem han skulde tale. „Hvad er der i Veien med Dig, Du egensindige Borgermand, at Du vil nedrive Varer, der kun ere altfor gode for disse fjerne Lande. Mangen engelsk Hertuginde brænder af Begjerlighed efter at komme i Besiddelse af Tiendedelen af disse skjønne Sager, som jeg tilbyder Din Søsterdatter, og i Sand-

hed, man skulde ikke finde mange engelske Hertuginder, som de vilde klæde halvt saa godt."

„Pigen gaaer an og Dine Fløiler og Brocader kunne passere, men de svære Artikler kan jeg ikke bruge til nogen Mohawk-Sachem.* Du maae slaae Noget af, ellers kan jeg ikke bruge Din Factura."

„Da var det Skade. Men skulle vi seile, saa ville vi seile! Brigantinen kjender Canalen over Nantucket Flakket og jeg tør vædde mit Liv paa, at Yankeerne nok finde andre Kunder end Mohawkerne."

„Du er ligesaa hastig, Mr. Seadrift, som Dit Fartøi. Hvo siger, at vi ikke skulde kunne komme overeens, naar vi først have taget Sagen under fornuftig Overveielse? Stryg de ulige Gylden ud, opgjør Hovedsummen i runde Tusinder og Du har sluttet Din Handel for denne Gang!"

„Ikke en Styver. Kom, giv mig Braganzaernes Ansigter igjen; tag saa mange tynde Ducater paa Vægten at Summen kommer ud, og lad Dine Slaver roe Varerne i Land før Morgensolen fortæller Historien. Her har været En, som kunde gjøre Ulykker, hvis han vilde, skjøndt jeg ikke veed om han er bleven deelagtig i min Hovedhemmelighed."

Raadmand Van Beverout saae sig noget forstyrret om, satte Parykken i Lave, vel vidende hvormeget det

* Sachem a: indianst Høvding.

her i Verden kommer an paa Skinnet og trak derpaa Gardinerne forsigtigt for Vinduerne.

„Jeg veed ikke at her er nogen Anden end sædvanligt, undtagen min Søsterdatter," svarede han, efterat have iagttaget alle disse Forsigtighedsregler. „Det er sandt, Patronen af Kinderhook er her i Huset, men da han sover, maa hans Vidnesbyrd være til Fordeel for os. Hans blotte Nærværelse taler for os, om end hans Tunge er taus."

„Nu, lad saa være." svarede Smugleren, som i Alidas bedende Diekast læste en Bøn om ikke at sige mere. „Jeg følte instinctmæssigen, at her var Een flere, end her pleier, men jeg vilde ikke lægge mig paa Kundskab om han sov. Her ere Kjøbmænd paa Kysten, som, hvad Assurancen angaaer, vilde bringe hans Nærværelse med paa Regningen."

„Siig nu ikke mere, kjære Mr. Seadrift, og tag Pengene. Sandt at sige saa ere Varerne allerede ladte i Periaguaen og heelt ude af Rivieret. Jeg vidste jo nok, at vi bleve enige og Tiden er kostbar, da en af Dronningens Krydsere er i Nærheden. Gavtyvene passere nu dens Vimpel, som om de vare uskyldige Torvefolk, og jeg tør vædde en flamsk Vallak mod en Krik fra Virginien paa, at de spørge om Capitainen ikke skal have lidt Suppegrønt! Ah! ha — ha — ha! Denne hersens Ludlow er dog en stor Tosse, lille Niece, og

en daarlig Karl til at binde an med Folk af en mod-nere Alder. Du saaer nok een Gang Øinene op og beder ham gaae som en uvelkommen Rykker."

„Jeg haaber dog, at denne Handel kan bestaae med Lovens Forskrifter, Oncle?"

„Aa hvad Loven! Lykken retfærdiggjør Alt. Det gaaer i Handelen, som i Krigen. Et heldigt Udfald bliver i begge kronet med Hæder og Fordeel. En rig Kjøbmand er ogsaa en ærlig Kjøbmand. Plantager og Geheimeraads Befalinger! Men vore høie Herrer der hjemme gjøre det bedre, skjøndt de skraale saa forskræk-keligt over en Smule Contrabande? De skurke declamere hele Timer over Bestikkelighed og moralsk Fordær-velse, medens mere end Halvdelen af dem ligesaa under-fundigt ja, ligesaa lovstridigt have erhvervet sig deres Poster, som Du disse sjeldne Kniplinger fra Mecheln. Skulde Dronningen virkeligt forarge sig over vor Traf-fic, Mr. Seadrift, saa skaf mig blot et Par ligesaa fordeelagtige Arvinger, som det forrige, og jeg vil tage med Dem som Passageer til London, kjøbe mig en Plads i Parlamentet paa Børsen og besvare de konge-lige Mishagsyttringer fra mit Sæde, som de kalde det. Ved Generalstaternes Ansvarlighed! jeg er vis paa, at jeg i saa Tilfælde vilde vende tilbage som Sir Myn-dert, og saa kunde Manhattaneserne let faae at høre om en Lady Van Beverout, hvorved Din Arvelod,

skjønne Alida, vilde blive betydeligt formindsket. Men gaa nu tilsengs, Barn, og drøm om fine Kniplinger, svære Fløiler, Din Pligt mod gamle Oncle og Taushed og alt andet Godt; kys mig, Skjelm, og gaa hen og læg Dig."

Alida adlød og var i Begreb med at forlade Værelset, da Smugleren traadte hen til hende med en Mine, der paa engang var saa galant og ærbødig, at hun ikke godt kunde føle sig fornærmet ved hans Dristighed.

„Jeg vilde synde mod Taknemligheden," sagde han, „dersom jeg skiltes saa en saa høimodig Kunde, uden at takke hende for hendes Ædelmodighed. Haabet om at træffe Dem igjen vil fremskynde min Tilbagekomst."

„Jeg veed ikke, at De er mig nogen Tak skyldig," svarede Alida, skjøndt hun saae, at Raadmanden omhyggeligt samlede Indholdet af Varepakken og alt havde lagt tre eller fire af de meest fristende Articler paa hendes Natbord. „Vi have jo ikke handlet sammen."

„Jeg skiltes ved Mere, end der er synligt for almindelige Øine," svarede den Fremmede med sagte Røst og en saadan Alvorlighed, at Pigen studsede. „Tiden og min Stjerne maa vise om Gaven, eller maaskee rettere Tabet vil blive gjengjeldt."

Han greb derpaa hendes Haand og førte den med

en saa let og ædel Anstand til sine Læber, at Pigen ikke forskrækkedes før det forvovne Skridt alt var gjort. La belle Barbèrie rødmede lige indtil Panden, syntes at fortørnes over hans Dristighed, rynkede Panden, smilte, neiede forvirret og gik.

Efterat Alida var forsvunden forløb nogle Minuter i dyb Taushed. Den Fremmede var tankefuld, skjøndt hans klare Øie straalede som om behagelige Forestillinger havde Overvægten og skred igjennem Værelset uden at ændse Raadmanden. Men denne greb snart en Leilighed for at minde ham om sin Nærværelse.

„Frygt ikke for at Pigebarnet sladdrer af Skole," udbrød Raadmanden, da han var færdig med sit Arbeide. „Det er en fortræffelig, lydig Niece, og desuden kan De jo see, at der er en Bilance paa hendes Side af Regningen, som vilde stoppe Munden paa den første Skatkammer-Lords Kone. Det var ikke med min gode Villie, at De fik Pigebarnet herind; for seer De, jeg troer ikke, at Monsieur Barberie, eller min salig Søster vilde have tilladt, at hun saa ung blev indviet i vor Handels Hemmeligheder; men hvad der er skeet, er skeet og Normandieren selv vilde ikke kunne negte, at jeg har gjort et smukt Udvalg af fortræffelige Varer til en Foræring til hans Datter. Naar vil Du seile, Mr. Seadrift?"

Med Ebben i Morgen tidlig. Jeg gjør ikke meget af at have en saadan næsviis **guarda costa*** til Nabo."

„Vel talt! Forsigtighed er en Borgermesterdyd hos en Smugler, og det er en af Hr. Søskummerens Egenskaber, som jeg sætter høiest næst efter hans Punktlighed. Datoer og Obligationer! Jeg vilde ønske, at man kunde stole ligesaa sikkert paa Halvdelen af disse hersens Firmaer med tre, fire Navne, & Comp. ikke iberegnet. Troer Du ikke, at det vilde være sikrere, at gaae tilbage gjennem Canalen under Mørkets Skjul?"

„Det er umuligt. Floden staaer der indad ligesom Vandet styrter gjennem en Sluse og Vinden er østlig. Men frygt kun ikke, Brigantinen har ingen almindelig Last, og Deres Kjøbmandskab har gjort vort Stuverum tomt. Dronningen og Braganzaen samt de hollandske Ducater kunne vise deres Ansigter i selve den kongelige Bank! Vi have ingen Mangel paa Passer og man kan ligesaa godt lade sig praies under Navnet Møllerpigen som Havfruen. Vi begynde at blive kjede af denne idelige Omflakken og have halvveis i Sinde at more os en Uges-

* **Guarda costa** o: Kystvogter; saaledes kaldtes fordum de Skibe, der skulde forhindre fremmede Nationer i at have Samqvem med de forrige spansk-americanske Besiddelser.

tid med Jagten i Jersey. Der bliver jo jaget oppe paa Sletterne?"

„Himlen forbyde det! Himlen forbyde det! Mr. Seadrift. Jeg har allerede for ti Aar siden ladet alle Hjortene fældes der for Skindenes Skyld; og hvad Fuglevildtet angaaer, saa forlod det os, lige til Trækduen, dengang den sidste vilde Indianerstamme vandrede paa den vestlige Bredde af Delawarefloden. Du har tosset Brigantinens Ladning med større Fordeel, end Du nogensinde vilde opnaae ved at skille Dine Fuglestinte ved deres Ladning. Jeg haaber, at Gjestfriheden i Luft in Rust ikke kan drages i Tvivl; men Skamrødme og Nysgjerrighed! jeg vilde ogsaa gjerne kunne see mine Naboer lige i Øinene. Er Du vis paa, at Brigantinens næsvise Master ikke ville kunne sees ovenover Træerne, naar det dages? Den Capt. Ludlow er ingen Nøler naar han troer, at det virkeligt vedkommer hans Tjenestepligt."

„Vi ville forsøge at holde ham selv rolig, og hvad hans Folk angaaer, saa ere Skjulet af Træerne og Fartøiets Ankerplads tilstrækkelige til at holde Alt i Sikkerhed. Jeg overlader den værdige Tiller at opgjøre vore Regninger og siger hermed Farvel. Dog endnu et Ord før vi skilles, Hr. Raadmand. Opholder Viscount Cornbury sig endnu bestandigt i Provindsen?"

„Som et nagelfast Inventarium! Der er intet Han-

delshuus i hele Colonien, der i saa Henseender staaer paa fastere Fødder."

„Der er endnu nogle uafgjorte Fordringer imellem os. Mod en ubetydelig Opgjeld vilde jeg gjerne afstaae mit Tilgodehavende —"

„Gud bevare Dig, Mr. Seadrift, og give Dig en lykkelig Reise frem og tilbage. Men hvad Viscountens Evne til at betale angaaer, saa kan Dronningen vel betroe ham en anden Provinds, men Myndert Van Beverout vil saamænd ikke betroe ham saa Meget som Halen af et Maarskind og hermed for sidste Gang: Lykke paa Reisen!"

Smugleren syntes at gjøre Vold paa sig selv for at løsrive sig fra Synet af de nydelige Smaating, der prydede la belle Barbèrics Værelse. Hans Afsked med Raadmanden kunde næsten kaldes stolt, saa kold og adspredt en Mine gav han sig, men da den Anden, i sin tydeligt tilkjendegivne Higen efter at blive sin Gjest qvit, neppe iagttog de første Høflighedsregler, blev denne dog tilsidst nødt til at gaae. Han forsvandt ad den samme Vei, han var kommen, over Balconen.

Da Myndert Van Beverout var bleven ene, lukkede han Vinduerne i sin Nieces Pavillon og trak sig tilbage til sine egne Værelser. Her foretog den drivtige Handelsmand først nogle hurtige Beregninger med en Iver, der viste at hele hans Sjæl opfyldtes af denne

Beskjeftigelse. Efter dette foreløbige Skridt gav han Sømanden med det ostindiske Shawl en kort, men hemmelig Audients, der ledsagedes af en stærk Klingen af Guldpenge. Men da Sømanden var borte, saae Villaens Eiermand først efter de ringe Sikkerhedsmidler, der dengang, ligesom nu, brugtes til Lukkelse for et americanst Landsted og gik derpaa udenfor paa den fri Plads som om han følte Trang til at trække frisk Luft. Han kastede meer end et forskende Blik op til Vinduerne af det Værelse, som Oloff Van Staats beboede, men der var Alt stille, som han ønskede; ud paa den ligesaa ubevægelige Brigantine i Bugten og paa det fjernere ligesaa rolige Skrog af den kongelige Krydser. Alt omkring ham var begravet i Midnattens Rolighed. Endog Baadene, som han vidste fore imellem Landet og det lille tilankers liggende Skib, vare usynlige, og han betragtede atter sit Huus med den Følelse af Sikkerhed, som vilde være naturlig for Enhver, der beboede en saa tyndt befolket og svagt bevogtet Egn, som han.

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galére.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. E. Boye.

Tredie Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1836.

Tolvte Capitel.

Nerissa, kom, jeg har et Arbeid' for
Hvorom Du drømmer ei.

Merchant of Venice.

Uagtet den levende Bevægelse, der havde fundet Sted paa og omkring Landstedet Lust in Rust i den Nat, hvormed vi sluttede vort sidste Capitel, var dog Ingen, uden de Indviede, i mindste Maade vidende om disse Begivenheder. Olcff Van Staats var tidligt paa Benene og da han gik ud paa Pladsen udenfor Huset for at nyde Morgenluften, var der Intet, som kunde opvække Mistanke hos ham om, at noget Overordentligt var hændet medens han sov. **La cour des fées** var endnu lukket, men man saae den ærlige François i Nær-

heden af sin Frøkens Bolig beskjeftige sig med allehaande Smaaforretninger, som man kan tænke sig kunde være behagelige for en Pige af hendes Alder og Stand. Van Staats af Kinderhook havde saa lidet Romantisk hos sig, som nogen ung Mand paa fem og tyve Aar, der anses for at være forelsket og som ikke er aldeles uvidende om denne Lidenskabs sædvanlige Indflydelse, vel kan have. Manden var et Menneske, og da **la belle Barbèries** personlige Yndigheder vare tilstrækkeligt iøinefaldende, havde han heller ikke undgaaet den Skjebne, der syntes at være uafvendelig for en ungdommelig Phantasi, naar denne sættes i Bevægelse af Skjønhed. Han listede sig tæt hen til Pavillonen og vidste ved en vaersom, men afgjørende Manoeuvre at komme Tjeneren saa nær, at en Samtale ikke alene maatte synes naturlig men næsten uundgaaelig.

„Det er en deilig Morgen og en vederqvægende Luft, Monsieur François;" begyndte den unge Patron i det han besvarede Tjenerens ydmyge Hilsen ved at løfte lidt paa sin Hat. „Det er et behageligt Opholdssted i de varme Maaneder, som man vel kunde ønske at besøge ofterc."

„Naar Monsieur **le Patteroon** bliv de' err' **de ce manoir, aussi,** 'an kan komm', naar 'an 'ar **la volonté,**" svarede François, der vel vidste, at den Spøg, han tillod sig, ikke kunde forklares som nogen Forpligtelse

for den, han tjente, medens den ikke kunde andet, end være behagelig for den, der hørte paa den. „Monsieur de Van Staats est grand proprietaire sur la rivière, og en Dag 'an peut-être skal bliv' proprietaire sur la mèr!"

„Jeg har tænkt paa at følge Raadmandens Exempel, ærlige François, og bygge mig et Lyststed tæt ved Kysten; men det er tidsnok, naar jeg først faaer mig indrettet paa en fast Fod! Er Deres unge Frøken endnu ikke paa Benene?"

„Ma foi, non — Mam'selle Alida sov'; det er et godt symptome, Monsieur Patteron, pour les jeunes personnes, at sov' tres bien. Monsieur & toute la famille de Barbèrie sov' à merveille! Oui, c'est toujours une famille remarquable, pour le sommeil!*"

„Jeg synes dog, at det er saa behageligt i den tidlige Morgenstund at indaande den friske, styrkende Luft, der staaer ind fra Havet som en Balsom."

„Sans doute, Monsieur. C'est un miracle, som Mam'selle elsk' den Luft. Ingen elsk' den mer' end Mam'selle Alida! De' var grand plaisir at see som Monsieur de Barbèrie elsk' den Luft."

„Maaskee veed Deres unge Frøken ikke hvad Klokken er, François. Det var maaskee godt at banke paa Døren, eller paa Vinduet. Jeg tilstaaer, det vilde i høi Grad fryde mig, at see hendes straalende Ansigt

* Den Familie har stedse udmærket sig ved at kunne sove godt.

fra Vinduet betragte den yndige Morgenscene med et Smiil.“

Det er ikke rimeligt, at Patronen af Kinderhooks Indbildningskraft nogensinde før havde taget en saa dristig Flugt, og det usikkre, forskrækkede Blik han kastede rundt omkring sig efter en saa tydelig Tilstaaelse af sin Svaghed, lod med Grund formode, at han alt angrede sin Forvovenhed. François, der ikke forsætligen vilde stode en Mand for Hovedet, der besad hundrede tusinde Acres Land med fideicommissoriske Rettigheder, foruden en ikke ringere personlig Formue, følte sig noget forlegen ved dette Forlangende, men erindrede sig dog i Tide, at Arvingen var bekjendt for at være af en bestemt Charakteer og nok selv vilde raade for sine Fornoielser.

„Ja, jæ skal vær' for lykkelig ved at bank', mais Monsieur sais, at sov' est si agreable pour les jeunes personnes! Man aldrik brügt' at bank' dans la famille de Monsieur de Barbèrie, et je suis sur, que Mam'selle Alida ikke hold' af at 'ør' de' bank'; pourtant, si Monsieur le Patteron le veut, jæ skal opfyld' ses; Voila Monsieur Bevre quai vient sans bank' a la fenêtre. J'ai l'honneur de vous laisser avec Monsieur Al'ermann.“

Saaledes complimenterede den høflige, men ikke mindre forsigtige Tjener sig ud af denne Forlegenhed,

som han fandt, efter hvad han mumlede ved sig selv, da han gik, tant soit peu ennuyant.

Raadmandens Mine og Adfærd vare, da han nærmede sig sin Gjest, ligesom Mandens hele Charakteer, kraftige, hjertelige og noget beskjeftigede med hans egne Glæder og Følelser. Han rommede sig tre Gange inden han var nær nok for at kunne tale, og ethvert af de kraftige Aandedræt syntes at indbyde Patronen til at beundre hans Lungers Styrke og den rene Atmosphære, der omgav en Villa, som erkjendte ham for sin Eiermand.

„Zephyrer og kjølig Luft! Dette er Sundhedens Opholdssted, Patron!" raabte Borgermanden, saasnart disse Reviser paa hans eget legemlige Velbefindende vare tilstrækkeligt gjentagne. „Man føler sig i denne Luft undertiden fristet til at tale med sine Venner i Schevelingen eller Helder, tværs over Atlanterhavet. Et bredt, hvælvet Bryst, en saadan Soluft, samt en god Samvittighed og et heldigt Handelscoup kunne sætte en Mands Lunger i en ligesaa let og umærkelig Bevægelse som en Colibri. — Lad mig see, der er kun fiirsindstyveaarige Folk i Din Slægt. Den sidste Patron sluttede sine Bøger da han var Sex og Treds, og hans Fader blev kun lidet over Halvfjerds. Det forundrer mig, at I aldrig have givtet Eder ind i den

Van Courtlandske Familie; det Blod er ligesaa godt som en Assurancepolice paa de Fiirs og Ti til."

„Jeg finder Luften paa Deres Landsted, Mr. Van Beverout, saa styrkende, at man burde ønske oftere at nyde den," svarede den Anden, som havde mindre barske Manerer, end Kjøbmanden. „Det er Skade, at ikke Alle, som kunne det, benytte sig af Leiligheden til at indaande den."

„De sigter til de dovne Sofolk i Skibet hist henne! Hds. Majestæts Tjenere have sjeldent Hastværk, og hvad nu Brigantinen i Bugten angaaer, saa synes de Karle at være komne derind ved Hexeri! Jeg er vis paa, at den Karl ikke ligger der i nogen god Hensigt, og at Dronningens Skatkammer ikke vil blive rigere ved hans Besøg. Hor engang, Brom!"* raabte han til en gammel Neger, som stod og arbeidede ikke langt fra Huset, og i høi Grad besad sin Herres Fortrolighed, „har Du seet om der er gaaet Baade mellem hiin mistænkelige Brigantine og Landet?"

„Mig troe, han gjør all' sin' Kjeldringstreg mellem Yankee, og han kun komm' her for at kjøbe sin Brød," sagde den hule Slave. „Aa, mig ønsk' af min heel' Hjert', at Smugler vild' komm' engang hertil. Saa kunde stakkels fort Mand dog sig tjen' en Skilling."

„Seer De, Patron, hvorledes den menneskelige Na-

* En Forkortelse af Abraham.

tur ſtrider mod Monopoler! det var Inſtinctets Stemme, der talte med Broms Tunge, og det er juſt ingen let Sag for en Kjøbmand at holde ſine Folk til Lydighed mod Love, der ſelv indeholde ſaa ſtadig en Friſtelſe til deres Overtrædelſe. Nu vel, vi ville haabe det Bedſte, og beſtræbe os for at handle ſom gode Underſaatter. Skuden ſeer ellers ikke ſaa gal ud, hverken i Skrog eller Takellage, lad den ſaa være kommen hvorfra den vil. — Troer Du Vinden vil blæſe fra Landet i Dag?"

„Skyerne tyde paa en Forandring. Man maatte ønſke, at Enhver vilde gaae ud for at nyde denne friſke Søvind, ſaalænge den ſtaaer."

„Kom, kom," raabte Raadmanden, ſom et Øieblik havde betragtet Himlens Udſeende med en Omhyggelighed, ſom han frygtede ſkulde opvække Patronens Opmærkſomhed. „Vi ville tage fat paa Frokoſten. Her er Stedet til at viſe hvad Tænder due til! Negrene have ikke været ørkesløſe i Nat, Mr. Van Staats — he — e — em — jeg ſiger, Sir, de have ikke været ørkesløſe i Nat; og vi kunne vælge mellem Flodens og Bugtens Lækkerbidſkener. Den Sky der, ved Mundingen af Rariton, ſynes at klares op, ſaa vi faae viſt en Luftning af Veſten!"

„Der kommer en Baad fra Byen, ſom det lader," bemærkede den Anden, ſom kun ugjerne gav efter for Raadmandens Opfordring til at vende tilbage til det

Værelse, hvor de pleiede al spise Frokost. „Det forekommer mig, at den nærmer sig med meer end almindelig Hurtighed."

„Der er dygtige Arme ved dens Aarer! Mon det er et Budskab til Krydseren? dog nei, den styrer mere mod vor eget Landingssted. Disse Jerseymænd overfaldes ofte af Natten mellem York og deres egne Døre. Og nu, Patron, ville vi gribe vore Knive og Gafler som Mænd, der have nydt det bedste mavestyrkende Middel."

„Skulde vi da nyde denne Forfriskning alene?" spurgte den unge Mand, som endnu stedse af og til kastede et skjult og tankefuldt Blik paa de lukkede, ubevægelige Skodder i la Cour des fées.

„Din Moder har forkjelet Dig, ung Oloff; Caffeen smager Dig ikke, naar den ikke er tillavet af en smuk Fruentimmerhaand. Jeg forstaaer hvad Du mener, og dømmer derfor ikke værre om Dig; thi det Slags Svaghed er naturlig for Din Alder. Ungkarlestand og Uafhængighed! En Mand maa først have naaet de Fyrretyve, før han er sikker paa at blive sin egen Herre. Kom her, Mr. Francis. Det er paa Tide at min Søsterdatter ryster Dovenskaben af sig og viser Solen sit klare Ansigt. Vi vente, at hun vil pryde Frokostbordet med sin Nærværelse. Jeg seer ligesaa lidet til den dovne Dinah, som til hendes Frøken."

„Assurement non, Monsieur," svarede Tjeneren. „Mam'selle Dinah ikk' elsk' altfor meget l'activité. Mais Monsieur Al'erman, elles sont bien jeunes toutes les deux! Le sommeil est bien salutaire pour la jeunesse." *

„Pigen ligger jo ikke længere i Vuggen, og det er paa Tiden at banke paa Vinduerne. Med den sorte Kammerkidsken, som skulde have været paa Benene og passet sin Dont, skal jeg nok plukke en Høne. Kom Patron; Appetitten kan ikke vente paa et lunefuldt Pigebarns Dovenskab; vi ville gaae tilbords. Troer Du Vinden bliver vestlig i Dag?"

Med disse Ord gik Raadmanden foran ind i den lille Dagligstue, hvor et smukt, velbesat Frokostbord indbød dem til at tilfredsstille deres Morgenappetit. Oloff Van Staats fulgte ham med nølende Skridt, thi den unge Mand længtes inderligt efter at see Pavillonens Vinduer aabne sig og Alidas skjønne Ansigt smile imellem de øvrige smukke Omgivelser. François tog nu saadanne Forholdsregler for at vække sit Herskab, som han troede kunde forenes med hans Pligter mod hendes Oncle og hans egne Begreber om det Sømmelige. Efter et Øieblik's Tøven toge Raadmanden og hans Gjest Plads ved Bordet, medens den Første lydeligt protesterede mod Nødvendigheden af at vente paa Syvso-

* Men Hr. Raadmand, der ere begge to meget unge, og Ungdommen har saa godt af at sove.

verſken og fik derved Leilighed til at holde en moralſk Forelæsning over Punctligheds ſtore Værd, ſaavel i Huusholdnings- ſom i Handels-Anliggender.

„De Gamle inddeelte Tiden," ſagde denne meget haardnakkede Commentator, „i Aar, Maaneder, Uger, Dage, Timer, Minuter og Øieblikke, ligeſom de deelte Tallene i Enere, Tiere, Hundreder, Tuſinder og Titu-ſinder, og begge Dele med god Grund. Dersom vi begynde med det Laveſte og anvende Øieblikkene godt, Mr. Van Staats, forvandle vi Minuterne til Tiere, Timerne til Hundreder, og Ugerne og Maanederne til Tuſinder; ja! og naar Handelen ret florerer, til Titu-ſinder! At ſpilde en Time er omtrent det ſamme ſom at overſee en vigtig Størrelſe i en indviklet Beregning; i begge Tilfælde bliver Arbeidet unyttigt, i det Førſte ſom i det Andet af Mangel paa Orden og Nøiagtig-hed. Deres Fader, den ſidſte Patron, var hvad man kalder en Mand efter Klokkeſlettet. Han var ligeſaa accurat til at indfinde ſig i ſin Kirkeſtoel naar det ringede ſammen, ſom til at betale en Regning, naar dens enkelte Poſter vare gjennemgaaede. Ak, det var en Glæde at eie en Vexel paa ham, ſkjøndt de vare ſjeldnere, end rede Penge eller Barrer. Jeg har hørt, Patron, at Landgodſet ſkal have et dygtigt Rygſtød af Johannisſer og hollandſke Ducater?"

„Efterkommeren har ingen Grund til at bebreide sine Forfædre Mangel paa Forsynlighed."

„Klogt svaret, hverken et Ord for meget eller for lidet, en Grundsætning, alle fornuftige Folk følge ved deres Forretninger. Bliver en saadan Grundcapital klogeligt bestyret, vil den kunne underholde et Gods med totusinde af de bedste Hollændere eller Englændere. Tilvext og Myndighedsalder! Patron, vi her i Colonierne komme vel ogsaa i Tiden til Skjelsaar og Alder, ligesom vore Fættere paa Digerne i Nederlandene, eller vore Beherskere mellem Englands Smedeesser. — Erasmus, see efter Skyen ved Rariton, og siig mig om den klares op."

Negeren meldte, at Skyen stod ubevægelig, og underrettede med det Samme sin Herre om, at Baaden, som de havde seet nærme sig, havde naaet Landingsstedet og at Nogle af dens Mandskab vare i Begreb med at stige opad Høien henimod Lust in Rust.

„Lad dem i Gjestfrihedens Navn komme ind," svarede Raadmanden trohjertigt; „jeg er vis paa, at det er ærlige Landmænd inde fra Landet, som nu ere sultne efter deres Arbeide i Nat. Lad Kokken sætte det Bedste frem for dem og byd dem Velkommen. Og hør engang Dreng, skulde der være en velhavende Selveier imellem dem, saa bed Manden træde herind og tage Plads ved vort Bord. Her tillands, Patron, maa man

ikke tage det saa nøie med den Kjole, en Mand har paa, eller om han bruger Paryk eller eget Haar. Hvad gloer den Knegt efter?"

Erasmus gned sine Øine og i det han viste hele den dobbelte Række af sine Tænder, der glindsede som Perler, gav han sin Herre at forstaae, at den Neger, der er bleven Læseren bekjendt under Navnet Euclid, og som var hans Halvbroder paa mødrene Side, var i Begreb med at træde ind i Huset. Dette Budskab bevirkede en pludselig Standsning i Raadsherrens Tyggeredskabers Bevægelse, men han fik imidlertid ikke Tid til at yttre sin Forundring, da tvende Døre paa eengang aabnedes, hvoraf François viste sig i den ene og Slaven fra Byen formørkede den anden med sit glindsende sorte, forstyrrede Ansigt. Mynderts Øine rullede fra den ene til den anden Side i det en mørk Ahnelse forhindrede ham fra at tale til Nogen af dem, da han i Begges forvirrede Ansigtstræk kunde læse, at han maatte berede sig paa at høre uvelkomne Beretninger. Af den Beskrivelse vi ville meddele, vil Læseren indsee, at der var meer end tilstrækkelig Grund til den skarpsindige Borgermands Uro lighed.

Tjenerens Ansigt, der stedse var magert og langt, syntes at være blevet endnu længere og Underkjæven at være sunken og bleven tre Gange tyndere. De lyseblaae, fremstaaende Øine stode nu spærrede vidt aabne

og udtrykkede en vis Forstyrrelse og Forvirring, som ikke blev mindre paafaldende ved det smertelige Udtryk af aandelig Lidelse, hvormed det var blandet. Han havde hævet de udadvendte Hænder medens den stakkels Fyrs Skuldre vare trukne høit op i Veiret, at den Smule Symmetri, hvormed Naturen havde udstyret denne Deel af hans Legeme, derved aldeles forstyrredes.

Paa den anden Side stod Negeren med en brodebetynget, fortrædelig, forskende Mine. Hans Øie skelede til Siden, ligesom om han paa samme Maade søgte at omgaae sin Herres Person, som han, hvilket vi siden skulle høre, ved sin Tale søgte at omgaae hans Forstand. Han knugede Pullen af en Uldhat mellem Hænderne, og den ene af hans Fødder beskrev Halvcirkler med den store Tæa, idet den gjorde nogle voldsomme Anstrengelser med Hælen.

„Naa!" udbrød Myndert, i det han betragtede dem Begge, den Ene efter den Anden. „Hvad Nyt fra Canada? Er Dronningen død, eller har hun givet Colonien tilbage til de forenede Provindser?"

„Mam'selle Alida!" udraabte, eller snarere stønnede François.

„De' stakkels stumm' Bæst!" mumlede Euclid.

Myndert og hans Gjest tabte Kniv og Gaffel, som om de Begge paa eengang vare blevne ramte af et Slag. Den Sidste reiste sig uvilkaarligt, medens

den Første satte sit drøie Corpus endnu fastere paa Stolen, lig En, der er forberedt paa at modtage et alvorligt og forudseet Stød med al den legemlige Bestemthed, han kan opbyde.

„Hvad er der i Veien med min Søsterdatter? Hvad feiler mine Vallakker? Har Du kaldt paa Dinah?"

„**Sans doute, Monsieur!**"

„Og har Du passet paa Nøglen til Stalden?"

„Mig aldrig lod den komm' fra mig!"

„Og Du bad hende vække sit Herskab?"

„Hun slet ikk' vild' svar', **du tout!**"

„Bleve Hestene fodrede og vandede, som jeg befalede?"

„De aldrig bedder vil ta'e Foer!"

„Gik Du da selv ind i min Søsterdatters Værelse, for at vække hende?"

Monsieur a raison."

Men hvad for Fanden er der da hændet de stakkels Umælende?"

„Han ikk' meer vild' spis' og mig troe, dc' kan var' stor Tid, før han vil spis' igjen meer."

„Mr. Francis, jeg ønsker at vide hvad Monsieur Barberies Datter svarede?"

„**Mam'sell ikk' repond, Monsieur, pas un syllabe.**"

„Mixturer og Lancetter! den Skjønne skulde strax have havt Draaber og være bleven aareladt —"

„Det var for sildigt, Masser, paa Ære."

„Den halsstarrige Tøs! det kommer af hendes huguenottiske Herkomst, en Race, som hellere vilde forlade Huus og Hjem, end gaae i en anden Kirke!"

„La famille de Barbèric est honorable, Monsieur, mais le Grand Monarque fut un peu trop exigeant. Vraiment la dragonade était mal avisée, pour faire des chretiens." *

„Slagflod og Hastværk! Du skulde have hentet Kuursmeden til det syge Creatur, Du sorte Hund."

„Mig gik til en Slagter, Masser, for at faae Skind af, for han var død altfor strax."

Ordet død frembragte en pludselig Taushed. Den foregaaende Samtale var bleven fort saa hurtigt, og Spørgsmaal og Svar, samt den væsentligste Persons Tanker havde krydset sig i den Grad, at han virkeligt ikke vidste, om det var la belle Barbèrie, eller en af de flamske Vallakker, der havde betalt Naturen den sidste, store Gjeld. Hidtil havde baade hans egen Bedøvelse og den forvirrede Samtale nødt Patronen til at tie, men nu benyttede han sig af den Tid, de Andre trak Veiret, til at fremføre sin Mening.

„Det er klart, Mr. Van Beverout," sagde han

* Familien Barberie staaer høit i Ære, Monsieur, men den store Ludvig var vel streng i sine Fordringer. Dragonaderne vare intet hensigtsmæssigt Omvendelsesmiddel.

med en skjælvende Stenime, der røbede hans egen Bekymring, „at her maa have tildraget sig en uheldig Begivenhed. Er det ikke bedst, at jeg trækker mig tilbage med Negeren, for at De med større Rolighed kan udspørge Francis angaaende det, der er hændet Mademoiselle Barberie?"

Raadmanden vaktes af sin dybe Bedøvelse ved dette ligesaa passende, som veloverlagte Forslag. Han tilkjendegav sit Bifald med et Buk og tillod Mr. Van Staats at forlade Værelset, men da Euclid vilde følge denne, gav han Negeren et Tegn, at han skulde blive.

„Jeg faaer maaskee Anledning til at gjøre Dig nogle Spørgsmaale siden," sagde han med en Stemme, der havde tabt det Meste af det Omfang og den Dybde, der gjorde den saa mærkværdig. „Staa der, Sirrah, og hold Dig færdig til at svare. Og nu, Mr. Francis, ønsker jeg at vide, hvorfor min Søsterdatter ikke vil spise Frokost med mig og min Gjest?"

„**Mon dieu, Monsieur, det er ikk' possible y répondre. Les sentiments des demoiselles er' aldrik decidés!**"

„Saa gaa og sig hende at mine sentiments nu have bestemt sig til at tilintetgjøre visse Dispositioner i mit Testamente, hvorved der blev taget mere Hensyn til hendes Fordeel, end Retfærdighed mod Andre af mit Blod, ja endogsaa af mit Navn, vel kunde tillade."

„Monsieur sig betænk'. Mam'selle Alida er saa ung personne."

„Gammel eller ung, min Beslutning er tagen, gaa nu hen til Din cour des fées og sig den dovne Stadsdukke, hvad Du har hørt. Og Du skelende Mørkets Yngel har da redet det stakkels Dyr?"

„Mais pensez-y; je vous en prie, Monsieur; mam'selle skal aldrik se sauver encore; jamais, je vous en répond."

„Hvad er det den Karl der vrøvler?" udbrød Raadmanden, hvis Mund næsten forlængede sig i den samme Udstrækning, der gav Tjenerens Ansigt et saa afgjørende Udtryk af Sorg. „Hvor er min Søsterdatter, Sir, og hvad skal denne Hentydning paa hendes Fraværelse sige?"

„La fille de Monsieur Barbèrie er der ikk'!" raabte François, hvis Hjerte var for fuldt til at han kunde sige mere. Den gamle, tro Tjener lagde Haanden paa Brystet med et Udtryk af den bittreste Smerte, men da han erindrede sig, at han stod for sin Foresatte, vendte han sig og bukkede dybt for at aflægge sin Condolence, kæmpede mandigt med sin egen Bevægelse og kom lykkeligt med Værdighed og Fasthed ud af Værelset.

Det er Pligt mod Raadmand Van Beverouts Charakteer at sige, at det Stød, som den flamske Vallaks pludselige Død havde givet ham, tabte meget af

sin Styrke ved den uventede Efterretning om hans Søsterdatters uforklarlige Forsvinden. Euclid blev meer end eengang i de første ti Minuter udspurgt, truet ja forbandet, men den snilde Slave vidste at blande sig saa godt mellem sine Halvblodsfrænder medens den Randsagning fandt Sted, der fulgte strax efter François Beretning, at hans Forbrydelse tildeels blev glemt.

Da de betraadte **la cour des fées** savnedes virkeligt hun, hvis Skjønhed og Ynde meddeelte Stedet dets største Tiltrækningskraft. De ydre smaa Værelser, hvor om Dagen almindeligviis François og en Negerpige ved Navn Dinah, og om Natten denne sidste alene opholdt sig, vare i den Stand, hvori man ventede at see dem. Pigens Kammer røbede øiensynligt, at dets Beboerske havde forladt det i Hast, skjøndt det var ligesaa tydeligt, at hun var gaaen tilsengs til sædvanlig Tid. Der laae skjødesløst henkastede Klædningsstykker og skjøndt det Meste af det, der tilhørte hende selv, var borte, var der dog blevet Nok tilbage, for at man deraf kunde see, at hendes Afreise havde været pludselig og uforudseet.

Derimod befandt den lille Salon samt **la belle Barbéries** Paaklædningsværelse og Sovekammer sig i den fuldkomneste Orden. Ikke et Meubel stod paa sit urette Sted, ikke en Dor paa Klem, ikke et Vindue aabent. Pavillonen var aabenbart bleven forladt ad

den sædvanlige Udgang og Døren lukket som sædvanligt, uden at bruge Skodderne. Sengen havde ikke været brugt; thi Lagenerne vare gandske glatte og urørte. Kort sagt, Alt var i en saa fuldkommen Orden, at Raadmanden gav efter for en mægtig, naturlig Følelse og kaldte paa sin ærkesløse Niece, som om han ventede at see hende træde frem fra et eller andet Sted, hvor hun i et overgivent Øieblik havde skjult sig. Men dette rørende Forsøg var forgjeves. Stemmen lød huult gjennem de forladte Værelser, og skjøndt de stode længe og lyttede, paafulgte dog intet spøgefuldt, leende Svar.

„Alida!" raabte Borgermanden for sjerde og sidste Gang, „kom hid, Barn; jeg tilgiver Dig Din utidige Spøg, og Alt hvad jeg har sagt om at gjøre Dig arveløs, var jo ikke mit Alvor. Kom min Søsterdatter og kys Din gamle Oncle!"

Patronen vendte sig bort, da han hørte en Mand, der var saa velbekjendt for sit verdslige Sindelag, give efter for Naturens Magt, og Herren over hundrede tusinde Acres Land glemte, henreven af Medlidenhed, sin egen Kummer.

„Lad os gaae," sagde han idet han paa en høflig Maade søgte at faae Borgeren bort fra Stedet. „Noget Overlæg vil sætte os i Stand til at bestemme hvad vi ville gjøre."

Raadmanden samtykkede, men før de forlode Hu-

set bleve alle Cabinetter og Skuffer undersøgte og denne Randsagning lod ingen Tvivl blive tilbage om det Skridt, den unge Arving havde gjort. Hendes Klæder, Bøger, Tegneapparater, ja endog de lettere musikalske Instrumenter vare forsvundne.

Trettende Capitel.

„Ha! den Vending Spillet tager,
Jeg seer at hun har sammenlignet os
Og valgt — —"

Midsummer-nights Dream.

Livets Strøm løber nedad og med den gaae i deres største Kraft alle de Følelser, der forene Familier og Slægter. Vi lære vore Forældre at kjende, naar deres Forstand har opnaaet sin fuldkomne Modenhed og som oftest medens deres Legeme besidder den største Kraft. Ærbødighed og Agtelse blande sig i vor Kjærlighed; men den Kjærlighed med hvilken vi vogte den hjælpeløse, barnlige Alder, den Glæde vi føle ved at see det

opvakte, unge Menneske gaae fremad under vor Varetægt, Stoltheden over ethvert Fremskridt og Haabets Trylleri frembringe en saa inderlig Deeltagelse for slige Væsner, at den har den største Lighed med Egenkjærlighed. Der er en gaadefuld og dobbelt Tilværelse i de Baand, som binde Forældre til deres Børn. En Tilbøielighed, en Lidenskab hos de Sidste kan saare de Førstes Bryst ligesaa smerteligt, som de Vildfarelser, der have deres Oprindelse fra egne Feiltagelser, ja Forbrydelser. Men naar Barnets slette Opførsel kan tilskrives en forsømmelig, eller maaskee endog feilagtig Opdragelse, da føreges de forhen omtalte Lidelser endnu med en saaret Samvittigheds Qvaler. Saaledes var i visse Maader den Smerte beskaffen, som Raadmand Van Beverout maatte føle, da han fik Nolighed til at tænke over den slet valgte Forholdsregel, som **la belle Barbèrie** havde taget.

„Hun var en yndig, indsmigrende Skabning, Patron," sagde Borgeren, medens han skred op og ned ad Værelset med hurtige og tunge Skridt, og talte sig selv ganske ubevidst om sin Niece, som om et Væsen, der ikke længere var blandt de Levendes Tal, „og, ligesaa lunefuld og egensindig som et utæmmet Hingstføl. O du ubarmhjertige, ridende Slyngel! Jeg faaer aldrig Mage til den stakkels, utrøstelige Efterlevende. — Men Pigebarnet havde tusinde behagelige, indtagende Nane-

rer, som gjorde hende til min Diesteen paa mine gamle Dage. Hun har ikke gjort vel i at forlade hendes Ungdoms, ja jeg kan gjerne sige hendes Barndoms Ven og Beskytter for at søge Beskyttelse hos Fremmede. Det er en slem Verden, vi leve i, Mr. Van Staats! Alle vore Beregninger slaae Feil og det staaer i Skjebnens Haand at kuldkaste vore fornuftigste og billigste Forventninger. En Storm bringer vort rigest ladede Skib til at forlise, en pludselig Falden af Priserne paa Markedet berøver os vort Guld, ligesom Novemberstormen pidsker Løvet af Egetræet og Bankerotter og skuffet Credit hjemsøge ofte de ældste Huse, ligesom Sygdom undergraver Legemets Kræfter; Alida, Alida, Du har saaret den, der aldrig krænkede Dig og har gjort min Alderdom elendig!"

„Det er forgjeves at stride mod Tilbøieligheder," svarede Jordegodseieren med et Suk, som tydeligt tilkjendegav, at han meente hvad han sagde. „Jeg vilde have følt mig lykkelig ved at have kunnet sætte Deres Søsterdatter paa den samme Plads, som min høitagtede Moder udfyldte med saamegen Anstand og Værdighed, men nu er det for sildigt —"

„Det kan man ikke vide, det kan man ikke vide;" afbrød Raadmanden ham, da han endnu hængte ved Haabet om Opfyldelsen af sit Hjertes høieste Ønske med den samme Haardnakkethed, hvormed han vilde have

hængt fast ved Afsluttelsen af en anden heldig Specu-lation. Vi maae aldrig fortvivle, saa længe Under-handlingerne endnu ikke ere sluttede."

„Den Maade, hvorpaa Mademoiselle Barberie har tilkjendegivet sit Hjertes Valg, er saa afgjørende, at jeg ikke øiner noget Haab om at see Tingen bragt i Stand."

„Ikke andet end Coqvetteri, Sir, ikke andet! Pi-gen er forsvunden for at forhøie Værdien af sin frem-tidige Føielighed. Man maae aldrig ansee en Sag for endt, saa længe der endnu er et rimeligt Haab tilbage om, at den kan falde ud til Parternes Fordeel."

„Jeg frygter, Sir, at der i den unge Dames Fremgangsmaade er mere af Coqvettens med i Spillet, end en Gentleman vel kan overse," svarede Patronen noget tørt og med større Hentydning, end han sædvan-ligt pleiede at lægge i sin Tale. „Er Chefen for Hds. Majestæts Krydser ikke en lykkelig Mand, kan han i det mindste ikke bebreide sit Hjertes Beherskerinde, at hun har forsmaaet ham!"

„Jeg veed ikke, Mr. Van Staats, om jeg, saaledes som Sagerne staae imellem os, bør overse en saadan Udtydning af min Myndlings uforsigtige Skridt. Capi-tain Ludlow — naa Slubbert, hvad betyder denne Ufor-skammethed?"

„Ham staae derude, for see Masser," svarede den gabende Erasmus, som stod med Døren i Haanden og

beundrede sin Herres Skarpsindighed, som saa hurtigt havde forudseet hans Erinde.

„Han staaer derude, hvem mener det Faarehoved?"

„Mig mene den Gentlman, Masser sige."

Den lykkelige Mand kommer for at forkynde os sit Held," bemærkede Van Staats af Kinderhook med Stolthed. „Min Nærværelse kan ikke være nødvendig ved en Samtale mellem Raadmand Van Beverout og hans Fætter."

Den med Grund ydmygede Patron bukkede dybt for den ligesaa skuffede Raadmand og forlod Værelset, da han havde udtalt. Negeren antog hans Bortgang for et gunstigt Varsel for den, som var velbekjendt for hans Medbeiler, og skyndte sig med at underrette den unge Capitain om, at Kysten var reen.

Den Sammenkomst, som strax efter fandt Sted, var i høi Grad stiv og tvungen. Raadmand Van Beverout paatog sig en Mine af krænket Værdighed og saaret Følelse, medens Dronningens Officier forrettede sin Tienestepligt med en tvungen Ærbødighed. Som en Følge heraf var Indledningen til Samtalen ceremonieus og Høflighedens Regler bleve paa det strengeste iagttagne.

„Det er min Pligt," vedblev Ludlow efterat Præliminarierne behørigen vare tilendebragte, „at tilkjendegive min Forundring over, at et Fartøi af et i saa høi

Grad mistænkeligt Udvortes, som den Skonnert=Brig, der har ankret i Bugten, skal befindes i en Stilling, der maa opvække en ubehagelig Mistanke om en saa vel bekjendt Kjøbmands, som Hr. Raadmand Myndert Van Beverouts, Fremgangsmaade i Handelsaffairer."

„Myndert Van Beverouts gode Navn og Rygte ere altfor rodfæstede, Capitain Cornelius Ludlow, til at de kunne svækkes ved et Skibs eller en Bugts tilfældige Beliggenhed. Jeg saae to Skibe ligge tilankers tæt ved Lust in Rust, og dersom jeg blev stevnet ind for Dronningens Geheimeraad til at aflægge Vidnesbyrd, vilde jeg erklære, at det Ene, der fører hendes kongelige Vimpel, har gjort hendes Undersaatter større Skade, end det Fremmede. Men hvad Ondt veed man om dette?"

„Jeg skal ikke dølge nogen Kjendsgjerning; thi jeg indseer, at dette er et Tilfælde, hvor en Gentleman af Deres Stand har den fuldkomneste Ret til at fordre enhver Forklaring —"

„Hm —" afbrød Borgeren ham, da han ikke fandt Behag i den Maade, hvorpaa Ludlow havde aabnet Samtalen, og i den Vending, denne havde taget, troede at see Indledningen til en afstvungen Overeenskomst; „Hm — jeg maa rose Deres Maadehold, Capipitain Ludlow. Vi føle os smigrede ved, Sir, at see en saa hæderlig Commando paa Kysten betroet til en

Indfødt af Provindsen. Jeg beder Dem, sæt Dem, unge Herre, for at vi i bedre Mag kunne tale sammen. Ludlowerne ere en gammel, fordeelagtigt bekjendt Familie her i Colonierne, og vare de end ikke Venner af Kong Carl, nu, saa ere her Flere, der staae i samme Kategorie. Der gives kun faa Kroner i Europa, som ikke kunde finde nogle af deres misforneiede Undersaatter her ovre i Colonierne, og netop derfor skulde jeg mene, at vi ikke saa aldeles ubetinget bør sætte Lid til den europæiske Lovgivnings Viisdom. Jeg gjør ingen Fordring paa at være en Beundrer af de commercielle Bestemmelser, der udgaae fra de kongelige Statsraaders Viisdom. Oprigtighed forbyder mig at lægge Skjul paa denne Sandhed. Men hvorledes er Sammenhængen med Briggen i Bugten?"

„Det er unedvendigt, at give en Mand, der er saa indviet i Handelsaffairer, en Skildring af et Fartøi ved Navn Havfruen, eller af dettes fredløse Fører, den berygtede Seskummer."

„Capitain Ludlow vil dog vel ikke beskylde Raadmand Van Beverout for at staae i Forbindelse med en saadan Person!" udbrød Borgermanden, idet han ligesom uvilkaarligt reiste sig og traadte et Skridt eller to tilbage, tilsyneladende overvældet af Fortørnelse og Overraskelse.

„Det er ikke mit Kald at beskylde nogen af Dronningens Undersaatter. Min Pligt byder mig kun at

varetage hendes Interesse paa Søen, at gjøre hendes Fjender Modstand og opretholde hendes kongelige Forrettigheden."

„Det er et hæderligt Hverv, og som jeg ikke betvivler bliver udført paa en hæderlig Maade. Sæt Dem igjen, Sir, thi jeg forudseer, at vor Samtale vil ende sig saaledes som den bør imellem Sønnen af den sidst afdøde, høit agtede kongelige Raadsherre og hans Faders Ven. De har altsaa Grund til at antage, at denne Brigantine, der saa pludseligt har viist sig her i Bugten, staaer i et, eller andet fjernt Sammenhæng med Søskummeren?"

„Jeg antager, at Fartøiet er den berømte Havfrue selv og dens Fører følgeligt den vel bekjendte Eventyrer."

„Nu vel, Sir, nu vel, det er jo muligt. Jeg tør i det mindste ikke paastaae det Modsatte; men hvad skulde denne forvorpne Karl vel ville her under Kanonerne af en af Dronningens Krydsere?"

„Hr. Raadmand, min Beundring for Deres Niece er Dem ikke ubekjendt."

„Jeg har havt en Mistanke derom, Sir," svarede Borgermanden, som troede, at Beskuffenheden af Overeenskomsten nu blev tydeligere, medens han dog endnu vilde tøve noget, for at erholde Vished om de Vilkaar, Modparten vilde indrømme, før han i en Fart afslut-

tede en Handel, han efter modnere Overlæg maaskee vilde fortryde; „i Sandhed, den har jo nyligt været en Gjenstand for en Samtale imellem os."

„Denne Beundring forledte mig til at besøge Deres Lyststed afvigte Nat, —"

„Det er en altfor vel bekjendt Sag, unge Herre."

„Hvorfra jeg tog bort," — — Ludlow stammede, som om han var forlegen for at finde Ord.

„Alida Barberie."

„Alida Barberie!"

„Ja, Sir; min Søsterdatter, eller maaskee rettere sagt, min saavel som gamle Etienne Barberies Arving. Det var et kort Krydstog, Capitain Cornelius Ludlow, men som har bragt dygtige Priispenge ind, med mindre Paaberaabelsen af neutrale Privilegier skulde blive kjendt gyldig til Fordeel for en Deel af Ladningen."

„Sir, Deres Spøg er underholdende, men jeg har ikke Tid til ret at nyde den. At jeg har besøgt **cour des fées** vil jeg ikke negte. Jeg haaber, at **la belle Barbèrie** under disse Omstændigheder ikke tager mig denne Tilstaaelse ilde op."

„Gjør hun det, maa Pigebarnet besidde en overdreven fiin Følelse, efter hvad der er foregaaet."

„Jeg indlader mig ikke paa, at dømme om Noget, der ikke angaaer min Tieneste. Det Ønske at tjene min kongelige Beherskerinde, forledte mig til at lade en

Sømand med en særegen Klædedragt og et kjekt Væsen komme ombord i Coqvetten. De kjender Manden, naar jeg siger Dem, at han var sammen med Dem i Færgebaaden."

„Ja vel, jeg tilstaaer at der var en Sømand tilstede, som havde faret paa lange Reiser og som opvakte hos mig, min Søsterdatter og Van Staats af Kinderhook megen Forundring og forvoldte os en Deel Ubehagelighed."

Ludlow smilede som En, der ikke lader sig vildledes, og vedblev.

„Nu vel, Sir, det lykkedes dette Menneske, under Paaskud af et halvt aftvunget Løvte, at overtale mig til, at lade ham gaae i Land; vi seilede ind i Floden sammen og betraadte i Selskab Deres Territorium."

Nu begyndte Raadmand Van Beverout at spidse Øren, som om han frygtede hver Stavelse, den han dog ønskede at opfange. Men da han bemærkede, at Ludlow holdt inde med sin Tale og betragtede hans Ansigt med et koldt og fast Blik, gjenvandt han sin Fatning og affecterede en simpel Nysgjerrighed idet han opfordrede den Anden til at blive ved.

„Jeg veed ikke, om jeg fortæller Raadmand Van Beverout noget Nyt," vedblev den unge Officier, „naar jeg tilføier, at Karlen uhindret lod mig betræde Pavillonen, men derpaa førte mig i et Baghold af Stimænd,

efterat det i Forveien var lykkedes ham at gjore min Baads Besætning til Fanger."

„Fængslinger og Arrestbefalinger!" udbrød Borgeren i sin naturlige, kraftige og hurtige Udtryksmaade. „Det er første Gang at jeg hører Noget om denne Begivenhed. Det vilde være urigtigt, ikke at give den et andet Navn."

Det syntes at være Ludlow behageligt af Raadmandens uforstilte Forbauselse at kunne see, at denne virkeligt var uvidende om Maaden, hvorpaa han var bleven holdt tilbage.

„Det vilde ikke være skeet, Sir, dersom vor Vagt havde været ligesaa aarvaagen, som deres List var dybt anlagt," vedblev han. „Men jeg blev ikke strengt bevogtet, og da jeg var blottet for Midler til at komme ombord i mit Skib, saa —"

„Aa hvad, Capitain Ludlow; det er ikke værdt at være saa omstændelig; saa gik De ned til Landingsstedet og —"

„Maaskee fulgte jeg mere mine Følelser, Sir, end min Pligt," bemærkede Ludlow og blev blussende rød, da han saae, at Borgeren standsede for at remme sig. „Jeg vendte tilbage til Pavillonen, hvor —"

„De overtalte en Søsterdatter til at glemme sine Pligter mod en Oncle og Beskytter."

„Det er en haard og høist uretfærdig Beskyldning

saavel mod den unge Dame, som mod mig. Jeg veed at skjelne mellem det meget naturlige Ønske at komme i Besiddelse af forbudne Varer, og den overlagte, egennyttige Plan til Besvigelse af Statens Indtægter. Jeg troer, at kun Faa af hendes Alder og Kjøn vilde kunne modstaae Fristelsen til at kjøbe saadanne Articler, som jeg saae udbredte for la belle Barbèrie, især da det Værste kun kunde blive at miste dem, da de alt vare indførte i Landet."

„En yppetlig Retfærdiggjørelse, som netop tjener til at gjøre Jevningen af vort lidet Mellemværende mindre vanskelig. Jeg var overbeviist om, at min gamle Ven, Raadsherren, ikke havde ladet sin Søn blive blottet for Grundsætninger, saameget mere, da denne skulde træde ind i en Stand, der er forbunden med saa megen Ansvarlighed. — Naa, min Søsterdatter begik da den Uforsigtighed at handle med en Smugler?"

„Raadmand Van Beverout, der var Baade i Bevægelse paa Farvandet mellem dette Landingssted og Skonnert-Briggen i Bugten. En Periagua er endog gaaen op ad Floden til Byen paa en usædvanlig Tid, ved Midnat."

„Baade maa røre sig paa Vandet, Sir, naar de blive satte i Bevægelse af Menneskehænder; men hvad har jeg at svare i denne Sag? Ere forbudne Varer blevne bragte i Land her i Provindserne, saa find dem og confiskeer dem, og er der Smuglere paa Kysten,

saa grib dem. Men var det ikke bedst, at tage til Byen og uopholdeligt forelægge Gouverneuren Sagen om denne fremmede Brigs Ankomst?"

„Jeg har andre Planer. Dersom det forholder sig, som De siger, at der er bragt Varer op ad Bugten, saa er det for sildigt for mig at stoppe dem, men det er ikke for sildigt at forsøge paa at tage Briggen. Og denne min Pligt vil jeg udføre med saa megen Skaansomhed mod et agtet Navn, som min Embedsforpligtelse kan tillade."

„Jeg priser Deres Delicatesse. Ikke fordi der er noget Vidnesbyrd forhaanden mod Andre end Mandskabet, men Rygtet er en kjelen Blomst, der maa behandles med Vaersomhed. Jeg seer en Udvei til at jevne Sagen, men vil dog først, da De saa at sige taler med Dronningens Autoritet, efter Skyldighed høre Deres Forslag. Jeg forudsætter blot, at Vilkaarerne blive billige, som det sømmer sig mellem Venner, eller maaskee rettere sagt, Slægtninge, Capitain Ludlow."

„Jeg føler mig smigret ved Deres Ord," svarede den unge Semand med et henrykt Smiil, „men tillad mig først et Øieblik at betræde det fortryllende cour des fées."

„Det er en Gunst, som neppe kan negtes Dem, der jo nu saa at sige har Ret til at komme i Pavillonen, naar Dem lyster," svarede Raadmanden og viste

øieblikkeligt Vei gjennem den lange Gang til hans Søsterdatters forladte Værelser, medens han vedblev at gjøre de samme dunkle Hentydninger til den forrige Nats Tildragelser paa den indirecte Maade, der havde udmærket den foregaaende Samtale. „Jeg vil ikke være urimelig, unge Mand, og her er min Søsterdatters Pavillon; jeg vilde ønske, at jeg kunde tilføie: og her er Eierinden."

„Hvad, beboer la belle Barbèric ikke længere la cour des fées!" spurgte Ludlow med en Forbauselse, der var altfor naturlig, til at den kunde være forstilt.

Raadmand Van Beverout betragtede den unge Mand med Forundring, overveiede et Øieblik, hvorvidt det med Hensyn til den forestaaende Underhandling kunde være fordeelagtigt for Officieren, at benegte Kundskaben om Søsterdatterens Forsvinden og bemærkede derpaa tørt: „Baade have færdedes paa Vandet i Nat. Have end Capitain Ludlows Folk først været fangne, saa betvivler jeg dog ikke, at de ere blevne satte i Frihed til rette Tid."

„De ere bragte Gud veed hvorhen, endog Baaden er borte og jeg her alene."

„Vil det sige saameget, Capitain Ludlow, at Alida Barberie ikke er flygtet ud af mit Huus for at søge et Tilflugtssted paa Deres Skib?"

„Flygtet!" gientog den unge Mand med forfærdet

Røst. „Er Alida de Barberie flygtet ud af sin Oncles Huus i Nat?"

„Jeg spiller ikke Comedie med Dem, Capitain Ludlow. Tør De give Deres Æresord som Gentleman paa, at De er uvidende om min Søsterdatters Fraværelse?"

Den unge Chef svarede Intet, men slog sig voldsomt for Panden og udstødte nogle for Raadmanden uforstaaelige Ord. Da dette første lidenskabelige Udbrud var forbi, sank han ned i en Lænestoel og stirrede frem for sig i stum Bedøvelse. Alle disse Gebærder vare ligesaa mange Gaader for Raadmanden, der dog nu begyndte at indsee, at flere af Betingelserne ved den forestaaende Overeenskomst laae mere udenfor Ludlows Raadighed, end han først havde troet. Sagen forvikledes imidlertid mere derved, end den opklaredes og han vovede ikke at tale af Frygt for, at han skulde sige meer, end Klogskab bød. Tausheden varede derfor over en Minut, i hvilken Tid begge Parter stirrede paa hinanden i stum Forbauselse.

„Jeg kan ikke fragaae, Capitain Ludlow, at jeg troede, at De havde overtalt min Søsterdatter til at flygte over paa Coqvetten; thi, skjøndt jeg er en Mand, der altid har vidst at beherske sine Lidenskaber, hvilket er det sikkreste Middel til at varetage sin egen Interesse, saa behøver jeg dog ikke først nu at lære, at den hef-

tige Ungdom ofte gjør sig skyldig i Daarskaber. Jeg er nu ligesaa uvidende som De selv, om hvad der er bleven af hende; thi her er hun ikke."

„Stop!" afbrød Ludlow ham med Heftighed. „Tidligt i Morges gik en Baad fra Deres Landingssted til Byen, kunde hun ikke have taget med den?"

„Det er umuligt. Jeg har mine Grunde til at vide det — kort, Sir, der er hun ikke."

„Saa er den ulykkelige, elskværdige, uforsigtige Pige for bestandigt tabt for sig selv og for os!" udbrød den unge Sømand, hulkende af sand Sjælekval. „Uforsigtige, egennyttige Mand! Til hvilken afsindig Handling har Din Guldtørst drevet et saa yndigt, gid jeg kunde sige reent og uskyldigt Væsen!"

Men medens Elskerens Sorg var saa voldsom og gjorde ham saa skaansellos i hans Udtryk, syntes den skjønne Synderindes Oncle at tabe sig i Forbauselse. Skjønøt la belle Barbèrie saa godt havde vidst at iagttage sit Kjøns Anstand og Tilbageholdenhed, at hun havde ladet sine Friere i Uvished om Retningen af hendes Tilbøielighed, havde den aarvaagne Raadmand dog længe næret en Mistanke om, at det var rimeligst at Coqvettens ildfulde Chef vilde triumphere over en saa kold og vaersom Medbeiler, som Patronen af Kinderhook. Da han nu var bleven overtydet om, at Alida var forsvunden, havde han derfor strax draget den

naturlige Slutning, at hun havde betjent sig af det simpleste Middel til at tilintetgjøre alle hans Planer til den Sidstes Begunstigelse ved paa engang at kaste sig i den unge Sømands Arme. Lovene i Colonierne frembøde kun faa Hindringer til at gjøre deres Forbindelse lovlig, og derfor havde han, da Ludlow denne Morgen viste sig, fuldt og fast troet at see en Mand, der, om han ikke alt var det, dog uundgaaeligt maatte blive hans Neveu. Men den skuffede Ynglings Lidelser kunde ikke være forstilte, og da han nu var bleven bragt ud af sin første Formodning, kunde den forvirrede Raadmand aldeles ikke gjøre sig nogen Idee om, hvor hans Søsterdatter var bleven af. Han var mere betagen af Forundring end Kummer og som han stod der, støttende sin brede Hage paa Pege- og Tommelfingeren, saae han ud som en Mand, der betragter et indviklet Spørgsmaal fra alle mulige rimelige Synspunkter.

„Kroge og Smuthuller!" udbrød han efter en lang Taushed, „den egensindige Tøs vil dog vel ikke lege Skjul med sine Venner! Taften havde for Meget af **la famille de Barbèrie** og dens høie normandiske Blod, som den gamle Nar af Kammertjener pleier at sige, i sig til at hun skulde nedlade sig til slige Børnestreger. Borte er hun," vedblev han, i det han atter kastede et Blik paa de tomme Skuffer og Cabinetter, „og med hende alle hendes Kostbarheder. Guitarren er borte og

ligesaa Luthen, som jeg forskrev fra den anden Side af Havet, en udmærket klangfuld hollandsk Luth, som har kostet hundrede Gylden til Hviid og Skilling, og alle de, — hm — de sidst indkjøbte Varer ere ogsaa forsvundne. Og ovenikjøbet ere min Søsters Diamanter, som jeg overtalte hende til at tage med, for at sikkre dem mod ethvert uforudseeligt Tilfælde, der kunde indtræffe medens vi vare borte, blevne usynlige. François! François! Du Etienne Barberies gamle, tro Tjener, hvor Fanden er Din Frøken bleven af?"

„**Mais monsieur,**" svarede den utrøstelige Tjener, hvis ydmyge Ansigtstræk tilkjendegave en umiskjendelig Kummer, 'un ikk' sagt **le pauvre François! En supposant, qve monsieur** vil spørg' **le capitaine,** 'an vil **probablement** kunn' sig' det."

Borgeren kastede et hurtigt, mistænkeligt Blik paa Ludlow og rystede med Hovedet, overtydet om den unge Mands Ærlighed. „Gaa; bed Mr. Van Staats af Kinderhook at beære os med sin Nærværelse."

„Bi!" raabte Ludlow og vinkede til Tjeneren, at han skulde trække sig tilbage. „Mr. Beverout, en Oncle bør være overbærende mod en saa kjær Slægtnings Vildfarelser, som denne saa grusomt ubesindige Pige. De kan dog aldrig tænke paa at ville udsætte hende for en saa frygtelig Skjebne?"

„Jeg giver aldrig Slip paa Noget, Sir, hvortil

jeg har en lovlig og retfærdig Adkomst. Men De taler i Gaader. Dersom De kjender det Sted, hvor min Søsterdatter er skjult, saa tal frit og lad mig tage saadanne Forholdsregler, som Sagen udkræver."

Ludlow rødmede lige op til Panden og bestod en haard Kamp med sin Stolthed og sin Medlidenhed.

„Det er unyttigt at ville skjule det Skridt, som det har behaget Alida Barberie at gjøre," sagde han medens et saa bittert Smiil foer over hans Ansigtstræk, at det gav dem Udtrykket af bidende Haan, „hun har gjort et værdigere Valg, end Nogen af os formodede; hun har fundet en Beiler, der bedre passer sig for hendes Stand, Charakteer og Kjøn, end enten Van Staats af Kinderhook eller en fattig Chef for et af Dronningens Krigsskibe!"

„Krydsere og Jordegodser! Hvad i alle Hemmeligheders Navn vil De sige dermed? Pigen er ikke her; paa Coqvetten erklærer De jo hun ikke er, der bliver altsaa kun —"

„Skonnert-Briggen tilbage!" sukkede den unge Sømand, og førte kun Ordet over sine Læber med en voldsom Anstrengelse.

„Briggen!" gjentog Raadmanden langsomt. „Min Søsterdatter kan Intet have at gjøre ombord i en Smugler. Det vil sige, Alida Barberie er ikke Kjøbmand."

„Raadmand Van Beverout, naar vi ville undgaae at ſmittes af Laſten, maa vi ſkye dens Selſkab. Der var en Perſon i Pavillonen forrige Nat med en Mine og en Selvtillid, der kunde forføre en Engel; ak, Qvinde, Qvinde! Dit Sind er ſammenſat af Forfængeligheder og Din Indbildningskraft er Din argeſte Fjende!"

„Qvinder og Forfængeligheder!" gjentog den forbauſede Borgermand. „Min Søſterdatter, gamle Etienne Marie de Barberies Arving, hun, for hvem ſaa mange berømmelige og hæderlige Mænd af alle Stænder have ſukket, hun ſkulde være løben bort med en Sørøver! Det vil da ſige, under Forudſætning af, at Deres Formening om Brigantinen er grundet. Denne Formodning er altfor uſandſynlig, til at jeg kan fæſte Lid til den."

„En Elſkers Øie, Sir, er klarere end en Formynders — kald det Skinſyge om De vil — Himlen give, at min Mistanke er ugrundet! Men er hun ikke der, hvor er hun da?"

Raadmanden ſyntes at vakle i ſin Mening. Havde la belle Barbèrie ikke ladet ſig bedaares af hiint forunderlige, men forføreriſke Øie og Smiil, af hiint særegne, ſkjønne Anſigt, af det hemmelige og ofte uimodſtaaelige Trylleri, der omgiver udmærkede, perſonlige Skjønheder, naar det underſtøttes af det Gaadefulde,

hvoraf havde hun da ladet sig bedaares, eller hvorhen kunde hun da været flygtet?"

Det var disse Betragtninger, som nu beskjeftigede Raadmandens Tanker, ligesom de alt i Forveien havde saaret Ludlows Hjerte. Ved Eftertanke begyndte denne Overbeviisning langsomt at vinde i Kraft. Men Sandheden lyste ikke for den beregnende, forsigtige Kjebmand med den samme instinctmæssige Hurtighed, hvormed den den var blusset op for den skinsyge Elskers Øine. Han overveiede hver enkelt Omstændighed ved Sammenkomsten mellem Smugleren og hans Søsterdatter, gjenkaldte sig den Førstes Væsen og Tale, anstillede nogle almindelige og løse Betragtninger over den Magt, Nyheden, i Forbindelse med romantiske Omgivninger, har over den qvindelige Indbildningskraft og dvælede længe og hemmeligt ved nogle væsentlige, ham alene bekjendte Omstændigheder, inden han endeligen heraf uddrog den samme Slutning, som Ludlow havde gjort med en Skinsygs hele Omfindtlighed.

„Qvinder og Luner!" brummede Borgeren efterat have endt sine Betragtninger. „Deres Indfald er ligesaa uberegnelige som Udbyttet af en Hvalfanger-Expedition eller en Jægers Lykke. Capitain Ludlow, Deres Bistand bliver nødvendig i denne Sag, og da det maaskee endnu ikke er for sildigt, eftersom der kun ere faa Præster ombord i Briggen, Alt under Forudsætning

af, at den er den, De antager den for, saa kan min Søsterdatter maaskee endnu indsee sin Vildfarelse og beslutte sig til at belønne saa megen Trofasthed og Hengivenhed."

„Min Bistand skal stedse være tilrede, saa længe den kan være Alida Barberie til Nytte," svarede den unge Officier hastigt, skjøndt lidt koldt. „Det er tidsnok at tale om Belønningen, naar vore Bestræbelser krones med Held."

„Jo mindre Larm, der kan blive gjort ved en saadan lille huuslig Ubehagelighed som denne, desto bedre, og jeg finder det derfor raadeligst, at holde vor Mistanke angaaende dette Skibs Beskaffenhed hemmelig, indtil vi ere blevne bedre underrettede."

Capitainen bukkede bekræftende.

„Og da vi nu foreløbigen ere blevne enige, saa ville vi opsøge Patronen af Kinderhook, der har Krav paa vor Fortrolighed i denne Henseende."

Myndert gik i Forveien fra det tomme og melancholske cour des fées med en Gang, der havde gjenvundet sine vante, travle og faste Skridt og et Ansigt, som langt mere udtrykte Ærgrelse og Træthed, end Kummer.

Fjortende Capitel.

„En Vind jeg giver Dig. —
Mit Barn jeg takker Dig. —
Jeg giver Dig en Anden. —
Jeg selv har alle Andre." —

Macbeth.

Skyen over Mundingen af Rariton var endnu ikke trukken bort. Tværtimod stod Vinden endnu stedse ind fra Havet og Skonnert-Briggen i Bugten laa, saavelsom Dronningens Krydser, endnu stedse tilankers som to flydende Bygninger, der ikke vare bestemte til at flyttes. Det var nu saa høit paa Dagen, at Veiret havde antaget en bestemt Charakteer og der var ikke længere Udsigt til, at en Landvind skulde hjælpe Smuglerfarteiet ud gjennem Strædet før Floden, som nu atter begyndte hurtigt at vende tilbage.

Paa Lust in Rust stode Vinduerne aabne, ligesom om Herren selv kunde have været hjemme og Tyendet varetog sine sædvanlige Sysler i og udenfor Landstedet; ikke desto mindre var det tydeligt af den Maade, hvorpaa de afbrød Arbeidet for at snakke og af de hyppige Samtaler, som fandt Sted i afsides Kroge, at de ikke vare mindre forundrede over deres unge Herskabs ube-

gribelige Forsvinden. I enhver anden Henseende vare Landstedet og dets tilliggende Jorder rolige som sædvanligt og tilsyneladende øde.

Men i Skyggen af en Eeg paa Kysten af Bugten havde en Gruppe forsamlet sig paa et Sted, hvor man sjeldent saae Mennesker. Dette lille Selskab syntes at vente paa en eller anden Meddelelse fra Briggen, da det havde taget Plads ved Siden af Stræ=det, tæt ved Næsset, paa et saa skjult Sted, at det aldeles var unddraget deres Blik, der maatte passere ind eller ud af Shrewsburys Munding. Kort, det befandt sig paa den lange, smalle, lave Sandrevle, der nu danner Omridset af Hukken og som dengang, formedelst det midlertidige Brud, Bugten havde dannet mellem dens egen Vandbeholdning og Oceanet, udgjorde en Ø.

„Hemmelighedsfuld skulde være en Kjøbmands Symbolum," bemærkede et af disse Individer, hvis Meninger tilstrækkeligen ville oplyse Læseren om hans Navn. „Han bør være hemmelighedsfuld i sine Entrepriser og hemmelighedsfuld i sin Maade at udføre dem paa, hemmelighedsfuld i sin Credit, men fremfor Alt hemmelighedsfuld i sine Speculationer. Ligesaa lidet som en fornuftig Mand, mine Herrer, behøver Landstormens Hjælp for at holde sit Huus i Orden, ligesaa lidet vil den forsigtige Kjøbmand gaae omkring paa Torvet og

hvisse Folk sine Handelsoperationer i Øret. Jeg glæder mig ved at have erhvervet mig tvende saa værdige Medhjælpere som Capitain Cornelius Ludlow og Mr. Van Staats; thi nu er jeg vis paa, at der ikke vil blive holdt nogen unyttig Faddersladder angaaende den indtrufne lille Ubehagelighed. Aha! Negeren har talt med Smugleren — naturligviis under Forudsætning af, at Mr. Ludlows Formening om dette Skib er rigtig — og sætter nu af fra Briggen."

Ingen af Raadmandens Reisefæller indlod sig paa at svare, de iagttoge Begge den lille Baads Bevægelser, som førte deres Sendebud, og syntes Begge at føle den samme Interesse i Udfaldet af hans Ærinde. Imidlertid roede Negeren, istedetfor at nærme sig den Plet, hvor hans Herrer med sine to Venner ventede ham, og skjøndt han vidste, at hans Baad var absolut nødvendig for dem for at komme tilbage over Stræ-det, dog lige hen mod Mundingen af Floden, en Cours, som var lige modsat den, man ventede, han skulde have taget.

„Fordømte Ulydighed!" brummede den opbragte Herre. „Den næsvise Hund forlader os her paa denne Sandrevle, hvor vi ere afskaarne fra ethvert Samqvem med Fastlandet og maa forblive saa aldeles uvidende om Tilstanden paa Markedet og andre nødvendige Ting, som om vi befandt os i en Ørken."

„Her kommer En, der lader til at ville parlamentere," bemærkede Ludlow, hvis øvede Øie først havde opdaget en Baad, der satte af fra Briggen, og havde iagttaget den Cours, den styrede.

Den unge Capitain havde heller ikke taget Feil; thi en let Jolle, der dandsede som en Boble paa dens Element, nærmede sig snart Kysten, hvor de tre Ventende stode. Da den var kommen nær nok til at hver Gjenstand tydeligt kunde skjelnes og en Samtale føres uden Anstrengelse, holdt dens Besætning op at roe og lod den ligge gandske stille. Sømanden med det ostindiske Shawl reiste sig derpaa op fra Pligten og undersøgte med et nysgjerrigt og mistænkeligt Blik Tykningen bagved Selskabet. Da denne Undersøgelse havde havt et tilfredsstillende Udfald, lod han sine Folk roe Jollen nærmere ind mod Landet og talte.

„Hvo har Noget at afgjøre med Mandskabet i Skonnert-Briggen?" spurgte han koldt, idet han paatog sig en Mine, som om han ingen Anledning havde til at ahne Gjenstanden for deres Besøg. „Den har kun Lidet tilbage, hvorpaa der kan fortjenes Noget, med mindre den vilde skille sig ved sin Skjønhed."

„I Sandhed, gode Fremmede," svarede Raadmanden idet han stærkt betonede det sidste Ord, „Ingen af os har i Sinde at indlade sig paa en Handel, som kunde mishage Landets Autoriteter, dersom dens Natur

blev bekjendt. Vi ere komne i det Haab at kunne have en Samtale med Capitainen angaaende en Ting af særdeles, men gandske privat Interesse."

„Hvorfor er her da en Officier med? Jeg seer en i Dronning Annas Uniform. Vi ynde ikke Hendes Majestæts Tjenere og gjøre os ikke meget af at stifte ubehagelige Bekjendtskaber."

Ludlow havde nær bidt sig gjennem Læben, idet han forsøgte at undertrykke sin Ærgrelse over den Persons koldblodige Selvtillid, som alt før havde behandlet ham med saa faa Omstændigheder, og idet han for et Øieblik forglemte Hensigten af sit Komme over sin Stands Stolthed, og maaskee vi kunne tilføie sin Rangs Sædvaner, afbrød han Samtalen.

„Dersom De bemærker den kongelige Uniform," sagde han i en myndig Tone, „saa maa De ogsaa vide, at den bæres af en Person, hvis Kald det er at skaffe de kongelige Rettigheder Agtelse. Hvad Navn og Charakteer har hiin Skonnert=Brig?"

„Hvad dens Charakteer angaaer, saa er den som saa mangen anden Skjønheds, noget i Omtale; ja Nogle drive deres Misundelse saa vidt at kalde den berygtet! Men vi ere lystige Sømænd, som fare med den, og bryde os ei stort om løse Rygter paa vor Beherskerindes Bekostning. Hvad Navnet angaaer, saa svare vi

paa ethvert ærligt og oprigtigt Spørgsmaal. Kald os „Ærlighed" i Mangel af noget Andet."

„Der er megen Grund til at antage at Eders Skib driver ulovlig Handel og i Dronningens Navn fordrer jeg at see dets Papirer, og Frihed til at undersøge dets Ladning og Mandskab. I modsat Fald seer jeg mig nødsaget til at bringe det under Kanonerne af hiin Krydser, som ligger ikke langt herfra og blot venter paa min Ordre."

„Der behøves ingen studeret Mand for at læse vore Documenter, Capitain Ludlow; de ere skrevne af en let Kjøl paa de rullende Bølger og den som seiler i vort Kjølvand maa slutte sig til deres Rigtighed. Dersom De ønsker at undersøge vor Ladning, maa De holde skarpt Udkik med Gouverneurens Frues Strimler og Forklæder, Negligeer og Smækker paa det næste Bal i Fortet og nøie lægge Mærke til de Seil, der ere spændte ud over deres Admiralitets-Dommers Kones og Døttres Fiskebeensskjørter. Vi ere ingen Ostekræmmere, hvor en entrende Officier kan knække sine Skinnebeen mellem lutter Kister og Smørbøtter."

„Eders Skonnert-Brig har et Navn, Karl, og i Hendes Majestæts Navn forlanger jeg at vide det!"

„Himlen forbyde, at Nogen her skulde gjøre Dronningen hendes Ret stridig! De er Sømand, Capitain Ludlow, og har ligesaavel Øie for Skjønhederne hos et

Skib, som hos et Fruentimmer. Betragt engang denne Runding i Bougen! Ingen Skulder kan forme sig saa fyldigt og yndigt tillige; Springet overgaaer den regelmæssigste og fineste Tallie, og under Gillingen svulmer den og buer sig som Omridsene af en Venus. Ak! det er en fortryllende Skabning og da den ligger saa smukt paa Vandet, er det intet Under om den bliver kaldt —"

„Havfruen!" sagde Ludlow, da han mærkede at den Anden standsede.

„De fortjener at høre til Søsterskabet, Capitain Ludlow, for Deres Færdighed i at gjette!"

„Forbauselse og Overraskelse, Patron!" udbrød Myndert med en forfærdelig Rømmen. „Det er en Opdagelse, der kan forvolde en respectabel Kjøbmand større Ubehageligheder end halv hundrede Søsterdøttres slette Opførsel. Dette Skib er da den berygtede Søskummers berømte Brigantine, en Mand hvis Handelsforbrydelser ere ligesaa bekjendte som en Grosserers Fallit! Hør, Hr. Sømand, De maa ikke fatte Mistillid til vore Hensigter. Vi komme ikke som Sendebud fra nogen Autoritet i Landet for at undersøge Deres foregaaende Foretagender, og endnu mindre drevne af en ulovlig Vindesyge for at gjøre en af Loven forbudt Handel. Vi ønske alene at tale med den berømte Smugler og Sørøver, som, hvis De har sagt sandt, commanderer Skibet, nogle Øieblikke angaaende en Gjenstand,

der er af fælleds Interesse for os alle tre. Denne Dronningens Officier er ifølge sin Embedspligt nødt til at gjøre Dem nogle Spørgsmaal, som De efter Forgodtbefindende kan besvare eller ikke; eftersom Hendes Majestæts Krydser ligger udenfor Skudvidde er det ikke rimeligt Andet; men med Undtagelse heraf, har han ikke i Sinde for Øieblikket at foretage sig noget videre Skridt. Parlamenteringer og Høfligheder! Vi maa give Manden gode Ord, Capitain Ludlow, ellers lader han os staae her og selv see til, hvorledes vi komme over Strædet og tilbage til Luft in Ruft, og det ovenikjøbet ligesaa tomhændede som vi kom herhid. Husk paa vor Aftale, efterkommes den ikke, trækker jeg mig aldeles ud af det Hele."

Ludlow beed sig i Læben og forblev taus. Sømanden med Shawlet, eller Mr. Tiller, som han saa ofte er bleven kaldt, undersøgte endnu engang Baggrunden nøie og lod derpaa Baaden lægge sig saa nær til Land, at man kunde træde ind i dens Agterende.

„Træd over," sagde han til Coqvettens Capitain, som ikke lod sig det siges to Gange, „træd over. En suffisant Gidsel er et tilstrækkeligt Pant i en Vaabenstilstand. Søkummeren er ingen Fiende af godt Selskab og jeg har alt viist Dronningens Officier den skyldige Ærbødighed ved at melde ham ved Navn og Stand."

„Lad kun det heldige Udfald af Din List bringe

Dig til at triumphere for en Tid, Karl, men husk paa, at Coqvetten —"

„Er en dygtig Seiler, hvis Egenskaber jeg har maalt efter dens eget Minutglas," bemærkede Tiller, idet han gandske koldblodigt tog den Anden Ordet af Munden. „Men siden de Herrer have Forretninger med Søskummeren, ville vi tale herom en anden Gang."

Sømanden med Shawlet, som havde vedligeholdt sin vante, kjekke Adfærd, blev nu alvorlig, tiltalte Mandskabet i en bydende Tone og befalede at lægge Baaden paa Siden af Skonnert-Briggen.

Havfruens og dens Førers Bedrivter, gaadefulde Charakteer og Forvovenhed vare i hine Dage ofte Gjenstande for Ærgrelse, Beundring og Overraskelse. De, som fandt Behag i det Overnaturlige, hørte med Fornøielse de Underværker, der fortaltes om dens Hurtighed og Kjekhed; de, som saa ofte vare blevne skuffede i deres Bestræbelser efter at fange den dumdristige Smugler, rødmede ved dens Navn, og Alle undrede sig over det Held og den Klogt, hvormed dens Bevægelser bleve ledede. Det vil derfor ikke være Læseren forunderligt, naar vi sige, at Ludlow og Patronen nærmede sig den lette yndige Bygning med en Nysgjerrighed som steeg med hvert Aaretag. Den Førstes Charakteer var saa gjennemtrængt af hans Stands Egenheder, hvilken dengang i Vaner og Anskuelser var saa heelt afvigende

fra den øvrige Menneskeslægt, at han ikke kunde see Skrogets rigtige Forhold og yndefulde Omrids, eller Spirenes og Takellagens udmærkede Symmetri og Nethed, uden at der opsteeg en Følelse hos ham, der lignede den, som uomtvistelig Overlegenhed opvækker i en Medbeilers Hjerte. Der herskede ligeledes en saadan Smag i de blot til Prydelse bestemte Dele af denne ziirlige Bygning, at den opvakte ligesaa stor en Forundring, som dens Skrog og Takellage.

I enhver Tidsalder og i enhver Periode af deres Kunst have Søfolk sat en Ære i at udsmykke deres flydende Boliger i en Stiil, der, idet den tillige passer sig til Elementet, ogsaa har nogen Overeensstemmelse med de brugelige architectoniske Prydelser paa Landjorden. Religion, Overtro og nationale Skikke optage slige charakteristiske Prydelser, som i de forskjellige Verdensdele frembringe en saa betydelig Forskjel imellem der Ydre af Skibene. Paa Et er Roerkoppen udskaaret som et hæsligt Uhyre, paa et Andet ere Kranbjelkerne prydede med fordreiede Dine og udrakte Tunger, paa Dettes Bov seer man Skytshelgenen eller den stedse blide Marie i ophøiet Arbeide, medens Hiint er bedækket med Fædrelandets og Standens allegoriske Sindbilleder. Faa af disse nautiske Kunstproducter ere heldige, dog synes en bedre Smag gradviis at rense ogsaa denne Deel af den menneskelige Industrie for Barbariets Raa-

ved og hæve den til en saadan Høide, at den ikke længere vil støde Tidsalderens mere kræsne Øie. Men det Fartøi, som vi beskrive, vilde, skjendt bygget saa langt tilbage i Tiden, have gjort vor egen Tidsalders Forbedringer Ære.

Vi have sagt, at Skroget af denne berømte Smugler var lavt, mørkt, af fortrinlig Skabelon og bragt i et saa rigtigt Ligevægtsforhold, at det laa som en Søfugl paa Vandet. Tæt ovenfor Vandgangen var det anstrøget med et Blaat, der kappedes i Farveskjær med det dybe Ocean, Kobberforhudning var nemlig dengang endnu ubekjendt; de øvre Dele vare derimod beegsorte, hvilken Farve endnu forhøiedes mere ved to straagule Linier, som med mathematisk Nøiagtighed vare trukne parallelt med Reilingen og som en Følge heraf nedenfor Gillingen nærmede sig umærkeligt mod Søen. Glindsende hvide Køieklæder skjulte de Personer, der befandt sig paa Dækket, medens den tæt tillukkede Skandseklædning gav Briggen Udseende af et Krigsskib. Nysgjerrigt forfulgte Ludlow med Øiet de to straagule Linier og søgte forgjeves Oplysning om Skytsets Caliber og Antal. Om der endog vare Stykporte, saa vare de skjulte saa behændigt, at de undgik hans meest gjennemtrængende Blik. Takellagens Beskaffenhed er alt beskreven. Dette Slags Fartøier, som saaledes forene Brig- og Skon-

nert=Takellagen, idet at Seilene og Spirene paa den forreste Mast ere af den første og de paa den agterste Mast ere af den sidste Construction, har i Sømands=sproget faaet den gængse Benævnelse Hermaphroditer. Men skjøndt man af dette Udtryk skulde troe, at der fandt Mangel i de symmetriske Forhold Sted, maa vi bemærke, at det blot var en Afvigelse fra nogle ældre Kunstens Regler, men at der ingenlunde var gjort Vold paa de almindelige og evigt bestaaende Love for det Skjønne i Naturen. De Glasmodeller, som vise et Skibs Maskineri, ere ikke rigtigere eller nøiagtigere i deres Tegning, end denne Skonnertbrigs Tougværk og Spiir. Ikke et Toug var anbragt anderledes, end det skulde være, ikke et Seil uden det saae ud som om en om=hyggelig Huusmoder havde lagt det i Folder; der var ikke en Mast, ikke en Raa, som jo strakte sin Top eller Nok ud i Luften med den meest iøinefaldende Stræben efter Symmetri. Alt var luftigt, phantastisk og fuld af Ynde og syntes at give Bygningen et Anstrøg af over=naturlig Lethed og Hurtighed. I det Baaden kom nærmere paa Siden af Skibet, fik et forandret Vind=kast det letflydende Skrog til at svaie, hvorved den lange, spidse Gallion kom tilsyne, og Ludlow be=mærkede under Bougsprydet et Billed, der udentvivl havde en allegorisk Hentydning til Skibets Egenskab. Paa

Kriigen stod en qvindelig Figur, som Billedhuggerens høieste Kunst syntes at have skabt. Den hvilede let paa det ene Fodblad, medens det andet var anbragt i en svævende Stilling, omtrent som den bolognesiske Mercurs Attitude. Drapperiet var luftigt, snævert og af sølgrøn Farve, ligesom om det havde indbrukket et Skjær af Elementet nedenunder det. Ansigtet havde den mørke Bronzefarve, som det menneskelige Snille fra umindelige Tider har anseet for det meest passende Udtryk for det Overmenneskelige. Haaret flagrede i vild Fylde, Øiet straalede af et Udtryk, som man kan forestille sig det lyse ud af en Troldqvindes Blik, medens et saa besynderligt, ondskabsfuldt Smiil spillede omkring Læberne, at den unge Sømand studsede ved Synet deraf, som om hans Blik havde mødt en levende Skabnings.

„Hexerier og Troldomskunster!" brummede Raadmanden, da ogsaa han pludseligt fik Øie paa dette besynderlige Billede. „Det Qvindemenneske har frække Øine, og seer ud, som om hun uden mindste Samvittighed kunde plyndre Dronningens Skatkammer! De har unge Øine, Patron; hvad er det den Her holder saa uforskammet over sit Hoved?"

„Det synes at være en aaben Bog beskreven med røde Bogstaver. Man behøver ikke at være Troldmand for at gjette, at det ikke er et Udtog af Bibelen."

„Eller af Dronning Annas Lovbog. Jeg er vis

paa, at det er Hovedbogen over hendes Fortjeneste paa hendes mange Vandringer. Stirren og Skjelen! Det frække Creaturs dristige Mine er nok til at bringe en skikkelig Mand ud af Fatning!"

„Vil De læse Havfruens Symbolum?" spurgte han med det ostindiske Shawl, hvis Die mere havde beskjæftiget sig med at undersøge de allermindste Ubetydeligheder i Skonnertbriggens Reisning, end med den Gjenstand, som i saa høi Grad havde tildraget sig hans Ledsageres Opmærksomhed. „Natteluften har stivnet Redskabet paa Jagerbommen, Gutter, saa at den begynder at sætte Næsen i Veiret som en modens Straajunker, naar han lugter Saltvand! See det efter og bring Spiret i Lave igjen, ellers saae vi en Vidske af Hexen, som ikke kan lide at noget af hendes Lemmer kommer i Uorden. Her, Gentlemen, kunne De læse Damens Tanker saa tydeligt som en Qvindes Sind nogensinde lader sig loddes."

Medens Tiller talte til Mandskabet havde han forandret Baadens Cours, og snart laa den, lystrende hans Haand, lige under det nys beskrevne, vilde, betydningsfulde Billede. De røde Bogstaver kunde nu sees gandske tydeligt og da Raadmand Van Beverout havde sat sine Briller paa, læste hele Selskabet følgende Tankesprog.

„Endskjøndt jeg hverken laaner eller borger
Ved lovløs Rentes Tagen eller Given:
Dog, for at hielpe paa min Ven i Nød
Jeg bryde vil min Ed."

Kjøbmanden i Venedig.

„Den Uforskammede!" udbrød Myndert, da han havde læst dette Citat af den udødelige Skjald. „I Nød eller ikke, Ingen kan ønske at være en Ven af en saa uforskammet Tingest; og saa at tillægge en respectabel Handelsmand, enten han saa er fra Venedig eller Amsterdam, saadanne Grundsætninger! Lader os komme ombord i Brigantinen, Ven Sømand, og faae en Ende paa Sammenkomsten før ørkesløse Tunger begynde at udsprede Diemedet af vort Komme."

„Det Skib, der fører for stærk en Pres af Seil, pløier Søen for dybt til at kunne seile hurtigt; vi komme tidsnok i Havn uden at behøve at ile saa meget. Vil De ikke læse mere i den mørke Dames Bog? Man lærer ikke at kjende et Fruentimmer af det første Svar."

Med disse Ord hævede han Stokken, han havde holdt i Haanden og vendte et malet Metalblad paa Hængsler, der vare skjulte saa kunstigt, at de ikke kunde sees. En nye Side med et andet Citat kom nu tilsyne.

„Hvad er det, hvad er det?“ spurgte Borgermanden, som ikke syntes at have nogen synderlig Tillid til Hexens Taushed. „Narrestreger og Rimerier! Men saaledes bærer det hele Kjøn sig ad; havde Naturen negtet det en Tunge, vilde det opfinde andre Midler til at tale.“

„Sværmere paa Sø og Land
Dreie sig i Kredse rundt;
Tre Gange Din og tre Gange Din,
Tre Gange til saa gjør det ni.“

„Det er jo noget reent Snak!“ vedblev Borgermanden; „det er godt for den som kan det, at forøge sine Vareforraad trefoldigt og trefoldigt; men seer De, Patron, Handelen skal allerede gaae godt, naar man kan faae det Dobbelte ud af en Speculation og det endda med anselig Risico og flere Maaneders taalmodig Venten.“

„Vi have endnu flere Blade,“ svarede Tiller, „men vore Forretninger levne os ikke Tid til at læse dem. Man kan læse mange gode Ting i Hexens Bog, naar man har Ro og Leilighed dertil. Jeg passer ofte mit Snit til, naar det er Vindstille, at læse i hendes Bog, og det er sjeldent at finde een Sentents sagt to Gange, som disse brave Matroser kunne bevidne.“

Matroserne ved Aarerne bekræftede hans Ord med

deres alvorlige, tillidsfulde Ansigter, medens deres Foresatte atter lod Baaden sætte i Bevægelse, og Billedet af Havfruen blev nu ene tilbage svævende over dets eget Element.

Jollens Ankomst foraarsagede ingen Bevægelse mellem Mandskabet paa Skonnertbriggens Dæk. Sømanden med Shawlet bød sine Ledsagere et aabent og hjerteligt Velkommen og overlod dem for et Øieblik til deres egne Betragtninger, medens han forrettede et eller andet Ærinde i det Indre af Skibet. Disse Øieblikke gik ikke tabte da en mægtig Nysgjerrighed bragte Gjesterne til at see sig om med den Opmærksomhed, hvormed man betragter en berømt Gjenstand, som i lang Tid kun har været bekjendt af Navn. Det var aabenbart, at endog Raadmand Van Beverout aldrig havde trængt saa dybt som nu ind i den skjønne Skonnertbrigs Hemmeligheder. Men det var fornemmeligt Ludlow, der høstede Nytte af denne korte Frist og hvis kyndige Øie saa hurtigt og begjerligt overskuede Alt, hvad en Sømand kunde ønske at undersøge.

Overalt herskede en beundringsværdig Pyntelighed. Dæksplankerne syntes snarere at være en Kunstsnedkers Værk, end af det plumpe Arbeide, som man ellers pleier at see paa dette Sted og det samme udmærkede Materiale, den samme Fuldendthed i Udførelsen saaes i Fyldingerne af den lette Skandseklædning, Lønnings-Listerne

og alle andre Gjenstande, som i en saadan Bygning have en iøinefaldende Plads. Med megen Smag, men ingenlunde ødselt, var Messing anbragt paa Steder, hvor Metal var fornødent og den indvendige Malning var overalt af fiin og lys straagul Farve. Der var ingen Vaaben, i det mindste ikke at see, ei heller syntes de femten til tyve alvorlige Matroser, der tause og med Armene overkors spadserede op og ned ad Dækket, at være af det Slags Folk, at de kunde finde Fornøielse i voldsomme Optrin. De vare uden Undtagelse af sat Alder, med alvorlige, soelbrændte Ansigter og mangen et Hoved begyndte at faae graa Haar mere af Alderdom end af udstaaede Besværligheder. Saameget havde Ludlow faaet Tid til at bemærke før Tiller kom tilbage. Da han atter kom op paa Dækket syntes han ikke at ville skjule nogen af sit Opholdsteds Fuldkommenheder.

„Den lunefulde Troldqvinde er ingenlunde gnieragtig med Hensyn til hendes Følgesvendes Bequemmelighed," sagde Sømanden, idet han bemærkede, hvad der sysselsatte Dronningens Officier. „Her kan De selv see, Søskummeren har Plads nok til en Admiral i sine Kahytter, og Folkene have deres Lukaf langt paa den anden Side af Fokkemasten; vil De ikke træde hen til Lugen og see ned?"

Capitainen og hans Ledsagere opfyldte denne Be-

gjering og til sin Forbauselse bemærkede den Første, at Skonnertbriggens hele Rum, med Undtagelse af nogle store, vandtætte Kister, som stode aabenlyst til Skue, var indrettet til dens Officierers og Mandskabs Bequemmelighed.

„Verden kalder os Smuglere," vedblev Tiller med et ondskabsfuldt Smiil, „men om saa ogsaa Admiralitetsretten var her med alle sine Alongeparykker og Embedsstave, Dommere og Jury, vilde den dog ikke kunne overbevise os. Under Dækket er der intet Andet, end Jern til at holde Damen paa Benene med, Vand med en Smule Tilsætning af Jamaica Rom og Vine fra Gammel-Spanien og Derne til at opmuntre mine Kammeraters Hjerter og kjøle deres Ganer. Bag hine Skodder have vi Mund- og Skibsforraad og disse Kister nedenunder Dem ere — tomme! See, een staaer aaben, den er ligesaa reen som en Skuffe i en Dames Cabinet. Det er intet Gjemmested for hollandske Brændevine eller en Tobakshandlers grove Blade. Min Tro! den, der vil opsnuse Havfruens Ladning, han maa følge Damen i den Fløiels Kjole eller Præsten i Ornatet. Der vilde blive stor Graad og Tænders Gnidsel i Kirken og mangen bedrøvet Biskop, dersom det spurgtes, at dette gode Skib var kommet til nogen Ulykke.

„Der maa gjøres en Ende paa denne frække Spot

med Loven," sagde Ludlow, „og Tiden er maaskee nærmere end De troer."

„Hver Morgen ved Daggry raadspørger jeg Damens Bog; thi vi troe her ombord, at naar hun engang vil svigte os, vil hun dog være saa ærlig forud at advare os. Tankesprogene vexle ofte, men hendes Ord ere stedse sande. Det er svært, Capitain Ludlow, at indhente den drivende Taage, og den, som ønsker at blive længe i vort Selskab, maa holde jevnt Skridt med Vinden."

„Mangen en storpralende Sømand er før bleven taget. En Vind er gunstig for et let, en anden for et dybt gaaende Skib. De kan endnu faae at see, hvad en dygtig Mast, en bred Raa og et stivt Skrog formaae."

„Saa beskytte mig Damen med det vilde Blik og det ondskabsfulde Smiil. Jeg har seet Havfruen være begraven Favne dybt i det salte Hav og det glindsende Skum falde fra hendes Haar ligt gyldne Stjerner, men aldrig har jeg læst en Usandhed i hendes Bog. Der er en god Forstaaelse mellem hende og en vis Person her ombord, og troe mig, hun kjender Veien over Havet for godt til at hun skulde styre en feil Cours. Dog vi staae her og passiare som sladderagtige Kystfarere. Vil De tale med Søskummeren?"

„Det er Hensigten af vort Komme," svarede Lud-

low, hvis Hjerte bankede voldsomt ved Navnet af den frygtelige Sørøver. „Dersom Du ikke er ham, saa bring os til ham."

„Taal sagtere; dersom Damen under Borsprydet hørte et saadant Forræderi mod hendes Yndling, indestaaer jeg ikke for hendes Velvillie. Dersom jeg ikke er ham!" tilføiede Ridderen af det ostindiske Shawl med en hjertelig Latter. „Nu vel, et Ocean er større end en Sø, en Bugt er ingen Golf. De skal faae Leilighed til at sammenligne os, ædle Capitain, og Dommen overlader jeg til Enhvers Klogskab. Følg mig!"

Han forlod Lugen og førte sine Ledsagere hen til Værelserne i Agterenden af Skibet.

Femtende Capitel.

„Gudsfred, Sir!"
„Iligemaade Sir, De er velkommen.
Reiser De, Sir, eller er De alt ved Maalet?"
Taming of a Shrew.

Var det Ydre af Skonnertbriggen af skjøn Bygninng og særegen Indretning, saa var det Indre endnu mærk-

værdigere. Der var to smaa Kahytter under det øverste Dæk, een paa hver Side af og umiddelbart stødende til det indskrænkede Rum, som var bestemt til at modtage den lette, men kostbare Ladning. I een af disse steg Tiller ned, ligesaa frit, som om han kunde være traadt ind i sit eget Lukaf; men høiere oppe og nærmere Speilet var en Række smaa Værelser, der vare decorerede og meublerede i en gandske anden Stiil. Indretningerne passede sig bedre for et Lystfartøi, end for selv den heldigste Smuglers Fornøielser.

Kahytsdækket var sænket nogle Fod fra det agterste Skot ved de underordnede Officierers Lukafer, hvorved man havde vundet den fornødne Høide uden at derved var opstaaet nogen Forandring i Retningen af Springet paa Dækket. Denne Indretning kunde ikke bemærkes uden af den, som tilstededes Adgang i Fartøiet. Et Par Trappetrin bragte de Fremmede ned paa selve Kahytsdækket og ind i et Forværelse, som aabenbart var indrettet til Opvarternes Bequemmelighed. Paa Bordet laa en lille Sølvklokke, hvormed Tiller ringede gandske sagte, som om en vis Ærbødighed holdt ham tilbage. Ringningen besvaredes ved en lille Drengs Komme, der ikke kunde være over ti Aar, og hvis Dragt var saa phantastisk, at den fortjener at beskrives.

Stoffet, hvoraf Klædningen til denne Neptuns

Søn var syet, var rosenfarvet Silketøi, og i Snittet lignede den den Dragt, som de Stores Pager fordum bare. Om Livet havde han et gyldent Belte, en Krave af fine Kniplinger omgav hans Nakke og Skuldre og paa Fødderne bar han et Slags Halvstøvler, der ligeledes vare udstafferede med Fryndser af ægte Kniplinger og massive Guldqvaster. Drengen havde en fiin Skabning og dertil svarende Ansigtstræk og i sit Væsen havde han ikke den fjerneste Liighed med en almindelig Skibsdrengs plumpe og raa Adfærd.

„Overdaadighed og Ødselhed!" brummede Raadmanden da denne overordentligt lille Veiviser fremstillede sig paa Tillers Signal med Klokken. „Her have vi et Eempel for Dine paa, hvorledes godt Kjøb og uindskrænket Handel befordre Luxus. Der er hængt saa mange Mecheiner Kniplinger paa den lille Hvalp, Patron, at det var nok til at bedække Dronningens Brystsytke med. Ved den hellige Georg! der maa have været godt Kjøb paa Markedet, da denne Tyveunge blev udmunderet."

Men det var ikke alene den opmærksomme og tarvelige Borgermand, som overraskedes. Ludlow og Van Staats af Kinderhook tilkjendegave, en lignende Forbauselse, skjøndt deres Forundring udtrykte sig paa en mindre charakteristisk Maade. Den Første vendte sig hurtigt for at sporge, om hvad denne Maskerade skulde

betyde, men bemærkede at Ridderen af det ostindiske Schawl var forsvunden. De vare da alene med den phantastiske Page og vare altsaa nødte til at benytte sig af den Underretning, de kunde faae af ham, om hvorledes de havde at forholde sig.

„Hvo er Du, mit Barn? og hvo har sendt Dig hid?" spurgte Ludlow. Drengen aftog en Hue af samme Slags rosenrøde Silketøi, og fremviste paa dens Forside et med overordentlig Kunstfærdighed malet Billede, der forestillede et Fruentimmer med mørkebruunt Ansigt og et ondskabsfuldt Smil.

„Jeg tjener, ligesom alle de Andre her ombord, den sørgrønne Dame."

„Og hvo er da denne sørgrønne Dame, og hvorfra kommer Du da egentligt?"

„Her er hendes Billede; dersom De ønsker at tale med hende selv, saa staaer hun ude paa Gallionsskjæget og negter sjældent at svare."

„Det var jo taabeligt at troe, at en Træfigur skulde kunne tale!"

„Troer De da, hun er af Træ?" svarede Drengen og saae Ludlow med frygtsom Nysgjerrighed ind i Ansigtet. „Andre have sagt det Samme, men de, som vide det bedre, negte det. Hun svarer ikke med Tungen, men Bogen har stedse et Svar tilrede."

„Man har benyttet dette Barns Overtro til et

skammeligt Bedrageri! Jeg har selv læst i Bogen, men har ikke kunnet finde nogen synderlig Mening i dens Svar."

„Saa læs igjen. Det er kun ved gjentagen Bøvten, at en Seiler i Læ kan knibe Luven. Min Herre har befalet mig at føre Dem —"

„Stop, Du har altsaa baade en Herre og en Frue; om den Sidste har Du jo sagt os Besked, men vi vilde ogsaa gjerne have nogen Underretning om den Første. Hvo er din Herre?"

Drengen smilede og saae til Siden, som om han nølede med at svare.

„Naa, svar kun. Jeg kommer i Dronningens Navn."

„Han siger, at den sogrønne Dame er vor Dronning, og at vi ingen anden have."

„Uforsigtighed og Rebellion!" brummede Myndert, „men denne Dumdristighed bliver nok engang Aarsag i at den skjønneste Skonnertbrig, der nogensinde har besejlet de snævre Farvande, bliver confiskeret, og da vil der komme saa mange Rygter i Omløb og saa mange gode Navne blive compromitterede, at alle Sladdersøstre i hele America tilsidst ville blive trætte af at æreskjænde Folk."

„Det er en dristig Undersaat, der vover at bruge slige Ord!" sagde Ludlow, uden at have lagt Mærke

til Raadmandens Mellemtale, „men Din Herre maa dog have et Navn?"

„Vi have aldrig hørt det. Naar Neptun kommer ombord til os under Vendecirklerne, praier han ham stedse med: Søskummeren, og derpaa faaer han Svar. Den gamle Gud kjender os godt, thi de sige, at vi oftere end andre Skibe passere hans Bredegrader."

„Du har da en eller anden Bestilling ombord her i Skonnertbriggen, og har udentvivl betraadt mangen en fjern Kyst, siden Du hører til en saadan Hurtigseiler?"

„Jeg! jeg har aldrig havt min Fod paa Landjorden!" svarede Drengen tankefuldt. „Det maa være snurrigt at være der; de sige, at man neppe kan gaae der, saa støt er det. Jeg gjorde den søgrønne Dame et Spørgsmaal, kort før vi kom til det snævre Stræde, om naar jeg skulde komme i Land."

„Og hun svarede?"

„Ja det varede nogen Tid. Der forløb to Vagter inden jeg fik et Ord at see, men saa viste Bogstaverne sig. Jeg troer, hun har holdt mig for Nar, men jeg har ikke vovet at vise min Herre Svaret, for at han kunde udtyde det."

„Har Du Ordene hos Dig, saa kunde vi maaskee hjælpe Dig, da Nogle af os godt kjende Veiene paa Havet."

Drengen saae sig om med et frygtsomt og mis-

tænkeligt Blik, foer hurtigt med Haanden ned i en Lomme og fremtog to Stykker Papiir, hvorpaa der stod nogle Kragetæer, og som begge øiensynligt vare forkrøllede og ofte gjennemlæste.

„Her," sagde han med en hvidskende Stemme. „Dette stod paa den første Side. Jeg var saa bange for, at Damen skulde være vred, at jeg ikke turde see i Bogen før næste Vagt, og da," her viste han det andet Stykke Papiir, „fandt jeg dette."

Ludlow tog det første Stykke Papiir og læste derpaa følgende, med en Barnehaand skrevne, Afskrift:

"— — — Jeg beder
Betænk, at jeg dig ærligen har tjent,
Ei nogensinde løi, begik ei Feil
Og stedse uden Knur lød dine Bud."

„Jeg troede, at det skulde være Spot," vedblev Drengen, da han af den unge Capitains Øine havde seet, at denne havde læst Stedet ud, „thi det lignede, skjøndt fremsat i smukkere Ord, meget det, som jeg selv havde sagt."

„Og hvorledes lød det andet Svar?"

„Det fandt jeg i Dagvagten," svarede Drengen og læste selv den anden Afskrivt.

"— — — — Du anseer det

For stort, Saltdybets Affald at betræde,
Og rende paa den skarpe Vind fra Nord."

„Siden har jeg ikke vovet at spørge. Men hvad gjør ogsaa det? De sige, at det er en ujevn og vanskelig Grund at gaae paa; at Jordskjælv ryste den og danne saa store Huler, at de opsluge hele Byer, at Menneskene dræbe hinanden paa Landeveiene for at tage hinandens Penge og at de Huse, som jeg kan see paa Høiene, stedse maa blive paa det samme Sted. Det maa være meget sørgeligt bestandigt at leve paa det samme Sted, og det Forunderligste maa være aldrig at mærke til nogen Bevægelse."

„Undtagen den tilfældige Rystelse ved et Jordskjælv! Du gjør bedre i at blive ombord, Barn; men din Herre, Søskummeren—"

„Tys!" hvidskede Drengen og hævede Fingeren, som en Opfordring til Taushed. „Nu er han gaaen ind i den store Kahyt. Om et Øieblik giver han os nok et Tegn til at træde nærmere."

Nu lød nogle faa, lette Greb i Strengene af en Guitarre, og derpaa spillede En i det tilstødende Værelse med Hurtighed og Færdighed en Symphoni.

„Alida selv er ikke mere rap paa Fingrene," hvidskede Raadmanden, „og jeg har aldrig hørt Pigen spille med livligere Udtryk paa den hollandske Luth, som kostede hundrede hollandske Gylden!"

Ludlow vinkede Taushed. En skjøn, mandlig Stemme, af stort Omfang og Dybde hørtes kort efter synge til Accompagnement af det samme Instrument. Melodien var alvorlig og derhos usædvanlig for en Person, som opholdt sig paa Havet, da den for største Delen bestod af Recitativ.

Min Brigantin!
Af herlig Bygning, yndig Form;
Paa blanke Bover stolt du iler,
Og gynger i den vilde Storm
Lig Maagen der paa Bølgen hviler,
Havdronning min!

O Dame fiin!
Vist ploied Ingen let, som Du,
Med sikkre Kjøl, usikkre Baner.
Jeg trodser Havets bistre Hu,
Og leer ad hylende Orcaner;
Thi jeg er Din!

Min Brigantin!
En mægtig Aand omsvæver Dig,
Et mægtigt Øie fra det Fjerne
Igjennem Faren leder Dig:
Følg derfor trygt Din lyse Stjerne,
O Havfru min!

„Saaledes synger han ofte," hvidskede Drengen, da Sangen var ude, „thi de sige, at den søgrønne Dame holder af Musik, der omtaler Oceanet og hendes Magt. Hør! han kalder mig."

„Han greb jo blot i Strengene igjen, Dreng."

„Det er hans Signal, naar det er godt Veir. Naar Vinden piber i Blokkene og Havet bruser, kalder han stærkere."

Ludlow vilde gjerne have lyttet noget længere, men Drengen aabnede en Dør og efterat have viist sine Ledsagere Veien, forsvandt han selv stilltiende bag et Forhæng.

Ved at træde ind i Brigantinens store Kahyt fandt de Fremmede, og fornemmeligt Coqvettens unge Chef, ny Gjenstande for deres Beundring og Overraskelse. Værelset var, i Forhold til Skibets Størrelse, rummeligt og høit. Det erholdt Lys gjennem to Vinduer i Agterspeilet og det var aabenbart, at de mindre Lukafer hvert paa sin Side af Laaringen deeltoge i denne Belysning. Rummet imellem disse Stadsværelser, dannede nødvendigviis en dyb Alkove, som adskiltes fra den øvrige Deel af Kahytten ved et Gardin af carmoisinrødt Damask. som nu hængte ned i Festons fra en som en forgyldt Carnis udskaaren Stang. Langs Agterstevnen laae en Mængde bløde Puder overtrukne med rødt Maroqvin, og dannede saaledes en

østerlandsk Divan, og langs med Skotterne til hvert af Stadsværelserne stod en lille Mahognitræes Sopha, der var betrukken med samme Slags Stof. Smukke, smagfulde Bogskabe hængte hist og her paa Væggene, og Guitarren, som nylig havde været brugt, laa paa et lidet Bord af kostbart Træ, som stod midt i Alkoven. Endnu flere Gjenstande af den Art, der kan tjene en dannet, men dog maaskee snarere qvindagtig end mandig Aand til Adspredelse, laa rundt omkring; paa Nogle kunde man see, at de i lang Tid havde været forsømte, paa Andre derimod, at de gandske nyligt havde været i Gunst.

Den forreste Deel af Kahytten var meubleret i en lignende Smag, men indeholdt dog flere Gjenstande, der høre til det sædvanlige Huusbrug. Den havde sin Sopha, sin Rad Puder, sine Stole af smukt Træ, sine Bogskabe og i lang Tid ubrugte Instrumenter, som vare blandede med Bohave af et stærkere og varigere Udseende, der var anbragt saaledes, at det kunde modstaae den voldsomme Bevægelse, der ofte var uundgaaelig i et saa lidet Fartøi. Der hængte et glat Gardin af carmoisinrødt Damask rundt om hele Værelset og hist og her vare smaa Speile anbragte i Skotterne og Klædningen. Alle de øvrige Dele vare af fuldt Maghogni, som hævedes ved indlagt Arbeide af Rosentræ, der gav Kahytten et Udseende af den høieste Fuldendt-

hed. Gulvet var bedækket med en Maatte af det allerfineste flettede Arbeide og af en Vellugt, der vidnede saavel om dens Nyhed, som om at Græsset, hvoraf den var flettet, var voxet i et varmt, yppigt Clima. Værelset, saavelsom hele Fartøiet, var, saavidt Ludlows skarpe Øie kunde række, aldeles blottet for Vaaben; ikke en Pistol, ikke et Sværd hængte paa de Steder, hvor slige Vaaben sædvanligen anbringes paa alle de Skibe, som enten ere udrustede til Krig, eller til en Handel, der kunde nøde deres Besætning til at gjøre Modstand.

Midt i Alkoven stod den unge, forunderlige Mand der forrige Nat saa aldeles uden Omstændigheder havde besøgt **la cour des fées.** Hans Dragt var i Snit og Stof den samme, som han dengang bar; men han maatte dog have skiftet den, da den sogrønne Dames Billede var malet paa Bryststykket af Silkefrakken med en saa udmærket Kunstfærdighed og i en Mancer, at det havde beholdt Originalens vilde og overnaturlige Udtryk. Personen, der bar denne besynderlige Prydelse, støttede sig til et lidet Bord og i det han med fuldkommen Selvbeherskelse i sine Miner bukkede for sine Gjester, opklaredes hans Ansigt af et Smiil, hvori der laa ligesaa megen Tungsindighed som Høflighed. Med det Samme tog han Huen af og blottede saaledes de

fyldige, kulsorte Lokker, hvormed Naturen saa rigeligen havde beskygget hans Pande.

De Fremmedes Manerer vare mindre utvungne. Den heftige Urolighed, hvormed Ludlow og Patronen havde betraadt den mærkelige Smugler, havde givet Plads for en Forbauselse og en Nysgjerrighed, hvorover de nær havde glemt deres egentlige Ærinde, medens Raadmand Van Beverout syntes at være tilbageholden og mistænkelig og aabenbart mindre tænkte paa sin Søsterdatter, end paa Følgerne af en saa mærkelig Sammenkomst. De besvarede alle Tre deres Verts Hilsen og ventede paa, at han skulde tale først.

„Man har sagt mig, at jeg har den Forneielse at modtage en Skibschef i Dronning Annas Tjeneste, den rige og ansete Patron af Kinderhook og et meget værdigt og høit agtet Medlem af Byens Magistrat, ved Navn Raadmand Van Beverout," begyndte det Individ, som ved denne Leilighed gjorde Skibets Honneurs. „Det er ikke ofte, at min ringe Skonnertbrig nyder en saadan Ære, og jeg tillader mig i min Beherskerindes Navn at tilkjendegive Dem vor Tak."

Da han holdt op at tale, bukkede han igjen med ceremonieus Alvorlighed, som om de Alle vare ham fuldkomment Fremmede, men de unge Mænd bemærkede heelt vel, at et undertrykt Smiil spillede paa hans Læ-

ber, hvilket de dog ikke kunde andet end indrømme noget sjeldent og særdeles Tiltrækkende.

„Da vi Begge kun have een Beherskerinde," sagde Ludlow, „er det vor fælleds Pligt at bestræbe os for i Et og Alt at efterkomme hendes Villie."

„Jeg forstaaer Dem, Sir. Det er neppe nødvendigt at sige, at Prinds Georg af Danmarks Gemalinde kun har liden Autoritet her hos os. Jeg beder, Intet meer herom," tilføiede han hurtigt, da han bemærkede, at Ludlow vilde svare. „Slige Sammenkomster med bemeldte Dames Tjenere ere ingen Sjeldenhed for os, og da jeg veed, at andre Anliggender have bragt Dem hid, ville vi antage, at Alt det er sagt, som en aarvaagen Officier og trofast Undersaat kunde have at sige en fredløs Overtræder af Toldanordningerne. Dette Stridspunct maa vi afgjøre under Seil, enten ved vor Hurtighed, eller andre af vort Haandværks Særegenheder til passende Tid og Sted. Nu ville vi tale om andre Gjenstande."

„Mig synes den Gentleman har Ret, Patron. Naar Sagen først svæver for Skatkammerretten, er det unyttigt at slide sine Lunger med at opregne Vidnesbyrdene, ligesom en betalt Advocat. Tolv fornuftige Mænd, der vide hvad det Uvisse i Handelen vil sige, og som indsee, hvor suurt det er at fortjene Noget og hvor let det er at sætte til, ville bedre kunne dømme om denne

Gjenstand, end alle de arkesløse Sladderhanke i Provindserne."

„Naar jeg bliver stillet for disse tolv uegennyttige Danieler, bliver jeg vel nødt til at underkaste mig deres Dom," svarede den Anden, medens han endnu stedse lod et polidst Smiil spille paa sine Læber. „De er formodentligt Mr. Myndert Van Beverout, Sir? Hvilken Falden af Peltsværket eller hvilken Stigen af Markedspriserne skal jeg tilskrive Æren af Deres Besøg?"

„Rygtet gaaer, at Folk fra dette Skib have fordristet sig til sidste Nat at lande paa min Grund uden Eiermandens Vidende eller Tilladelse. De vil behage at lægge Mærke til Indholdet af vor Samtale, Mr. Van Staats, for det Tilfælde at Sagen skulde komme for Retten; som jeg siger, Sir, uden Eiermandens Vidende, og have der forhandlet Artikler, som ere Contrabande, med mindre de indføres i Provindserne efterat de først ere blevne forskjønnede og rensede af Luften i Dronningens europæiske Besiddelser; Gud velsigne Hendes Majestæt!"

„Amen. De Varer, som forlade Havfruen, ere i Almindelighed rensede af Luften i mange, forskjellige Regioner. Vi ligge sjeldent paa den lade Side, og neppe ophører Vinden fra Europa at fylde vore Seil, før vi alt lugte Blæsten fra Amerika. Men dette er en Gjenstand, som passeligere afhandles for Skatkam-

merretten mellem de tolv barmhjertige Borgermænd, end den tjener til Underholdning ved et saadant Besøg."

„Jeg begynder med Kjendsgjerninger, for at fjerne enhver Feiltagelse Men foruden en saa skammelig Beskyldning mod en Kjøbmands gode Navn og Rygte, har en stor Ulykke ramt mig og mit Huus sidste Nat. Gamle Etienne de Barberies Datter og Arving har forladt sin Bopæl, og vi have Grunde til at formode, at hun har ladet sig forledes til at tage hertil. Ærlighed og Correspondence! Mr. Seadrift; det synes mig dog at være for Meget, endog af en Smugler! Jeg kan tilgive en og anden Feil i en Regning, men Fruentimmer kunne udføres og indføres uden Told naar og hvor man vil, og derfor indseer jeg ikke Nødvendigheden af paa en saa hemmelig Maade at hjælpe dem til at løbe bort fra en gammel Oncles Huus."

„En uimodsigelig Sætning og en rørende Slutning! jeg indrømmer, at Spørgsmaalet er fuldkomment rigtigt i sin Form, og forudsætter, at disse to Gentlemen ere tilstede som Vidner paa dets Lovformelighed."

„Vi ere komne for at staae en bedragen og kummerfuld Slægtning og Formynder bi i hans Søgen efter hans vildledte Myndling," svarede Ludlow.

Smugleren fæstede sit Blik paa Patronen, som ved et stumt Buk tilkjendegav, at han var af samme Mening.

„Godt, Gentlemen; jeg gjør heller ingen Indsigelse mod Vidnerne. Men skjøndt jeg i Almindelighed har været anseet for en værdig Gjenstand for Fru Justitias Forfølgelse saa har jeg dog hidtil kun havt meget Lidet directe at bestille med den blinde Gudinde. Pleie Dommerne i Almindelighed at fæste Lid til slige Beskyldninger, før der er tilveiebragt noget Beviis for deres Sandfærdighed?"

„Benegtes de da?"

„De er jo i Besiddelse af Deres Sandser, Capitain Ludlow, og det staaer Dem frit at bruge dem. Men det er et Kunstgreb for at afvende Forfølgelse. Der er andre Skibe foruden Skonnertbriggen, og den egensindige Skjønhed kan jo maaskee endog have opsøgt en Beskytter under Dronning Annas Vimpel."

„Denne Sandhed har kun stemt altfor meget overeens med mine Anskuelser, Mr. Van Beverout," bemærkede den alvorlige Patron. „Det vilde ikke have været afveien, om vi havde forvisset os om, at den, vi søge, ikke havde valgt at gjøre dette mindre tvetydige Skridt, før vi saa overilet give den Tanke Rum, at Deres Søsterdatter saa let skulde kaste sig i en Fremmeds Arme."

„Forbinder Mr. Van Staats nogen skjult Mening med disse af ham saa gaadefuldt udtalte Ord?" spurgte Ludlow.

„Den Mand, der er sig sine Hensigters Reenhed

bevidst, behøver ikke at tale i Gaader. Jeg er af samme Mening, som denne navnkundige Smugler, at det er rimeligere, at la belle Barbérie er flygtet med en Person, som hun længe har kjendt, og hvem hun, som jeg frygter, kun har agtet alt for høit, end med en Vildfremmed, over hvis Liv der hviler et saa mørkt hemmelighedsfuldt Slør."

„Dersom den Formodning, at Damen skulde have kunnet bortskjenke sin Agtelse med altfor liden Forsigtighed, kunde være en tilstrækkelig Grund til Mistanke, vil jeg tilraade, at der anstilles en Undersøgelse paa Godset Kinderhook."

„Samtykke og Glæde! Pigebarnet behøvede ikke at stjæle sig til Kirke for at blive Oloff Van Staats Brud!" udbrød Raadmanden. „Hun kunde være vis paa min Velsignelse til det Parti og paa en feed Medgivt til dets Salvelse."

„En saadan gjensidig Mistanke er naturlig imellem Mænd, der have kastet deres Øine paa een og samme Gjenstand," vedblev Smugleren. „Dronningens Officier udtyder et Blik af en lunefuld Pige som Beundring for vidtløftige Agerjorder og rige Enge, medens Jordegodseieren har Mistillid til det Romantiske ved en faresuld Tjeneste og den Magt, Indbildningskraften udbreder over Sølivet. Og dog maa jeg spørge, hvad der i nærværende Tilfælde skulde forlede en stolt og tilbedet

Skjønhed til at forglemme sin Stand, Kjøn og Slægtning?"

„Luner og Forsængelighed! Ingen kan svare for et Fruentimmers Nykker! Her bringe vi med stor Risico og Bekostning Varer fra det fjerne Indien for at føie deres Luner og dog skifte de lettere Mode, end Bæveren Pelts. Deres Indfald gjør Handelen høist usikker, og hvorfor skulde et saadant da ikke kunne bringe et egensindigt Pigebarn til at begaae en eller anden Daarskab?"

„Denne Anskuelse synes at tilfredsstille Onclen. Skulde Frierne ogsaa føle sig overtydede om dens Rigtighed?"

Patronen af Kinderhook havde længe og alvorligt betragtet det overordentlige Væsens Ansigt, som gjorde dette Spørgsmaal. Der undslap ham en Bevægelse, som paa eengang udtalte hans Overbeviisning og hans Kummer, men han forblev taus. Saaledes var det ikke med Ludlow. Han var af en mere livlig Sindsbeskaffenhed, og skjøndt han tog ligesaamegen Deel som de Andre i det, der havde forledet Alida til hendes Feiltrin, og ligesaa klart indsaae Følgerne heraf saavel for hende, som for Andre, saa blandedes disse Følelser dog af en vis standsmæssig Skinsyge og embedsmæssig Ret til at anstille Undersøgelser. Han havde fundet Leilighed til nærmere at undersøge de forskjellige

Gjenstande, som Kahytten indeholdt, og da deres besynderlige Vert fremsatte sit Spørgsmaal, pegede han med et ironisk, men tauft Smiil paa en Skammel, som var rigt broderet med Blomster, der i Farveblanding og Schattering syntes at være naturlige.

„Det er intet Arbeide af en Seilmagers Naal!" sagde Coqvettens Capitain. „Andre Skjønheder ere blevne forledte til at tilbringe en ledig Time i Deres muntre Bolig, dristige Sømand, men tidligt eller seent vil Deres letseilende Fartøi dog falde i Rettens Hænder."

„I Medbør eller Modbør, eengang maa hun sakke, som vi Sømænd sige! Capitain Ludlow, jeg undskylder visse haarde Udtryk, De behager at blande i Deres Tale; thi en svoren Kronens Tjener har jo Lov til at bruge sin Frihed med en Person, der, ligesom Prinds Henriks frække Stalbroder, kun er altfor rede til at foreslaae „Plyndre mig Kongens Skatkammer." Men De kjender kun lidet til denne Skonnertbrig og dens Egenskaber, Sir. Vi behøve ikke ørkesløse Pigebørn til at gjøre os fortrolige med Hemmeligheberne i Kjønnets Smag, thi en qvindelig Aand besjæler alle vore Indfald, og udbreder en Deel af sin Ynde over vore Handlinger, om det end er bleven Tonen mellem skikkelige Borgerfolk at kalde dem ryggesløse. See her," sagde han, idet han skjødesløst slog et Gardin tilside og fremtog adskillige Gjenstande, der hørte til et Fruentimmers

Sysler, „ere Frembringelser baade af Penslen og Naalen, Hexen," her berørte han Billedet paa sit Bryst, „vil ikke boe iblandt os, uden at der tages Hensyn til hendes Kjøn."

„Jeg seer, at denne Sag maa bringes i Rigtighed ved en Overeenskomst," bemærkede Raadmanden. „Dersom De ville forlade os, Gentlemen, vil jeg under fire Øine gjøre denne kjekke Handelsmand nogle Forslag, og maaskee han laaner et villigt Øre dertil."

„Ah! det smager meer af Handelsaanden, end af den Søgudindes, jeg tjener," udbrød den Anden og foer med Fingrene let hen over Guitarrestrengene. „Overeenskomst og Forslag ere passende Ord i en Borgermands Mund. Anbefal Du, min smukke, tjenstvillige Aand, disse Gentlemen til den kjekke Thomas-Tillers Omsorg, medens jeg underhandler med Kjøbmanden. Mr. Van Beverouts Rygte, Capitain Ludlow, vil sikkre os Begge for Mistanke om, at have Noget i Sinde mod Toldvæsenet."

I det han loe over sin egen Hentydning befalede Smugleren Drengen, som var traadt frem bag et Gardin, at føre la belle Barberiês skuffede Friere hen til et andet Sted paa Skibet.

„Onde Tunger og Bagtalelser! Denne urigtige Maade at gjøre Forretninger paa, Mr. Seadrift, efterat Regningerne ere opgjorte og qvitterede, kan end-

nu føre til andre Tab end det af det gode Navn og Rygte. Coqvettens Chef er kun halvt overbeviist om min Uvidenhed om Deres Forbrydelser mod Toldlovene, og disse Løier ere det Samme, som om man i en mørk Nat rager op i en ulmende Ild. Den blusser kun stærkere derved og Folk kunne da bedre see; skjøndt Gud veed, at Ingen kan have mindre Grund end jeg til at frygte for en Undersøgelse af sin Handlemaade! Jeg opfordrer den bedste Regnemester i Colonierne til at paavise et eneste urigtigt: „Lateris" eller en tvivlsom „Transport" i nogen af mine Bøger ligefra Kladden til Hovedbogen."

„Salomons Ordsprog ere ikke saa rige paa Tankesprog, eller Davids Psalmer halvt saa poetiske som Deres Bibliothek. Men hvortil denne hemmelige Samtale? Skonnertbriggens Rum er tomt."

„Tomt! Brooms og Van Tromp! Du har tømt min Søsterdatters Pavillon for dens Beboerske, ligesaa vel som min Pung for Johannisser. Det er at gjøre en lille uskyldig Omsætning til den meest forbudne Handel og jeg haaber, at det Hele vil være bragt i Rigtighed, før det er blevet til en almindelig Theevandspassiar i Colonierne. En saadan Historie vilde have Indflydelse paa Høst-Importen af Sukkere."

„Det er mere vittigt, end rigtigt. De har faaet mine Kniplinger og Fløiler, og mine Brocader og At-

laſter ere alt i Hænderne paa Manhattans Damer, medens Deres Peltsværker og Johannisfer ere gjemte, hvor ingen entrende Officier fra Coqvetten —"

„Godt, godt; det er unødvendigt at bruge en Raaber til at fortælle en Mand Det med, ſom han alt til ſin ſtore Skade veed! Af to eller tre lignende Handeler til kan jeg ikke vente mig andet, end en Bankerot, og De vil endda ovenikjøbet føie Tabet af mit gode Navn og Rygte til Tabet af mine Penge. Skotterne i et Skib have ligeſaa vel Øren ſom Væggene i et Huus. Jeg ønſker ikke, at der bliver talt mere om den Smule Handel imellem os. Taber jeg ogſaa et tuſinde Gylden paa den Omſætning, ſaa veed jeg at bære mit Tab. Taalmodighed og Bedrøvelſe! Har jeg ikke endnu i denne Morgenſtund begravet en ſaa vel født og meget lovende Vallak, ſom der nogenſinde har travet paa en Steenbro, og har der Nogen hørt en Klage komme over mine Læber! Jeg veed hvorledes man ſkal finde ſig i at tabe, ſkulde jeg haabe, og nu ikke et Ord mere om denne uheldige Handel."

„Naar det ikke ſkulde være Handelen angaaende, ſaa vilde der nok kun være liden Forbindelſe mellem Skonnertbriggens Mandſkab og Raadmand Van Beverout."

„Deſto nødvendigere er det, at Du gjør en Ende paa denne jammerlige Spøg og giver ham hans Niece tilbage. Jeg er ikke vis paa om Sagen lader ſig jev-

nes med disse hidsige unge Mænd, om jeg ogsaa vilde tilbyde nogle Tusinder mere til at gjøre Udslaget. Naar et Fruentimmers Rygte er faldet paa Markedet, er det vanskeligere at blive skilt ved, end dalende Statsobligationer; og disse hersens unge Jordegodseiere og Chefer for Krydsere ere paastaaelige som Aagerkarle, de lade sig ikke nøie med Procenter; de ville have Alt eller Intet! Slige Daarskaber kjendte vi ikke i Din værdige Faders Tid! Den ærlige Handelsmand førte sin Kutter i Havn med et saa uskyldigt Væsen som om det kunde have været en Mollebaad. Vi talte om hans Varers Beskaffenhed, naar han havde nævnet sine Priser og jeg havde betalt mine Penge. Effen eller ueffen! Det kom an paa Lykken, hvo der skulde tjene ved Handelen. Dengang var jeg i Tiltagende, Mr. Seadrift, men den Aand, der besjæler Dig, synes at være en sand Udsugelsesaand!"

Der svævede en øieblikkelig Haan paa den smukke Smuglers Læber, men den veeg for et Udtryk af tydelig og smertelig Kummer.

„Du har oftere gjort mit Hjerte blødt, Du høist liberale Borgermand," svarede han, „ved lignende Hentydninger paa min Fader, og mangen en Dublon har jeg maattet betale for en saadan Lovtale."

„Jeg taler saa uegennyttigt, som nogen Præst kan prædike! Hvad vil en Smule Guld vel sige mellem Ven-

ner? Ja, der var Lykke ved Handelen i Din Formands Tid. Han havde et smukt og undersundigt Fartøi, som bedst kan lignes ved en ustriglet Beddeløber. Det kunde røre sig, naar det kneb og dog saae det ud som en magelig Amsterdammer. Jeg veed at en Toldkrydser har praiet ham, for at høre Efterretninger om den navnkundige Smugler, med saa liden Mistanke som om det kunde have været Lord Storadmiralen selv! Dengang brugtes ingen Narrestreger; dengang stod der ingen uanstændige Qvindemennesker under Bovsprydet, som kunde bringe en skikkelig Mand ud af sin Fatning; der var intet Praleri hverken med Seil eller Malning, ingen Sang eller Strengeleeg, men det Hele gik udpaa en fornuftig og profitabel Omsætning. Saa var han ogsaa den Mand, der lastede sin Skude med Varer, der kastede Noget af sig. Jeg har seet ham lægge halvtredsindstyve Fade Genever til ovenikjøbet, uden at tage en Skilling i Fragt, naar en Handel var sluttet om de finere Artikler, og endeligt at føre dem til England mod en ubetydelig Godtgjørelse, efterat have givet dem bort!"

„Han fortjener Din Lovtale, taknemlige Raadmand; men hvortil skal denne Indledning føre?"

„Nu vel, skal der endnu verles flere Penge imellem os," vedblev den seige Myndert, „saa ville vi ikke spilde vor Tid med at tælle dem; skjondt vor Herre

veed, Mr. Seadrift, at Du allerede har malket mig seen. Jeg har lidt svære Tab i den sidste Tid. Der er styrtet en Vallak for mig, som jeg ikke kan faae Mage til for halvtredsindstyve hollandske Dukater paa Kaien i Rotterdam foruden Fragt og Omkostninger, der i sig selv ere svære nok —"

„Ud med Sproget!" afbrød den Anden, som aabenbart ønskede, at gjøre Ende paa Samtalen.

„Giv Pigen tilbage og tag fem og tyve tynde Stykker."

„Halvdelen af hvad en flamsk Vallak koster! la belle vilde rødme af billig Fortørnelse, dersom hun vidste, hvormeget hun gjælder paa Markedet!"

„Udsugelse og Medlidenhed! Lad det være Hundrede og dermed godt."

„Hør engang, Mr. Van Beverout; at jeg undertiden gjør et Skaar i Dronningens Indkomster, er en Sag, som ikke kan benegtes, og allermindst for Dem; thi jeg lider ikke, at en Nation skal regjeres af Statholdere, saa lidet som jeg hylder den Grundsætning, at det ene Land skal foreskrive det andet Love. Jeg skjøtter ikke om, at bære engelsk Bomuldstøi, naar jeg hellere klæder mig i florentinsk, eller at drikke Øl, naar Gascognes fine Vine smage mig bedre. Med Undtagelse heraf veed Du, at jeg aldrig spøger selv med indbildte Rettigheder, og dersom jeg havde halvhundre-

Rettelser til forrige Hefte:

S. 154 Lin. 13 og S. 155 Lin. 21 samt flere Steder: for: Brigantine læs: Skonnertbrig.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Halvfjerds- til tre og halvfjerdsindstyvende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1837.

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. E. Boye.

Fierde Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1836.

Sextende Capitel.

„Det vil blive et dygtigt Kongerige for mig, hvor jeg vil faae min Muſik for Intet.“

Tempest.

I den Tid, den hemmelighedsfulde Samtale i Kahytten ſtod paa, underholdt Ridderen af det oſtindiſke Shawl Ludlow og Patronen paa Skandſen. Samtalen dreiede ſig om Søvæſen, da Van Staats vedligeholdt ſit gamle Rygte for Taushed. Men Synet af den tankefulde, ſtuſſede og yderſt forvirrede Mynbert gav deres Tanker en anden Retning. Sandſynligviis troede Borgermanden, at han endnu ikke havde budt Smugleren nok for ſin Søſterdatters Udlevering; thi af hans Miner var det klart, at han ingenlunde holdt ſig for overbeviiſt om, at hun ikke var ombord i Fartøiet. Da hans Ledſagere imidlertid ſpurgte ham om Reſultatet af hans Samtale med Smugleren, var han, af

Grunde, som han selv bedst maatte kjende, nødt til at give undvigende Svar.

„Een Ting er vis," svarede han, „Misforstaaelsen i denne Sag bliver nok opklaret og Alida Barberie vender da uhindret og lige saa pletfri tilbage, som Van Stoppers Credit i Holland. Det besynderlige Menneske dernede i Kahytten benegter, at min Søsterdatter er her, og jeg skulde næsten troe, at Sandheden er paa hans Side. Jeg tilstaaer, at dersom man kunde komme til at undersøge Kahytterne, uden at nødes til at flytte Kisterne og Cargoen, saa vilde det give hans Paastand større Troværdighed, men nu — hm — Gentlemen, maa vi tage hans Ord for gode Vare i Mangel af større Sikkerhed."

Ludlow kastede sit Blik paa Skyen over Mundingen af Rariton og et stolt Smiil spillede paa hans Læber.

„Lad Vinden blot blive staaende af Osten," sagde han, „saa skulle vi nok efter eget Godtbefindende haandtere baade Kister og Kahytter."

„Tys! den værdige Mr. Tiller kunde let høre denne Trudsel; og, naar Alt kommer til Alt, troer jeg næsten, at Klogskab byder at lade Skonnertbriggen slippe bort."

„Hr. Raadmand Van Beverout," svarede Capitainen, hvis Kinder glødede, „min Tjenestepligt la-

der sig ikke maales efter Deres Kjærlighed til Deres Søsterdatter. Er De end tilfreds med, at Alida Barberie forlader Landet som en anden simpel Vare, saa skal dog dette Skibs Fører løse Pas fra hendes Majestæts Krydser, før han skal faae Lov at gaae tilsees."

„Vil De sige det Samme til den sørgrønne Dame?" spurgte Sømanden med Shawlet og stod pludselig ved hans Side.

Spørgsmaalet kom saa uventet og lød saa forunderligt, at det frembragte en uvilkaarlig Studsen; men den unge Sømand kom snart til Besindelse og svarede haanligt:

„Ja og til ethvert andet Uhyre, Du kan fremmane!"

„Vi ville tage Dem paa Ordet. Der er ingen sikkrere Maade til at komme til Kundskab om det Forbigangne eller Tilkommende, om fra hvilken Himmelegn Vinden vil blæse eller om naar en Orcan vil indtræffe, end at spørge vor Beherskerinde derom. Vi ville opfordre hende dertil paa sædvanlig Maade."

Med disse Ord forlod Sømanden med Shawlet sine Gjester med en alvorlig Mine og gik ned i de underste Kahytter paa Skibet. Et Øieblik derpaa hørtes nogle Toner fra et hemmeligt, men ikke fjernt Lukas i Skonnertbriggen, der i visse Maader opvakte Ludlows og

Patronens Overraskelse og Velbehag. Deres Reisefælle havde sine Grunde for at være gandske utilgængelig for nogen af disse Fornemmelser.

Efter en kort, men hurtig Symphoni klang en vild Melodie fra et Blæseinstrument, medens en Menneskestemme hørtes at synge til Musiken nogle Ord, der vare saa overlæssede med Accompagnement, at man ikke kunde faae Andet ud deraf, end at Ritornellen var et Slags mystisk Paakaldelse af en eller anden Søgud.

„Qvækken og Qvinkeleren!" brummede Myndert endnu før de sidste Toner vare forstummede. „Det er jo et reent Hedenskab og en ærlig Kjøbmand, der har Forretninger her ombord, har god Grund til at ønske sig i en Kirke. Hvad have vi at bestille med Landeller Søhexe eller nogetsomhelst Slags Hexeri, eller hvorfor skulle vi længere blive ombord i Brigantinen, nu da vi vide, at min Søsterdatter ikke befinder sig her; og det saa meget mindre, som Skuden ikke indeholder Noget, som en Mand fra Manhattan kan bruge, selv om vi vilde indlade os paa nogen Handel. Det dybeste Morads, Patron, paa dit Gods, er en sikkrere Grund, end Dækket af et Skib, der er kommet saaledes for Orde, som dette."

De Scener, hvortil Oloff Van Staats havde været Vidne, havde gjort et magtigt Indtryk paa ham. Da han kun besad en langsom Indbildningskraft, men

derimod et kraftigt og stærkt Legeme, kunde han ikke let sættes i Bevægelse enten ved phantastiske Gjøglebilleder, eller personlig Frygt. Det er kun faa Aar siden, at Mænd, som i andre Henseender fortjente at kaldes oplyste, fuldt og fast troede, at der gaves overnaturlige Kræfter, som grebe ind i Menneskelivets Gang, og skjøndt Ny-Nederlænderne havde undgaaet den i Ny-Englands religiøse Provindser saa fremherskende Daarskab, saa vare dog selv de forstandigste hollandske Colonister betagne af en lettroende, men mindre virksom Overtro, der er gaaen i Arv til deres Efterkommere endog i vore Dage. Spaadomskunsten stod i Særdeleshed i Anseelse og det var meget sjeldent, at de ærlige Colonisters Formue eller Bequemmelighed lede et Stød ved et eller andet uforklarligt Tilfælde, uden at de toge deres Tilflugt til en af de mere berømte Spaamænd i Landet for at faae en Forklaring. Mennesker med langsomme Evner ynde enhver stærk Bevægelse, fordi de ere uimodtagelige for mindre kraftige Indtryk, ligesom de Slave sætte størst Priis paa stærke Drikke. Patronen hørte ganske til denne phlegmatiske Menneskeclasse og følte derfor en hemmelig, men inderlig Fornøielse ved sin nærværende Stilling.

„Vi kunne ikke vide, hvilke vigtige Resultater, der kunne følge af denne Begivenhed, Hr. Raadmand Van Beverout," svarede Oloff Van Staats; „og jeg tilstaaer,

at jeg ønsker at see og høre Mere, inden vi gaae i Land. Denne Søskummer er dog en heel anden Mand, end som Rygtet har beskrevet ham i Byen, og ved at blive kunne vi bringe Publicum Sandheden nærmere. Jeg har hørt min ærværdige, salige Tante —"

„Kakkelovnskroge og Ammestuesnak! Den gode Dame var ingen daarlig Kunde for disse Herrer, Patron, og det er en Lykke for Dig, at der ikke er gaaet Mere af Din Arvepart i Betaling til dem. De seer jo Lust i Rust op mod Bjerget der; nu, Alt hvad Alle maa see, er udenfor, og Alt, hvad der tjener til min egen private Fornøielse, er inden Døre. Men Capitain Ludlow, som skal staae Dronningen til Ansvar, og denne Gentleman vil finde det ulojalt at spilde Tiden med slige Gjøglerier."

„Jeg tilstaaer, at jeg ligeledes er begjerlig efter at see Enden," svarede Chefen for Coqvetten kort. „Saaledes som Vinden nu staaer er der ikke at tænke paa nogen Forandring af begge Skibenes Leie, og hvorfor skulde vi ikke skaffe os bedre Indsigt om Skonnertbriggens Mandskabs besynderlige Charakteer?"

„Ja der have vi det!" brummede Raadmanden mellem Tænderne. „Disse hersens Indsigter og Udsigter ere Skyld i enhver Uleilighed her i Livet. Man er aldrig sikker med slige Gjøglebilleder, der spøge med en

Hemmelighed, som Fluen, der snurrer om Lyset indtil den brænder sine Vinger."

Men da Borgerens Ledsagere syntes fast bestemte paa at blive, blev der Intet andet tilovers for ham, end taalmodigen at finde sig i sin Skjæbne. Skjøndt Frygt for en uforsigtig Forklaring var den fremherskende Følelse i hans Sjæl, var han heller ikke aldeles fri for den Svaghed, som bragte Oleff Van Staats til at lytte og studse med saa eiensynlig Interesse og hemmelig Rædsel. Endog Ludlow følte sig mere angreben af den besynderlige Stilling, hvori han befandt sig, end han vel vilde have tilstaaet. Intet Menneske er fuldkomment uimodtageligt for sympathetiske Følelser, hvorledes disse nu end udøve deres Indflydelse. Herom overbeviistes den unge Sømand end mere ved den Virkning, som Skonnertbriggens hele Besætnings alvorlige Holdning og opmærksomme Miner gjorde paa ham. Han var en Sømand af ikke almindelig Dannelse og blandt andre Fuldkommenheder, som ere særegne for Mænd af hans Stand, havde han ogsaa erhvervet sig den at kunne see hvad Landsmand en Matros var af de almindelige og bestemte Kjendetegn, som danne den fornemste Forskjel mellem Mennesker, hvis fælleds Sysler forøvrigt i saa høi Grad bibringe dem en fælleds Charakteer. Dengang var deres Kundskabskreds, som ploiede Seen, meget indskrænket. Det var kun altfor

almindeligt, at Officieren var raa og larmende i sine Manerer, af ubetydelige Kundskaber og gjennemtrængt af indgroede og haardnakkede Fordomme. Intet Under da, om den simple Mand i Almindelighed var aldeles uvidende om de Begreber, som gradviis have tjent til Menneskeslægtens Oplysning. Ludlow havde, da han kom ombord i Farteiet, bemærket at Besætningen var sammensat af Folk fra forskjellige Lande. Man syntes ved Valget af Matroserne mere at have taget Hensyn til deres Alder og personlige Charakteer, end til hvilken Nation, de vare af. Der stod en Finlænder med med et lettroende, aflangt Ansigt, af kraftig men undersætsig Legemsbygning og med lyse intetsigende Øine; her en mørkfarvet Sømand fra Middelhavet, hvis classiske Ansigtstræk ofte fordreiedes af urolige, nysgjerrige Blik paa Horizonten. Disse to Matroser havde stillet sig ved Siden af Gruppen paa Skandsen da Musiken sidste Gang lod sig høres, og Ludlow tilskrev denne Omstændighed deres Sands for Melodi, indtil Drengen Zephyr listede sig hen til dem paa en Maade, der lod formode, at denne Bevægelse havde mere at at betyde, end Handlingen selv tilkjendegav. Tillers Ankomst, som indbød Selskabet til igjen at gaae ned i Kahytten, forklarede Betydningen heraf, idet den tilkjendegav, at disse Mennesker, ligesom de selv, havde Noget at af-

gjøre med det Væsen, der, som man paastod, havde saa stor en Indflydelse paa Skonnertbriggens Skjebne.

Selskabet, der nu betraadte det lille Forværelse, beherskedes af høist forskjellige Fornemmelser. Ludlows Nysgjerrighed var levende, frygtløs og ikke fri for en Interesse, der kunde tilskrives hans Stand som Sømand, medens hans tvende Ledsageres ikke var fri for en vis indvortes Ærbødighed for Hexens gaadefulde Magt. De to Matroser viste en sløv Underdanighed, medens Drengen i sit aabne, halvt forskrækkede Ansigt robede den utvetydige Indflydelse af barnagtig Frygt. Sømanden med Shawlet var alvorlig, taus og, hvad der var usædvanligt hos ham, ærbødig i sin Adfærd. Efter et Øieblik Ophold aabnedes Døren til det indre Gemak af Seadrift selv, som gav hele Selskabet et Vink til at træde nærmere.

Der var foregaaet en væsentlig Forandring i Indretningen af den store Kahyt. Der kom aldeles intet Lys agterfra og det carmoisinrøde Forhæng var trukket heelt ned for Alcoven. Paa Siden var der aabnet et lidet Vindue, hvorved Mørket netop blev synligt. Gjenstanden, hvorpaa dette Lys faldt, fik blot en svag Farve af Skjæret af Gardinerne.

Smugleren modtog sine Gjester med en ydmyg Mine og bukkede taust og mindre overgivent, end ved den foregaaende Sammenkomst. Imidlertid forekom det

dog Ludlow som om der spillede et tvungent, skjøndt tungsindigt Smiil paa hans smukke Mund, og Patronen stirrede paa hans fine Træk med den Beundring, som man føler for et overnaturligt Tempels Ypperstepræst. Raadmanden tilkjendegav blot sine Følelser ved halvt undertrykte Mishagsyttringer, der Tid til anden undslap ham, trods en vis Grad af Ærbødighed, som i visse Maader beherskede hans slet dulgte Misfornøielse.

„Man har sagt mig, at De ønske at tale med vor Beherskerinde," sagde den fornemste Person i Skibet med dæmpet Stemme. „Der er endnu flere, som det lader, der ville søge Raad hos hendes Viisdom. Det er nu mange Maaneder siden vi have talt med hende Ansigt til Ansigt, skjøndt Døren stedse staaer aaben for Enhver, der vil raadføre sig med den. Troe De at have Mod nok til at kunne udholde Synet af hende?"

„Hendes Majestæts Fjender have aldrig bebreidet mig Mangel herpaa," svarede Ludlow med et vantro Smiil. „Fortsæt Deres Besværgelser og vi ville see."

„Vi ere ingen Heremestere, Sir, men ærlige Søfolk, der gjøre, hvad vor Beherskerinde byder os. Jeg veed De er en Tvivler, men kjækkere Mænd have tilstaaet deres Vildfarelser ved ringere Leiligheder. Tys, vi ere ikke alene. Jeg hører Skonnertbriggens Luger aabnes og lukkes."

Han traadte derpaa tilbage næsten i Linie med de Andre og ventede i Taushed paa Udfaldet. Gardinet hævedes ved en svag Tone af det samme Blæseinstrument og endogsaa Ludlow følte en Bevægelse, der var stærkere, end Nysgjerrighed, da han stirrede paa den Gjenstand, der nu fremstillede sig for deres Blik.

En qvindelig Skikkelse i et Drapperi, næsten aldeles som Gallionsfigurens og i den samme Attitude, stod midt i Alcoven. Ligesom hiin holdt den i den ene Haand en Bog, hvis Blade vare vendte imod Tilskuerne, medens en Finger af den Anden pegede forud, for at betegne Skonnertbriggens Cours. Det sørgrønne Drapperi flaggrede som om Luften satte det i Bevægelse og Ansigtet havde den samme mørke og overjordiske Farve og det samme ondskabsfulde og mærkelige Smiil.

Da den første Studsen og Forbauselse havde lagt sig, saae Raadmanden og hans Ledsagere fulde af Forundring paa hinanden. Smilet i Smuglerens Blik blev nu tydeligere og mere triumpherende.

„Har nu Nogen Noget at sige vort Fartøis Beherskerinde, saa lad ham komme frem dermed. Hun kommer langveis fra paa vor Opfordring og vil ikke tøve længe."

„Jeg ønsker da at vide," sagde Ludlow idet han drog et dybt Suk, som En, der overvinder et pludse-

ligt og mægtigt Indtryk, „om hun, som jeg søger, er ombord i Brigantinen?"

Han, der spillede en Mæglers Rolle ved denne mærkværdige Ceremoni, bukkede og gik hen til Bogen, som han raadspurgte med et Udtryk af dyb Ærbødighed, idet han læste, eller lod som han læste i Bladene.

„Til Svar paa Deres Spørgsmaal spørges De, om De søger hende, De søger, i al Oprigtighed?"

Ludlow rødmede; den Mandighed, der er den Stand egen, hvortil han hørte, overvandt den Gienstridighed, der er saa naturlig for Egenkjærligheden, og han svarede med fast Stemme: „Ja."

„Men De er Sømand, og Sømænd hænge ofte med Lidenskab ved den Bygning, hvori de opholde sig. Er Deres Hengivenhed for hende, De søger, stærkere end Lysten til at flakke omkring, end Kjærligheden til Deres Skib, end Deres ungdommelige Forhaabninger og den Hæder, som opfylder en ung Krigers Drømme?"

Coqvettens Chef tøvede med et Svar. Efter et Øieblik Taushed, hvori han, som det lod, havde randsaget sit Inderste, sagde han: „saa stærk, som det sømmer sig en Mand."

En Sky rynkede Spørgerens Bryn, og han gik igjen hen og raadspurgte Bladene i Bogen.

„De spørges, om en nys indtruffen Begivenhed ikke har svækket Deres Tillid til hende, De søger?"

„Vel svækket, men ikke tilintetgjort den."

Den sygrønne Dame rørte sig og Bladene i den gaadefulde Bog rystede retsom af Ivrighed efter at forkynde deres Orakelsvar.

„Og kunde De tvinge Deres Nysgjerrighed, Stolthed og alle andre Deres Kjøn egne Følelser, og heile til hendes Gunst ligesom forhen, før den sidste Begivenhed indtraf uden at fordre nogen Forklaring?"

„Jeg vil kun gjøre altfor Meget for at vinde et mildt Blik fra Alida de Barberie, men en saadan Nedværdigelse, som den, De omtaler, vilde gjøre mig uværdig til hendes Agtelse. Finder jeg hende igjen, som jeg har tabt hende, saa skal mit hele Liv være helliget hendes Lykke, hvis ikke, da til Sorgen over, at et saa skjønt Væsen har kunnet falde."

„Har De nogensinde været skinsyg?"

„Siig mig først, om jeg har Grund dertil?" raabte den unge Mand og gik et Skridt hen mod den ubevægelige Skikkelse, aabenbart i den Hensigt nøiere at undersøge Hemmeligheden.

Men Sømanden med det ostindiske Shawl standsede ham med Kæmpestyrke.

„Intet Brud paa den vor Beherskerinde skyldige Agtelse," bemærkede den stærke Sømand roligt, medens han nødte den Anden til at træde tilbage.

Et stolt Blik lynede fra hans Øine, men i Tide

erindrede den fornærmede Officier sig sin nærværende hjælpeløse Stilling og betvang sin Forbittrelse.

„Har De nogensinde været skinsyg?" vedblev den uforstyrrede Sporger.

„Hvilken Elsker har ikke det?"

Et svagt Aandedræt hortes i Kahytten under den korte Taushed, der paafulgte, skjøndt Ingen kunde sige hvorfra det kom. Raadmanden vendte sig om og betragtede Patronen, som om han troede, at Sukket kom fra ham, medens den forbausede Ludlow nysgjerrigt saae sig omkring for at opdage den, der med saa megen Inderlighed erkjendte Sandheden af hans Svar.

„De har svaret godt," vedblev Smugleren efter en usædvanlig lang Taushed. Derpaa vendte han sig hen til Oloff Van Staats og spurgte: „Hvem eller hvad søger De?"

„Vi ere Alle komne i et Ærinde."

„Og søger De i al Oprigtighed?"

„Jeg ønsker at finde."

„De er rig paa Landeiendomme og Huse; er hun, De søger, Dem ligesaa kjær, som disse Rigdomme?"

„Jeg sætter Begge høit, da man ikke kan ville føre et Fruentimmer, man beundrer, ind til Fattigdom."

Raadmanden rømmede sig saa stærkt, at det gjenlød i hele Kahytten, hvorpaa han, ligesom forfærdet over denne Afbrydelse, uvilkaarligt med et Buk bad

den ubevægelige Figur i Alcoven om Forladelse og blev rolig som før.

„Der ligger mere Klogskab, end Elskovs Fyrighed i Deres Svar. Har De nogensinde været skinsyg?"

„Det har han!" udbrød Myndert heftigt. „Jeg har seet denne Gentleman rase som en Bjørn, der har mistet sine Unger, naar min Søsterdatter i Kirken for Exempel har smilet, skjøndt det kun har været for at besvare en gammel Dames Nik. Philosophi og Rolighed, Patron! Hvem Fanden kan vide, om ikke Alida hører paa dette Forhør, og saa vil hendes franske Blod komme i Kog, naar hun erfarer at Deres har gaaet saa regelmæssigt som Byens Uhr."

Vilde De modtage hende, uden at spørge om hvad der er hændet?"

„Det vilde han, det vilde han!" svarede Raamanden, „det indestaaer jeg for, at Mr. Van Staats vil opfylde enhver Forpligtelse ligesaa punktligt som det bedste Huus i Amsterdam."

Bogen zittrede igjen, men denne Gang tilkjendegav dens Bevægelse Misfornøielse.

„Hvorom vil Du spørge vor Beherskerinde?" spurgte Smugleren den lyshaarede Matros.

„Jeg har sluttet en Handel med mine Landsmænd om en Vind, der kunde føre Skonnertbriggen ud af Stræ-det igjen."

„Gaa. Havfruen seiler nok, naar det gjeres nødigt. Og Du?"

„Jeg vilde gjerne vide, om nogle Skind, som jeg sidste Nat kjebte for egen Regning, ville kaste Noget af sig?"

„Steel paa den segrenne Dame og Du vil vinde. Naar har hun vel sveget Nogen ved en Handel? Men hvad har bragt Dig hid, Dreng?"

Drengen skjalv og der forleb nogle Øieblikke inden han dristede sig til at svare.

„De sige, at det skal være saa forunderligt paa Landjorden."

„Dreng! Du har faaet Dit Svar. Naar Andre gaae i Land, skal Du faae Lov at gaae med."

„De sige, at Det er saa vart at plukke Frugten af Træet —"

„Du har faaet Dit Svar. Gentlemen, vor Beherskerinde gaaer. Hun veed, at Een blandt Dem har truet hend.s Yndlings-Fartøi med en jordisk Dronnings Vrede, men det er under hendes Værdighed at besvare slige tomme Trudsler. Hør! hendes Tjenere vente!"

Nu hørtes atter Blæseinstrumentet og Gardinet faldt langsomt ved dets Toner. Derpaa fulgte en pludselig, stærk Larm ligesom af svære Døre, der aabnes og lukkes, og endeligt blev Alt stille. Da Hexen var

forsvunden, antog Smugleren sit forrige lystige Væsen og syntes at tale og handle mere naturligt. Raadmand Van Beverout drog et dybt Suk, som om han kom til sig selv igjen, ja endog Sømanden med det brogede Shawl stod i en mere utvungen Stilling, end medens hun var tilstede. De to Matroser og Drengen gik bort.

„Kun Faa, som bære denne Uniform, have nogensinde seet vor Skonnertbrigs Beherskerinde," vedblev Smugleren og henvendte sin Tale til Ludlow; „og det er et Bevis paa, at hun er mindre ugunstigt stemt mod deres Krydser, end hun pleier at være mod de lange Vimpler, der vaie paa Bølgerne."

„Din Beherskerinde, Dit Fartøi og Du selv ere lige latterlige!" svarede den unge Sømand med et vantro Smil og i en vis Embedstone. „Det er godt for Eder, om I kunne fortsætte denne Spøg længere paa Hds. Majestæts Toldindtægters Bekostning."

„Vi stole paa Havfruens Kræfter. Hun har kaaret Skonnertbriggen til sit Opholdssted, givet den sit Navn og holdt sin Haand over den. Det vilde være Svaghed at tvivle, naar man staaer under en saadan Beskyttelse."

„Der kan snart blive Leilighed til at prøve, hvad hun formaaer. Var hun en Aandsfra de dybe Vande

vilde hendes Klædebon have været blaat. Ingen Seiler af saa liden Amning kan undgaae Coqvetten!"

„Veed Du ei at Havets Farve er forskjellig efter de forskjellige Climater. Vi frygte Intet; men De vilde jo have Svar paa deres Spørgsmaale. Den ærlige Tiller vil sætte dem Alle i Land og i Forbiseiling kunne De jo raadspørge Bogen. Jeg tvivler ikke paa, at hun jo vil efterlade os et Minde om sit Besøg."

Med disse Ord bukkede Smugleren og trak sig tilbage bag Gardinet med en Fyrstes Mine, der hæver en Audients, skjendt han kastede et nysgjerrigt Blik tilbage da han forsvandt, som om han vilde udforske, hvilken Virkning Sammenkomsten havde frembragt. Raadmand Van Beverout og hans Venner vare alt nede i Baaden, førend de havde verlet et Ord. De havde fulgt det Vink, som Sømanden med det ostindiske Schawl gav og lagde fra Borde af den skjønne Skonnertbrig grublende over det, de nyligt havde seet.

Af det, der i Løbet af denne Fortælling er sagt, vil det være Læseren klart, at Ludlow ikke troede paa det, han havde seet, skjøndt han ikke kunde undlade at forundre sig derover. Han var ikke aldeles fri for den Overtro, som dengang var saa almindelig blandt Søfolk, men hans Opdragelse og gode naturlige Forstand satte ham istand til at udrive sin Indbildningskraft af den Kjærlighed til det Vidunderlige, som er mere eller

mindre fælleds for Alle. Han gjorde halvhundrede Gisninger om Beskaffenheden af det, han havde seet og Ingen af dem passede; skjendt hver især for Øieblikket syntes at tilfredsstille hans Nysgjerrighed, medens hans Beslutning at trænge dybere ind i Sagen derved tillige bestyrkedes. Denne Dag havde skjenket Patronen af Kinderhook en sjelden og uforlignelig Fornøielse. Han havde følt hele den behagelige Fornemmelse, som en heftig Sindsbevægelse kan frembringe i et sløvt Gemyt og han ønskede hverken Opløsningen paa sin Tvivl, eller anstillede nogen Undersøgelse, der kunde have forstyrret en saa behagelig Illusion. Hans Phantasi var opfyldt af Hexens mørke Ansigt, og naar den ikke dvælede ved en saa overnaturlig Gjenstand, saae den hendes neppe mindre beundringsværdige Tjeners smukke Ansigtstræk, listige Smiil og tiltrækkende Mine.

Da Baaden var kommen et lidet Stykke bort fra Skibet, stod Tiller op og lod sit Øie med Velbehag dvæle ved Fuldkommenheden i dets Skrog og Takkellage.

„Vor Beherskerinde har udrustet og sendt mangen en Skude ud paa det vide og sporløse Hav," sagde han, „men ingen yndigere end vor egen. Der er passeret en Smule uærligt Spil imellem os, Capitain Ludlow; men for Fremtiden skulle blot vor Klogskab, Sømandskab og vore Fartøiers Dygtighed jevne Trætten imel-

lem os. De tjener Dronning Anna og jeg den sø=grenne Dame. Vi ville hver især være sin Dame tro, og Himlen beskytte den, der fortjener det! Vil Du endnu engang see i Bogen før vi skilles?"

Ludlow samtykkede og Baaden lagde hen under Gallionsfiguren. Det var en uimodstaaelig Følelse, der greb vore tre Eventyrere, selv Raadmanden ikke und=tagen, da den ubevægelige Billedstøtte kom fuldkomment tilsyne. Det gaadefulde Ansigt syntes at være bega=vet med Tænkeevne og det ondskabsfulde Smiil at væ=re endnu mere ironisk end før.

„De spurgte først og De skal ogsaa først have Svar", sagde Tiller og anmodede Ludlow om at raad=spørge Bøgen. „Vor Beherskerinde taler helst i Vers af den gamle Digter, med hvis Tanker vi næsten ere ligesaa fortrolige, som med vor egen menneskelige Natur."

„Hvad er Meningen heraf!" udbrød Ludlow hastigt

— — — — — — — Claudio!
Giv den, som Du bedaarer', Æren ater;
— — — — — elsk hende Angelo,
Hun er mit Skriftebarn, jeg kjender hendes Dyd."

„Det er tydelige Ord; men jeg saae dog hellere, at den, jeg elsker, gik til Skrifte hos en anden Præst!"

„Stille! Ungt Blod er hastigt og kommer let i Kog. Vort Fartøis Beherskerinde lider ikke hidsig Tale

ved hendes Orakel. Kom Mr. Patron, vend Bladet med Stokken og see hvad Lykken byder."

Oloff Van Staats hævede sin kraftfulde Arm med en Piges Ængstelighed og Nysgjerrighed. Hans Die udtalte tydeligt den behagelige Fornemmelse, hans dorske Natur følte ved en saadan Rystelse, medens det alvorlige Udtryk i de øvrige Dele af hans Ansigt ligesaa tydeligt tilkjendegav de mørke Ahnelser, der vare en Følge af hans forkeerte Opdragelse. Han læste med lydelig Stemme:

"Jeg har et Forslag meget til Dit Gavn,
Og hvis Du laaner det et villigt Øre
Skal Mit og være Dit, som Dit er Mit;
Bring saa os til Dit Slot, der skal og Resten
Vel finde sig, og der vil jeg forkynde
Hvad end Du ikke veed — — —!"

Lige for Lige.

„En billig Handel og en endnu billigere Tale! Hvad der er Dit, er Mit og hvad der er Mit er Dit; det kan man kalde Lige for Lige, Patron!" udbrød Raadmanden. „En ligeligere Association kan ikke tænkes, naar Indskuddene ere lige store. Her er i Sandhed Opmuntring nok, og nu ville vi gaae i Land, Hr. Somand, og begive os til Lust in Rust, som maa være det Slot, hvorom Versene tale. Resten, som skal

finde sig, maa være Alida, den Plageaand! som ikke har leget Skjul med os af anden Grund, end for at tilfredsstille sin qvindelige Forfængelighed og vise, hvilken Uro hun kan forvolde tre alvorlige, ansvarlige Mænd. Sæt nu af, Mr. Tiller, siden det nu er Dit Navn, og mange Tak for beviste Artigheder."

„Det vilde være høist fornærmeligt at forlade Damen uden at faae fuldstændig Besked af hende. Nu skal De have Deres Svar, værdige Raadmand, og Stokken vil ligesaa godt gjøre sin Pligt i Deres Haand, som i enhver Andens."

„Jeg foragter en saa jammerlig Nysgjerrighed og nøies med at vide, hvad Tilfældet og min gode Lykke ville beskjære mig," svarede Myndert. „Der gives Folk i Manhattan, som altid ligge og rode i deres Naboers gode Navn og Rygte, ligesom Frøerne, naar de stikke Næsen op af Vandet; men jeg er tilfreds med at kjende mine Bogers Status og med at vide nogenlunde Besked paa Markedet."

„Det hjælper ikke. Det kan være nok for en rolig Samvittighed som Deres, Sir, men vi her ombord i Skonnertbriggen tør ikke spøge med vor Beherskerinde. En Berørelse med Stokken vil underrette Dem om De vil høste nogen Fordeel af dette Besøg hos Havfruen."

Myndert nølede. Vi have sagt, at han, som de Fleste andre af hans Landsmænd, havde en hemmelig

Tiltro til Spaadomskunst og Sømanden med det ostindiske Schawl havde i sine Ord lagt en ubestemt Hentydning til Fordelen ved den hemmelige Handel. Han greb Stokken og saasnart Bladet havde vendt sig, vare hans Øine ogsaa rede til at undersøge Indholdet. Det bestod kun af een Linie, som ligeledes var tagen af det velbekjendte Lystspil: Lige for Lige.

"Forkynd, Profos, det for den hele Stad!"

I sin Iver havde Myndert læst Orakelsvaret høit; derpaa satte han sig ned igjen og fremtvang en Latter, som om det Hele kun var et barnagtigt, intetsigende Gjøglespil.

„Forkyndelse; nei ingen Forkyndelser! Forestaaer der os Fjendtligheder eller nogen almindelig Fare, saa at en Mand skulde gaae og udraabe sine Tidender paa Gader og Stræder! Lige for Lige, i Sandhed! Hør engang Mr. Tiller, denne Din søgrønne Qvind er ingen Mand for god og forandrer hun ikke Adfærd, kan ingen skikkelig Mand være hendes Selskab bekjendt. Jeg troer ingenlunde paa den sorte Kunst, ihvorvel Stræ-det i Aar har aabnet sig paa en høist usædvanlig Maade, og derfor sætter jeg slet ingen Tro til hendes Ord; men jeg opfordrer hende til at sige Noget om mig eller Mine, i Byen eller paa Landet, i Holland, eller America, som kan svække min Credit! Imidlertid har

jeg dog ingen Lyst til at modsige tomme Rygter og derfor vil jeg til Slutning sige, at De gjorde vel i, om De lukkede Munden paa hende."

„Stands en Orcan eller en Tornado! Sandhed vil stedse staae i hendes Bog og den, som læser deri, maa ikke vente at faae Andet at see. Capitain Ludlow, De er nu atter Deres egen Herre, da Strædet ikke længere er imellem Dem og Deres Krydser. Bag hiin Hoi ligger deres savnede Baad med dens Mandskab. Det Sidste venter Dem. Og nu, Gentlemen, ville vi overlade Resten til den segrønne Dames Beskyttelse, vor egen Klogt og Vindene! Deres Tjener!"

Saasnart hans Ledsagere vare i Land, lod Ridderen af det ostindiske Schawl sætte af og i mindre end fem Minutter saae man Baaden svæve i sine Takler under Brigantinens Hækbjelker.

Syttende Capitel.

„Ret som Arion paa Delphinens Ryg
Jeg saae ham pleie Bølgerne, saa længe
Jeg kunde sine — — —"

Tempest.

Den samme Morgen, som de ovenfor fortalte Begivenheder tildroge sig, stod der en nysgjerrig, skjendt ikke klartseende Jagttager af Alt det, der forefaldt i og omkring Bugten. Denne Person var ingen Anden end Slaven Bonnie, som var sin Herres Factotum og Opsynsmand over Landstedet Lust in Rust naar Raadmanden maatte opholde sig i Byen, hvilket da i det mindste var i de fire femte Dele af Aaret. Ansvarlighed og Tillid havde havt samme Indflydelse paa denne Neger, som paa mere dannede Mennesker. Han var bleven brugt ved Leiligheder, der udkrævede Forsigtighed, og ved lang Øvelse havde han tilvant sig en Opmærksomhed og Jagttagelsesevne, som ikke ere almindelige hos Mennesker i hans ulykkelige Stilling. Der er ingen moralsk Sætning sandere end den, at Mennesker, der engang ere blevne vante til dette Slags Beherskelse, ligesaa let underkaste deres Sjæl som deres Legeme Andres Herredømme. Derfor see vi hele Nationer holde fast ved saa mange, vrange Grundsætnin-

ger, alene fordi det har ligget i de Styrendes Interesse at bibringe deres Tilhængere slige falske Forestillinger. Men tillykke for Menneskeslægtens Forædling og Sandhedens Udbredelse behøves der blot at give Mennesket Leilighed til at øve sine naturlige Evner for at gjøre ham til et tænkende og i visse Maader uafhængigt Væsen. Dette havde netop, skjøndt kun i en indskrænket Grad, været Tilfældet med den omtalte Slave.

Det er unødvendigt at sige, hvorvidt Bonnie var indviet i det, hans Herre havde at gjøre med Folkene fra Skonnertbriggen. Der foregik kun faa Ting paa Landstedet, hvorom han var uvidende, og da Nysgjerrigheden, naar den først engang er vakt, bestandigt tiltager, saa vilde kun faa Ting have kunnet tildrage sig hvorsomhelst i hans Nærhed, uden at han, naar det skulde gaae efter hans Hoved, maatte kjende noget nærmere til deres Natur og Væsen. Han havde, medens han tilsyneladende var beskjæftiget med sin Hakke i Raadmandens Have, bemærket, at Erasmus havde sat Kleverbladet over Strædet; hvorledes de vare gaaede langs Strandbredden hen i Skyggen af Egetræet og havde seet dem gaae ombord i Skonnertbriggen, som vi have fortalt. At dette overordentlige Besøg paa et Skib, der i Almindelighed var skjult i et gaadefuldt Mørke, havde opvakt mange usædvanlige Betragtninger hos Negeren,

var klart af den Maade, hvorpaa han saa ofte stands-
sede med sit Arbeide og støttede sig paa Skaftet af Hak-
ken, som om han grundede. Han havde aldrig seet sin
Herre tilsidesætte sin sædvanlige Forsigtighed saa meget
engang, at han skulde forlade sit Huus, naar Smugle-
ren leilighedsviis gjorde et Besøg, og nu saae han ham
løbe saa at sige lige ind i Løvens Gab, ledsaget af selve
Chefen for en kongelig Krydser. Intet Under da, at
Negerens Aarvaagenhed blev endnu mere virksom, saa
at han ikke lod den ringeste Omstændiged undgaae sine
forbausede Øine. Medens det i forrige Capitel fortalte
Besøg varede, lod han ingen Minut gaae hen uden at
kaste et Blik enten paa Skonnertbriggen eller den tilgræns-
sende Strandbred.

Det er neppe nødvendigt at sige, hvor spændt Sla-
vens Opmærksomhed blev, da han saae sin Herre kom-
me i Land med sine Ledsagere. De gik strax hen til
Egetræet og havde der en lang og som det syntes al-
vorlig Samtale med hinanden. Saalænge denne Raad-
slagning varede støttede Negeren sin Hakke mod Jor-
den og havde Øiet ufravigeligt fæstet i den Retning.
Han vovede neppe at aande før hele Selskabet havde
forladt Stedet og var forsvundet i Buskene, som be-
dækkede Forbjerget, for at gaae hen til dets yderste el-
ler nordlige Kant, istedetfor at gaae tilbage langs
Strauden af Bugten hen mod Strædet. Nu trak Bon-

nie Veiret dybt og begyndte at see sig omkring efter andre Gjenstande, som stode i Forbindelse med det, han han havde iagttaget.

Skonnertbriggen havde heiset sin Baad op og laa nu, som da den første Gang viste sig, som en ubevægelig, smuk og særdeles yndig Bygning, uden det ringeste Tegn paa, at den skulde afsted, ja uden nogetsomhelst Bevis for, at den havde menneskelige Væsener ombord, naar man undtager den beundringsværdige Orden og Symmetri. Den kongelige Krydser frembød, skjøndt den var sværere af Skabelon og Bygning, det samme Billede paa Roligheb. Afstanden mellem de to Skibe kunde omtrent udgjøre en Semil og Bonnie var altfor vel bekjendt med Landets Udseende og Skibenes Beliggenhed til, at han ikke skulde have indseet, at Grunden til deres Uvirksomhed, som skulde beskytte Dronningens Rettigheder, ikke var Andet, end deres fuldkomne Uvidenhed om, at de havde en Nabo saa tæt ved sig. Buskadset, som omringede Bugten og Ege- og Granbestanden, som strakte sig lige ud til den yderste Spise af den smalle Sandstrimmel, gjorde dette fuldkomment indlysende. Da Negeren derfor havde betragtet de to ubevægelige Skibe nogle Øieblikke, kastede han atter Øinene mod Jorden, rystede paa Hovedet og brast i en saa heftig Latter, at hans sorte Egtemage stak sit intetsigende, cirkelrunde Ansigt ud af et aabent Vindue

i Vadskerkjelderen paa Landstedet, for at spørge om Grunden til en Oprømthed, der forekom hendes trofaste Følelser at være lidt uselskabelig.

„Hei! Dig altid beholdʼ moerſomme Ting for Dig selv, Bonnie!“ raabte Qvinden. „Mig meget glad ved at see gammel Arm lide Hakke, og mig forundres, at der er Tid til at lee ved Have fuld af Ukrud!“

„Snak!“ raabte Negeren og udstrakte sin Arm som en Sagfører for Retten, „hvad ved sort Qvinde om Politik, naar hun har Tid til at snakkʼ, bedre hun kogʼ Middagsmad. Mig sigʼ en Ting, Phillis, og det er den: hvorfor Capitain Ludlow ikkʼ vil lettʼ Anker og kommʼ og tagʼ den Skjelm i Bugten? Kan du sigʼ det eller ikkʼ?“

„Du kan ikkʼ, saa lad en Mand, som det selv kan sigʼ, lee saa meget han vil. Lidt Plaseer ikkʼ vil skadʼ Dronning Annʼ eller slaae Gobbernør ihjel!“

„Altid arbeidʼ og aldrig sovʼ gjør gammel Been ondt, Bonnie,“ svarede Egtemagen. „Klokkʼ ti—Klokkʼ tolv—Klokkʼ tre, og ikkʼ i Seng: mig see Solen for sortʼ Nar lægg' Hoved paa Pude! Og nu Hakkʼ gaae ligʼ saa rask, som han sov ti Timer. Masser Mynert havʼ Hjertʼ, og han ikkʼ ønsk at gjørʼ Folk død med Arbeidʼ, ellers gammel Phyllis død, halvtreds Aar, næstʼ Vinter.“

„Mig troe en Kones Tungʼ aldrig blivʼ træt af

Snak. Hvorfor sig' den hel' Verden, naar Bonnie gaaer i Seng? Han sov' for sig selv og ikk' for sin Nabo! Naa! En Mand kan ikk' tænk' paa Alting paa eengang. Her er Baand langt nok til at hæng' sig i, tag det, og husk Phyllis, Dig er Kon' til Mand, som har Sorg paa Skulder."

Bonnie slog nu atter en Latter op, hvori hans Egtefælle, der havde forladt Badskerkjelderen for at modtage sin Foræring, hvis Farver lignede en broget Slangeham, ikke undlod at deeltage med et Udbrud af reent dyrisk Velbehag. Foræringen gjorde imidlertid den Virkning, at Negeren nu kunde anstille sine Jagttagelser uden fremdeles at blive afbrudt af hende, der kun var altfor tilbøielig til at forstyrre hans Eensomhed.

Bonnie saae nu en Baad roe fra Landet mellem Buskene, som omkrandsede Stranden, og han kunde nu skjelne sin Herre, Ludlow og Patronen siddende paa Agterpligten. Han vidste, at Coqvettens Baad forrige Nat var bleven opsnappet og Besætningen tagen tilfange. Derfor opvakte Synet af den ingen Forundring hos ham. Men den Tid, der medgik med at Matroserne roede ud til Corvetten, var ligesaa mange interessante Minuter. Negeren slap sin Hakke og stillede sig paa den Side af Bjerget, hvorfra han kunde overse hele Bugten. Saalænge Hemmeligheberne paa Lust in Rust ikke gik ud paa Andet, end de sædvanlige Om-

stændigheder ved Smugleri, kunde han meget vel fatte dem, men nu, da der aabenbart var opstaaet et saa unaturligt Forbund, som det mellem hans Herre og Kronens Krydser, følte han, at det var nødvendigt, at anvende fordobblet Opmærksomhed og større Eftertanke.

En langt mere oplyst Forstand, end Slavens, vilde være bleven sat i Bevægelse ved den Forventning og de Gjenstande, som nu viste sig, især naar den var bleven tilstrækkeligt forberedet paa Begivenhederne ved Kjendskab til de to Fartøier. Skjøndt Vinden endnu stedse var østlig, havde dog Skyen over Mundingen af Raritan begyndt at lette sig. De store Flader af hvid Taage, som hele Morgenen igjennem havde hvilet over Fastlandet, forenedes nu hurtigt og dannede allerede en sort og tæt Masse, som svævede over det Indre af Bugten og truede med at styrte hen over dens vide Vandflade. Luften var bleven klarere og mere foranderlig og medens Sqvulpet af Dynningen nu klang tydeligere, var dens Rullen mod Strandbredden bleven meer uregelmæssig, end den havde været tidligere paa Dagen. Saaledes vare begge Elementer beskafne da Baaden lagde paa Siden af Skibet. Et Øieblik derpaa svævede den høit i Luften ved sine Takler og forsvandt omhyllet af den sorte Masse.

Det overgik langt Bonnies Forstand nu at opda-

ge videre Tegn paa Forberedelse ombord i nogen af de to Skibe, der udelukkende tiltrak sig hans Opmærksomhed. De forekom ham begge at ligge aldeles ubevægelige og begge uden Besætning. Vel var der nogle faa Punkter i Coqvettens Takellage, der kunde være Matroser, men Usstanden forhindrede ham i at komme til nogen sikker Kundskab derom, og om det endog var Matroser, der arbeidede tilveirs, saa havde deres Nærværelse der ingen for hans uindviede Øine synlige Følger. Efter et Par Minuters Forløb saaes heller ikke disse adspredte Puncter længere, skjønbt det forekom den opmærksomme Neger, at Toppene af Undermasterne og Takellagen nedenfor Mærsene vare blevne tykkere, som om de omgaves af en tættere Tougmasse end sædvanligt. Medens han endnu svævede i denne Uvished foer et Lyn fra Skyen over Rariton og Drønet af en fjern Torden rullede over Havfladen. Dette syntes at være et Signal for Krydseren, thi da Bonnie atter vendte sine Øine, som han havde fæstet mod Himlen, mod Skibet, saae han, at det havde gjort sine tre Mærsseil los og sat dem til, tilsyneladende med ligesaa liden Anstrengelse som en Ørn, der udspiler sine Vinger. Skibet begyndte nu at blive uroligt, da Vinden kom stødeviis, og rullede noget, ligesom om det vilde rive sig løst fra sit Anker, men i det samme Øieblik som Vinden sprang om og det begyndte at kule fra

Skyen i Vest, skjød det afsted fra sit hidtil havte Leie og efterat det en kort Tid havde tumlet sig som en Hest, der har stødt sig løs, dreiede det langsomt til Vinden og laae nu gandske froligt formedelst Seilenes Paavirkning. Efter et Par Minuters tilsyneladende Uvirksomhed bleve de brede Mærsseil brasede overet; det ene hvide Seil udspendtes efter det andet og tilsidst saae Bonnie Coqvetten, Kronens hurtigste Krydser i disse Farvande, staae ud fra Landet under en Pres af Seil.

I hele denne Tid havde Skonnertbriggen i Bugten ligget rolig for sit Anker. Da Vinden sprang om, dreiedes det lette Skrog for sine Fortøiningstouge og den søgrønne Dame frembød nu sin mørke Kind for Kulingen. Men kun hun alene syntes at vaage over sine Tjeneres Skjebne, thi intet andet Øie saaes at iagttage den Fare, der nu begyndte saa alvorligt at true dem saavel fra Himlen, som fra en mere afgjort og tydelig Fjende.

Da Vinden kulede frisk, skjendt ustadigt, skar Coqvetten gjennem Vandet med en Fart, der ikke gjorde dens Rygte som Hurtigseiler til Skamme. I Begyndelsen syntes den kongelige Krydser at ville lægge om Forbjerget og staae ud tilsøes, da den stevnede lige mod Nord, men aldrig saasnart havde den klaret Krumningen af den lille Bugt fra sig, der af sin Skikkelse

har faaet Navn af Hesteskoen, før den skjød lige ret op i Vinden, faldt af saa yndigt og let som noget Skib, der vender, og holdt lige ind mod Luft in Rust. Herved blev dens Forehavende mod den berygtede Smugler sat udenfor al Tvivl.

Desuagtet viste der sig intet Tegn til Bevægelse paa Havfruen. Billedets tankefulde Øie syntes at iagttage sin Modstanders Bevægelse med et fornuftigt Væsens fulde Bevidsthed og af og til dreiede Skonnertbriggen sig let for den omspringende Vind, som om en fri Villie styrede den lille Bygnings Bevægelser. Disse forandrede Stillinger lignede en Hunds hurtige og lette Bevægelser, naar den letter sit Hoved op fra Leiet for at lytte efter en fjern Lyd, eller for at snuse efter en forbifarende Lugt.

Til samme Tid nærmede Skibet sig saa hurtigt, at Negeren rystede paa Hovedet med et langt stærkere Udtryk, end der sædvanligt laae i hans betydningsfulde Blik. Alt begunstigede dets Seilads, og da det var bekjendt at Bugten havde tilstrækkelig Dybde for det, saa længe Canalen var aaben, begyndte den trofaste Bonnie at ahne, at der forestod hans Herres Formue et alvorligt Sted. Den eneste Udsigt, han endnu havde til, at Smugleren skulde kunne undkomme, var at Veiret kunde forandre sig.

Endskjøndt den truende Sky havde forladt Mun-

dingen af Nariton og med frygtelig Hurtighed rullede mod Østen, var den dog endnu ikke brudt løs. Luften havde det unaturlige, qvalme Udseende, der pleier at være Forløberen for en Storm, men med Undtagelse af nogle faa, tunge Draaber, der faldt, som det lod fra en klar Himmel, var det endnu hvad man kalder en tør Byge. Vandet i Bugten var afvexlende sort, fuldt af Bobler og grønt, og undertiden syntes det, som om vældige Luftstrømme nedlode sig paa dets Overflade, for i deres Kaadhed at prøve deres Magt over Søsterelementet. Trods disse mørke Forvarsler holdt Coqvetten sin Cours uden at tage saa meget som en Tomme ind af alt sit Seildug. De, som styrede den, vare ikke Mænd fra det dovne Levanten, eller fra Middelhavets rolige Vande, der rive Haarene af sig og paakalde alle Helgene, at de skulle staae dem bi i deres fortvivlede Stilling, men det var Søfolk, der vare opdragne paa det brølende Hav og vare vante til først og fremmest at stole paa deres egen Manddom, naar denne understøttedes af en lang og alvorligt prøvet Erfarings Aarvaagenhed og Klogskab. Hundrede Øine ombord i Krydseren iagttoge den rullende Sky, eller betragtede det Spil af Lys og Skygge, der forandrede Vandets Farve, men det var kun med urokket, fuldkommen Tiltro til den unge Officiers Dygtighed, der ledede Skibets Bevægelser.

Ludlow selv gik op og ned ad Dækket med sin sædvanlige Fatning, saavidt udvortes Kjendetegn kunde røbe Noget, skjøndt hans Sjæl i Virkeligheden bevægedes af Følelser, der vare fremmede for hans Stands Pligter. Ogsaa han havde af og til kastet et Blik paa den sig nærmende Byge, men hans Øie fæstede sig langt oftere paa den ubevægelige Skonnertbrig, der nu tydeligt kunde sees fra Coqvettens Dæk ridende for sit Anker. Det Raab: „en Fremmed i Bugten!" som faa Øieblikke iforveien lød ned fra et af Mærsene, opvakte ingen Forundring hos Chefen, medens derimod det forbausede, men lydige Mandskab for første Gang fik Øie paa Gjenstanden for deres forunderlige Manoeuvrer. Endog Næstcommanderende havde ikke vovet at gjøre nogetsomhelst Spørgsmaal; men nu, da Gjenstanden for deres Søgen laa saa tydeligt for Øie, tog han Mod til sig og vovede i Tillid til sin Rang at gjøre en Bemærkning.

„En smuk Skude!" sagde den alvorlige Lieutenant i det han gav efter for en Beundring, der var saa naturlig for hans Stand. „Hun kunde ret passe sig til en Lystjagt for Dronningen! Enten er det En, der spiller Toldvæsenet paa Næsen, eller maaskee er det en Buccanier fra Øerne. Den Karl toner intet Flag!"

„Lad ham vide, Sir, at han har at gjøre med et Skib, der farer under kongelig Bestalling," svarede Lud-

low mere af Vane, end fordi han rigtig vidste, hvad han sagde. „Vi maa lære disse Vagabonder at respectere en Vimpel."

Dønet af Kanonen vakte den Aandsfraværende og bragte ham til at gjenkalde sig Ordren.

„Var Kanonen skarpt ladt?" spurgte han i en Tone, der klang som Bebreidelse.

„Ja vel Sir, men rettet langt forbi; kun et tydeligt Vink. Vi spille ikke Pantomime her ombord i Coqvetten, Capitain Ludlow."

„Jeg ønsker ikke at dette Fartøi bliver tilføiet nogen Skade, selv om det var en Buccanier. Pas paa, at ingen Kugle rammer det, før nærmere Ordre."

„Vel, Sir; det kunde være gandske næt at fange den Skjønne levende, saa smuk en Seiler bør ikke hugges op som en gammel Pram. Aha! der gaaer hans Flagdug endeligt tilveirs! Det er et hvidt Feldt; kanskee Knegten til Slutningen er en Franskmand."

Lieutenanten tog en Kikkert og holdt den med sædvanlig Rolighed et Øieblik for Øiet. Derpaa sænkede han den og syntes at gjenkalde sig de forskjellige Flag i sin Erindring, han havde seet i sin mangeaarige Tjenestetid.

„Den Spøgefugl maa være kommet fra et eller andet **terra incognita**;" sagde han. „Han har et Qvindemenneske i sit Feldt med et hæsligt Ansigt ovenikjø-

bet, dersom Kikkerten ikke bedrager mig; og, saasandt jeg lever, har den Kjeltring ikke en Copi deraf som Gallionsfigur! Vil De ikke betragte de to Damer, Sir?"

Ludlow tog Kikkerten og ikke uden Nysgjerrighed rettede han den mod det Flag, som den dristige Smugler vovede at heise i en Krydsers Nærværelse. Begge Skibene vare dengang hinanden saa nære, at han tydeligt kunde skjelne den sogrønne Dames sortebrune Ansigtstræk og ondskabsfulde Smiil, der vare indvirkede i Flaget med den samme Kunst, hvormed han saa ofte havde seet dem afbildede paa andre Steder i Skonnertbriggen. Forbauset over Smuglerens Dumdristighed gav han Kikkerten tilbage og vedblev i Taushed at gaae op og ned ad Dækket. Tæt ved de to Talende stod en Officier, hvis Ansigt og Figur begyndte at vise Tegn paa Tidens Magt, og som, paa Grund af det Sted, han stod paa, nødvendigt havde maattet høre, hvad der foregik. Skjøndt denne Person, der var Master* ombord i Corvetten, sjeldent havde sine Øine fra den truende Sky, undtagen for at kaste et Blik paa Seilene, fandt han dog et Øieblik Tid til at betragte den Fremmede.

„Halv Brig-Takkellage med Forre Bramstang skudt

* Saaledes kaldes i engelske Krigsskibe den Officier, til hvem Skibets Navigation er overdragen.

agter fra, dobbelte Pyntenetsstræbere og fast Gaffel," bemærkede den methodiske og techniske Sømand med samme Nøiagtighed, hvormed en Anden vilde have opregnet de Særegenheder i Bygning og Ansigtstræk hos et Individ, hvis Personlighed han skulde skildre. „Den Gavtyv behøver ikke at vise sin malmfarvede Dulle for at blive kjendt! Endnu forrige Aar jog jeg ham i sex og tredive Timer i Mundingen af St. Georgs Canalen og Knegten løb omkring os ligesom et Marsviin, der leger foran Krigen paa et Skib. Snart havde vi ham til Luvart, snart skjød han tværs forom os og snart derpaa var han i vort Kjølvand, ligesom en Stormfugl, der snapper efter Brødkrummer. Nu synes han at ligge indelukket der i Bugten, og dog tør jeg vedde en Maaneds Gage paa, at han smutter fra os. Capitain Ludlow, den Skonnertbrig der til Læ af os er den velbekjendte Søskummer!"

„Søskummeren!" gjentoge tyve Stemmer paa en Maade, der viste hvilken Interesse denne uventede Efterretning opvakte.

„Jeg vil beedige Rigtigheden heraf for hvilkensomhelst Admiralitetsrets Dommer i England, ja i Frankrig med, dersom det skulde være nødvendigt at aflægge Vidnesbyrd for en udenlandsk Ret. Men her behøves ingen Eed, da jeg her har en egenhændig Beretning, som jeg nedskrev medens vi joge ham ved høi-

lys Dag." Med disse Ord trak Masteren en Tobaks-daase op af Lommen og da han havde udtaget en Rulle Skraatobak, kom han til en Bunke Optegnelser, der kappedes med hiin Urt i broget Farve. „Nu, Gentlemen," vedblev han, „skulle De høre Beskrivelsen over hendes Bygning, saa accurat som om Mester-Tømmermanden kunde have optaget den efter sin Vinkel. „Husk at bringe en Maarskinds Muffe hjem fra America til Mrs. Trysail — kan kjøbe den i London og bande paa — nei det er ikke det Stykke Papiir" — jeg lod sidst Deres Dreng, Mr. Luff, stuve min Portion Tobak, og nu har den Hvalp bragt alle mine Papirer i Uorden. Paa den Maade blive ogsaa Ministeriets Regnskaber uklare, naar Parlamentet vil overhale dem. Men ungt Blod maa gaae sin Gang, siger jeg. Medens jeg endnu var Ungmand indespærrede jeg en Abekat i Kirken en Løverdag Aften og han rumsterede saaledes mellem Psalmebøgerne, at hele Menigheden over i ser Uger laa i Haar og Skjæg indbyrdes, og en Tvist mellem to gamle Frøkener er ikke bleven bilagt den Dag i Dag; aha — her have vi det. „Søskummeren. Brigtakellage for, Skonnertseil agter; Gaffeltopseil, høie Spiir med let Topstads, takler saa propert som nogen Dame; fører en Driver i laber Kuling; Storbommen som en Fregats Mærseraa og store Stængestagseil saa svært som en Klyver. Ligger lavt paa Vandet, med et Fruentimmer til

Gallionsfigur; fører Seil snarere som en Djævel, end som et menneskeligt Væsen, og kan klemme sig op i Vinden paa fem Streger;" det er saa tydelige Mærker, at en af Dronning Annas Hofdamer vilde kunne gjenkjende den Kjeltring, og der kunne I see dem allesammen saa tydeligt, som et Menneskes Øine kunne see dem paa et Skib!"

„Søskummeren!" gjentoge de yngre Officierer, der havde flokket sig om den gamle Sømand for at høre hans charakteristiske Beskrivelse over den saa meget omtalte Smugler.

„Skummer eller Flyver, nu have vi ham, ret til Læ af os, omgivet paa tre Sider af den sandede Kyst og med Vinden Stik i Stevn!" raabte Næstcommanderende, „Nu skal De komme til, Master Trysail, at berigtige Deres Notitser ved formeligt at tage Maal af ham."

Masteren rystede imidlertid paa Hovedet, som om han nærede en beskeden Tvivl herom og kastede atter sit Øie paa den sig nærmende Sky.

Coqvetten var nu avanceret saa langt, at den var lige ud for Mundingen af Bugten og kun nogle faa Kabellængder fra Gjenstanden for dens Forfølgelse. Ifølge Ludlows Befaling bleve nu alle de mindre Seil bjergede og Skibet gik blot for sine tre Mærseil og Klyveren. Men der var endnu et Spørgsmaal at af-

gjøre, Canalen betræffende, da Skibe af Coqvettens Dybgaaende sjeldent saaes i den Deel af Bugten og Veirets truende Beskaffenhed gjorde Forsigtighed dobbelt nødvendig. Lodsen gyste ved et Ansvar, som egentligt ikke kunde paahvile ham som saadan, da den almindelige Seilads intet havde at gjøre paa dette afsides Farvand, og ihvor meget Ludlow end fremskyndedes ved saa mange mægtige Bevæggrunde, tog han dog i Betænkning at prøve et Vovestykke, der laa saa langt udenfor Grændserne af hans Tjenestepligt. Der var noget saa Mærkværdigt i Smuglerens tilsyneladende Sikkerhed, der med Grund lod formode, at han vidste sig dækket ved en ham bekjendt Hindring og man besluttede derfor at lodde før man udsatte Skibet for nogen Fare. Det Tilbud at tage Smugleren med Baade, blev, skjøndt det i sig selv var det Tilraadeligste og maaskee den klogeste Forholdsregel, forkastet af Chefen under Paaskud af, at Udfaldet var saa uvist, men i Grunden, fordi den Interesse, han følte for en Person, som han troede var ombord i Skonnertbriggen, aldeles tilintetgjorde hver Tanke hos ham om at gjøre Skibet til Skueplads for en voldsom Kamp. Der blev derfor sat et Fartøi ud og Store-Mærsseil braset bak, hvorpaa Ludlow tilligemed Lodsen og Masteren begyndte at undersøge, hvorledes man bedst kunde nærme sig Smugleren. Et Lyn, ledsaget af et af hine

Tordenskrald, som pleie at være langt rædsommere paa dette Continent, end paa den anden Hemisphære, varede den unge Sømand om, at han maatte ile, dersom han vilde komme ombord i sit Skib inden Skyen, der endnu blot truede dem, naaede det Sted, hvor det laa. Baaden roede muntert indad Bugten, medens Lodsen og Masteren loddede paa hver sin Side saa hurtigt, som de kunde hive og atter hale Loddet op.

„Det gaaer an," sagde Ludlow, da de havde overtydet sig om, at de kunde løbe ind. „Jeg vil lægge Skibet saa nært ved Skonnertbriggen som muligt, for jeg troer ikke dens Rolighed. Vi ville roe nærmere."

„En uforskammet Her, hvis frække Dine og raske Figur kunde forføre en ærlig Sømand til Smugleri eller endog til Sørøveri!" hviskede Trysail, som om han frygtede for at oplade sin Stemme i Nærheden af en Skabning, der næsten syntes at være begavet med Liv. „Ja der er Dullen! Jeg kjender hende paa Bogen og det grønne Livstykke! Men hvor er hendes Mandskab? Skuden ligger saa roligt, som den kongelige Begravelse paa Kroningsdagen, da den sidst afdøde Konge og hans Formænd beholde Stedet for sig selv. Her var en ypperlig Leilighed til at kaste en Baads Besætning op paa Dækket og stryge det uforskammede Flag, der vaier saa kjekt med den letfærdige Dames Billede i Luften, dersom —"

„Dersom hvilket?" spurgte Ludlow, truffen af det høist Rimelige i dette Forslag.

„Nu, dersom man kunde forlade sig paa saadan en Troldhexes Natur, Sir! thi, for at sige Sandheden, saa vil jeg hellere nappes med en ordentligt bygget Franskmand, der ærligt og ligefremt viser sine Tænder og fører saadan Fadderfladder ombord, at man kan tælle hans Mandskab i Mørke. — Trolden snakker!"

Ludlow svarede ikke; thi et frygteligt Tordenbrag fulgte paa det glimrende Skin af en Lynstraale, der saa pludseligt belyste de mørke Ansigtstræk, at Trysail ikke kunde tilbageholde det uvilkaarlige Udraab. Dette Vink fra Skyen kunde man ikke lade upaaagtet. Vinden, der saa længe havde sprunget om, begyndte nu at pibe i den tause Skonnertbrigs Takellage og de to Elementer afgave ved deres truende, afvexlende Farve uomstødelige Beviser for, at Orcanen var nær forhaanden. Den unge Sømand vendte nu Øinene paa sit Skib med en alt Andet tilsidesættende Opmærksomhed. Rærne vare paa Rand, de bugnende Seil flaggrede langt i Læ og tyve eller tredive menneskelige Skikkelser hængende i Takelagen viste, at de raphændede Skamfilingsgaster vare ifærd med at bjerge og klosreve Seilene.

„Afsted, Gutter, have I Eders Liv kjært!" raabte Ludlow med Heftighed.

Et eneste Aaretag hørtes og Jollen var alt tyve

Fod fra det gaadefulde Billede. Derpaa fulgte en fortvivlet Anstrengelse for at naae Krydseren inden Orcanen overfaldt den. Den dumpe Brummen af Vinden, som foer igjennem Skibets Takellage, hørtes nogen Tid førend de kom paa Siden af det og Kampen mellem dette og Elementerne var enkelte Øieblikke saa øiensynlig, at den unge Chef frygtede, at han skulde komme for sildigt.

Ludlow satte i samme Øieblik sin Fod paa Dækket af Coqvetten, som Bygen med al sin Kraft faldt i Seilene. Han tænkte nu paa intet Andet, end Øieblikkets Fare, thi som en ægte Sømand tog hans Skib hele hans Sjæl i Besiddelse.

„Lad Alt løbe!" raabte den flinke Officier med en Stemme, der tordnede gjennem Stormens Bragen. „Ind med hver Klud, Manne! Op med Jer, Skamfilingsgaster; herud og beslaaer overalt!"

Disse Befalinger bleve givne hurtigt ovenpaa hinanden uden Raaber; thi naar det gjaldt, kunde den unge Mand tale ligesaa høit som Stormen. Paa dem fulgte hine, en Sømand saa velbekjendte Minuter fulde af Virksomhed og Frygt. Hver Mand passede sit Arbeide, medens Elementerne rasede omkring med en Ubændighed, som om den Haand, der ellers holder dem i Tømme, havde sluppet denne. Bugten var som et Klæde af Skum, medens Drønet af Orcanen lignede

den dumpe Rumlen af tusinde Vogne. Skibet gav efter for Trykket, saa at Vandet stod ind ad de Læ Spygatter og de ranke Master heldede saaledes mod Overfladen af Bugten, at det saa ud som om Raanokkerne skulde dyppes i Vandet. Men det var kun et Øieblik's Eftergivenhed mod Anfaldet. Det velconstruerede Skib fik snart sin Ligevægt igjen og skjød gjennem sit Element, som om dets Frelse kun var i dets Bevægelse. Ludlow saae ud i Læ. Mundingen af Bugten havde en gunstig Beliggenhed og han fik et Glimt at see af Skonnertbriggens Spiir, medens den slingrede voldsomt i Bygen. Han spurgte om Ankerne vare klare og derpaa hørte man ham atter commandere fra sin Plads paa Lu-Kobrygge:

„Heelt op med Roret!"

Da Krydseren var gandske blottet for Seil, saa vare dens første Anstrengelser at lystre Roret tunge og langsomme. Men da den først begyndte at falde af, var den drivende Sky neppe hurtigere i sin Bevægelse end den. I samme Øieblik aabnede Skyen sine Sluser og nedsendte en skyllende Regn i den oprørte Natur, hvorved Forvirringen forøgedes. Man kunde nu ikke see andet end de nedstyrtende Vandstraaler og den hvide Skumflade, som Skibet gjennemskar i sin Fart.

„Her er Landet Sir!" brølte Trysail fra en Kranbjelke, hvorpaa han stod liig en ærværdig Søgud, dri-

vende af sit naturlige Element. „Vi fare forbi det som en Veddeløber!"

„Klar ved Kranankerne!" raabte Capitainen igjen.

„Klar skal være, Sir."

Ludlow befalede Roergængerne at bringe Skibet til Vinden og da dets Fart var blevet tilstrækkeligt standset, lod man paa et andet Signal to vægtige Ankre falde. Den uhyre Bygning lod sig ikke tvinge uden ved en gjentagen, møisom Kamp. Da Boven følte sig standset, svingede Skibet Stevnen mod Vinden og Bølgerne reve nu de vældige Touge Favn for Favn ud af Klyserne med en saadan Voldsomhed, at Skroget rystedes i dets Middelpunkt. Men Næstcommanderende og Trysail vare ikke Begyndere i Tjenesten og i mindre end en Minut havde de bragt Skibet til at ligge støt for sine Ankre. Da denne vigtige Forretning var tilendebragt stode Officierer og Matroser og betragtede hinanden som Mænd der ere blevne færdige med et voveligt og farefuldt Forsøg. Man kunde nu atter see og Gjenstandene i Land bleve atter synlige gjennem den endnu stedse faldende Regn. Det var en Forandring som fra Nat til Dag. Mænd, der havde tilbragt hele deres Liv tilsøes, droge et langt, oplivende Aandedræt, vel vidende, at Faren nu var lykkeligt overstaaen. Da deres egen Stilling nu ikke længere udelukkende udkrævede deres Opmærksomhed, erindrede de sig Gjenstanden for deres Søgen.

Alles Øine vendte sig nu for at opdage Smugleren, der imidlertid ved et eller andet uforklarligt Middel var forsvunden.

„Søskummeren!" og „Hvad er der blevet af Skonnertbriggen!" vare Udraab, som Mandstugten i den kongelige Krydser ikke kunde undertrykke. De gjentoges af hundrede Munde, medens dobbelt saa mange Øine søgte at finde den skjønne Bygning. Alle speidede forgjeves. Det Sted, hvor Havfruen nyligen havde ligget, var tomt, og intet Spor af dens Vrag saaes paa Strandbredden af Bugten. Medens man havde arbeidet med Seilene og lavede sig til at løbe ind i Bugten havde Ingen havt Tid til at holde Udkik med den Fremmede og fra det Øieblik Ankeret var kommet i Bund kunde man ikke see en Skibslængde fra sig til nogen af Siderne. Endnu stedse trak en tæt faldende Regn ud ad Søen til, men Ludlows nysgjerrige, urolige Øine anstrengte sig forgjeves for at opdage, hvad den skjulte. Engang, meer end en Time efter at Bygen havde naaet hans Skib og da Oceanet var klart og roligt ude tilsøes, forekom det ham som om han kunde skjelne de fine Omrids af Spirene af et Skib, uden Seil til, rage frem over Horizonten. Men nok et Blik overbeviste ham ikke om Rigtigheden af hans Formodning.

Den Nat blev der fortalt mange forunderlige Hi-

ſtorier ombord i Hendes Britanniſke Majeſtæts Skib Coqvetten. Baadsmanden paaſtod, at medens han nede paa Dækket gav Signal til at klare Ankertougeue, havde han hørt en Suſen i Luften, der lød, ſom om hundrede Djævle efterabede ham, hvilket han i Fortrolighed fortalte Kanoneren, at han troede var hverken mere eller mindre end Commandoen af Baadsmandspiben ombord i Skonnertbriggen, der havde benyttet Leiligheden medens andre Skibe vare glade ved at komme tilankers, til at gaae Seil paa ſin egen Maneer. En Skamfilingsgaſt fra Forremærs, ved Navn Robert Yarn, ſom næſten havde ligeſaa gode Gaver til at fortælle Eventyr, ſom Prindſeſſe Scheherazade, fortalte ikke alene, men bekræftede endog ſit Udſigende med ſvære Eder, at medens han laae paa den Læ Nokke af Forremærſeraa og ſtrakte Armen ud efter Liget af Seilet, kom en Skikkelſe ſom et Fruentimmer med et mørkt Anſigt flyvende over hans Hoved og vidſkede ham i Anſigtet med ſit lange Haar, ſaa at han maatte lukke Øinene, hvorfor han nær havde faaet en Luſing af Bedſtemand i Mærſet. Den Matros, ſom havde ligget nærmeſt ved Yarn, gjorde rigtignok et ſvagt Forſøg paa at forklare dette Angreb, idet han vilde ſige, at Haaret ikke var Andet end Enden af en Seiſing, ſom Vinden pidſkede frem og tilbage, men hans Kammerat, der havde roet en Aare i Jollen, gjendrev ſnart den For-

klaring ved det længe hævdede Rygte forSandbruhed, vori han stod. Endog Tryfail vovede adskillige gaadefulde Gisninger i Arkeliet angaaende Skonnertbriggens Skjebne, men da han var kommen tilbage efterat han havde loddet den snævre Canal, hvorhen Capitainen havde sendt ham, var han mere tilbageholdende og tankefuld end sædvanligt. Virkeligt var det ogsaa tydeligt af alle Officierernes Forundring over Quarteermesterens Rapport, der havde hivet Loddet paa denne Expedition, at ikke en Eneste ombord, med Undtagelse af Raadmand Van Beverout, havde vidst, at der var meer end to Favne Vand i det snevre Løb.

Attende Capitel.

„Paa Eders Post, I Herrer, passer paa.
Henry IV.

Næste Dag havde Veiret antaget en bestandig Character. Vinden var østlig og, skjøndt svag, dog sta-

dig. Luften havde det tykke taagefulde Udseende, der er eiendommeligt for Høsten i dette Clima, men som dog ogsaa undertiden sees midt om Sommeren, naar der blæser en tør Vind fra Oceanet. Dynningen rullede regelmæssigt og eenstonende mod Kysten og Luftstrømmene dreve saa stadigt, at der ikke var Udsigt til nogen Forandring i Veiret. Det Tidspunkt, hvori Begivenhederne af vor Fortælling indfalde, var de første Eftermiddagstimer.

Coqvetten laa nu atter tilankers dækket af Forbjerget. Nogle faa Smaafartøier saaes at seile op ad Bugten, men ihvor almindeligt dette Syn end var i hine fjerne Tider, saa var det dog kun et svagt Forbillede paa den Virksomhed, som herskr der nuomstunder. Vinduerne i Lust in Rust stode atter aabne og Slavernes Bevægelser i og omkring Villaen tilkjendegave, at Herren var selv tilstede.

Raadmanden havde virkeligt til ovennævnte Tid, ledsaget af Oloff Van Staats og Chefen for Krydseren betraadt den lille grønne Plads foran **la cour des fées**. Det var aabenbart af de hyppige Blik, som den Sidste kastede hen mod Pavillonen, at han endnu stedse tænkte paa hende, der var borte, medens de to Andre bedre syntes at finde sig i Skjebnen, maaskee fordi en saadan ængstelig Bekymring mindre virkede paa dem. Den, der kjendte hver Enkelts Charakteer og vidste, hvad der

var forefaldet, kunde let af denne Ligegyldighed hos Patronen, der dannede en saa paafaldende Modsætning til den gaadefulde Livlighed i et Ansigt, der i Almindelighed udtrykte rolig Tilfredshed, have fattet Mistanke om, at den unge Frier ikke saa stadigt som tilforn tænkte paa gamle Etiennes Efterladenskaber, men derimod mere paa den hemmelige Fornøielse, han følte over de mærkelige Begivenheder, hvortil han havde været Vidne.

„Anstand og Forsigtighed!" udraabte Borgermanden, som Svar paa en Bemærkning af de unge Mænd; „Jeg siger atter og det for tyvende Gang, at vi ville faae Alida Barberie tilbage iblandt os ligesaa smuk, saa uskyldig, ja saa riig, som hun var! Maaskee jeg skulde lægge til: ligesaa egensindig. Den Taske, at plage sin gamle Oncle og to hæderlige Friere paa en saa ubetænksom Maade! Omstændighederne," bemærkede den listige Kjøbmand, da han saae at Værdien af den Haand, hvorover han havde Raadighed, var ligesom falden noget paa Markedet, „have sat Dem lige høit i min Agtelse, Gentlemen. Skulde min Søsterdatter tilsidst foretrække Capitain Ludlow som sin Ledsager paa Livets Bane, skal det dog ikke svække Venskabet mellem Sønnen af gamle Stephanus Van Staats og Myndert Van Beverout. Vore Bedstemødre vare Sødskendebørn, og der bør finde et venskabeligt Forhold Sted mellem Blodsforvante."

„Jeg kan ikke ønske at fortsætte mit Frieri," svarede Patronen, „esterat den unge Dame har givet et saa tydeligt Vink om, at det er hende ubehageligt —"

„Aa Vink hist og Vink her! Vil De kalde denne øieblikkelige Grille, dette Spil med Vind og Strøm, som Capitainen her vilde kalde det, et Vink? Pigebarnet har normandisk Blod i sine Aarer, og hun vil blot gjøre sine Tilbedere en Smule skinsyge. Dersom en Handel skulde gaae overstyr, fordi Kjøberen prutter lidt og Sælgeren lader som om han vilde oppebie et gunstigere Marked, saa kunde Hendes Majestæt ligesaa gjerne strax lukke sine Toldboder og see sig om efter andre Indtægtskilder. Lad Pigen kun for en Tid følge sit eget Hoved, og jeg tør sætte Gevinsten af et Aars Peltsværkshandel mod Dine Rentepenge paa, at vi skulle see hende angre sin Daarskab og være villig til at tage mod Fornuft. Min Søsterdatter er ingen Hex, der for bestandigt flakker Verden rundt paa et Kosteskaft!"

„Vi have et Sagn i vor Familie," sagde Oloff Van Staats, idet hans Øine tindrede af en gaadefuld Ild, medens han lod som om han beloe den Taabelighed, han fortalte, „om, at den store Spaamand fra Poughkeepsie har spaaet min Bedstemoder, at en Patron af Kinderhook skulde blive givt med en Hex. Skulde jeg derfor faae la belle at see i en saadan Stilling, som den, De omtaler, vilde det ikke videre forundre mig."

„Spaadommen gik i Opfyldelse da Din Fader givtede sig!" brummede Myndert, som, trods den tilsyneladende Ringeagt, hvormed han behandlede denne Gjenstand, dog ikke kunde sige sig fri for en hemmelig Ærbødighed for Landets Sandsigere, hvoraf Nogle vedbleve at staae i stor Anseelse endog i Slutningen af forrige Aarhundrede. „Hans Søn vilde ellers ikke være bleven saa snild en Gut! Men Capitain Ludlow staaer jo og seer ud over Havet, som om han ventede at see min Søsterdatter stige op af Vandet som en Havfrue."

Coqvettens Chef pegede paa den Gjenstand, der tiltrak sig hans Opmærksomhed, og som, idet den netop reiste sig i dette Øieblik, var intet mindre end skikket til at svække Nogen af hans Ledsageres Tro paa overnaturlige Kræfter.

Vi have sagt, at Vinden var tør og Luften taaget, eller snarere saa opfyldt af en fiin Dunst, at den saae ud som et svagt, i Røg indhyllet Lys. Naar Atmosphæren er saaledes beskaffen, kan Øiet, i Særdeleshed fra en Høide, aldeles ikke skjelne, hvad der begrænser den synlige Horizont tilsøes. Begge Elementer blandes saaledes imellem hverandre, at vore Sandser ikke kunne sige os, hvor Havet ender og Himmelhvælvingen begynder. Som en Følge af denne Utydelighed synes den Gjenstand, vi troe at see paa den anden Side af Grændselinien for Havfladen, at svæve i Luften. Det

er sjelsent, at Landboerens Øie formaaer at see ud over denne tilsyneladende Grændse for Havet, naar Atmosphæren har denne særegne Beskaffenhed, skjøndt Sømandens øvede Blik ofte opdager Skibe, der ere skjulte for enhver Anden, blot fordi de ikke søges paa deres rette Sted. Maaskee ogsaa det Skuffende i dette Phænomen forøges ved en ringe Grad af Straalebrydning.

„See der;" sagde Ludlow og pegede i en Retning, der vilde være falden sammen med Havfladen to eller tre Sømile ude tilsøes. „Bring først Skorstenen af hiin lave Bygning hist nede paa Sletten overet med den udgaaede Eeg paa Strandbredden og hæv derpaa Øiet langsomt, indtil det støder paa en Seiler."

„Det Skib seiler jo paa Himlen!" udbrød Myndert. „Din Bedstemoder var en fornuftig Kone, Patron; hun var et Sødskendebarn til min fromme Bedstemoder og man kan ikke vide, hvad to saadanne kloge, gamle Damer kunne have hørt og seet paa deres Tid, naar slige Syner ere os forbeholdne!"

„Jeg fæster ikke større Liid end nogen Anden til utrolige Ting," svarede Oloff Van Staats alvorligt; „og alligevel vilde jeg, dersom jeg blev krævet til Vidne, krympe mig ved at sige, at hiint Skib ikke svæver i Luften!"

„Det kunde De dog ikke gjøre med fuldkommen Sikkerhed," sagde Ludlow. „Det er ikke andet end en

Skonnertbrig tæt bi de Vind, skjøndt den ikke fører mange Seil. Mr. Van Beverout, Hendes Majestæts Krydser maa strax tilsøes."

Myndert hørte denne Erklæring med synligt Mishag. Han talte om Taalmodigheds store Værd og om det faste Lands Bequemmeligheder; men da han mærkede, at Dronningens Tjener ikke lod sig rokkes i sin Beslutning, yttrede han, skjøndt nødigen, at han havde i Sinde at gjentage Gaarsdagens Forsog med selv at følge med. Som en Følge heraf befandt hele Selskabet sig en halv Time derefter paa Bankerne ved Shrewsbury og isærd med at gaae over i Coquettens Fartøi.

„**Adieu, monsieur François,**" sagde Raadmanden og nikkede med Hovedet til den gamle Tjener, der stod paa Strandbredden med et trøstesløst Diekast. **Pas paa Meublerne i la cour des fées; vi kunne saae Brug for dem."**

„Mais, monsieur Beevre, mon devoir, et ma fois, suppose la mer var plus agreable, mon desir skal vær' at følg' Mam'selle Alide. Jamais personne de la famille Barberie elsk' den Sø, mais Monsieur, comment faire! Jæ skal døe sur la mer de douleur; og jæ skal dø d'ennuit naar jæ bliv' her, bien sur!"

„Saa kom da med trofaste François," sagde Ludlow. „De skal følge Deres unge Frøken, og maaskee vil De finde vort Sømandsliv taaleligere, end De havde troet, naar De først saaer prøvet det."

Med et meget veltalende Udtryk i sit Ansigt, hvorover Matroserne i Baaden hemmeligt gottede sig, skjøndt de beholdt deres alvorlige Udvortes, og hvori de troede at see, at den gamle Mand vilde give en Prøve paa Forudfølelsens Magt, betraadte den trofaste Tjener Fartøiet; Ludlow havde Medlidenhed med hans Angest og opmuntrede ham med et Bifaldsblik. Velvillie behøver ikke stedse en Tunge for at udtale sig og Tjeneren gjorde sig i sin Samvittighed Bebreidelser over, at han maaskee havde udtrykt sig for stærkt om en Stand, hvortil den Anden havde opoffret sit Liv og sine Forhaabninger.

„La mer, monsieur le capitaine," sagde han med et erkjendtligt Buk, „est un vaste theâtre de la gloire. Voilà messieurs de Tourville & Dugay Trouin; ce sont des hommes vraiment remarquables! mais monsieur, quant a la famille de Barberie, vi hav' toujours un sentiment plus favorable pour la terre."*

„Da vilde jeg ønske, at den lunefulde Vildlap af Frøken, Du har, Mr. François, havde havt den samme „sentiment;" bemærkede Myndert ærgerlig; „thi jeg maa sige Dig, at denne hersens Krydsen omkring i et mis-

* Havet, Hr. Capitain er Hæderens uhyre Skueplads. Der er de Herrer de Tourville og Dugay Trouin; to høist mærkelige Mænd; men hvad Familien de Barberie angaaer, saa have vi stedse havt en vis Forkjærlighed for Landjorden.

tænkeligt Skib gjør hendes Forstand ligesaa liden Ære som — frisk Mod, Patron; Pigebarnet vil blot sætte Din Iver paa Prøve og Søluften vil hverken skade hendes Ansigt eller hendes Pung. Lidt Forkjærlighed for Saltvand maa hæve Pigen i Deres Agtelse Capitain Ludlow."

„Dersom Forkjærligheden ikke strækker sig videre, end til det blotte Element, Sir;" lød det bidende Svar. „Men enten Alida Barberie er skuffet eller ikke, enten hun er vildfarende eller bedragen, saa skal hun ikke blive det forladte Offer for en Skurks Ænker. Jeg elsker Deres Søsterdatter, Mr. Van Beverout, og — hal ud Sjæle, sover I paa Aarerne, Manne!"

Den pludselige Maade, hvorpaa den unge Mand afbrød sig selv, og den dybe Tone, hvori han tiltalte Baadens Mandskab, gjorde Ende paa Samtalen. Det var aabenbart, at han ikke gjerne vilde sige mere og at han endog fortrød, at hans Svaghed havde forført ham til at sige saa Meget. Den øvrige Deel af Veien mellem Landet og Skibet blev tilbagelagt i Taushed.

Da Dronning Annas Krydser om Eftermiddagen den 6te Juni 17** passerede Sandy Hook, stod Vinden, ifølge en gammel Journal, som holdtes af en Midshipmand og som endnu er til, stadigt med en laber Kuling i Sydvest en halv Vest. Af samme Document oplyses, at Skibet lettede Klokken 1 E. M. med Pynten Sandy Hook tre Sømile i Vest en halv Syd. Paa samme

Blad, som indeholder disse Omstændigheder, findes optegnet under Rubriken: Mærkværdigt: „Skibet løber sex Knob, har Styrbords Læseil tilsatte for og agter. I Øst observeret en mistænkelig Skonnertbrig, der ligger bi under Storseil og Forre-Mærsseil; lette og høie Seil, Klyveren affiret; opgivet Fok. Dens Styrbords Læseilsspiir sees at være furede ud og Redskabet at være skaaret i og klart til at løbe. Dette Skib antages at være den berømte Hermaphrodit „Havfruen" under Commando af den velbekjendte Søskummer, den samme Slyngel, som slap saa forkeert fra os i Gaar. Dersom vor Herre blot vil sende os en Hatfuld Vind, saa skal vi prøve hvad den duer til før Morgen! Passagerer: Raadmand Van Beverout fra det andet Quarteer af Staden New-York i Hds. Majestæts Provinds af samme Navn; Oloff Van Staats Esq. sædvanligt kaldet Patronen af Kinderhook i samme Colony og endeligt en gammel søsyg Krabat i et Slags Mariner Trøie, og som svarer, naar man praier ham Francis. Et snurrigt Selskab tilbobe, skjøndt Capitainen synes at kunne godt ride dem. NB. Hver Sø synes at virke som et Brækmiddel paa Fyren i Marinertrøien."

Da vi ikke kunne levere en mere graphisk Beskrivelse over de omtalte Skibes Beliggenhed for hinanden paa den Tid, end den, som indeholdes i ovenstaaende Udtog, ville vi fortsætte vor Fortælling fra det samme Tidspunkt, der, som Læseren kan slutte sig til, maa i

Juni Maaned under den 33te Bredegrad være strax efter Solens Nedgang.

Den unge Novice i Neptuns Tjeneste, hvis Anskuelser nyligt bleve citerede, maa have stolet paa sin gode Landkjending idet han angav Afstanden og Beliggenheden af Forbjerget, da den lave, sandede Pynt ikke længere kunde sees fra Dækket. Solen var, efterhvert som det led fra Skibet, gaaen ned lige i Mundingen af Rariton, og Skyggerne af Navesink, eller Neversink, som disse Høie i Almindelighed kaldes, faldt langt ud over Havet. Kort, Natten udbredte sig omkring Søfolkene med alle mulige Tegn paa stadigt og godt Veir, men tillige paa et usædvanligt tykt Mørke. Under slige Omstændigheder maatte deres Hovedformaal nu være at holde Cours med det jagede Skib saalænge, om Mørket skjulte det for dem.

Ludlow vandrede paa Kobryggen i Læ og støttede sin Albu paa det tomme Finkenet for længe og tauft at stirre efter Gjenstanden for hans Forfølgelse. Havfruen laa i den Kant af Horizonten, hvor den bedst kunde sees. Tusmørket, som endnu udbredte sig over Himlen, blændede ikke i den Retning og for første Gang den Dag kunde han see Farteiet i dets virkelige Forhold. Sømandens Beundring blandede sig med den unge Mands øvrige Følelser. Skonnertbriggen laa i en Stilling, hvori dens fortrinligt construerede Skrog og ranke Ta-

kellage toge sig fordeelagtigst ud. Stevnen, der laa op i Vinden, var vendt mod dens Forfølger, og naar Boven hævedes ved et usædvanligt stærkt Bølgekast, saae, eller troede Ludlow at see det gaadefulde Billede paa Skjæget med Bogen vendt mod den Nysgjerrige og som sædvanligt pegende med Fingeren ud over den vide Havflade. Ved en Bevægelse af Finkenettet dreiede den unge Sømand Hovedet og saae da, at Masteren havde nærmet sig ham saa meget som Disciplinen vilde tillade. Ludlow havde megen Agtelse for de praktiske Kundskaber, som denne hans Undergivne uomtvisteligt besad, og han var heller ikke blind for det besynderlige Spil af Skjebnen, der ikke havde gjort Meget for at gjengjelde denne Sømand, der var gammel nok til at kunne være hans Fader, Mødsommeligheberne i hans lange Tjenestetid. Erindringen om disse Kjendsgjerninger gjorde ham overbærende mod en Mand, der besad lidet Andet, end sit Sømandsvæsen og lange Erfaring, der kunde anbefale ham.

„Det lader til at vi faae en mørk Nat, Mr. Trysail," sagde den unge Capitain, uden at ansee det fornødent, at vende sit Blik fra Smugleren, „og vi kan blive nødt til at løbe paa Buglinen før vi komme til at visitere denne næsvise Knegt."

Masteren smilte, som om han vidste Mere, end han vilde sige og rystede alvorligt paa Hovedet.

„Vi kan ofte komme til at hale vore Bugliner,

og brase vore Rær siirkant ovenikjøbet, før Coqvetten (Corvetten havde ligeledes en Fruentimmerstatue til Gallionsfigur) kommer Fruentimmeret, som sidder med det mørke Ansigt under Skonnertbriggens Bovspryd, nær nok til at hviske hende i Øret. De og jeg have været hende nær nok til at kunne see det Hvide i hendes Øine og tælle hendes Tænder, naar hun griner saa ondskabsfuldt, og hvad Nytte have vi vel havt af vort Besøg? Jeg er kun en underordnet Officier, Capitain Ludlow, og jeg kjender min Pligt for godt til, at jeg ikke skulde holde min Mund i en Byge, og, som jeg haaber, ogsaa for godt til, at jeg ikke skulde lukke den op, naar min Chef ønsker at høre sine Officierers Mening i et Skibsraad, og min Mening er derfor maaskee just nu afvigende fra Andres her ombord, som jeg vil lade være unævnte, da de ere brave Folk, skjøndt ikke blandt de Ældste."

„Hvad er da Din Mening, Trysail? Skibet gjør sit Bedste og fører sine Seil stolt."

„Skibet opfører sig som et velopdragent ungt Fruentimmer i Dronningens Nærværelse; men hvortil nytter Seildug paa en Jagt, hvor Trolddom reiser Byger og saaer et Skib til at bjerge Seil, medens den spænder flyvende Drager for et andet? Dersom hendes Majestæt, Gud velsigne hende! skulde lade sig overtales til den Taabelighed at betroe gamle Tom Trysail et Skib, og det samme Skib netop holdt den samme Cours, som

Coqvetten nu styrer, saa vidste jeg meget vel, hvad dets Chef i saa Tilfælde pligtskyldigst vilde gjøre —"

„Nu hvad da?"

„Jh, ind med alle Læseilene og til Vinden med Skuden."

„Det vilde jo være at styre Syd paa, medens Skibet, vi jage, ligger Osten for os!"

„Ja hvo kan sige, hvor længe det bliver liggende der? De fortalte os i York, at en Franskmand af samme Dægtighed og Styrke som vi, længere nede paa Kysten gik og forstyrrede Fiskerne. Nu er der Ingen, Sir, som veed bedre end jeg, at Krigen er halvt forbi; thi ikke saa meget som en halv Penny af Prispenge har varmet min Lomme i de sidste tre Aar; men dersom, som jeg sagde, en Franskmand vilde forlade sin Ankergrund for at fiske i rørt Vande, nu, hvis er saa Skylden uden hans egen! Der kunde gjøres en herlig Fangst, Capitain Ludlow, ved en saadan Feiltagelse, medens vi blot slide Dronningens Seildug til Unytte ved at jage denne hersens Skonnertbrig. Skibet kan efter min ringe Formening komme til at trænge til ny Forhudning, før vi faae fat paa ham."

„Jeg veed dog ikke, Trysail," svarede hans Capitain og saae tilveirs, „der trækker Alt, hvad trække kan og Skibet er aldrig gaaet gjennem Vandet med mindre

Anstrengelse. Vi kunne jo ikke vide, hvo af os der har de længste Been, før vi have forsøgt det."

„De kan slutte Dem til Kjeltringens Hurtighed af hans Uforskammethed. Der ligger han og venter paa os som et Rangskib, der dreier til for at Fienden skal komme ned til ham. Skjøndt jeg har nogen Erfaring i mit Fag, har jeg dog aldrig seet en Lords Søn stole mere sikkert paa sit Avancement, end denne Skonnertbrig paa sin Hurtighed! Dersom den gamle Franskmand bliver ret længe ved at skjære Ansigter, vil han snart vende det Indvendige ud og saa kunne vi da faae at see, hvorledes han egentlig er beskaffen; thi disse Karle tone aldrig ærligt Flag som en oprigtig Engelskmand. — Nu, Sir, som jeg alt har sagt, denne hersens Røver, hvis det forresten er en Røver, stoler mere paa sit Seildug, end paa Kirken. Jeg tvivler ikke paa, Capitain Ludlow, at Skonnertbriggen gik gjennem Strædet, medens vi i Gaar bjergede vore Mærsseil, for jeg er ikke den Mands Søn, der saadant paa et blaat Die troer paa Passiar om Lygtemænd. Desuden har jeg jo selv loddet Gjennemfarten og veed, at det kan gaae an, naar man har en ordentlig Kuling ret agterind; imidlertid bliver menneskelig Natur dog menneskelig Natur, Sir, og hvad er den ældste Sømand vel Andet, end et Menneske! og derfor vil jeg ogsaa hellere, naar det skal være, gjøre Jagt paa en Franskmand, hvis

Beskaffenhed jeg kjender, end have den Ære at krydse i otte og syvgetyve Timer i Kjølvandet paa saadan en Springsyr med megen liden Forhaabning om at komme ham saa nær, at man kan praie ham."

„De glemmer, Mr. Trysail, at jeg har været ombord i hiint Fartøi og kjender noget til dets Bygning og Beskaffenhed."

„De fortælle saa Meget her ombord," svarede den gamle Ulk og trak sig, dreven af en heftig Nysgjerrighed, nærmere hen til sin Chef," uden at de dog vide Besked med de nærmere Omstændigheder. Det være langt fra mig at gjøre næsvise Spørgsmaal, i Særdeleshed under Hendes Majestæts Vimpel, og min arrigste Fiende skal ikke kunne sige om mig, at jeg har Fruentimmernoder. Man skulde dog troe, at der maa være smukt Arbeide ombord i en Skude, der er af saa fortrinlig en Skabelon?"

„Den er ligesaa fuldkommen i Skabelon, som den er beundringsværdigt udhalet."

„Ja, det har mit Instinct sagt mig! Men derfor skal dens Capitain dog ikke være altfor sikker paa, at den ikke driver paa Klipperne. Den smukkeste unge Pige i hele vort Sogn strandede, om man saa kan sige, paa Skjærene af sine egne deilige Øine, fordi hun havde krydset for ofte i Selskab med Herremandens Søn. En nydelig Tøs var det, uagtet hun holdt sig til Luvart

af alle sine gamle Bekjendte dengang hun havde faaet den unge Godseier i sit Kjølvand. Nu, hun var rask nok paa det, saalænge hun kunde føre sine Skyskrabere, og havde godt Veir; men da Bygen, som jeg talte om, kom over hende, var der intet Andet for hende at gjøre, end at bære af for den, og medens Andre, der vare stivere i deres Moral, laae bi saalænge for Religionens Stormseil og behjalp sig med hvad de havde fisket op i deres Katechismus, maatte hun drive i Læ af alt skikkeligt Selskab! En godt bygget og velbeseilet Unge var det samme Pigebarn, og jeg er ikke saa gandske vis paa, om Mistres Trysail den Dag i Dag kunde sige, at hun er givt med en af Dronningens Officierer, havde den Anden forstaaet at føre Seil i Makkerskab med sine Overmænd."

Den værdige Master drog et dybt Suk, som muligt skulde være nautisk, men som visseligt indeholdt Mere af Boreas, end af Zephyr, og tog sin Tilflugt til den lille Jerndaase, hvoraf han sædvanligt hentede sin Trøst.

„Jeg har hørt tale om den Begivenhed," svarede Ludlow, der havde faret som Midshipmand i samme Skib som subordineret sin nuværende Undermand. „Men efter Alt, hvad jeg har hørt, har De ikke Grund til at fortryde denne Forandring, da deres nuværende værdige Egtefælle har det bedste Rygte."

„Upaatvivleligt, Sir, upaatvivleligt. Jeg opfordrer Enhver her ombord til at sige, om ieg taler ilde om Nogen paa hans Bag, om det saa var om min Kone, om hvem jeg dog har Lov til at tale reent ud af Posen. Jeg klager ikke og er en lykkelig Mand tilsøes, og haaber til Gud, at Mistres Tryfail veed, hvorledes hun skal opføre sig hjemme. De seer vel, Sir, at Skonnertbriggen har braset sine Ræer og er ved at ride sin forre Halsunder?" Ludlow, som ikke ofte havde Øinene fra Skonnertbriggen, nikkede bejaende og da Masteren med et prøvet Blik havde overtydet sig om, at ethvert af Cogvettens Seil stod, som det burde, vedblev han: „Natten bliver tyk, og vi kunne faae alle vore Øine behov, for at beholde den Kjeltring i Sigte, naar han forandrer Cours; men, hvad jeg vilde sige, dersom Capitainen paa denne herfens Skonnertbrig stoler for meget paa dens smukke Skabelon, kan han endnu komme til at strande for sin Stolthed! Den Kjeltring har et fortvivlet Rygte som Smugler, men hvad mig angaaer, saa kan jeg dog ikke sige, at jeg betragter det Slags Mennesker med saa ugunstige Øine som Andre. Dette Slags Handel forekommer mig som en Jagt mellem den Enes Kløgt og den Andens Vittighed og den Enfoldigste maa finde sig i at drive i Læ. Naar Sagen kommer for Retten, saa er den, der slipper fri, lykkelig og og den som bliver tagen, en god Prise. Jeg har seet

Flagmænd see til den anden Side, Capitain Ludlow, naar deres eget Gods er blevet bragt toldfrit i Land, og hvad Admiralens Frue angaaer, saa er hun en stor Beskytterinde af Contraband. Jeg negter ikke, Sir, at en Smugler bør tages og, naar han er tagen, condemneres, for at der kan blive en ordentlig Fordeling af Priispengene mellem Opbringerne; men min Mening er blot, at der er værre Folk til i Verden, end en britisk Smugler, for Exempel en Franskmand, en Hollænder eller en Don."

„Det er heterodoxe Meninger for en af Dronningens Officierer," sagde Ludlow halvt smilende, halvt vred.

„Jeg haaber at kjende min Pligt for godt til at udbrede dem blandt Mandskabet; men en Mand kan gjerne paa en philosophisk Maade udtale det for sin Capitain, som han ikke vil lade komme for en Midshipmands Øren. Skjøndt jeg ikke er Procurator, veed jeg dog godt, hvad det vil sige at eedfæste et Vidne, saa at ikke andet end Sandheden kommer for en Dag. Jeg vilde ønske, at Dronningen, Gud velsigne hende, fik den at høre; saa vilde adskillige raadne Skibe blive ophuggede og bedre sendte ud i deres Sted. Men fra den religiøse Synspunkt spørger jeg hvad Forskjel der er paa at smugle en Kasse Stads i Land med en Hertugindes Navn paa en

Messingplade, eller saa megen Genever, der kan rummes i Lasten paa en Kutter?"

„Man skulde dog troe, at en Mand af Deres Alder, Mr. Tryfail, skulde kunne indsee Forskjellen imellem at bedrage Tolden for en Guinee og for tusinde Pund."

„Det er just Forskjellen imellem Handelen en gros og en detail, og den er ikke ubetydelig maa jeg tilstaae, Capitain Ludlow, for en Handelsnation og især for den fornemme Verden. Imidlertid tilkommer Tolden Landet og derfor indrømmer jeg, at en Smugler er et slet Menneske, kun ikke saa slet, som de, jeg nys nævnede, især som Hollænderne! Dronningen gjør Ret i at tvinge de Kjeltringer til at stryge deres Flag i de snevre Farvande, der ere hendes lovlige Eiendom; thi da England er en riig Ø og Holland ikke er Andet end et Stykke Tørvejord, der er lagt ud til Tørring, er det ikke mere end rimeligt, at vi have Overmagten tilsøes. Nei, Sir, skjøndt jeg ikke er af det Slags, der raaber Ak og Vee over en Mand, fordi han har været uheldig paa en Jagt med en Toldkutter, haaber jeg dog, at jeg veed, hvori en Englænders naturlige Rettigheder bestaae. Vi maa være Herrer her, Capitain Ludlow, enten med det Gode eller det Onde og have et vaagent Øie med den væsentlige Fare Handel og Manufacturer ere udsatte for!"

„Jeg havde ikke troet, at De var en saa dygtig Statsmand, Mr. Trysail!"

„Skjøndt jeg kun er en fattig Mands Søn, Capitain Ludlow, er jeg dog en fribaaren Brite, og min Opdragelse har ikke været saa gandske forsømt. Jeg haaber at kjende Noget til Constitutionen, ligesaa godt som mine Overmænd. Da Retfærdighed og Ære ere Englænderens Valgsprog, bør vi ogsaa som Mænd have et Øie med Faren. Vi ere ingen vindige Sladderhanke, men et raisonnerende Folk og der er ingen Mangel paa dybe Tænkere paa vor lille Ø, og derfor, Sir, maa England, Alt tilsammenlagt, holde fast paa sine Rettigheder! Der er nu Hollænderen for Exempel; ret en forsulten Søravn; en Karl med et Gab saa stort, at han gjerne kunde sluge alt den store Moguls Guld, naar han bare kunde faae Fingre derpaa, og dog en Vagabond, der ikke har ordentligt Fodfæste paa Jorden, naar man skal tale Sandhed! Nu, Sir, skulde da England opgive sine Rettigheder til en Nation af saadanne Uslinger? Nei Sir; vor ærværdige Constitution og selv vor høie Kirke forbyder det, og derfor siger jeg, at jeg vil være fordømt, om vi ikke bør lægge dem ombord, naar de forholde os nogen af vore naturlige Rettigheder, eller ville forsøge paa at drage os ned paa deres smudsige Standpunkt!"

„Det er raisonneret som en Landsmand af Newton

og med en Veltalenhed, der vilde gjøre en Cicero Ære! Jeg skal forsøge at fordøie Deres Tanker i min Mageligheb, da de ere for solid en Føde til at man kan blive færdig dermed i en Fart. For Øieblikket ville vi holde Udkik med vor Skonnertbrig; thi jeg kan see gjennem Kikkerten, at den har sat sine Læseil til og er i Begreb med at skyde over Stævn."

Denne Bemærkning endte Samtalen mellem Capitainen og hans Undergivne. Den sidste forlod Kobryggen med den hemmelige og behagelige Følelse, der opstaaer hos Enhver, der har Grund til at troe, at han heldigen har fremsat en Række dybsindige Bemærkninger.

Det var virkeligt paa Tiden at anvende ethvert Middel til at iagttage Skonnertbriggens Bevægelser, da der var god Grund til at antage, at den ved at forandre Cours vilde undkomme fra dem i Mørket. Coqvetten var nu næsten gandske indhyllet i Nattens Mørke og med hvert Øieblik blev Synskredsen snevrere, saa at det blot var i uvisse Mellemrum, at Folkene tilveirs kunde see, hvor Skibet, man gjorde Jagt paa, laa. Medens begge Skibene laa saaledes gik Ludlow hen til sine Gjester paa Skandsen.

„En klog Mand udretter ved List, hvad han ikke kan udrette ved Magt," sagde Raadmanden. „Jeg paastaaer ikke at være nogen synderlig Sømand, Capitain

Ludlow, skjøndt jeg har opholdt mig en heel Uge i London og er reist syv Gange over Atlanterhavet til Rotterdam. Vi udrettede kun Lidet paa vore Farter ved at ville tvinge Naturen. Naar Nætterne bleve saa mørke som denne, lode de ærlige Skippere sig nøies med at vente paa bedre Tider og saaledes vare vi sikkre paa ikke at komme ud af vor Cours og dog tilsidst at komme i god Behold til vort Bestemmelsessted."

„De saae jo, at Skonnertbriggen var ved at brase fuld, da vi sidst saae den; den, som altsaa vil rask afsted, maa bruge sine Seil."

„Man kan aldrig vide, hvad der forberedes der oppe i Himlen, naar man ikke kan see en Sky. Jeg kjender kun lidet til Søskummerens Characteer, uden efter Rygtet, men efter en Landbeboers enfoldige Mening gjorde vi bedre i at sætte Lanterner ud paa forskjellige Steder af Skibet, for at et eller andet hjemad gaaende Skib ikke skal gjøre os Skade, og oppebie Morgenen inden vi seile videre."

„Vi kunne spare os den Uleilighed at holde Udkik; den Uforskammede har selv sat en Lanterne ud, ligesom for at indbyde os til at følge sig! Denne Dumdristighed gaaer videre end man skulde troe! At vove saaledes at drive Gjek med en af de hurtigste Krydsere i hele den engelske Flaade! See til, at Alt staaer kant.

Gentlemen, og hal alle Skjøder tot. Prai dem i Mærsene, Sir, og forvis Dem om, at Alt er, som det skal være."

Paa denne Befaling fulgte den vagthavende Officiers Stemme, der efter Ordre spurgte, om ethvert Seil gjorde sit Bedste. Noget af det løbende Redskab blev halet stivt og en almindelig Stilhed fulgte paa den øieblikkelige Virksomhed.

Skonnertbriggen havde virkeligt sat en Lanterne ud, ret som om den vilde spotte den kongelige Krydsers Bestræbelser. Skjøndt Coqvettens Officierer hemmeligt ærgrede sig over denne aabenbare Foragt for deres Skibs Hurtighed, kunde de dog ikke andet end føle sig befriede for en besværlig og ængstelig Forretning. Før de fik dette Fyr at see, vare de nødte til at anstrenge deres Sandser paa det yderste for af og til at faae et Glimt at see af det fjendlige Skibs Beliggenhed, medens de nu med al Sikkerhed kunde styre efter det lille, glimrende Punkt, der roligen steg og faldt med Bølgerne.

„Jeg troer, vi nærme os ham," sagde den ivrige Capitain med halvt hviskende Stemme, „thi see! der lader sig et Billede tilsyne paa Ruden af Lanternen. Stop! Det er et Fruentimmeransigt, saa sandt jeg lever!"

„Folkene, der vare i Jollen, fortælle, at Røveren fører dette Tegn mange Steder ombord i sit Skib, og

vi saae jo, at han havde den Uforskammethed, at føre det i sit Flag i Gaar."

„Det er sandt; tag Kikkerten, Mr. Luff, og sig mig, om det ikke er Omridsene af et Fruentimmeransigt, der staae der ligefor Fyret; vi nærme os ham bestemt; stille for og agter! De Kjeltringer tage Feil af vor Cours!"

„Saa fræk en Tingest, som Nogen vil ønske at see!" svarede Lieutenanten. „Man kan see hendes uforskammede Grin med blotte Øine."

„Lad Alt være klart til Entring! En Afdeling skal springe over paa hans Dæk, Sir! Jeg vil selv anføre den."

Disse Befalinger bleve givne med dæmpet Stemme og i største Hurtighed og bleve ligesaa beredvilligt efterlevede. Tillige vedblev Coqvetten at skyde rask fremad, da dens Seil fortættedes af Duggen, hvorfor hvert Pust af Vinden kunde virke med desto større Kraft i dem. Entregasterne vare opstillede, den dybeste Taushed blev paabuden og da Skibet kom nærmere til Lyset, blev det endog paalagt Officiererne at være stille. Ludlow stillede sig selv i Mesansrøstet for at vaerskoe for Roret og hans Anviisning blev gjentagen for Qvarteermanden med sagte Hvisken.

„Natten er saa mørk, at vi bestemt ikke blive sete!" bemærkede den unge Mand til sin Næstcomman-

derende, der stod ved Siden af ham. „De have besynderligt nok taget Feil af vor Cours. See, hvor Billedets Ansigt bliver tydeligere; man kan endog see Krøllerne i Haaret. Luff, Sir, luff! Vi ville entre ham paa luv Laaring."

„Den Nar maa ligge bi!" svarede Lieutenanten. „Endog en Her kan undertiden tabe sin Samling! Kan De see, hvad Vei han stevner, Sir?"

„Jeg kan ikke see Andet, end Fyret. Det er saa mørkt, at vore egne Seil neppe ere synlige, og dog synes jeg, at jeg kan see hans Ræer lidt forude i Læ af os."

„Det er vor eget Under-Læseilsspiir; jeg har ladet det fures ud for at have det klart paa den anden Bov, dersom Kjeltringen skulde vende. Holde vi ikke for fuldt?"

„Luf lidt, luf, ellers knuse vi ham!"

Efterat have givet denne Befaling, sprang Ludlow hurtigt forud. Han fandt Entregasterne klare til at springe over og gav hastigt sine Befalinger. Folkene fik Ordre til under alle Omstændigheder at bemægtige sig Skonnertbriggen, men ikke at begaae nogen Voldsomhed med mindre der blev gjort Modstand. Tre Gange blev det dem tilkjendegivet, at de ikke maatte trænge ind i Kahytterne og den unge Mand yttrede det høimodige Ønske, at Søskummeren i ethvert Til-

fælde skulde fanges levende. Medens disse Ordrer uddeeltes kom Lyset saa nært, at hvert Træk i den sørgrønne Dames ondskabsfulde Ansigt blev synligt. Forgjeves saae Ludlow efter Stængerne paa Skonnertbriggen for at forvisse sig om, hvorledes den stevnede, men stolende paa sin gode Lykke, saae han, at det afgjørende Øieblik nu var kommet.

„Styrbord, entrer ham. Op, Entregaster, op! Hug til med Entrehagerne, hug til Gutter, med et langt Giv, hug til! Kast hende Roret; klods i Læ med det, giv hende det; støt!" commanderedes med en klangfuld, fast Stemme, der syntes at forstærkes ved hver en Befaling, der kom over den unge Capitains Læber.

Entregasterne raabte et kraftigt Hurra og styrtede op i Vantet. Coqvetten lystrede ligesaa villigt som hurtigt Roret, i det den først faldt af mod Lyset og derpaa stød op i Vinden, og i det næste Øieblik var den paa Siden af det jagede Skib. Entrehagerne kastedes ud, Matroserne raabte nok engang Hurra og Alle holdt Aandedrættet tilbage i Forventning af Braget, der vilde opstaae naar Skibene tørnede modhinanden. I dette Øieblik af den høieste Spænding hævede Fruentimmeransigtet sig ikke langt fra dem op i Luften, syntes ligesom at smile haanligt ad deres Angreb og forsvandt pludseligt. Skibet skred stadigen frem medens der ikke

hørtes nogen anden Lyd, end Bølgernes dumpe Sqvulpen. Entrehagerne faldt med et svært Pladsk i Søen og Coqvetten løb hurtigt over det Sted, hvor Lyset havde viist sig, uden at der paafulgte noget Stød. Endskjøndt Skyerne adspredtes en Smule og Diet kunde omfatte en Synskreds af nogle hundrede Fod, var der dog Intet at see der nedenfor undtagen det urolige Element og Dronning Annas stadselige Krydser, der flød paa dets Overflade.

Skjøndt den Virkning var forskjellig, som denne besynderlige Hændelse gjorde paa de forskjellige Gemytter, der vare Vidne dertil, var Skuffelsen dog almindelig. Det almindelige Indtryk var vistnok ugunstig for Troen paa Skonnertöriggens jordiske Charakteer, og naar slige Meninger engang have sat sig fast i uvidende Hjerner, kunne de vanskeligt igjen udryddes deraf. Endog Trysail, ihvor bekjendt han end var med Smuglernes Kunstgreb, var meget tilbøielig til at troe, at dette ikke havde været noget sædvanligt svømmende Lys eller falsk Fyr, men et Beviis paa, at der ogsaa kunde findes andre Væsener paa Bølgerne, end de, som regelmæssigt pløie Søen. Dersom Capitain Ludlows Mening var afvigende herfra, havde han dog ingen tilstrækkelig Grund til at indlade sig paa en Forklaring med dem, hvis Pligt det var at adlyde i Taushed. Han gik en rum Tid op og ned ad Skandsen og gav

derpaa ſine Befalinger til de i deres Forventninger ligeſaa ſkuffede Lieutenanter. Coqvettens finere Seil bjergedes, det løbende Redſkab til Læſeilene ſkjares ud og Spirene indfuredes. Derpaa dreiedes til Vinden og da Underſeilene vare opgivne, braſtes Forremærsſeil bak. I denne Stilling blev Krydſeren liggende og ventede paa Morgenens Komme for da at kunne tage en beſtemt Cours.

Nittende Capitel.

„Jeg Johan Meier,
Er Herre og Eier
Af en ſtolt bygget Kreiert
Deſtineret til Nord-Carolina."

Kyſtfarerſang.

Det er unødvendigt at ſige med hvilken Intereſſe Raadmand Van Beverout og hans Ven Patronen deeltoge i hvad der foregik ombord i Coqvetten. Noget, der lignede et Glædesſkrig, undſlap den Førſte, da han

erfoer, at man havde tabt Skonnertbriggen af Syne, og at der kun var liden Sandsynlighed for at indhente den denne Nat.

„Hvad nytter det at jage efter St. Hansorme paa Oceanet, Patron!" brummede Raadmanden Oloff Van Staats i Øret. „Jeg kjender ikke mere til denne Søskummer, end som kan passe sig for Chefen for et Handelshuus; men Rygtet ligner en Raket, der kan sees langtfra! Hendes Majestæt eier intet Skib, som kan seile med Smugleren, og hvorfor da plage dette stakkels Skib til ingen Nytte."

„Capitain Ludlow nærer andre Ønsker foruden det at opbringe Skonnertbriggen;" svarede den laconiske, sententsfulde Patron. „Tanken om, at Alida Barberie kunde være der ombord, har megen Indflydelse paa denne Gentleman."

„Det er en besynderlig Ligegyldighed, Mr. Van Staats, af en Mand, der er saa godt som forlovet med min Søsterdatter, om han end ikke er givt med hende endnu. Alida Barberie har megen Indflydelse paa denne Gentleman! Maa jeg spørge, paa hvilken af hendes Bekjendte har hun ikke Indflydelse?"

„Meningen om den unge Dame er i det Hele taget gunstig."

„Gunstige Meninger hist og gunstige Meninger her! Skal jeg af denne Kulde uddrage den Slutning,

at vor Handel er gaaen overstyr; at Eders Formuer ikke skulle forenes; at den unge Dame ikke skal blive Deres Kone?"

„Hør engang Mr. Van Beverout; fordi En vil lægge Noget op og spare paa sine Ord, behøver han dog ikke at trænge til Andres Penge og ved Leilighed kan han ogsaa gjerne tale reent ud af Posen. Deres Niece har saa afgjørende givet en Anden Fortrinet, at min Beundring for hende er bleven betydeligt svækket."

„Det er rigtigt Skade, at saa megen Fyrighed skulde tage Feil i sit Valg! Det var ligesom en Standsning i Cupidos Affairer! Mænd bør gaae ærligt tilværks i alle alvorlige Forretninger, Mr. Van Staats, og derfor maa De tillade mig det endelige og afgjørende Spørgsmaal: har De forandret Deres Tanker med Hensyn til gamle Etienne Barberies Datter eller ikke?"

„Ikke forandret, men fuldkomment bestemt dem," svarede den unge Patron. „Jeg kan ikke negte, at jeg ikke ønsker, at den, der skal indtage min Moders Plads, har seet sig saa meget om i Verden. I vor Familie ere vi vel fornøiede med saaledes som vi have det og ny Skikke vilde kun foraarsage Forstyrrelse i min Huusholdning."

„Jeg er ingen Heremester, Sir, men for min gamle Vens, Stephanus Van Staats, Søns Skyld vil jeg dog vove en Spaadom. De vil gifte Dem, Mr. Van

Staats, ja givte Dem, og De vil tage Dem en Kone, Sir, — ja, Klogskab forbyder mig at sige, hvem De vil tage til Kone, men De kan kalde Dem en lykkelig Mand, dersom det ikke bliver En, der vil bringe Dem til at glemme Huus og Hjem, Fædreland og Venner, Godser og Rentepenge og kort sagt alle Livets reelle Glæder. Det vil ikke overraske mig at høre, at Poughkeepsie-Spaamandens Spaadom er gaaen i Opfyldelse."

„Og hvad er Deres oprigtige Mening, Raadmand Van Beverout, om de forskjellige gaadefulde Begivenheder vi have oplevet?" spurgte Patronen i en Tone, der røbede, at den Interesse, han nærede for denne Gjenstand, gandske undertrykte det Mishag, han ellers vilde have følt ved saa ukjærlig en Spaadom. „Denne søgrønne Dame er intet almindeligt Fruentimmer?"

„Søgrøn eller himmelblaa!" afbrød den utaalmodige Borgermand ham. „Den Qvinde er kun altfor almindelig, Sir, det er hele Ulykken. Havde hun ladet sig nøies med at afgjøre sine Forretninger paa en hemmelig og fornuftig Maade og saa strax var gaaen tilsøes igjen, saa havde nu ingen af hendes Daarskaber kunnet forvirre et Regnskab, der alt kunde betragtes som opgjort. Mr. Van Staats, tillader De, at jeg gjør Dem nogle faa ligefremme Spørgsmaale, dersom De har Tid til at svare mig?"

Patronen nikkede bekræftende.

„Hvad troer De, der er blevet af min Søsterdatter?"

„Hun er løben bort."

„Og med hvem?"

Van Staats af Kinderhook strakte sin Arm ud over Oceanet og nikkede igjen. Raadmanden grundede et Øieblik og derpaa sniste han, som om en behagelig Tanke havde forjaget hans onde Lune.

„Kom, kom, Patron!" sagde han i den sædvanlige venskabelige Tone, hvori han pleiede at tiltale Eieren af hundrede tusinde Acres Land, „denne hele Sag ligner et indviklet Regnskab, der er lidt vanskeligt indtil man bliver bekjendt med Bøgerne; thi saa bliver Alt saa klart som Dagen. Ved Opgjørelsen af Kobus Van Klinks Stervbo blev der udnævnt Voldgivtsmænd, som jeg ikke vil nævne; men da den gamle Urtekræmmers Haandskrift og Tal vare meget utydelige, saa ravede de længe i Blinde inden de kunde udfinde Bilancen, og dog kom de ved at regne frem og tilbage, som det egner og anstaaer samvittighedsfulde Voldgivtsmænd, til et klart og tydeligt Resultat. Kobus havde ikke været meget nøiagtig i sin Bogføring og kun lidet skikket til at omgaaes med Blæk. Man kunde kalde hans Hovedbog en Bog i den sorte Kunst, thi den indeholdt næsten intet Andet, end Streger og Klatter, skjøndt de

sidste vare til megen Nytte ved Boets Opgjørelse. Ved at antage tre af de største Klatter for Sukkersade, blev der opgjort en herlig Bilance mellem ham og en Yankee-Bissekræmmer, der gjorde Boet megen Uleilighed, og jeg opfordrer enhver fornuftig Mand til endnu den Dag i Dag, skjøndt det er saalænge siden og alle nærmere Interesser i Udfaldet saa at sige hvile, at sige om de ikke lignede Sukkersade ligesaa meget som enhver anden Ting. Noget maatte de dog betyde og da Kobus handlede meget med Sukkere, var der stor moralsk Sandsynlighed for, at de betydede bemeldte Sukkersade. Kom, kom, Patron; Tøsen kommer nok igjen naar Tid er. Din Hidsighed løber af med Din Fornuft, men det er ikke anderledes med oprigtig Kjærlighed, skjøndt lidt Overlæg ikke gjør Skade. Alida er ikke den Pige, der vil forstyrre Dine Glæder; disse normandiske Pigebørn ere ikke tunge tilbeens, naar det gjælder en Dands, eller søvnige, naar Violinerne klinge."

Med denne Trøst ansaae Raadmand Van Beverout det for passende for denne Gang at ende Samtalen. Hvor vidt det lykkedes ham at bringe Patronen paa mere lydige Tanker maa Enden vise, men vi ville benytte denne Leilighed til atter at bemærke, at den unge Jordegodseier fandt Behag i det nærværende Øieblikks Spænding, hvortil han ikke havde følt Magen i sin korte og rolige Levetid.

Medens de Andre sov, tilbragte Ludlow den største Deel af Natten paa Dækket. Henad Morgenstunden lagde han sig et Par Timers Tid i Finkenettet, skjøndt han vaagnede hvergang Vinden peeb lidt stærkere end sædvanligt i Reisningen. Hvergang den vagthavende Officier talte høit til Mandskabet, hævede han sit Hoved for at kaste et Blik paa den snevre Horizont og Skibet kunde ikke rulle stærkt, uden at han vaagnede derved. Han troede, at Skonnertbriggen var i Nærheden og i første Vagt havde han en Ahnelse om, at de to Skibe uventet vilde støde sammen. Da dette Haab svigtede, besluttede den unge Sømand paa sin Side at tage sin Tilflugt til List for at forrasle en Modstander, der var saa øvet og erfaren i alle Slags Kunstgreb tilsøes.

Efter Midnat, da Vagten var afløst og alt Mandskabet, med Undtagelse af dem, der Intet havde at bestille, var paa Dækket, befalede han, at Baadene skulde sættes ud. Dette Arbeide, der er saa besværligt og vanskeligt i svagt bemandede Skibe, var snart udført ombord i Dronningens Krydser ved Hjælp af Nok- og Stag-Takler og hundrede Matrosers forenede Kræfter. Da fire af disse Skibets smaa Tendere vare i Vandet, bleve de besatte af deres til Kamp rustede Mandskab. De tre af dem betroedes til Officierer, paa hvem Ludlow kunde forlade sig, den Fjerde

commanderede han i egen Person. Da Alt var klart og Officiererne havde faaet deres Ordrer, satte de af fra Skibet og roede hver i sin Retning ud paa det mørke Ocean. Ludlows Baad havde ikke roet halvhundrede Favne før han overtydede sig om det Unyttige i denne Jagt, da Mørket var saa tykt, at han ikke engang i denne korte Afstand kunde skjelne Masterne af sit eget Skib. Efter at have roet i ti eller femten Minuter efter Compasset i en Retning, der bragte ham til Luvart af Coqvetten, befalede den unge Mand Matroserne at holde op med at roe og beredte sig nu til taalmodigen at oppebie Udfaldet af sine Forholdsregler.

En heel Time afbrødes denne Scenes Ensformighed ikke af Andet, end af Søens regelmæssige Rullen, der dog kun var svag, nu og da af nogle Aaretag, for at holde Baaden paa sit Sted eller af en stærk Spruden af en mindre Fisk af Hvalfiskeslægten, der hævede sig op over Havfladen for at indaande den atmosphæriske Luft. Paa ingen Kant af Himlen var der Noget at see; ingen Stjerne blinkede og afbrød det Ensomme paa denne øde Plads. Matroserne nikkede paa Tofterne og vor unge Sømand vilde netop opgive sin Plan som frugtesløs, da der pludseligt hørtes en Lyd ikke langt fra det Sted, hvor de laa. Det var en Lyd, der vilde have været uforstaaelig for enhver Anden, end en

Sømand, men for Ludlows Øren klang den ligesaa tydeligt, som Ord i en Landbeboers. Paa en skjærende Piben fulgte den hule Snurren af et Toug, der rives mod en haard eller stram Gjenstand og derpaa hørtes den svære Flagren af et Seil, der gav efter for en mægtig Kraft og derpaa forstummede.

„Hører I," udbrød Ludlow lidt lydeligere, end hvidskende; „det er Skonnertbriggen, der gibber sin Storbom! Roer væk, Gutter, og holder Eder klare til at entre!"

Mandskabet foer op af sin Slummer, nu hørtes en Pladsken af Aarerne og strax efter saaes Seilene af et Skib, der gled gjennem Mørket tværs forbi dem.

„Griber nu Aarerne, Manne!" vedblev Ludlow med en Jægers Ivrighed. „Vi have Fordelen forud for ham, og han hører os til! Hal ud for extra Brændeviin, Gutter, alle Mand paa eengang!"

Det øvede Mandskab gjorde sin Pligt. Det varede kun et Øieblik inden de vare tæt ved det jagede Fartøi.

„Nok et Aaretag og han er vor!" raabte Ludlow. „Hiv Entrehagerne! Til Vaaben! Op Entregaster, op med Eder!"

Disse Ord virkede paa Matroserne som Lyden af en Krigstrompet. Mandskabet raabte Hurra, Vaabnene klirrede og en Trampen paa Skibsdækket forkyndte

det lykkelige Udfald af deres Foretagende. De Entrendes Hurra var blevet hørt i Afstand og Raketter opsendtes fra de andre Baade, hvis Besætning besvarede Raabene med kraftige Lunger. Hele Oceanet syntes for et Øieblik at staae i Lue og Drønet af en Kanon fra Coqvetten forøgede Larmen. Fra Skibet udsattes nu Lanterner, for at man kunde see, hvor det laa, medens Blaalys og andre Søsignaler bleve afbrændte i de sig nærmende Baade, for at forskrække de Angrebne ved Tanken om, at der kom en anselig Forstærkning.

Midt under denne Scene af en pludselig Opvaagnen fra den dybeste Ro begyndte Ludlow at see sig om, for at sikkre de fornemste Gjenstande paa Prisen. Han gjentog sine Befalinger om ikke at trænge ind i Kahytterne og angaaende Seskummerens Person foruden de andre Instructioner, han havde givet de forskjellige Baades Besætning, og saasnart de vare i rolig Besiddelse af Prisen, begav den unge Mand sig ned i de hemmelige Lukafer i Skibet, med et Hjerte, der bankede voldsommere end midt under Entringens Hede. At rive en Kahytsdør op under det høie Skandse-Dæk og at springe ned paa Gulvet var et Øiebliks Handling. Men hans Triumph maatte vige for skuffet Forventning og Ydmygelse. Han behøvede kun et Øiekast for at overbevise sig om, at det plumpe Arbeide og den raab-

ne Stank, han saae og lugtede, ikke hørte til Skonnertbriggens bequemme og elegante Indretninger.

„Her er ingen Havfrue!" udbrød han, greben af den pludselige Overraskelse.

„Gud være lovet!" svarede en Stemme og strax derpaa kom et forskrækket Ansigt frem af Storkahytten. „Man havde fortalt os, at Røveren var i Søen, og vi troede ikke, at disse Skrig kom fra menneskelige Væsener!"

Blodet, der havde strømmet saa voldsomt gjennem alle Ludlows Aarer, krøb nu op i hans Kinder og pirrede ham ude i hans Fingerender. Han befalede øieblikkeligt sine Folk at gaae ned i Baadene igjen og lade Alt blive som det var. Der forefaldt nu en kort Samtale mellem Chefen for Hendes Majestæts Krydser og Sømonden fra Storkahytten, derpaa ilede den Første op paa Dækket og begav sig strax ned i sin Baad, der roede bort fra den formeentlige Prise med en Stilhed, der kun afbrødes af en Sang, der efter al Rimelighed kom fra en Mand, der stod tilroers i hiint Skib. Alt, hvad der kan siges om Musiken er, at den passede til Ordene og Alt, hvad der kunde høres af disse var et Fragment af et Vers, om det forøvrigt kan kaldes Vers, der har havt sit Udspring af et complet Matros-Gemyt. Da vi med Hensyn til Nøiagtigheden af vort Citat ligeledes maa forlade os paa den oven-

nævnte Midshipmands Journal, er det vel muligt, at vi kunne have gjort Digteren Uret, men ifølge hiint Document sang han en Strophe af den Kystfarersang, vi have sat som Motto over dette Capitel.

Kystfarerens Papirer indeholde ingen nøiagtigere Beskrivelse over dens Beskaffenhed eller Bestemmelse, end den som indeholdes i Verset. Ikke heller er Coquettens Journal synderligt udførligere. Denne udsiger alene, at „en Kystfarer, den ranke Gran, Skipper Johan Meier, destineret fra New York til Provindsen Nord Carolina blev overhalet Kl. 1 om Morgenen; Alt vel indenborde." Men denne Beskrivelse kunde ikke tilfredsstille Matroserne ombord i Krydseren. De, som havde været med paa Expeditionen vare altfor ophidsede til at kunne see Tingene i deres rette Lys, og den nys fortalte Begivenhed i Forening med den Omstændighed, at Havfruen to Gange i Forveien var undsluppen dem, bidrog ikke lidet til at bestyrke dem i deres Tro paa dens overnaturlige Egenskaber. Nu var det ikke Masteren alene, der troede, at det var aldeles unyttigt at forfølge Skonnertbriggen længere.

Men disse Slutninger uddrog Coquettens Mandskab først senere istedetfor dem, som det øieblikkelige Indtryk frembragte. Baadene havde nu, veiledede af Fyrene, forenet sig igjen og roede raskt hen mod Skibet inden de deeltagende Personers Blod flød roligt

nok til, at de besindigen kunde overveie det Passerede, og først da vore Eventyrere vare komne i deres Køier, fik de Leilighed til at fortælle deres forbausede Tilhørere deres Hændelser. Forremærsgasten Robert Yarn, der havde følt den søgrønne Dames Lokker blæse sig i Ansigtet under Bygen, benyttede sig af denne Omstændighed til at komme frem med hvad han havde oplevet og efterat han havde anført adskillige Omstændigheder, der skulde bestyrke Rigtigheden af hans Udsagn, førte han som Vidne en Mand af Barkassens Besætning, der var villig til for hvilkensomhelst Ret i Christenheden edeligt at bekræfte, at han med egne Øine havde seet, hvorledes den skjønne, yndige Skabelon, der udmærkede Smuglerens Skrog, forvandledes til en plumpt og klodset bygget Kystfarer.

„Der gives uvidende Mennesker," vedblev Robert, efterat han havde bestyrket sin Fortælling ved ovenanførte Vidne, „som ville nægte, at Vandet i Havet er blaat, fordi Møllebækken maaskee er muddret. Men en ægte Sømand, der har faret længe paa fremmede Havne, er en Mand, som kjender til Philosophien i Livet og som veed, naar han skal troe Sandheden og naar han skal forkaste en Løgn. Der er mange Exempler paa Skibe, der have forandret deres Udseende, naar de ere blevne haardt jagede, men da vi selv have havt et lige for vore Øine, behøve vi ikke at drage

langveis over Havet for at søge dem. Jeg mener nu som saa om denne hersens Skonnertbrig; det vil sige, jeg troer, at der engang har været en virkelig, levende Hermaphrodit af samme Bygning og Takellage og at den har været brugt i en saadan Fart, som man troer dette Fartøi gaaer i, og at der i en uheldig Time er tilstødt den og dens Mandskab en Ulykke, hvorved den for evigt er bleven fordømt til at vise sig her paa Kysten til bestemte Tider. Den har imidlertid en naturlig Modbydelighed for en kongelig Krydser og bliver nu uden al Tvivl ført af Folk, der kun trænge lidet til Compas eller Observationer! Naar nu Alt dette forholder sig saaledes, saa er det ikke saa forunderligt, at Folkene i Baadene fandt den anderledes, end de havde ventet, da de kom op paa dens Dæk. Saa meget er vist, at da jeg laae omtrent en Baadshage Længde fra dens Blinderaanokke, var det en Skonnertbrig med et Fruentimmer til Gallionsfigur og saa nydelig en Rigning, som noget Menneske vilde see, medens Alting nedenfor var saa velforvaret, som en lukket Tobaksdaase, og dog sige I alle, at det var en simpel Skonnert, som ikke havde det mindste orlogsmæssige ved sig. Hvad behøves der Mere til at bevise Sandheden af, hvad der er blevet sagt? Er der Nogen, der kan sige Noget herimod, han træde frem!«

Da nu Ingen modsagde ham, er det rimeligt, at

Skamfilingsgaftens Forklaring fandt mange Tilhængere. Vi behøve neppe at tilføie hvormeget den frygtelige Søskummer vandt i Ubegribelighed og Gysen opvækkende Interesse ved den hele Forhandling.

Paa Skandsen vare Anskuelserne anderledes. De to Lieutenanter stak Hovederne sammen og saae alvorlige ud, medens et Par Midshipmænd, der havde været med i Baadene, hviskede med deres Kammerater og tillode sig en undertrykt Latter. Men da Capitainen vedligeholdt sin alvorlige, imponerende Mine, gik Lystigheden ikke videre og ophørte snart aldeles.

Medens denne Gjenstand er paa Bane, er her maaskee Stedet at tilføie, at den ranke Gran efter nogen Tids Forløb naaede Nord Carolinas Forbjerge i god Behold og at den gik op ad Floden til sit Bestemmelsessted efterat den var sluppen over Revlen ved Edenton uden at støde. Her begyndte dens Mandskab snart at lade sig forlyde med, at deres Skonnert havde havt en Affaire med en fransk Krydser. Men da nu det britiske Rige stedse, selv i de fjerneste Afkroge, har været skinsyg over sin Hæder tilsøes, blev denne Begivenhed snart en Gjenstand for Omtale i de fjernere Dele af Colonien og inden sex Maaneders Forløb indeholdt Londoner Avisen en meget skrydende Beretning om en Træfning, hvori Navnene den ranke Gran og Johan Meier med store Skridt nærmede sig Udødeligheden.

Om Capitain Ludlow ogsaa indsendte en anden Rapport om denne Begivenhed, end den, der indførtes i Journalen, saa maa dog Admiralitets-Lorderne ikke have fundet det passende at offentliggjøre den.

Efter denne Digression, som ikke staaer i nogen anden Forbindelse med den egentlige Traad i vor Fortælling, end den, som opstaaer af en tilbagevirkende Interesse, vende vi tilbage til det, der fremdeles tildrog sig ombord i Krydseren.

Da Coqvetten atter havde taget sine Baade ind, fik den Deel af Besætningen, der ikke hørte til Vagten, Tilladelse til at gaae tilkøis, Lanternerne slukkedes og en fuldkommen Rolighed herskede atter ombord. Ludlow selv søgte Hvile og skjøndt det er sandsynligt, at hans Slummer afbrødes imellem af Drømme, nød han dog nogen Ro i Finkenettet, der, hvor han før havde ligget, indtil Dagvagten blev sat op.

Skjøndt Officiererne og Udkikkerne anvendte den høieste Grad af Aarvaagenhed hele Natten igjennem, hændtes der dog Intet, der gjorde det nødvendigt at purre Matroserne op fra deres sædvanlige Hvile mellem Kanonerne. Det kulede labert, men stadigt, Havet var smult og Himlen var overtrukken med Skyer ligesom først paa Aftenen.

Tyvende Capitel.

Aldrig skyede Musene Katten mere, end de skyede langt større Skjelmer end de selv vare.

Coriolanus.

Dagen frembrød over Atlanterhavet med sit Perleskjær; Morgenrøden udbredte sig over Himlen og Solen steeg majestætisk op af Bølgerne. Saasnart den aarvaagne Officier, der havde Dagvagten, bemærkede de første Glimt af det tilbagevendende Lys, vaktes Ludlow. Et Fingertryk paa hans Arm var nok til at vække ham, hvis Sjæl, selv i Søvne, opfyldtes af Tanken om hans vigtige Commando. Der forløb ingen Minut før den unge Mand var paa Skandsen og undersøgte nøiagtigt Himlen og Horizonten. Hans første Spørgsmaal var, om man ikke havde bemærket Noget paa Vagten, men Svaret lød benegtende.

„Den Aabning der i Nordvest huer mig," bemærkede Capitainen, efterat hans Øie havde gjennemløbet den endnu taagede og indskrænkede Synskreds. „Vinden vil blæse fra den Kant. Lader os blot faae en Hatfuld deraf, saa skulle vi snart seile omkap med denne overmodige Havfrue! Er det et Seil, jeg seer der til Luvart, eller er det Toppen af en Bølge?"

„Søen begynder at blive noget urolig og jeg er ligeledes bleven saaledes skuffet siden det begyndte at grye af Dagen."

„Sæt flere Seil til. Der reiser sig en Vind mellem Landet og os, vi maa holde os klare til at benytte den. Hold Alt klart til at sætte alle Seil til."

Lieutenanten modtog disse Befalinger med sædvanlig Ærbødighed og uddeelte dem atter til sine Undergivne med den Hurtighed, der udmærker Sø-Disciplinen. Coqvetten laae dengang for sine tre Mærsseil, hvoraf det ene var braset bak for at holde Skibet saa meget paa et Punkt, som Strømmen og Søgangen vilde tillade. Men saasnart den vagthavende Officier havde sat Folkene i Arbeide, bleve de svære Rær brasede, forskjellige mindre Seil, der baade tjente til at at holde Skibet i Ligevægt og til at befordre dets Hurtighed, bleve enten heisede, eller slaaede los og strax derpaa begyndte Skibet at skyde frem. Medens Folkene paa Vagten vare saaledes beskjeftigede, tilkjendegav Seilenes Flagren, at en ny Brise nærmede sig.

Nordamericas Kyst er meget udsat for hurtige og pludselige Forandringer af Luftstrømmene. Det er ikke sjeldent, at en Storm forandrer sin Retning saa uforvarende, at et Skib derved bringes i den største Fare, ja endog kan kuldseile. Man har ofte sagt, at det berømte Skib: **Ville de Paris**, forgik ved en saadan

voldsom Forandring, fordi Capitainen havde været saa uforsigtig at lægge bi under for mange Agterseil, hvorved han mistede Raadigheden over Skibet, da det uformodede Tilfælde indtraf. Men hvorledes det nu forholder sig med hiin uheldige Prise, saa er det vist, at Ludlow var meget vel bekjendt med alle de Tilfælde, der undertiden kunde indtræffe paa hans fædrene Kyst, naar Nordvestvinden reiser sig, og han undlod aldrig at være forberedt paa enhver Fare.

Da Landvinden naaede Coqvetten, havde den Lysstribe, der forkyndte Solens Opgang, været synlig flere Minuter. Da de svære Dampmasser, der havde bedækket Himlen medens Sydostvinden blæste, nu stege tilveirs som tykke Skyer, lig et uhyre Teppe, der trækkes op foran en Skueplads, bleve Hav og Himmel synlige paa alle Kanter. Det er neppe nødvendigt at sige hvor ængsteligt vor unge Sømand lod sine Øine gjennemløbe Horizonten, for at iagttage enhver Gjenstand, der maatte vise sig indenfor deres Synskreds. I Begyndelsen stod Utilfredshed malet paa hans Ansigt, men den veeg snart for et livligt Blik og Kinder, der glødede af Haab.

„Jeg troede alt, at den var borte!" sagde han til Næstcommanderende. „Men der ligger den i Læ lige i Kanten af den drivende Taagemasse og i saadant Havblik i Læ af os, som den heldigste Skjebne kunde brin-

ge den i. Lad Skibet gaae gjennem Vandet, Sir, og bedæk det med Seil fra Fløiknappen ned til Dækket. Purr Folkene op og viis den næsviſe Karl hvad Hendes Majeſtæts Corvette formaaer, naar det kniber!"

Denne Ordre var Begyndelſen til en almindelig og travl Bevægelſe, hvori hver enkelt Matros anſtrengte ſine Kræfter til det Yderſte. Det havde ikke ſaaſnart lydt: „Alle Mand op," før Skibets Indre udſendte ſine Beboere, der i Forening med Vagten paa Dækket ſnart bedækkede alle Corvettens Spiir med en ſnehvid Sky. Ikke nok med at Vinden opfangedes i de Seil, ſom førtes paa de ſædvanlige Ræer, bleve lange Spiir furede ud over Vandet og Seil paa Seil ſatte til, indtil de ſig krummende Maſter ikke kunde bære flere. Det lave Skrog, ſom bar denne taarnhøie, indviklede Maſſe af Tougværk, Spiir og Seil, gav efter for den mægtige Kraft og Skibet, der foruden ſit Mandſkab, bar den ſvære Vegt af Skyts med den fornødne Proviant og Ammunition, begyndte at kløve Bølgerne med en Colosſes uimodſtaaelige, uhyre Kraft. Bølgerne toppedes og brøde ſig mod dets Sider, ligeſom Brændingen ſkyller mod Klipperne, men paa det kraftige Skib gjorde deres ſvage Anſtrengelſer ingen Virkning. Altſom Vinden imidlertid tiltog og Skibet kom længere ud fra Land, blev Havets Overflade mere urolig, indtil Høilandet, der laa ovenfor Landſtedet Luſt in

Rust, endeligt forsvandt i Havet, medens Skibets Boven=Bramræer beskreve store Cirkelafsnit mod Himlen og dets sorte Sider af og til hævedes ved en lang og huul Sø og glimrede af det Element, der bar det.

Da Ludlow opdagede den Gjenstand, han antog for det jagede Skib, saae den først ud som en ubevægelig Plet paa Randen af Havet. Den viste sig nu i Størrelse og Symmetri som den velbekjendte Skonnertbrig. Dens ziirlige, smækkre Spiir kunde nu tydeligt sees rulle let men langt ved Skrogets bestandige Bevægelse og uden et eneste Seil, med Undtagelse af det, der var nødvendigt til at regjere Skibet paa Bølgerne. Men da Coqvetten var kommen paa Kanonskuds Vide, begyndte Seilene at udfoldes og det var tydeligt, at Søskummeren rustede sig til Flugt.

Havfruens første Manoeuvre var at prøve paa at tage Luven fra sin Forfølger. Et kort Forsøg var nok til at overbevise dem, der styrede Skonnertbriggen, om at deres Bestræbelser i saa Henseende vare unyttige, saalænge det kulede saa stærkt og Søen gik saa huult. Den vendte og satte alle Seil til paa den anden Bov for at seile omkap med Krydseren og først da Udfaldet tilstrækkeligt viste den truende Fare, at Modstanderen kunde komme nærmere, blev Roret lagt op og afsted foer den plat for Vinden, liig en Søfugl, der hviler paa sine Vinger.

De to Skibe frembøde nu det Skuespil af en Jagt lige for Vinden. Skonnertbriggen udfoldede alle sine Seil og over det næsten usynlige Skrog hævede der sig en Pyramide af Seildug, der lignede en phantastisk Sky, som drev over Havet med en Hurtighed, der syntes at kappes med Taagen, der svævede høiere oppe i Luften. Da begge Skibe styredes med lige Duelighed og den samme Vind fyldte deres Seil, varede det længe inden man kunde bemærke nogen Forskjel mellem deres Fremskridt. Den ene Time forløb efter den anden og havde det hvide Skum ikke været, der skyllede mod Siderne af Coqvetten, og havde dens Chef ikke seilet Toppene af de krusede Bølger agterud, vilde han have troet, at hans Skib laa paa det selvsamme Sted. Medens Oceanet overalt viste det samme, eensformige, bølgende Skue, laa det jagede Skib uden at være kommet een Fod nærmere eller længere borte, end da Kapseilingen begyndte. En sort Linie kunde nu og da hæve sig op paa Ryggen af Voverne og derpaa synke igjen, uden at noget Andet blev synligt, end den vigende, gyngende Sky af Seil, der dandsede hen over Oceanet.

„Jeg havde havt bedre Tanker om Skibet, Mr. Trysail!" sagde Ludlow, der længe havde siddet paa et Judas-Øre og lagt Mærke til hvorledes Jagten gik. „Vi ere begravede i Seil lige til vort Vaterstag og dog

ligger den Karl der, uden at vi kunne see Mere af ham, end da han først satte sine Læseil til!"

„Og der bliver han ogsaa liggende, Capitain Ludlow, saa længe det er Dag. Jeg har jaget den Vagabond indtil Englands Klipper bleve saa smaa som Toppen af en Bølge og Hollands Sandbanker bleve saa høie som vor Blinderaa, men hvad blev Enden paa Legen? Gavtyven legede med os som Fiskeren med Forellen i Garnet, og da vi troede at have ham vist, skjød han udenfor vore Kanoners Skudvide med lige saa liden Anstrengelse som et Skib løber af Stabelen, naar Støtterne ere slaaede fra Roven!"

„Ja, men Druiden havde ogsaa lidt Alderdoms Rust paa sig. Coqvetten har endnu aldrig jaget et Skib i Læ af sig, uden at den har faaet det i Tale."

„Jeg vil ikke dadle noget Skib, Sir, for Charakteer er Charakteer, og man skal ikke tale ilde om sine Medskabninger, mindst om dem, der færdes paa Søen. Jeg indrømmer, at Coqvetten er en flink Seiler i en stiv Kuling, men man maa først kjende den Tømmermand, der har lagt Kjølen til hiin Skonnertbrig, før man kan sige, at noget Skib i Hendes Majestæts Flaade kan følge den, naar den jages."

„Saadanne Ord passe bedre i en Skamfilingsgasts Fortællinger, Tryfail, end i Munden paa en Mand, der har sin Plads paa Skandsen."

„Jeg maatte have tilbragt et meget tankeløst Liv, om jeg ikke vidste, at det, der var Philosophi i mine unge Dage, ikke er det nu. De sige, at Jorden er rund og det troer jeg selv; først, fordi den berømte Sir Francis Drake og flere andre Englændere ere ligesom gaaede ind ad den ene og ud af den anden Ende af den, foruden adskillige andre Sømænd af andre Nationer, for ikke at tale om en vis Magellan, der paastaaer at være den Første, der har gjort den Reise, hvilket jeg anseer for hverken meer eller mindre, end en portugisisk Løgn, da det jo vilde være gandske urimeligt, at en Portugiser skulde udføre det, som en Englænder endnu ikke havde tænkt paa; for det Andet, var Jorden ikke rund eller dog saa omtrent af den Figur, hvorledes kunde man da see et Skibs Bramseil før man seer dets Underseil, eller hvorfor skulde dets Fløiknap vise sig før paa Horizonten, end dets Skrog! Saa siger man endvidere, at Jorden løber rundt, hvilket uden Tvivl er sandt, og ligesaa sandt, som at Folks Meninger løbe rundt paa lignende Maade, hvilket bringer mig tilbage til Gjenstanden for mine Bemærkninger; see, nu viser Fyren mere af sin Bredside, end han pleier! Han staaer ind ad Landet til, der maa ligge her til Bagbord af os, for at komme ind i mere smult Vande. En saadan svær Søgang er ikke gunstigt for saa lette Fartøier, i hvo der saa end har bygget dem."

„Jeg havde haabet at kunne holde ham fra Kysten. Kunde vi blot faae ham ind i Golfstrømmen, saa hørte han os til, da han ligger altfor fladt paa Vandet til at kunne slippe fra os i Brækseerne. Vi maa tvinge ham til at holde ud tilsøes, om ogsaa vore øverste Spiir skulde knække ved Forsøget! Gaa agterud, Mr. Hopper, og lad den vagthavende Officier lægge halvanden Streg mere nordligt an og beed ham lade Braserne hales en Kjende."

„Hvilket Storseil den Gavtyv fører! Det er ligesaa bredt som en Sørøvers Instrux og ligesaa høit som en Admirals Søns Avancement! Hvor Alting trækker der ombord! En dygtig Søgut styrer Skonnertbriggen, hvor han saa er kommen fra."

„Jeg troer vi nærme os ham! Søgangen hjælper os og vi komme ham virkeligt nærmere. Pas paa Roret, min Gut, pas paa Roret! Du kan alt see Farverne paa hans Zirater, naar Skroget hæver sig paa Søerne."

„Solen skinner paa Siden af ham, og dog kan De have Ret, Capitain Ludlow, for der kan jeg tydeligt see en Matros i hans Forremærs. Mon ikke et Par Kugler mellem hans Spiir og hans Seil kunde gjøre god Tjeneste?"

Ludlow lod som om han ikke hørte dette Spørgsmaal, men Næstcommanderende, der havde været paa

Bakken, var af samme Mening, idet han bemærkede, at deres Beliggenhed satte dem i Stand til at bruge en af Jagerne, uden at de derfor vilde komme til at sakke. Da nu ogsaa Trysail blev ved sin første Paastand og understøttede den med uigjendrivelige Grunde, maatte Chefen for Krydseren mod sin Villie give Ordre til at gjøre den forreste Kanon klar og hale den ind i Stykporten. De forventningsfulde og opmærksomme Matroser vare ikke længe om dette Arbeide og snart meldtes Capitainen, at Kanonen var klar.

Ludlow steg derpaa ned fra sit Sæde paa Judasøret og rettede selv Kanonen.

„Væk med Kilen!" sagde han til Commandeuren ved Kanonen, da han havde taget Distancen, „pas nu paa, naar hun hæver sig, forude; støt med Roret, Sir; Fyr!"

Folk, der leve hjemme i deres Magelighed, forundre sig ofte ved at læse om Søslag, hvor der spildes saa meget Krudt og Hundreder ja Tusinder af Kugler med saa lidet Tab af Mennesker, medens en langt kortere og tilsyneladende mindre haardnakket Fegtning til Lands bortriver en stor Mængde. Denne Gaade løses, naar man veed, hvor usikkert et Sigte man har paa et saa uroligt Element som Havet. Selv det største Skib er sjeldent aldeles roligt i aaben Sø og det er unødvendigt at sige Læseren, at den ringeste Afvigelse i

Retningen af Kanonen ved dens Munding bliver mange Alen større paa en Afstand af nogle hundrede Fod. Søartilleristen har meget tilfælleds med en Fuglejæger, eftersom de begge maa tage Hensyn til, at deres Maal kan forandre sin Stilling, hvorhos dog det Vanskelige for Sømanden forhøies derved, at baade hans Maal og hans Vaaben ere underkastede en uvilkaarlig Bevægelse.

Hvorvidt nu Kanonen paa Coqvetten var underkastet nogen af disse Paavirkninger, eller hvorvidt Capitainens Ønske at beskjerme dem, som han troede vare ombord i Skonnertbriggen, havde nogen Indflydelse paa Kuglens Retning, vil vel aldrig blive afgjort. Saa Meget er imidlertid vist, at da Ildstrømmen og Røgskyen vare farede hen over Havfladen, søgte halvhundrede Øine forgjeves Sporet af Fernsendebudet mellem Havfruens Seil og Takellage. Symmetrien i dens skjønne Rigning var gandske uforstyrret og Fartøiet gled, som om Intet var skeet, hen over Bølgerne med sædvanlig Lethed og Hurtighed. Ludlow stod blandt sine Matroser i Ry for sin Dueligheb til at rette en Kanon. Dette Feilskud bidrog da altsaa aldeles ikke til forandre Matrosernes Mening om det jagede Skibs Beskaffenhed. Mange rystede paa Hovedet og mere end een gammel Ulk hørtes yttre sine Tanker om almindelige Kuglers Utilstrækkelighed til at ramme Skonnertbriggen, medens

han vandrede op og ned paa den snevre, ham bestemte Plads med Hænderne som sædvanligt indenfor Trøien. For et Syns Skyld maatte imidlertid Forsøget gjentages og Kanonen blev løsnet flere Gange efter hinanden, men med det samme uheldige Udfald.

„Det er til ingen Nytte, at vi spilde vort Krudt paa en saa lang Distance og naar Søen gaaer saa huult," sagde Ludlow og forlod Kanonen efter det femte frugtesløse Forsøg. „Jeg vil ikke skyde mere. Pas paa Seilene, Gentlemen, og lad trække, hvad trække kan. Vi maa lade vor Hurtighed gjøre Udslaget og lade Artilleriet hvile. Surr Kanonen."

„Stykket er klart, Sir;" bemærkede dets Commandeur, idet han stolede paa den Yndest, han vidste han stod i hos Capitainen, uagtet han derhos søgte at undskylde sin Dristighed ved at tage sin Hat meget ærbødigt af, „det var Synd at hale det ind igjen."

„Saa skyd det selv af og hal det ind i Porten;" svarede Capitainen i en skjødesløs Tone, idet han gav sit Samtykke for at vise, at Andre kunde være ligesaa uheldige, som han selv.

Da Folkene, der hørte til Kanonen, bleve overladte til sig selv, beskjeftigede de sig med at udføre Befalingen.

„Ind med Kilen, og Fordærvelse over Briggen, lad hende faae et rigtigt Vaterpas-Skud!" sagde den

Brummende, gamle Sømand, hvem Commandoen var betroet over denne ene Kanon. „Bliver mig af Veien med Eders geometriske Beregninger!"

Mandskabet adlød og Lunten blev strax hugget paa. En Bølge, der hævede Corvetten, understøttede den gamle, ligesremme Ulk i hans Bestræbelser, ellers vilde vor Fortælling om Kanonens Bedrivter have været ude med Skudet, eftersom Kuglen uundgaaeligt vilde være falden i en Bølge nogle faa Favne fra Kanonens Munding. Ligesom Røgen viste sig, hævedes Forstevnen af Corvetten, den sædvanlige, korte, forventningsfulde Tausheb indtraadte og derpaa saaes Træsplinter flyve omkring Skonnertbriggens Forre-Boven-Læseils Spiir, der paa samme Tid fløi forud og trak de to vigtige Seil, som det holdt, med sig og bragte dem aldeles i Uorden.

„Der har Du det for Din Plat-Kort-Seilads!" raabte den henrykte Matros og klappede Kanonen kjelent paa Vangen af Rapperten. „Enten det nu er en Hex eller ikke, saa fløi der nu to af hendes Skjørter overbord og med Capitainens gunstige Tilladelse, skulle vi snart pille flere af hendes Pjalter af hende. Ind med Vidskeren —"

„Ordren lyder at hale Kanonen ind og surre den," sagde en lystig Midshipmand, der sprang op paa Foden af Bovsprydet for at betragte Forvirringen ombord i

det jagede Skib. „Gavtyven er geskjeftig nok til at bjerge sin Dug."

De, som styrede Skonnertbriggens Bevægelser, havde ogsaa al Aarsag til at bruge sig. De to Seil, som for Øieblikket vare gjorte ubrugbare, vare af den største Vigtighed saalænge Vinden stod agter ind. Skibene vare neppe een Miil fra hverandre, og Faren for, at denne Afstand endnu kunde vorde mindre, var altfor truende til at tilstede nogen Forsinkelse. I slige Øieblikke ledes Sømandens Bevægelser af en Evne, der snarere ligner Instinctet end Fornuften. Det idelige Bovespil i en Stand, der er saa rig paa Fare og Eventyr, hvor Nølen ofte bringer Død, og hvor Liv, Ære og Gods saa ofte ere afhængige af den Commanderendes Besindighed og indre Hjælpekilder, udkræver i Tidens Løb en saa nøiagtig Kundskab om alle mulige Redningsmidler, at denne tilsidst bliver Sømanden til en anden Natur.

Havfruens Læseil flagrede aldrig saasnart i Luften, før den gandske jevnt forandrede Cours, liig Fuglen, hvis Vinge Jægeren har rammet, og den stevnede nu ligesaa meget mod Syd, som den et Øieblik iforveien havde holdt nordligt. Saa ubetydelig denne Forandring end var, saa fik den dog derved Vinden paa den anden Bov, hvorfor den ogsaa maatte gibe sit Storseil. I samme Øieblik fyldtes de Læseil, der hidtil havde flagret

i Læ af denne uhyre Flade af Seildug, og Skibet tabte Lidet eller Intet af den Kraft, der drev det gjennem Vandet. Endnu medens denne Manoeuvre saa hurtigen udførtes saaes Matroser gaae tilveirs, der, som den opmærksomme, lille Midshipmand bemærkede, havde travlt med at bjerge de ramponerede Seil.

„En Gavtyv har stedse sine Tanker samlede," sagde Trysail, hvis kritiske Øie ingen af det jagede Skibs Bevægelser undgik, „og det man han ogsaa have, fra hvilken Havn han saa er udclareret! Den Skonnertbrig bliver styret galant! Vi have ikke vundet stort Andet ved vor Ild, end Kanonerens Regning paa forbrugt Krudt, og Smugleren har ikke tabt synderligt Andet, end et Læseilsspiir, som endda ovenikjøbet meget godt kan dannes til en Bramraa eller et andet let Rundholt til saadan en Muslingskal."

„Der er dog vundet saameget, at han er bleven tvungen til at søge ud fra Landet i mere oprørt Vande," svarede Ludlow venligt. „Jeg troer, vi see hans agterste Stykker tydeligere, end før vi løsnede Kanonen."

„Gandske vist, Sir, gandske vist. Jeg saae et Glimt af hans Jomfruer for et Øieblik siden, men jeg har været ham saa nær, at jeg har kunnet see det ondskabsfulde Blik af Qvindemenneskет under hans Bomspryd; dog nu gaaer Skonnertbriggen tilsøes!"

„Jeg er vis paa, at vi nærme os den;" svarede

Ludlow tankefuld. „Ræk mig en Kikkert, Qvarteermester."

Trysail betragtede sin unge Chefs Ansigtstræk, medens denne iagttog det jagede Skib, ved Hjælp af Kikkerten og han troede at læse alvorlig Misfornøielse deri, da han lagde den fra sig.

„Viser han intet Tegn til, at han vil vende tilbage til sin Pligt, Sir, eller fremturer Gavtyven i sin Haardnakkethed?"

„Skikkelsen paa hans Hytte er den dristige Matros, der vovede sig ombord i Coqvetten, og som nu synes at befinde sig fuldt saa vel, som dengang han lagde sin Uforskammethed for Dagen her ombord hos os!"

„Den Karl seer ud som en befaren Matros, og jeg troede, at Hendes Majestæt ret havde gjort en Fangst, da han første Gang satte sin Fod paa vort Dæk. Ja, De har Ret i, Sir, at kalde ham dristig! Knegtens Næsviished kunde have ødelagt Disciplinen mellem et heelt Skibsmandskab, om ogsaa hver Matros var en Officier og alle de Andre Præster. Han tog ligesaa megen Plads op, naar han gik paa Skandsen, som et Rangskib paa halvfemsindstyve Kanoner, der kovender, og Fløiknappen sidder ikke halvt saa fast paa vor Bramstang, som Hatten sad paa hans Hoved. Den Karl havde slet ingen Respect for en Vimpel! Dengang vi strøg dem om Aftenen, magede jeg det saa, at Spidsen

af det ene kom til at flagre ham i hans uforskammede Ansigt, for at give ham et Vink; men han antog det for det Samme, som en Hollænder antager et Signal for; det vil sige: for et Spørgsmaal, der kan blive besvaret i næste Vagt. En Smule Politur paa Skandsen af en Orlogsmand vilde gjøre Knegten til en Philosoph og skikket for ethvert Selskab, undtagen i Himlen!" —

„Der gaaer et nyt Spiir tilveirs!" raabte Ludlow og afbrød Masterens Passiar. „Al hans Hu staaer til at komme ind under Landet."

„Dersom disse Vindstød blot ville blive stærkere," svarede Masteren, hvis Mening om det jagede Skib afvexlede med hans Sømandsstolthed, „bliver han vort visse Bytte og lad ham vise saa hvad hans Skonnertbrig duer til! Søen er fuld af grønne Pletter til Luvart og paa Havfladen er der alle Kjendetegn paa en Orcan. Luften er saa klar, at man næsten kan see lige ind i Himlen. Disse Nordenvinde feie Americas Taagebanker bort og gjøre baade Land og Hav saa klare, som en Skolebrengs Ansigt, før det er blevet tilsmudsket af Taarer efter de første Rap. Jeg veed, at De har pløiet de sydlige Farvande, Capitain Ludlow; thi vi fore jo sammen inde mellem Øerne for nogle Aar siden, men jeg veed ikke, om De har passeret Strædet ved Gi-

braltar og seet det blaa Hav, der ligger mellem Italiens Bjerge?"

„Da jeg endnu var en Dreng gjorde jeg et Krydstog mod Barbareskerne og vi havde netop Noget at bestille paa den nordlige Kyst af Middelhavet."

„Vel! Det er netop denne nordlige Kyst, jeg mener! Der er ikke en Fod af den, ligefra Klippen ved Strædet til Fyrtaarnet ved Messina, som mine Øine ikke have seet. Der er ingen Mangel paa Udkik og Landkjendinger paa de Breder! Her ere vi nu tæt ved America, der ligger omtrent otte eller ti Sømile Norden for os og nogle og fyrgetyve agter for os, og dog kunde man, naar man ikke vidste, hvornaar vi vare løbne ud, af Vandets Farve og Lodskudene fristes til at troe, at man laa midt ude i Atlanterhavet. Mangen et godt Skib buser løs paa America inden det endnu veed, hvor det seiler, medens man hist kan holde ind efter et Bjerg og have det i Sigte i et heelt Etmaal inden man saaer Øie paa Byen, der ligger ved dets Fod."

„Men Naturen har igjen opveiet denne Forskjel, i det den har værnet om Kysten med Golfstrømmen med dens Drivtømmer og forskjellige Temperatur, medens Loddet selv i den mørkeste Nat kan vise Vei; thi intet Tag kan stige mere jevnt opad, end denne Kyst gjør, ligefra hundrede Favne Vand og op til den sandede Strandbred."

„Jeg sagde mangen et godt Skib, Capitain Ludlow, men ikke en god Navigateur; nei, nei; en dygtig Karl kjender ligesaa godt Forskjellen mellem det grønne og det blaa Vand, som mellem Haandloddet og det store Lod. Men jeg kan huske, at jeg engang gik glip af en Observation, medens vi stode ind efter Genua for en Mistral*. Der var al Rimelighed for, at vi vilde faae sat paa Landet om Natten og saa meget desto nødvendigere var det, at vi fik at vide, hvor vi vare. Oceanet har ofte syntes mig at ligne det menneskelige Liv, Sir; en skjult Vei til Alt, hvad der er forude, og ligesaa lidet den kjendeligste med Hensyn til det, vi alt have passeret. Mangen et Menneske styrter hovedkuldS sin Fordærvelse i Møde og mangen et Skib styrer ind mod et Skjær under en Pres af Seil. Den Dag i Morgen er en Taagebanke, hvorigjennem Ingen af os kan see og selv det nærværende Øieblik er kun lidet Bedre, end tyk Luft, som vi see ud i uden at faae nogen synderlig Oplysning. Nu vel, som jeg før sagde, vi styrede med Vinden saa mange Streger rumskjøds, som Behov gjordes og for en Kuling omtrent som den, vi nu have; thi den franske Mistral har en Familielighed med den americanske Nordenvind. Vi gik med store Boven-Bramseil til, dog uden Læseil, for vi begyndte at tænke paa den dybe Bugt, inde i hvil-

* Saaledes kaldes Sydostvinden i Middelhavet.

ken Genua ligger, og Solen havde alt været en Time under Horizonten. Til vor gode Lykke forliges Skyer og Mistral aldrig længe, og vi fik snart klar Himmel. Der laa nu et Sneebjerg i Nord, lidt til Vest, og i Syd, lidt til Øst, et andet. Det bedste Skib i Dronning Annas Flaade kunde ikke have naaet Noget af dem i en Dags Seilads og dog saae vi dem saa tydeligt, som om vi havde ligget tilankers til Læ af dem! Et Blik paa Kortet overtydede os snart om hvor vi vare. Det Første vare Alperne, som de kalde dem, og det Andet var Corsicas Høiland, og Begge vare de saa sneehvide, som en firsindstyveaarig Oldings Haar, skjøndt det var midt om Sommeren. De seer selv, Sir, at vi blot behøvede at tage en Peiling af dem for, paa et Par Sømile nær, at vide hvor vi vare. Saaledes seilede vi til Midnat og lagde Bi; og om Morgenen benyttede vi Lyset til at finde ind i vor Havn —"

„Skonnertbriggen giber igjen!" raabte Ludlow. „Den er fast bestemt paa at søge mere grundt Vande."

Masteren kastede et Blik omkring paa Horizonten og pegede derpaa fast imod Nord. Ludlow bemærkede dette Tegn og, da han vendte sit Hoved, vidste han strax hvad det skulde betyde.

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. E. Boye.

Femte Hefte.

Kiöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1837.

Et og Tyvende Capitel.

Strax jeg gaaer, Ven!
Snart jeg staaer, Ven!
Her igjen hos dig.

Narren i the twelfth night.

Skjøndt det ligefrem synes at stride mod vore Sandsers Vidnesbyrd, er dog Intet mere viist, end at Luftstrømmen af de fleste Orcaner kommer fra Læsiden. Virkningerne af en Storm ville i flere Timer fornemmes paa et Punkt, der tilsyneladende er nær dens Ophør, før de bemærkes paa et andet, som man skulde troe var dens Kilde nærmere. Erfaringen har ligeledes viist, at en Storm er mere ødelæggende der, hvor den virkeligt begynder, end paa det Sted, hvorfra den synes at komme. De østlige Storme, der saa ofte hjemsøge Republikkens Kyster, yttre deres ødelæggende Virkninger i Pensylvaniens og Virginiens Bugter, eller

i Carolinaernes Sunde, flere Timer før deres Tilværelse endnu ahnes i de mere østligt beliggende Stater; og den samme Vind, der er en Storm ved Hatteras, er en jevn Kuling tæt ved Penobscot. Der er imidlertid kun lidet Gaadefuldt i dette tilsyneladende Phænomen. Det tomme Rum, der er opstaaet i Luften, og som er Oprindelsen til enhver Vind, maa først fyldes af Atmosphærens nærmeste Forraad, og da enhver Region bidrager til at tilveiebringe Ligevegten, maa den til Gjengjeld atter erholde Forstærkning fra dem, der ligge længere borte. Dersom et vist Quantum Vand pludseligt blev unddraget Havet, vilde det tomme Rum atter blive opfyldt ved en Strøm fra det nærmest tilgrændsende Fluidum, hvis Niveau atter vilde blive tilveiebragt ved Vandmasser, som stedse mindre og mindre voldsomt vilde tilflyde det. Fandt en saadan Udtømmelse Sted paa en Sandbanke, eller tæt ved Land, vilde Tilstrømningen være stærkest fra den Kant, hvor Fluidummet havde den største Kraft, og følgeligt vilde Strømmen opstaae derved.

Men skjøndt der finder saa nært Slægtskab Sted mellem disse to flydende Legemer, ere Virkningerne af de usynlige Vinde ifølge deres Natur langt mindre Menneskets Kræfter undergivne, end Søsterelementets ere det. Det Sidste maa hyppigt give efter for det Førstes umiddelbare og tydelige Paavirkning, medens Oceanets Indflydelse paa Atmosphæren er skjult for os, formedelst

den virkende Kraft's hemmelighedsfulde Charakteer. Sandt nok, man har truffet ubestemte og foranderlige Strømninger i Oceanets Vande; men deres Oprindelse tilskrives letteligen Vindenes Magt, medens vi ofte forblive uvisse om de oprindelige Aarsager til Vindene selv. Derfor undersøger Sømanden endnu i det Øieblik, han staaer Fare for at blive et Offer for de uimodstaaelige Bølger, Himlen, som den Kilde, hvorfra Faren kommer, og medens han, betagen af Rædsel, kæmper mellem de stridende Elementer, for at holde den skrøbelige, farlige Bygning, han styrer, i Ligevegt, veed han heelt vel, at det Ene, der frembyder de synligste og for en Usøvant tillige de væsentligste Farer, ikke er Andet end Redskabet for den usynlige, mægtige Kraft, der sammenhober Vandet paa hans Vei.

Som en Følge af denne Forskjel i Kraft og af den Hemmelighedsfuldhed, der omgiver Atmosphærens Virkninger, have Søfolk til alle Tider været Slaver af Overtroen med Hensyn til Vindene. Den større eller mindre Grad af Uvidenhed, hvori de have været hildede, fremlyser af det Synspunkt, fra hvilket de have betragtet dette ubestandige Elements Omskiftelser. Selv vore Dages Søfolk ere ikke fri for denne Svaghed. Den tankeløse Skibsdreng faaer en Irrettesættelse, dersom hans Fløiten høres mellem Stormens Tuden, og selv Officieren føler sig ikke gandske veltilpas, dersom han i et

saadant Øieblik skulde blive Vidne til en Handling, der gjorde Brud paa hans Stands Fordomme. Han befinder sig i samme Tilfælde som den, hvis Øren have indbrukket Sagn om overnaturlige Syner, dem en bedre Opdragelse har lært ham at forkaste, og som, naar han befinder sig i en Stilling, hvori Erindringen om disse vækkes, er nødt til at kalde sin Fornuft tilhjælp, for at dæmpe Følelser, som han er tvivlraadig om han skal vedkjende sig.

Da Trysail henvendte sin unge Chefs Opmærksomhed paa Himlen, var det imidlertid mere paa Grund af hans Kundskaber som erfaren Sømand, end af saadanne Hensyn, som nys ere antydede. En Sky havde pludseligt viist sig over Havfladen og lange, adsplittede Taagestriber stode ud fra den, der gave den, hvad Søfolk kalde: et vindigt Udseende.

„Vi faae Mere, end vi behøve til de Seil, vi nu føre!" sagde Masteren, efterat baade han og hans Chef tilstrækkeligt havde undersøgt Taagens Beskaffenhed. „Den Karl er en dødelig Fjende af alle Boven-Seil; han kan ikke lide at see Andet end nøgne Stænger i sit Naboskab."

„Hans Ankomst vil sagtens nøde Skonnertbriggen til at mindske Seil," svarede Capitainen. „Vi vil lade Alt staae til til det Yderste, medens den derimod snart maa be-

gynde at bjerge, ellers kommer Bygen bag paa den, da den kun har saa lille en Besætning."

„Ja det har en Krydser forud! Og dog gjør den Kjeltring ikke Mine til at stryge et eneste Seil!"

„Vi ville see til vore egne Stænger," sagde Ludlow, idet han henvendte sig til den vagthavende Officier. „Kald Folkene op, Sir, og hold Alt klart, for den Byges Skyld."

Paa denne Befaling fulgte det sædvanlige, barske Raab af Baadsmanden, der indledede denne Lungeprøve med en lang, skjærende Tone af sin Pibe ved hver enkelt Luge. Raabet: „Alle Mand op!" bragte snart Mandskabet op fra Skibets Indre paa Dækket. Mandskabet fordeelte sig selv hver paa sin Plads, og da Tougene vare klarede og de faa nødvendige Forberedelser vare trufne, stode Alle i opmærksom Taushed og ventede paa den Lyd, der nu skulde komme fra Raaberen, som den Næstcommanderende selv havde taget.

Den Overlegenhed i Seilads, som et Krigsskib stedse har over en Coffardimand, har forskjellige Grunde. Den første er Constructionen af Skroget, der ved et Orlogskib er saa nøiagtig, som Skibsbygningskunsten formaaer til Opnaaelsen af det dobbelte Øiemed: Hurtighed og det, man kalder: godt Søeskib, medens ved Coffardiskibet Ønsket om den størst mulige Vinding bringer mangen et Offer i hine saa høist vigtige Henseender, for at Skibet kan faae saa meget

større Drægtighed. Dernæst kommer Forskjellen i Takellagen, da Rærne ikke alene ere længere, men Stængerne ogsaa ere høiere paa en Orlogsmand, end paa en Coffardimand, fordi hiins stærkere Besætning sætter ham istand til at haandtere langt sværere Ræer og Seil, end som nogensinde bruges ombord i denne. Hertil kommer endnu den større Lethed, hvormed en Krydser kan sætte sine Seil til, eller bjerge dem, da et Skib med en Besætning af et eller tohundrede Mand roligen kan benytte sig af en Kuling lige til det sidste Øieblik, medens et andet, som blot har en halv Snees Mand ombord, ofte mister hele Timer af en gunstig Vind formedelst sit svage Mandskab. Denne Forklaring vil sætte den ellers uindviede Læser istand til at indsee, hvorfor Ludlow turde haabe, at den forventede Byge vilde understøtte hans Hensigter med Jagten.

Coqvetten lod, for at bruge et Sømandsudtryk, staae til til det Yderste. Adsplittede Taagestriber hvirvledes omkring i Luften i en temmelig farlig Nærhed af de høiere og lettere Seil, medens Skummet paa Havets Overflade allerede var kommet Skibet saa nært, at det udslettede dets Kjølvand, da Ludlow, der med mærkværdig Koldblodighed havde iagttaget Skyens Fremskridt, tilkjendegav sin Næstcommanderende, at nu var det Tid.

„Beslaa overalt!" udtalt gjennem Raaberen, var

den eneste Commando, der behøvedes, thi baade Officierer og Mandskab forstode deres Tjeneste.

Neppe vare disse Ord komne over Lieutenantens Læber, førend Havets voldsomme Brølen overdøvedes af Seilenes Flagren. Halse, Skjøder og Fald fore imellem hinanden og i mindre end en Minut fremviste Krydseren blot nøgne Spiir og hvinende Tougværk der, hvor man nyligt havde seet en Sky af sneehvidt Seildug. Alle Læseilene bjergedes paa engang og Bovenseilene bleve beslaaede. Mærseilene stode endnu og Skibet følte Trykket af denne lille Storm paa deres brede Flader. Det vakkre Skib modstod ypperligt Stødet, men da Vinden kom ret agterind, havde den langt ringere Virkning paa Skroget, end ved den forhen omtalte Leilighed. Nu var der blot Fare for Stængerne, og disse bleve sikkrede ved Capitainens ligesaa omhyggelige, som kjekke Aarvaagenhed.

Ludlow havde ikke saasnart overtydet sig om, at Krydseren følte Vindens Magt, og til at erholde denne Vished behøvedes blot faa Minuter, før han kastede sit speidende Blik paa Skonnertbriggen. Til største Forbauselse for Alle, der vare Vidner til dens Dumdristighed, førte Havfruen endnu alle sine lette Seil. Saa hurtigt Skibet nu end skar gjennem Vandet, blev dets Hurtighed dog langt overgaaet af Vindens. Kjendetegnene paa den forbifarende Byge viste sig allerede paa Søen paa Halvdelen af Afstanden mellem begge Seilere, og alligevel

lod det, som om det jagede Skib ikke ahnede, at den nærmede sig. Dets Fører havde aabenbart iagttaget dens Virkninger paa Coqvetten og han afventede Angrebet med en Mands Koldblodighed, der er vant til at stole paa sine egne Hjælpemidler, og er istand til at bedømme de Kræfter, han skal bekæmpe.

„Lader han staae til een Minut længere, faaer han Mere, end han kan taale, og alle hans Skyskrabere vil blæse væk ligesom Røgen fra Mundingen af en Kanon!" brummede Trysail. „Aha! der haler han sine Læseil ned; saa! giv op Storseilet; giv op Bram- og Boven-Bramseil, Mærsseilene paa Rand! De Lurendreiere ere ligesaa rapfingrede som Lommetyve i et Opløb!"

Den ærlige Master har tilstrækkeligt beskrevet de Forsigtighedsregler, der bleve iagttagne ombord i Skonnertbriggen. Intet Seil besloges, men da de alle vare givne op eller løbne ned, havde Bygen for Lidet til at udøve sit Raseri paa. De formindskede Seil beskyttede Stængerne, medens det løbende Redskab frelste Seilene. Efter nogle Øieblikkes Taushed bemærkedes en fem, sex Matroser, der vare sysselsatte med bedre at dæmpe de saa øverste, lettere Seil.

Men skjøndt den Kjekhed, hvormed Søskummeren havde ført sine Seil lige til det sidste Øieblik, retfærdiggjordes af Udfaldet, saa blev dog Virkningen af den tiltagende Kuling og de voxende Bølger paa begge Skibes

Avancering mere iøinefaldende. Medens den lette og lavtbyggede Skonnertbrig begyndte at arbeide og rulle, gik Coqvetten mere stivt gjennem Søen og mødte følgeligt mindre Hindring af Vandet. Tyve Minuter, hvori Vindens Magt kun aftog ubetydeligt, bragte Krydseren det jagede Fartøi saa nært, at dens Mandskab kunde skjelne flere af de mindre Gjenstande, der vare synlige ovenfor dets Skandseklædning.

„Blæs Vinde, saa Eders Kjæver revne!" sagde Ludlow med dæmpet Stemme, idet Jagtens Hede tiltog ved Haabet om et heldigt Udfald. „Jeg forlanger blot en halv Time, saa kunne I blæse ad hvilken Kant I ville!"

„Blæs, kjære Djævel, og Du skal faae Kokken til Aftensmad!" brummede Trysail, citerende en gandske anden Forfatter. Næste Glas vil bringe os dem saa nært, at vi kunne praie dem."

„Bygen forlader os!" afbrød Capitainen ham. „Sæt til igjen Alt, hvad trække kan, Mr. Luff, ligefra Fløiknappen til Jomfruerne."

Atter lød Baadsmandspiben ved Lugerne, og det barske Raab „alle Mand op!" kaldte atter Folkene op paa deres forskjellige Poster. Seilene sattes til med en Hurtighed, der næsten var ligesaa stor som den, hvormed de vare blevne bjergede, og neppe havde den voldsomme Byge forladt Skibet, før dets sammenfoldede Seilmasser

udspændtes for at opfange det endnu tilbage Værende af den. Paa den anden Side havde Skonnertbriggen, endnu kjekkere end Krydseren, ikke oppebiet Enden paa Bygen, men Søskummeren havde tværtimod benyttet det Vink, han havde faaet fra Fregatten, og begyndt at heise sine Næer i Top, medens Havet endnu var hvidt af Skum.

„Den klarøiede Skjelm seer, at vi ikke længere have godt af Bygen," sagde Trysail, „og nu holder han sig klar til at faae sin Part af den. Vi vinde kun lidt fra ham endskjøndt vi har flere Hænder."

Denne Sandhed var altfor iøinefaldende til at den kunde benegtes, da Skonnertbriggen allerede havde sat alle Seil til inden Skibet havde høstet nogen mærkelig Fordeel af dets overlegne physiske Styrke. Vinden lagde sig pludseligt i det samme Øieblik, som Coquetten havde, maaskee som en Følge af den stærkere Søgang, erholdt en liden Fordeel over Havfruen. Men Bygen havde været Luftens sidste Anstrengelse, og en Time efter at begge Seilere igjen havde tilsat Alt hvad trække kunde, sloge Seilene imod Masterne, ligesom I-Vande, med samme Kraft som den, hvormed de udspændtes. Søen lagde sig hurtigt og før den sidste, eller Formiddagsvagten, var ude, blev Oceanets Flade blot sat i Bevægelse ved disse lange, bølgende Dynninger, der sjeldent lade det være aldeles ubevægeligt. Endnu en kort Tid spillede de ustadige Luftstrømninger i forskjellige Retninger omkring Skibet,

men dog stedse med den fornødne Kraft til at drive det langsomt gjennem Vander, og derpaa blev det fuldkomment Havblik, da Ligevegten igjen syntes at være tilveiebragt i Elementet. I den halve Time Vinden saaledes sprang om, havde Skonnertbriggen igjen faaet Forspringet, dog ikke tilstrækkeligt nok til at være aldeles udenfor Krydserens Skudvidde.

„Giv op Underseilene!" sagde Ludlow, efterat det sidste Vindpust havde ophørt at virke, og forlod den Kanon, hvorpaa han saa længe havde staaet og iagttaget det jagede Fartøis Bevægelser. „Sæt Baadene ud, Mr. Luff, og bevæbn deres Mandskab."

Den unge Chef gav denne Ordre, der ikke behøvede nogen Fortolker, med Fasthed, men tillige med et beklemt Hjerte. Hans Aasyn var tankefuldt og Udtrykket deri tilkjendegav, at han gav efter for en bydende, men ubehagelig Pligt. Da han havde udtalt, gav han den forventningsfulde Raadmand og dennes Ven et Vink om at følge med og gik ind i Kahytten.

„Der er intet Andet for," vedblev Ludlow, i det han lagde Kikkerten, som han denne Morgen saa ofte havde holdt for Øiet, paa Bordet og kastede sig paa en Stoel. „Denne Vagabond maa tages for enhver Priis og her er den gunstigste Leilighed til at tage ham ved Entring. Tyve Minuter ville bringe os paa Siden af ham og em til sætte os i Besiddelse af ham; men —"

„De troer, at Søskummeren ikke er den Mand, der modtager slige Gjester med en gammel Kjerlings Velkomst," bemærkede Myndert haanligt.

„Jeg maatte tage meget Feil af Manden, dersom han vilde overgive saa skjønt et Skib uden Sværdslag. En Sømands Pligter ere bydende, Raadmand Van Beverout, og saa ondt det end gjør mig, maa jeg dog adlyde dem."

„Jeg forstaaer Dem, Sir. Capitain Ludlow har to Beherskerinder, Dronning Anna og gamle Etienne de Barberies Datter. Han frygter dem begge. Naar Passiverne overstige Activerne, synes det at være klogest at gaae paa Accord med sine Creditorer, og i dette Tilfælde kan man sige, at Hendes Majestæt og min Søsterdatter kunne betragtes som saadanne."

„De misforstaaer mig, Sir," sagde Ludlow stolt. „En ærekjær Officier kan ikke gaae paa Accord med sin Pligt, ikke heller erkjender jeg flere end een Beherskerinde ombord i mit Skib; men i Seirens Øieblikke kan man ikke stole paa Matrosen, eller naar hans Lidenskaber ere ophidsede ved Modstand; Raadmand Van Beverout vil De ledsage Expeditionen som Mægler?"

„Piker og Haandgranater! Seer jeg ud til at kunne entre en Smugler med Huggerten mellem Tænderne! Dersom De vil sætte mig i Deres mindste og fredeligste Baad, bemandet med to Drenge, dem jeg kan styre i

Kraft af min Myndighed som Øvrighedsperson, og samtykke i at blive liggende her med bakkede Mærsseil og et Parlamentairflag paa Toppen af hver Mast, saa vil jeg bringe Oliegrenen til Skonnertbriggen, men ikke et eneste truende Ord. Dersom Rygtet taler Sandhed, saa er Søskummeren ingen Ven af Trudsler og vor Herre forbyde, at jeg skulde tvinge en Mand til at antage andre Vaner! Jeg vil drage bort som Deres Turteldue, Capitain Ludlow, men ikke gjøre et eneste Skridt som Deres Goliath."

„Afslaaer De ligeledes at forsøge at forebygge Fjendtligheder?" vedblev Ludlow, med et Blik paa Patronen af Kinderhook.

„Jeg er Dronningens Undersaat, og rede til at yde min Bistand til Lovens Haandthævelse," svarede Oloff Van Staats roligt.

„Patron!" udbrød hans forsigtige Ven, „veed De vel, hvad De der siger? Dersom Spørgsmaalet var om et Streiftog af Mohawkerne, eller et Indfald fra Canada, var det en anden Sag; men dette angaaer en ubetydelig Tvistighed om en lille Forskjel i Toldafgifterne, som det er bedst at lade Toldinspecteuren og de andre Lovens Snushaner afgjøre. Naar Parlamentet lægger Fristelsen lige for Næsen af os, maa Synden ogsaa komme over det selv. Den menneskelige Natur er skrøbelig og disse Skrøbeligheder ere ligesaa mange Fristelser

til at overſee ufornuftige Lovbud. Jeg ſiger derfor, at det er bedre at blive i Fred her ombord, hvor vort gode Navn og Rygte vil være ligeſaa ſikkert ſom vore Knokler, og lade Forſynet lede Alt til det Bedſte."

„Jeg er Dronningens Underſaat og redebon til at opretholde hendes Værdighed," ſvarede Oloff med Fasthed.

„Jeg forlader mig paa Dem, Sir," ſagde Ludlow, tog ſin Rival under Armen og førte ham ind i ſin Chefskahyt.

Samtalen var ſnart forbi og kort efter meldte en Midſhipmand, at Baadene vare klare. Maſteren blev dernæſt kaldt ned i Kahytten og indladt i Chefens hemmelige Lukaf. Derpaa gik Ludlow op paa Dækket, hvor han gjorde de ſidſte Forberedelſer til Angrebet. Skibet blev betroet Mr. Luff, med Betydning om at benytte den mindſte Luftning til at komme ſaa nær ind paa Skonnertbriggen ſom muligt. Tryſail blev commanderet i Barkaſſen ſom Anfører for en talrig Afdeling af Entregaſter. Van Staats af Kinderhook fik Jollen, der blot havde ſin ſædvanlige Beſætning, medens Ludlow tog Chefsſluppen, der indeholdt ſit ſædvanlige Mandſkab, ſkjøndt Vaabnene, der laa paa Agterpligten, viſte, at de vare ruſtede til Kamp.

Barkaſſen, ſom var førſt færdig og tillige var den tungeſte at roe, ſatte førſt af fra Coqvetten. Maſteren ſtyrede lige hen mod Skonnertbriggen, der laa ubevægelig

i Havblikket. Ludlow gjorde derimod en Omvei, aabenbart deels for at gjøre en Diversion, der kunde vildlede Smuglerens Mandskabs Opmærksomhed, deels fordi han derved kunde naae Angrebspunktet i det samme Øieblik som den Baad, der indeholdt hans Hovedstyrke. Jollen holdt ogsaa ud fra den lige Linie, idet den styrede ligesaa meget til den ene Side som Chefssluppen styrede til den anden. Saaledes roede Folkene fuldkomment tause i nogle og tyve Minuter, da den svære Barkasse, der var stærkt ladet, kun langsomt og med Vanskelighed kom afsted. Efter denne Tids Forløb blev der givet et Signal fra Chefssluppen, hvorpaa alle Mand holdt op at roe og forberedte sig til Kampen. Barkassen havde nærmet sig Skonnertbriggen paa Pistolskuds Distance og var lige tværs af den; Jollen laa under Boven paa den, hvor Van Staats af Kinderhook studerede det ondskabsfulde Udtryk i Billedet med en Interesse, der syntes at voxe alt som hans dorske Natur opvarmedes, og Ludlow laa paa den anden Side ligeover for Barkassen og undersøgte gjennem Kikkerten det jagede Skibs Beskaffenhed. Trysail benyttede denne Pause til at tiltale sine Ledsagere.

„Dette er en Expedition i Baade," begyndte den nøiagtige og omstændelige Master, „i smult Vande, med liden, eller maaskee rettere sagt, ingen Vind, i Juni Maaned og paa Kysten af Nordamerica. I ere ikke

saadanne Tossehoveder, at I skulde troe, at Barkassen er bleven sat ud og to af de ældste, for ikke at sige bedste Sømænd paa Hendes Majestæts Skib ere gaaede ud med Baade uden for at gjøre Andet, end netop spørge om denne Brigs Navn og hvorledes det egentligt hænger sammen med den. Den yngste Midshipmand kunde ligesaa godt have forrettet denne Tjeneste, som enten Capitainen, eller jeg selv. De bedst Underrettede troe, at denne Fremmede, der har den Frækhed at ligge gandske roligt indenfor en kongelig Krydsers Skudvidde uden at tone noget Flag, hverken er mere eller mindre, end den berygtede Søstummer, en Mand, paa hvis Sømandskab jeg ikke har Noget at sige, men som just ikke staaer i det bedste Rygte for Ærlighed med Hensyn til Dronningens Toldindtægter. Der er ingen Tvivl om, at I jo have hørt mange vidunderlige Fortællinger om denne Vagabonds Bedrivter, hvoraf nogle synes at tyde hen paa, at Karlen har hemmelige Forstaaelser med Folk, der passe deres Næringsvei mindre samvittighedsfuldt, end den høiærværdige Forsamling af Bisperne i Overhuset. Men hvad gjør det til Sagen? I ere oprigtige Engelskmænd, der vide, hvad der tilkommer Kirken og Staten, og I ere Fanden ikke de Gutter, der lade Eder forknyttes af en Smule Hexeri; (et Hurra). Ja, det er en forstaaelig og fornuftig Tale, der overtyder mig om, at I forstaae Eder paa Tingen. Jeg vil nu blot

sige som saa, at Capitain Ludlow ønsker, at der ikke bliver ført et usømmeligt Sprog, eller endnu mindre nogen voldsom Adfærd mod Folkene i Skonnertbriggen, med Undtagelse af hvad der kan være nødvendigt af at slaae Hovedet itu, eller skjære Struben over paa dem for at erobre Fartøiet. I denne Henseende kunne I tage et Exempel af mig, der, som den Ældste, har mere Erfaring, end de Fleste af Eder og som efter al Rimelighed bedst veed, naar og hvor man skal vise sin Manddom. Holder Eder som Karle, saalænge Fjenden gjør Modstand, men viser Barmhjertighed, saasnart Seiren er vor! I maa paa ingen Maade trænge ind i Kahytterne; i saa Henseende er min Ordre bestemt, og jeg vil ikke bryde mig mere om at kaste den Mand overbord, der vover at overtræde den, end om han var en død Franskmand; og da vi nu tilfulde forstaae hinanden og vide, hvad der er vor Pligt, er der Intet videre tilbage, end at gjøre den. Jeg har ikke talt om Prisepenge (et Hurra), da jeg veed, at I ere Folk, der sætte Eders Dronning og hendes Ære høiere end Eders Fordeel (et Hurra), men saa Meget kan jeg love Eder, at den sædvanlige Deling vil finde Sted (et Hurra), og da det er udenfor al Tvivl, at de Kjeltringer have drevet en ikke ufordeelagtig Handel, vil Totalsummen heller ikke blive en Smaating (tredobbelt, kraftigt Hurra).

Et Pistolskud fra Chefssluppen, som øieblikkeligt besvaredes af et Kanonskud fra Krydseren, hvis Kugle hvinede mellem Havfruens Master, var Signalet til at gribe til de sædvanlige Redskaber til Seir. Nu raabte Masteren Hurra, og med tydelig, fast og dyb Stemme commanderede han: „ro væk." I samme Øieblik saaes Chefssluppen og Jollen at nærme sig Gjenstanden for deres fælleds Angreb med en Fart, der lovede at bringe det til en hastig Afgjørelse.

Lige fra det Øieblik Vinden løiede af og medens disse Forberedelser fandt Sted paa og omkring Coqvetten, havde man ikke seet det mindste til Skonnertbriggens Mandskab. Den skjønne Bygning laa og rullede paa den gyngende Dynning, men ikke een eneste menneskelig Skikkelse viste sig for at holde Øie med dens Bevægelser, eller for at træffe de Forholdsregler, der maatte være nødvendige til deres Forsvar. Seilene vedbleve at hænge, ligesom man havde forladt dem, medens det blæste, og Skroget drev for Søgangen. Den dybeste Taushed afbrødes ikke da Baadene nærmede sig, og, dersom det fortvivlede Individ, som man vidste førte Smugleren, var i Besiddelse af Midler til at gjøre Modstand, vare de blevne aldeles skjulte for Ludlows lange og ængstelige Speiden. Endog Hurraraabene og Aarernes Pladsken i Vandet, da Baadene begyndte deres sidste Fremrykken, frembragte ingen Forandring paa Dækket

af det jagede Skib, skjøndt Coqvettens Chef bemærkede, at Rærne paa Fokkemasten stadigt, men langsomt dreiede sig i forskjellige Retninger. Uvis om Hensigten af disse Bevægelser, sprang Ludlow op paa en Toste og opmuntrede sine Folk, idet han vinkede med Hatten, til endnu kraftigere Anstrengelser. Chefsskuppen var omtrent hundrede Fod fra Bredsiden af Skonnertbriggen, da med et de vide Folder af dens Seildug saaes at fylde sig ud efter. Det gandske fortrinligt ordnede Maskineri af Spir, Seil og Tougværk bøiede sig mod Skuppen, ligesom for at sige et gracieust Farvel og derpaa skjød det lette Skrog fremad og Baaden kunde nu pløie det tomme Rum, det havde indtaget. Ludlow behøvede kun et Øiekast for at overtyde sig om det Unyttige i at fortsætte Forfølgningen, da Søen allerede krusedes af den Luftning, der var kommen saa beleiligt for Smugleren. Han gjorde Signal for Trysail til at holde inde og begge stode og betragtede med skuffede Blikke den hvide, boblende Stribe, som Flygtningen efterlod i sit Kjølvand.

Men da Havfruen havde seilet de Baade, der commanderedes af Capitainen og Masteren paa Dronningens Krydser, agterud, holdt den netop saaledes Cours, at den saasnart muligt maatte komme i Berørelse med Jollen. I nogle Øieblikke troede dennes Mandskab, at det var deres egen Fart, der bragte dem saa hastigt i Nærhed af deres Modstander, og da Midshipmanden,

som styrede Baaden, bemærkede sin Vildfarelse, havde han blot saa megen Tid, at han kunde forebygge, at den hurtige Skonnertbrig ikke overseilede hans lille Fartøi. Han holdt nu heelt af, og befalede sine Folk at hale ud paa Liv og Død. Oloff Van Staats havde stillet sig i Forenden, bevæbnet med en Baadshage og hele hans Sjæl var alt for henvendt paa det forventede Angreb til at han skulde bemærke en Fare, som et Menneske, der var opfødt som han, heller ikke let skulde kunne indsee. Da Skonnertbriggen gled forbi og han saae dens lave Røster krænge ned mod Vandet, gjorde han et kraftigt Spring over i dem, i det han udstødte et Slags hollandsk Krigsskrig. I det næste Øieblik svang han sit svære Legeme ind over Skandseklædningen og forsvandt paa Smuglerens Dæk.

Da Ludlow havde forsamlet sine Baade paa den Plet, hvor Skonnertbriggen nyligen havde ligget, saae han, at den frugtesløse Expedition ikke havde havt andre Følger, end Patronen af Kinderhooks ufrivillige Bortførelse.

To og Tyvende Capitel.

„Hvad hedder dette Land vel, Folk?"
„— Illyria, Lady."
What you will.

Det Rygte, Mennesket erhverver sig her i Verden beroer ligesaa meget paa et tilfældigt Sammenstød af Omstændigheder, som paa personlige Egenskaber. Denne Sandhed gjælder ogsaa om et Skib. Dets Egenskaber kunne, ligesaa vel som det er Tilfældet hos Mennesket, have Indflydelse paa dets heldige, eller uheldige Skjebne, men Begge maa alligevel skylde Hændelsen Meget her i Livet. Skjøndt den Kuling, der kom Havfruen saa beleiligt tilhjælp, snart fyldte Coqvettens Seil, forandrede dette dog ikke dens Besætnings Mening angaaende hiint Skibs Lykke, medens det tillige forøgede den Anseelse, som Søskummeren allerede havde opnaaet som en Sømand, der blev mere end begunstiget ved lykkelige Hændelser i de tusinde, uformodentlige Tilfælde i hans eventyrlige Stand. Selv Trysail rystede paa Hovedet paa en Maade, der udtrykkede mere, end mange tykke Bind, medens Ludlow udgjød sin Harme over det, han kaldte Smuglerens Lykke, og Folkene i Baadene gloede efter den forsvindende Skonnertbrig ligesom Beboerne af

Japan nu sandsynligviis vilde betragte et forbiseilende Dampskib. Da Mr. Luff ikke var skjødesløs i sin Tjeneste, varede det ikke længe inden Coqvetten forenede sig med sine Baade. Den Forsinkelse, som foraarsagedes ved at disse bleve heisede op, satte det jagede Fartøi istand til at udvide Mellemrummet mellem begge Skibe i den Grad, at det kom aldeles ud af Skudvidde. Saasnart Alt var klart, gav Ludlow ikke desto mindre Ordre til at fortsætte Jagten og skyndte sig at skjule sin Ergrelse i sin Kahyt.

„Lykken er en Kjøbmands Overskud, medens en stadig Profit er hans Klogskabs Belønning!" bemærkede Raadmand Van Beverout, der neppe kunde skjule sin Glæde over, at Skonnertbriggen atter saa heldigt var undsluppen. „Mangen Mand vinder Dubloner der, hvor han blot havde haabet at vinde Piastre, og ofte falde Priserne, medens Varerne ligge paa Toldboden. Der er Franskmænd nok, Capitain Ludlow, til at holde en tapper Officier i godt Lune, og saa meget mindre Grund er der til at ærgre sig over en Smule Uheld ved Forfølgelsen af en Smugler."

„Jeg veed ikke hvor høit De vurderer Deres Søsterdatter, Mr. Van Beverout, men var jeg Oncle til en saadan Pige, saa kunde alene Tanken om, at hun var bleven det bedaarede Offer for et saadant Asskums Rænker, gjøre mig rasende."

„Paroxysmer og Galetroier! Lykkeligviis er De nu ikke hendes Oncle og har altsaa saa meget mindre Grund til at være misfornøiet. Pigen har franske Nykker og hun rumsterer mellem Smuglerens Silketøier og Knip=linger; naar hun har gjort sit Valg, faae vi hende nok tilbage og det smukkere end nogensinde før ved en Smule Pynt."

„Valg! o Alida, Alida! Det er ikke det Valg, vi vare berettigede til at vente af Din oplyste Forstand og Dine stolte Følelser!"

„Oplysningen er mit Værk og Stoltheden er en Arvelod fra gamle Etienne de Barberie;" svarede Myn=dert tørt. „Men Klager bragte aldrig Priserne til at falde, eller Papirerne til at stige. Lader os sende Bud efter Patronen og roligt raadslaae om den nærmeste Vei tilbage til Lust in Rust inden Hendes Majestæts Skib fjerner sig altfor langt fra Americas Kyst."

„Denne Spøg er ikke vel anbragt, Sir. Deres Patron har fulgt Deres Søsterdatter og de gjøre for=modentligt en behagelig Reise i et saadant Selskab! Vi mistede ham ved Expeditionen med Baadene."

Raadmanden stod ganske bestyrtet.

„Mistet! Oloff Van Staats mistet ved Expedition med Baadene! Ulykke ramme den Dag, da denne unge, forsigtige, rige Mand gik tabt for Colonien! De veed ikke hvad De siger, Sir, naar De tillader Dem at yttre

en saa overilet Dom. Med den unge Patron af Kinderhook vilde en af de bedste og meest velhavende Familier uddøe og den tredie bedste Eiendom i Provindsen være uden Arving i nedstigende Linie!"

„Ulykken er ikke saa forskrækkelig;" svarede Capitainen med Bitterhed. „Herren entrede Smugleren, for i Fælledsskab med la belle Barberie at undersøge hans Silketøier og Kniplinger."

Ludlow fortalte derpaa hvorledes Patronen var forsvunden. Da Raadmanden var bleven fuldkomment overtydet om, at hans Ven ikke havde taget legemlig Skade, blev hans Glæde strax ligesaa levende, som han for et Øieblik siden havde været dødeligt forskrækket.

„Fulgt med la belle Barberie for at undersøge Silketøier og Kniplinger!" gjentog han og gned sig i Hænderne af Glæde. „Ja, min gamle Vens, Stephanus, Blod begynder at vise sig! Den oprigtige Hollænder er ingen flygtig Franskmand, der slaaer sig for Panden og skjærer Ansigter, fordi Vinden springer om, eller et Pigebarn sætter Rynker i Panden; ikke heller en galhovedet Englænder (De er selv her fra Colonien, unge Mand), der bander og regjerer, men, som De seer, en rolig, standhaftig og, naar det er Alvor, virksom Søn af det gamle Batavien, der passer sit Snit og ikke er bange for —"

„Hvad?" spurgte Ludlow, da han bemærkede, at Raadmanden standsede.

„At see sin Fjende lige i Øinene, eftersom Dronningens Fjender naturligviis ogsaa maa være enhver ærlig Undersaats Fjender. Bravo, ung Oloff! Du er en Knøs efter mit Hjerte og sikkert, ja sikkert vil Lykken hjælpe den Kjække! Havde en Hollænder rigtigt Fodfæste paa denne Jord, Capitain Cornelius Ludlow, skulde vi høre en heel anden Tale om Rettighederne i de snevre Farvande og om de fleste andre Handelsspørgsmaale."

Ludlow reiste sig med et bittert Smiil paa Læberne, men uden Vrede mod Manden, hvis Glæde var saa naturlig.

„Mr. Van Staats kan med Føie lykønske sig til sin heldige Skjebne," sagde han, „men jeg skulde tage høiligen Feil, dersom hans Foretagende ikke strander paa en saa listig og tillige saa behagelig Mands Ænker, som dens, hvis Gjest han nu er bleven. Men lad nu ogsaa Andres Indfald være hvad de ville, Raadmand Van Beverout, jeg maa gjøre min Pligt. Smugleren er nu tredie Gang, begunstiget af Tilfældet og ved sin List undsluppen mig; fjerde Gang have vi maaskee Lykken med os. Dersom dette Skib kan ødelægge den fredløse Vagabond, maa han see sig for."

Med denne Trudsel forlod Ludlow Kahytten for atter

at indtage sin Post paa Dækket og fornye sine utrættelige Jagttagelser af Smuglerens Bevægelse.

Forandringen af Vinden var aldeles til Fordeel for Skonnnertbriggen. Den bragte den til Luvart og begge Skibene i en saadan Stilling til hinanden, at det derved blev Havfruen muligt, at drage den størst mulige Nytte af sin særegne Bygningsmaade. Som en Følge heraf saae Ludlow, da han kom tilbage paa sin Plads, at det hurtige og lette Fartøi havde skjærpet overalt og laae klos bi de Vind, og at det allerede havde saa stort et Forspring, at han næsten maatte fortvivle om atter at faae det indenfor Skudvidde, med mindre en af de mange Forandringer, der ere saa hyppige paa Oceanet, skulde komme ham tilhjælp. Der var derfor kun lidet Andet at gjøre, uden at føre alle de Seil paa Coqvetten, som Skibet kunde bære, og forsøge at beholde det jagede Skib i Sigte, naar Mørket faldt paa, hvilket snart vilde indtræffe. Men førend Solen endnu havde berørt Havspeilet var Havfruens Skrog forsvundet og da det var blevet Aften, var der intet af dens luftige Omrids tilsyne undtagen det, der hørte til dens øverste og smækkreste Rundholter. Faa Minuter derpaa bedækkede Mørket Oceanet og Sømændene paa den kongelige Krydser maatte nu forfølge deres Modstander paa Lykke og Fromme.

Hvor langt Coqvetten havde seilet om Natten vides ikke, men da dens Chef næste Morgen kom paa Dækket,

frembød der sig intet Andet for hans vedholdende og omhyggelige Speiderblik, end den nøgne Horizont. Til begge Sider saaes Intet uden den uhyre Vandflade. Ingen Gjenstand viste sig undtagen Søfuglen, der svævede i Kredse paa sin brede Vinge, og Toppene af de uregelmæssige, grønne Bølger. Denne og mange flere Dage vedblev Krydseren at pløie Oceanet, undertiden plat for Veiret med hele sit Seil-Areal udspilet, som undertiden huggende og arbeidende under Vinden, om den vilde seire over de Hindringer, som selve Naturen lagde den i Veien. Den værdige Raadmands Hoved var reent forstyrret og skjøndt han taalmodigen oppebiede Udfaldet, vidste han dog ikke inden Ugens Udgang hvilken Cours Skibet styrede. Tilsidst havde han Grund til at troe, at deres Kryds nu nærmede sig sin Ende. Søfolkenes Anstrengelser syntes at aftage og Skibet fortsatte nu sin Cours under en mindre Pres af Seil.

En Eftermiddag af en saadan mindre anstrengende Dag saaes Francois liste sig op nedefra og vakle fra Kanon til Kanon hen til et Sted midt paa Skibet, hvor han i godt Veir pleiede at tage frisk Luft, og hvor han kunde pleie sin Magelighed ligesaa vel uden at sætte sine Overmænds Godmodighed paa Prøve, som uden at gjøre sig altfor fortrolig med den raa Hob, hvoraf Besætningen bestod.

„Ah," udbrød Tjeneren og henvendte sig til en Midshipmand, der alt er bleven os bekjendt under Navnet Hopper, „voila la terre! Quel bonheur! jæ skal vær' saa lykk'lig; le batiment er trop agreable, mais vous savez, Monsicur l'Aspirant, que je suis ne pas marin, hvad er le nom du pays?"*

„De kalde det for Frankrig, svarede Fyren, der kunde saa Meget af den Andens Sprog, at han kunde forstaae ham; „og et godt Land er det; for dem, der kunne lide det."

„Ma foi non!" udbrød Francois, og traadte halvt forbauset, halv henrykt et Skridt tilbage.

„Saa kald det Holland, dersom De bedre kan lide det Land."

„Dites moi, Monsier Hoppair," vedblev Kammertjeneren og lagde sin skjælvende Finger paa den overgivne Skjelmsmesters Arm; „est ce la France?"**

„Man skulde troe, at en Mand med Deres Fatteevne selv kunde sige sig det. Kan De da ikke see Kirketaarnet, med et chateau i Baggrunden, og en uregelmæssigt bygget Landsby ved Siden deraf. See nu paa Skoven hist? Der er en Allee saa lige, som Kjølvandet

* „Det er Land! hvilken en Lykke! Vel er Skibet meget behageligt, men De veed, Hr. Cadet, at jeg ikke er Sømand; hvad hedder dette Land?"

** „Siig mig, Hr. Hopper, er det Frankrig?"

af et Skib i smult Vande, og en, to, tre, ja elleve Statuer med een eneste Næse til dem allesammen i"

„**Ma foi, der er ikk' Skov, ikk' chateau, og ikk' village og ikk' statue og slet ikke Næs'; mais, Monsieur, je suis agé, est ce la France ?**" *

„Na, De taber Intet ved at have svage Øine, jeg skal forklare Dem det Altsammen, ligesom vi komme der forbi. Seer De den Skraaning hist, der seer ud ligesom en Prøvebog med grønne og gule Striber, eller som en Signalbog, hvori alle Nationers Flag staae paa Siderne; nu det er **les champs**, og denne smukke Skov, hvori alle Grenene ere saa accurate, at de ligne ligesaa mange Marinerrecruter i Exerceerskolen, det er: **la forêt**—"

Det var mere end den sangvinske Kammertjeners Lettroenhed kunde fordøie, men han trak sig tilbage med et Blik fuldt af Medynk og Værdighed og lod den unge Neptuni Lærling glæde sig ved at meddele en Kammerat sine Løier, som just var kommen til.

Imidlertid fortsatte Coqvetten sin Cours, Midshipmandens Slotte, Kirker og Landsbyer forvandledes snart til en lav, sandet Strandbred med en Baggrund af forknyttede Naaletræer, som hist og her oplivedes ved en Aabning, hvorigjennem man saae velhavende Selveieres

* „Min Tro, der er hverken Skov, eller Slot, eller Landsby, eller Støtter, men min Herre, jeg er gammel, er det Frankrig?"

bequemme Boliger med deres talrige Udhuse, eller ogsaa en Herregaard. Henimod Middag hævede Toppen af en Høi sig op over Søen og ligesom Solen gik ned bag ved Bjergkjeden, passerede Skibet det sandige Forbjerg og ankrede paa det Sted, det havde forladt, da det havde faaet dets Chef ombord igjen efterat han havde forladt Skonnertbriggen. Skibet var snart fortøiet, de lettere Ræer bleve strøgne og en Baad firet ned i Vandet. Ludlow og Raadmanden stege derpaa ned af Falderebet og roede hen mod Mundingen af Schrewsbury. Endskjøndt det næsten var mørkt, før de naaede Land, var det dog lyst nok til at den Første kunde opdage en Gjenstand af et usædvanligt Udseende, der flød i Bugten ikke langt fra den Vei, hans Sluppe styrede. Hans Nysgjerrighed forførte ham til at ree derhen.

„Krydsere og Havfruer!" brummede Myndert, da de vare komne nært nok til at kunne see hvad den flydende Gjenstand egentligt var. „Den uforskammede Tingest hjemsøger os, som om vi havde stjaalet hendes Guld! Lader os sætte Foden paa Land og Intet, uden en Deputation fra Byraadet skal faae mig til nogensinde at forlade min Bolig."

Ludlow dreiede Roret og fortsatte Coursen ind mod Floden. Han behøvede ikke nogen yderligere Forklaring om den List, hvorved han var bleven ført bag Lyset. Den flydende Tønde, hvorpaa der var fastgjort en Stage,

og den slukkede Lanterne med Fruentimmerets Billede med det ondskabsfulde Smiil paa dens Hornruder erindrede ham pludseligt om det falske Fyr, hvorved Coqvetten var bleven lokket fra sin Cours, den Nat den forfulgte Skonnertbriggen.

Tre og Tyvende Capitel.

„Hans Datter, Arving til hans Rige...
— — — gav Haand og Hierte til
En fattig men en værdig Adelsmand...“
Shakspeares Cymbeline.

Da Raadmand Van Beverout og Ludlow kom i Nærheden af Lust in Rust, var det allerede mørkt. Aftenen havde overrasket dem i nogen Afstand fra Landingsstedet og Bjergene kastede allerede deres Skygge tværs over Floden, den snevre Landstrimmel, der skilte det fra Havet, og derfra videre ud over Oceanet. Ingen af dem havde havt Leilighed til at gjøre sig bekjendt med hvorledes det stod sig paa og omkring Villaen, førend

de vare stegne ned i lige Linie med den og havde betraadt det lille, men sødt duftende Buskads foran den. Lige før de kom til den Port, der gik ind til dette, standsede Raadmanden og tiltalte sin Ledsager i en Tone, der mere nærmede sig til deres gamle fortrolige Forhold, end den han havde brugt de faa foregaaende Dage af deres Samværen.

„De maa have bemærket, at Begivenhederne paa denne lille Udflugt tilsøes snarere ere af en privat, end af en offentlig Natur;" sagde han. „Din Fader var min gamle, høitagtede Ven, og jeg er ikke gandske vis paa, om der ikke skulde finde et Slags Familieskab Sted imellem os, paa Grund af Giftermaal. Din værdige Moder, der var en drivtig Kone af faa Ord, havde Noget af min egen Stammes Blod i sig. Det skulde gjøre mig ondt, om den gode Forstaaelse, som disse Erindringer have frembragt, paa nogen Maade skulde blive afbrudt. Jeg indrømmer, Sir, at Tolden er for Staten det Samme, som Sjælen er for Legemet, og at ligesom det Sidste vilde være et øde Huus uden dets Beboer, saaledes vilde den Første være en udsugende og besværlig Herre, naar den ikke havde sine regelmæssige Indtægter. Men man behøver ikke at udføre et Princip i dets Yderligheder. Dersom denne Skonnertbrig er, hvad De synes at mistænke den for at være, og som vi i Sandhed ogsaa af forskjellige Aarsager have Grund til

at antage, at den er; nemlig det Fartøi, som kaldes Havfruen, saa vilde den have været en lovlig Prise, dersom den var falden i Deres Hænder; men nu, da den er undkommen, kan jeg ikke sige hvad der er Deres Hensigt; men dersom Din fortræffelige Fader, Medlem af Kongens Statsraad havde levet, saa vilde en saa forsigtig Mand have betænkt sig længe inden han havde lukket Munden op, for ikke at sige for Meget i dette eller et lignende Tilfælde."

„Hvad jeg saa end antager, at min Pligt byder mig, saa kan De trygt forlade Dem paa min Taushed angaaende det — det mærkværdige — det høist afgjørende Skridt, som Deres Søsterdatter har fundet passende at gjøre;" svarede den unge Mand, som ikke kunde gjøre denne Hentydning paa Alida, uden ved sin Stemmes Skjælven at røbe den store Indflydelse, hun endnu stedse havde paa ham. „Jeg seer ingen Grund til at krænke de Familiefølelser, De hentyder til, ved at bidrage til at fylde den ørkesløse Nysgjerrigheds Øren med Historien om hendes Feiltrin."

Ludlow taug pludseligt, og overlod til Onclen at fremføre det, han maatte ville tilføie.

„Det er et ædelmodigt, mandigt og et en oprigtig Elsker værdigt Sprog, Capitain Ludlow;" svarede Raadmanden, „men det var just ikke den Streng, jeg vilde berøre. Vi ville imidlertid ikke gjøre mange Ord

her i Aftenluften; ha! naar Katten er borte, springe Musene paa Bordet. Disse natteridende, hesteplagende Negere have taget Alidas Pavillon i Besiddelse, og vi maa takke Gud for, at den stakkels Piges Værelser ikke ere saa store som den Harlemmer Fælled, ellers fik vi nok Hovslagene at høre af et aandeløst Creatur, som galloppérede omkring derinde."

Nu afbrød Raadmanden sin Tale saa pludseligt og studsede som om et af Coloniens Spøgelser havde viist sig for ham. Hans Ord havde ført hans Ledsagers Blik mod **la cour des fées**, og Ludlow havde i samme Øieblik som Onclen gandske bestemt seet et Glimt af **la belle Barberie**, da hun gik forbi det aabne Vindue i sit Værelse. Den Sidste vilde styrte frem, men Myndets Haand standsede hans heftige Bevægelse.

„Her-maa vi snarere bruge vor Forstand, end vore Been," bemærkede den koldblodige-, forstandige Borgermand. „Det var Skikkelsen af min Myndling, og Søsterdatter, eller ogsaa har gamle Etienne Barberies Datter en Dobbeltgængerske; Francis, saae Du ikke en Fruentimmerskikkelse ved Vinduet i Pavillonen, eller vildlede vore Ønsker os? Undertiden er jeg bleven skuffet paa en gandske ubegribelig Maade, Capitain Ludlow, angaaende Varernes Qvalitet, naar jeg med min hele Sjæls Kraft har været beskjæftiget med at slutte en Handel; thi den

ſtørſte Fritænker af os Alle er udſat for ſlige aandelige Svagheder, naar Haabet er med i Spillet."

„Certainement, oui!" udbrød den ivrige Tjener. „Quel malheur at vær' obligé at gaae paa la mer, naar Mam'selle Alide aldrik forlod la maison. J'etais sur, que nous nous trompions, car jamais la famille de Barberié elsk' at vær' Sefolk."

„Det er nok, gode Francis; Familien Barberie holder ligesaa meget af Landjorden, som en Ræv. Gaa nu og underret de ørkesløse Slyngler i Kjøkkenet om, at deres Herre er kommen hjem, og huſk paa, at det er ufornødent at ſladdre om alle de forunderlige Ting, vi have ſeet ude paa det ſtore Dyb. Vi ville nu hilſe paa min lydige Niece med ſaa liden Larm ſom muligt."

Ludlow modlog med Begjerlighed denne Indbydelſe og fulgte øieblikkeligt den pedantiſke og ſom det lod aldeles ubevægede Raadmand henimod Huſet. Da de vare komne igjennem Buſkadſet, ſtandſede de uvilkaarligt et Øieblik for at ſee ind ad de aabne Vinduer i Pavillonen.

La belle Barberie havde ſmykket **la cour des fées** med en Deel af den nationale Smag, hun havde arvet efter ſin Fader. Den maſſive Pragt, ſom udmærkede Ludvig den fjortendes Regjeringsperiode, var neppe nedſtegen til den Mellemclaſſe, hvortil Monſieur de Barberie hørte, og han havde ſom en Følge heraf i ſin Landflygtighed alene medbragt hiin finere Smag, der ſynes

at være det Folk eiendommelig, fra hvilket han nedstammede, fri for Datidens Modes overlæssede Zirater og Kostbarheder. Denne Smag blandedes siden med Englændernes huuslige, bequemme Skikke, eller hvilket næsten er det Samme, med det americanske Liv, hvilken Forening maaskee frembringer den rigtigste og heldigste Middelvei mellem det Nyttige og det Behagelige. Alida sad ved et lidet Mahognibord fordybet i Indholdet af en-lille Bog, der laa foran hende. Ved Siden af hende stod et Theeservice, hvoraf Kopper og Spølkummer vel vare smaa, saaledes som det dengang var brugeligt, men særdeles smukt formede og af det fineste Materiale. Hun var klædt i en Negligee, der passede sig for hendes Aar, og over hendes Ansigt hvilede der et Udtryk af Velbehag, blandet med den Ynde, der synes at være Kjønnets udelukkende Eiendom, og som meddeler en elegant Dames Cabinet noget saa Tiltrækkende og Særegent. Hendes Sjæl var heelt beskjeftiget med Bogen og ved hendes Albu snurrede en lille Sølvthemaskine, aabenbart uden at hun lagde Mærke dertil.

„Det er det Billede, jeg med Henrykkelse har udmalet mig," sagde Ludlow halvt hvidskende, „naar Storm og Orcaner have holdt mig vaagen paa Dækket saa mangen en truende Uveirsnat! Naar Sjæl og Legeme vare udtømte af Anstrengelse, var dette den Rolighed, jeg længtes efter, og som jeg vovede at gjøre mig Haab om!"

„Handelen paa China kommer med Tiden nok paa Fode igjen, og De forstaaer Dem ypperligt paa Livets Behageligheder, Mr. Ludlow," svarede Raadmanden. „Det Pigebarn har saa varm en Glød paa Kinderne, at man skulde sværge paa, at der aldrig i hendes Liv havde blæst en Vind paa hende, og man skulde ikke let falde paa at troe, at den, der kan see saa veltilpas ud, for nyligt har tumlet sig om blandt Delphinerne. Lader os gaae ind."

Raadmand Van Beverout var ikke vant til at gjøre mange Omstændigheder naar han besøgte sin Søsterdatter. Uden at det derfor lod som om han tænkte paa, at han først burde lade sig meldes, aabnede den pedantiske Borgermand roligen Døren og førte sin Ledsager ind i Pavillonen.

Sammenkomsten mellem den smukke Alida og hendes Gjester udmærkede sig ved de Sidstes paatagne Ligegyldighed og deres tilsyneladende Munterhed opveiedes fuldkomment af Damens. Hun lagde Bogen bort med en Rolighed, som om de kun havde været en Time adskilte og som tilstrækkeligt overbeviste Ludlow og hendes Oncle om, at man vidste deres Tilbagekomst og ventede deres Besøg. Hun reiste sig gandske ligefremt ved deres Indtrædelse og bad dem med et Smiil, der snarere syntes at maatte tilskrives hendes gode Opdragelse, end hendes Hjerte, at tage Plads. Søsterdatterens Fatning

gjorde den Virkning paa Raadmanden, at han faldt i dybe Tanker, medens den unge Sømand ikke vidste, hvad han meest skulde beundre, enten den overordentlige Elskværdighed hos en Dame, der stedse var saa skjøn, eller hendes mærkværdige Selvbeherskelse ved et Optrin, hvorved de Fleste vilde være geraadede i Forvirring. Alida selv lod ikke til at ansee nogen Forklaring for nødvendig; thi da hendes Gjester havde taget Sæde, greb hun Leiligheden til at sige, medens hun skjenkede Thee:

„De finder mig beredt paa at kunne byde Dem en Forfriskning af en kostelig Bohea Thee. Jeg troer Oncle kalder den Caernarvon-Castle Thee."

„Et heldigt Skib, baade med sine Reiser og sine Varer! Ja, det er den Artikel, Du har nævnt, og jeg tør anbefale enhver Kjøber den. Men, Søsterdatter, vil Du maaskee ikke være saa god at underrette denne Skibschef af Hendes Majestæts Søetat og en uværdig Raadmand fra den gode Stad Newyork om, hvor længe Du har ventet vort Besøg?"

Alida tog til sit Belte, drog et lille, kostbart prydet Uhr frem og saae roligt paa Viserne, som om hun vilde see hvad Klokken var.

„Nu er Klokken ni. Det var nok i Eftermiddag, at Dinah sagde mig, at jeg kunde have den Fornøielse. Men jeg maa ikke glemme at sige Dem, at der er kom-

met nogle Pakker hertil fra Byen, der synes at indeholde Breve."

Dette Budskab gav Raadmandens Tanker pludseligt en ny Retning. Han havde afholdt sig fra at indlade sig paa saadanne Forklaringer, som Omstændighederne syntes at fordre, deels fordi han vel vidste, at han stod paa en farlig Grund og at der kunde blive sagt Mere, end han ønskede, at hans Ledsager skulde høre, og deels af Forbauselse over sin Myndlings Fatning. Det var ham derfor kjært at have en Undskyldning for Udsættelsen af denne Undersøgelse i Nødvendigheden af at maatte læse sine flittige Correspondenters Meddelelser. Den ivrige Kjøbmand slugte derfor Indholdet af sin lille Kop i een Mundfuld og greb Pakken, som Alida rakte ham, efterat han med et Par Ord havde bedet Ludlow undskylde, at han forlod Pavillonen.

Hidtil havde Coqvettens Chef ikke talt et Ord. Forundring, blandet med Harme tillukkede hans Mund, skjøndt han havde bestræbt sig for ved flittig Brug af sine Øine at gjennemtrænge det Slør, hvormed Alida havde omhyllet sin Adfærd og sine Bevæggrunde. I de første, faa Øieblikke af deres Samværen troede han midt i hendes paatagne Rolighed at kunne bemærke et melancholsk Smiil paa hendes skjønne Læber, men kun een eneste Gang havde deres Blikke mødtes, da hun stjal sig til at kaste sine store, tindrende, sorte Øine paa ham,

som om hun var nysgjerrig efter at see hvilken Virkning hendes Holdning gjorde paa den unge Sømand.

„Have Dronningens Fjender Grund til at sorge over Coqvettens Kryds?" spurgte la belle hastigt, da hun bemærkede, at hendes Blik var blevet opdaget, „eller have de skyet at mødes med den Tapperhed, der allerede før har viist sig dem overlegen?"

„Frygt, eller Klogskab, eller maaskee rettere sagt Samvittigheden har gjort dem forsigtige," svarede Ludlow med stærk Betoning paa det sidste Ord. „Vi have seilet lige fra Hook til Kanten af den store Banke og tilbage igjen uden det mindste Held."

„Det er jo ubehageligt. Men om end Franskmændene have undgaaet Dem, have dog maaskee Nogle af de fredløse Smuglere lidt deres Straf? Der gaaer et Rygte mellem Slaverne om, at den Skonnertbrig, der besøgte os, er en Gjenstand for Regjeringens Mistanke?"

„Mistanke! Men jeg kan viist ikke henvende mig til nogen Bedre end la belle Barberie for at erfare, om dens Fører fortjener det Rygte han staaer i eller ei?"

Alida smilede og, som det forekom hendes Elsker, ligesaa huldsaligt som før.

„Det vilde være Tegn paa en overordentlig Opmærksomhed om Capitain Ludlow vilde henvende sig til de unge Piger i Colonien for at erholde Underretning i

Sager, der angaae hans Tjeneste! Maaskee opmuntre vi hemmeligt Snighandelen, men vi ere dog vistnok ikke mistænkte for en større Fortrolighed med dem, der drive den. Slige Vink kunde bringe mig til at forlade Udspredelserne paa Lust in Rust og at opsøge frisk Luft og Sundhed paa et mindre farligt Sted. Tillykke frembyde Bakkerne ved Hudsonsfloden mange saadanne, som man maatte være meget kræsen for at vrage."

„Og blandt disse regner De Patronen af Kinderhooks Herresæde?"

Her smilede Alida atter og, som Ludlow syntes, med en triumpherende Mine.

„Man siger, at Oloff Van Staats Bolig skal være bequemt indrettet og ikke have nogen ilde Beliggenhed. Jeg har selv seet den —"

„I Deres Drømme om Fremtiden?" spurgte den unge Mand, da han mærkede at hun holdt inde.

„Nei ikke saa aldeles i Drømme. Mit Kjendskab til Skjønhederne ved Mr. Van Staats Gaard grunder sig paa nogle høist upoetiske Udsigter af den ved Forbiseilingen. Skorstenene ere snoede i den ægteste hollandskbrabandske Stiil og, skjøndt der ikke er Storkereder oven paa dem, syntes det dog, at de for et Fruentimmer saa fristende Bequemmeligheder nede ved Arnen ikke manglede. Dertil have Udhusene et tillokkende Udvortes for en dygtig Huusmoder."

„En Plads, som De, af Høflighed mod den værdige Patron, ikke længe vil lade være ubesat?"

Alida legede med en Skee, som omhyggeligt var udarbeidet i Form af Theebuskens Stilk og Blade Hun studsede, spildte det, der var i Skeen, og saae Ludlow lige i Øinene. Hendes Blik var roligt og ikke blottet for Deeltagelse i den Forvirring, den unge Mand øiensynligt røbede.

„Den skal aldrig blive besat af mig, Ludlow;" lød hendes Svar, som hun fremsatte i en saa høitidelig og bestemt Tone, at den tilkjendegav en fast Beslutning.

„Denne Erklæring letter et Bjerg fra mit Hjerte! Oh, Alida! Dersom De ligesaa let kunde —"

„Tys!" hviskede hun, reiste sig og stod et Øieblik som i spændt Forventning. Hendes Blik blev mere straalende og Rødmen paa hendes Kind endnu stærkere end før, i det Glæde og Haab stærkt afspeilede sig paa hendes skjønne Ansigt; „tys!" vedblev hun og opfordrede Ludlow til at undertrykke sine Følelser, „hørte De Intet?"

Den krænkede og dog beundrende Yngling taug, men betragtede hendes opmærksomme Mine og elskelige Udtryk i Forening med den Spænding, der syntes at charakterisere hele hendes Holdning. Da der ikke fulgte nogen Lyd paa den, Alida havde, eller indbildte sig at have hørt, satte hun sig igjen og syntes atter at ville skjenke sin Gjest sin Opmærksomhed.

„De talte om Bjerge?" sagde hun, uden egentligt at vide hvad hun sagde. „Indseilingen mellem Bugterne ved Newburgh og Tappan skal neppe have sin Lige efter det, jeg har hørt af bereiste Folk."

„Vel talte jeg om et Bjerg, men om et Bjerg, hvis Vegt trykker mig til Jorden. Deres ubegribelige Adfærd og grusomme Ligegyldighed have væltet det paa mit Bryst, Alida. De har selv sagt, at der er intet Haab er for Oloff Van Staats og een eneste Stavelse, udtalt af Dem med Deres medfødte Oprigtighed og Frimodighed, har aldeles tilintetgjort mine Bekymringer i denne Henseende. De behøver nu blot at meddele mig Omstændighederne ved Deres Fraværelse for at gjenvinde hele Deres forrige Magt over et Menneske, der kun er altfor tilbøielig til at fæste Lid til Alt, hvad De siger, eller foretager Dem."

„Saa denne Magt har altsaa være svækket?"

„De vilde foragte mig, om jeg sagde nei, og De vilde ikke troe mig, om jeg sagde ja."

„I saa Tilfælde synes Taushed at være det bedste Middel til at vedligeholde vort nuværende Venskab„ — Men jeg hørte gandske bestemt en sagte Banken paa Vinduesskodset hist?"

„Haabet bedrager os undertiden. Denne gjentagne Formodning synes at tilkjendegive, at De venter Besøg?"

En lyöelig Pikken paa Skodbet ſtadfæſtede Pavillonens ſkjønne Beherſkerindes Formodning. Alida betragtede ſin Gjeſt og ſyntes forvirret. Hun var ſnart rød, ſnart bleg og ſyntes gjerne at ville ſige Noget, ſom hendes Følelſe eller Forſtand dog bød hende at beholde hos ſig ſelv.

„Capitain Ludlow, De har allerede engang før været et uventet Vidne til en Sammenkomſt i la cour des fées, der, ſom jeg frygter, har opvakt en ufordeelagtig Formodning om mig. Men en ſaa kjek og høimodige Mand, ſom De, maa have Overbærelſe med et Fruentimmers ſmaa Forſængeligheder. Jeg venter et Beſøg, ſom en af Dronningens Officierer maaſkee ikke ſkulde opmuntre ved ſin Nærværelſe."

„Jeg er ingen Poſekikker, der trænger ſig ind i Garderober og hemmelige Gjemmer, men en Mand, hvis Pligt kun byder ham at bruge ſin Myndighed paa aaben Sø og mod mere aabenbare Overtrædere af Loven. Er der Nogen her udenfor, hvis Nærværelſe De ønſker, ſaa lad dem kun komme ind uden at de ſkal have Noget at frygte af mig ſom Officier. Derſom vi ſkulde mødes paa et mere paſſende Sted, ſkal jeg nok vide at hevne mig."

Hans Vertinde betragtede ham med et taknemligt Blik og tilkjendegav ham ſin Erkjendtlighed ved et let Buk. Hun klingede derpaa ved at ſlaa med Theeſkeen mod det Indvendige af en af Kopperne. Buſkværket,

der beskyggede et af Vinduerne, bevægede sig og strax derpaa viste den unge Fremmede, der allerede er os velbekjendt fra de første Capitler af Bogen og fra Scenerne ombord i Skonnertbriggen, sig paa Balconen. Han havde neppe viist sig før en lille Varepakke blev kastet forbi ham midt ind i Værelset.

„Jeg sender Beviset for min Haandtering som Forløber for mig," sagde den lystige Smugler, eller Mr. Seadrift, som Raadmanden kaldte ham, idet han galant tog til sin Hue for Beherskerinden af **la cour des fées**, og dernæst, dog noget mere stivt, for hendes Gjest, hvorpaa han igjen skjulte sine rige, glindsende Lokker med sin guldbroderede Hovedbedækning og søgte efter sin Pakke. „Her er een Kunde mere, end jeg havde ventet og jeg har derved Udsigt til større Gevinst! Vi have truffet hinanden før, Capitain Ludlow!"

„Det have vi, Sir Søskummer, og vi kunne vel mødes engang endnu. Vinden kan springe om og Lykken endnu begunstige den retfærdige Sag."

„Vi stole paa den søgrønne Dames Omhu," svarede den besynderlige Smugler og pegede med et Slags, virkelig eller paatagen, Ærbødighed paa Billedet, der meget zirligt og med glimrende Farver var indvirket i hans Fløielshue. „Hvad der er skeet, vil ogsaa fremdeles skee, og Fortiden indgyder os Tillid til Fremtiden. Dog haaber jeg, at vi her mødes paa neutral Grund."

„Jeg er Chef for en kongelig Krydser," svarede Ludlow med myndig Tone.

„Dronning Anna kan være stolt af sin Tjener! Men vi glemme vore Forretninger. Jeg beder den elskværdige Beherskerinde af la cour des fées tusinde Gange om Forladelse. Dette Møde mellem to raa Sømænd gjør et Indgreb i Deres Skjønheds Rettigheder og i den Kjønnet tilkommende Ærbødighed. Men alle Complimenter tilsidesatte, saa kan jeg her tilbyde Dem nogle Varer, som det aldrig slog feil at bringe endnu større Glands i de meest straalende Øine og som have aflokket selv Hertuginder mangent et længselsfuldt Blik."

„De taler med megen Selvtillid om Deres Bekjendtskaber, Mr. Seadrift, og indfører adelige Herskaber saa fortroligt blandt Deres Kunder, som om De handlede med Embeder."

„Denne Dronningens erfarne Tjener vil sige Dem, Frøken, at den Vind, der er en Storm paa Atlanterhavet, paa Landjorden neppe er tilstrækkelig til at kjøle en Piges brændende Kinder, og at Baandene i det menneskelige Liv ere ligesaa kunstigt sammenslyngede som Tougværket paa et Skib. Templet i Ephesus og Indianerens Wigwam hvile paa den samme Jord."

„Hvormed De vil sige, at Rang og Stand ikke forandre den menneskelige Natur. Vi maa indrømme, Capitain Ludlow, at Mr. Seadrift kjender Qvindehjertet,

naar vi see ham friste det med saa brogede Stoffer, som disse.“

Ludlow havde taust betragtet de talende Personer. Alida viste sig langt mindre forvirret, end forrige Gang han saae hende i Selskab med Smugleren, og hans Blod kogte, da han saae deres Blik mødes med et Udtryk af hemmelig og venskabelig Forstaaelse. Han var imidlertid bleven tilbage med den faste Beslutning at holde sig rolig og være fattet paa det Værste. Med megen Anstrengelse lykkedes det ham at blive Herre over sine Følelser og med tilsyneladende Fatning, dog ikke uden Noget af den Bitterhed i Tonen, som han følte i sit Hjerte, svarede han:

„Dersom Mr. Seadrift besidder denne Kundskab, kan han være stolt af sin gode Lykke.“

„Megen Omgang med Fruentimmer, der dog ere mine bedste Kunder, har været mig til megen Nytte,“ svarede den cavaleermæssige Smugler. „Her er et Stykke Brocade, hvortil Magen har været baaren lige for Dinene af vor kongelige Beherskerinde, skjøndt det er kommet fra de forbudne italienske Væverstole, og naar Hoffets Damer af Patriotisme engang om Aaret dandse i indenlandske Fabricata for at behage Publicum, bære de til deres eget Behag hele den øvrige Tid disse smukkere Mønstre. Siig mig, hvorfor offrer Englænderen med sin blege Soel Tusinder for at fremtvinge en sygelig

Efterligning af Vendekredsenes Gaver, uden fordi han smægter efter den forbudne Frugt; eller hvorfor slikker Pariser-Lækkertanden sig om Munden efter en Figen, som Neapels Lazzaron vilde kaste ud i Bugten, uden fordi han ønsker under sin taagede Himmel at nyde en sydlig Bredegrads Frembringelser? Jeg har seet det samme Menneske gjøre sig tilgode med Sukkervandet af en europæisk Ananas, der kostede en Guinee, medens hans Gane vilde have vraget den samme Frugt med dens kostelige Blanding af Suurt og Sødt, modnet under en brændende Soel, alene fordi han der kunde have den for Intet. Det er den Hemmelighed, der skaffer os saa mange Beskyttere, og da Kjønnet er meest afhængigt af dens Indflydelse, skylde vi det størst Taknemlighed."

„De har reist, Mr. Seadrift," svarede la belle smilende, medens hun udbredte Indholdet af Pakken paa Teppet, „og lader til at være ligesaa fortrolig med Sæder og Skikke, som med fornemme Personer."

„Damen med den sørgrønne Kappe taaler ingen ørkesløse Tjenere. Vi følge hendes veiledende Haands Anviisning; undertiden anviser den os vor Cours blandt Øerne i det adriatiske Hav, undertiden mod Eders stormfulde americanske Kyster. Der er kun Lidet af Europa, som jeg ikke har seet, ligefra Gibraltar til Kattegattet."

„Men Italien har dog været Deres Yndlingsland,

saavidt man kan dømme af den Mangfoldighed af dets Frembringelser, De fører med Dem."

„Italien, Frankrig og Flandern dele min Handel imellem sig; men De har Ret i at antage det Første for mit Yndlingsland. Jeg har tilbragt mange af mine tidligere Aar paa dette romantiske Lands ædle Kyster. En Mand, der beskyttede og veilede min Barndom og Ungdom, lod mig tilbringe en tidlang under Opsigt paa den lille Slette ved Sorrento."

„Og hvor findes denne Slette? Thi en saa berømt Vandringsmands Opholdssted kan engang blive Gjenstanden for en Sang og sandsynligviis komme til at beskjeftige Nysgjerrigheden i ledige Øieblikke."

„Den Spørgendes Ynde kan vel undskylde det Ironiske i Spørgsmaalet. Sorrento er en Landsby paa den sydlige Kyst af den bekjendte Havbugt ved Neapel. Ilden har bevirket mange Forandringer i dette skjønne, men vilde Land, og dersom det store Dybs Kilder, efter de Nettroendes Udsagn, nogensinde have aabnet sig og Jordskorpen er revnet, for at deres hemmelige Floder skulde komme op paa Overfladen, maa denne Plet have været valgt af ham, hvis Finger efterlader sig uudslettelige Mærker, for at vise hans Almagt. Overalt i denne Egn synes Jorden ikke at være Andet, end Productet af Vulcaner, og Sorrentineren tilbringer sit fredelige Liv i Leiet af et udbrændt Crater. Det er

besynderligt at see, hvorledes Menneskene i Middelalderen have bygget deres By paa Strandbredden, hvor Elementet har opslugt den ene Halvdeel af det takkede Basin, og hvorledes de have benyttet de gabende Kløfter i Tuffstenen som Grave til Beskyttelse for deres Volde! Jeg har besøgt mange Lande og betragtet Naturen næsten under ethvert Clima, men intet Sted har paa engang frembudt en saa skjøn Sammensætning af Naturens Mærkværdigheder blandede med saa mægtige Erindringer, som hiint yndige Opholdssted paa de sorrentiske Klipper!"

„Skildre mig disse Skjønheder, der endnu staae saa lysende for Hukommelsen, medens jeg fortsætter Undersøgelsen af Pakkens Indhold."

Den lystige Smugler taug og syntes at tabe sig i Erindringen om Fortidens Billeder. Dog snart fortsatte han sin Tale med et sørgmodigt Smiil. „Skjøndt mange Aar ere forløbne," sagde han, „gjenkalder jeg mig dog dette Steds Yndigheder ligesaa levende, som om jeg havde dem for Øinene. Vor Bolig laa paa Randen af Klipperne. Foran laa det dybe blaa Vand og paa dets længere bortliggende Kyst kunde man med et Blik overskue en Række af Gjenstande, som Tilfælde eller Plan sjeldent forene. Tænk Dig ved min Side, skjønne Dame, og følg Krumningen af den nordlige Kyst, medens jeg beskriver Omridset af dette prægtige Skuespil! Denne høie, bjergfulde, takkede Ø, yderst til Venstre, er det

nuværende Ischia. Dets Oprindelse er ubekjendt, men langs dets Kyster ligge Dynger af Lava, der synes at være ligesaa friske, som om de i Gaar vare kastede ned fra Bjerget. Dette lange, lave Stykke Land, der er en Ø, ligesom dets Nabo, hedder Procida og er en Aflægger af det gamle Grækenland. Dets Beboere bevare endnu i Dragt og Sprog Sporene af deres Oprindelse. Dette snevre Stræde fører Dem til et høit, nøgent Forbjerg. Det er det gamle Misenum. Her landede Æneas, her havde Rom sine Flaader og herfra gik Plinius ombord for nærmere at betragte den arbeidende Vulcan efter dens Opvaagnen af en Aarhundreders Søvn. I Svælget mellem det nøgne Forbjerg og den næste Bjergtop ligge den fabelagtige Styx, de elysæiske Marker og de Dødes Opholdssteder efter Mantuanerens Fortælling. Høiere oppe og nærmere mod Søen ligge, men begravne i Jorden, de uhyre Hvælvinger af Piscina mirabile og de hundrede Kamres mørke Kjeldere, Steder, der paa engang ere Vidner om Roms Luxus og dets Despoti. Nærmere ved det uhyre Slot, der kan sees mange Mile borte, er Bajæs yndige, kjølige Havn og i Læ af dets Høie laa fordum Villaernes By. Til hiin beskyttende Høi strømmede Keisere, Consuler, Digtere og Krigere for at søge Rolighed og indaande den friske Luft paa et Sted, hvor Pesten siden har opslaaet sin Bolig. Jorden er endnu bedækket med Levningerne

af deres Pragt og Ruinerne af Templer og Bade ligge hobeviis adspredte mellem Bondens Oliven- og Figentræer. Et mindre Forbjerg begrændser den nordostlige Rand af den lille Bugt. Der stode engang Keisernes Lystslotte. Der søgte Cæsar Ensomhed, og de varme Kilder paa dets Sider kaldes endnu den blodige Neros Bade. Den lille, spidse Høi, der, som De seer, har et friskere og grønnere Udseende, end det tilgrændsende Land, er en Kegle, som Kjedlen underneden har opkastet, men for to korte Aarhundreder siden. Den indtager tildeels den gamle Lucrinersøes Plads. Alt det, der er tilbage af dette Epicuræernes berømte Forraadskammer, er det smalle, flakke Vand ved Foden af Høien, som kun adskilles fra Havet ved en Sandrevle. Længere tilbage, omgivne af frygtelige Bjerge, ligge Avernus's Vande. Paa Bakkerne ved dens Bredde staae endnu Ruinerne af et Tempel, hvori de underjordiske Guddommes Dyrkelse høitideligholdtes. Sybilles Grotte gjennemskjærer Bjergrækken til Venstre og den Cumæiske Vei er tæt bag ved den. Byen, som vi see en Miil til Høire, er Pozzuoli, i Oldtiden en Havn og nu et Sted, man besøger for at see Jupiters og Neptuns Templer, dets hensmuldrende Amphitheater og halvt ødelagte Grave. Her prøvede Caligulas Ærgjerrighed paa at bygge sin Bro, og medens den nedrige Nero seilede herfra til Bajæ angreb han sin Moders Liv. Her var det, at den hellige

Paulus landede, da han reiste som Fange til Rom. Den lille, men høitliggende Ø, næsten lige deroverfor er Nisida, hvorhen Marcus Brutus efter fuldbragt Daad ved Foden af Pompeius's Billedstøtte trak sig tilbage til sin Villa og hvorfra han og Cassius seilede for at møde den myrdede Cæsars Skygge og Hevn ved Philippi. Nu komme en Mængde mere fra Middelalderen bekjendte Steder, men lige nedenfor hiint Bjerg i Baggrunden er den berømte underjordiske Vei, hvorom Strabo og Seneca tale og hvorigjennem Bonden endnu den Dag i Dag driver sit Æsel til den moderne By. Ved Indgangen dertil ligger Virgils bekjendte Gravsted og derpaa begynder et Amphitheater af hvide, terasseformigt liggende Huse. Det er det larmende Neapel, kronet med dets Klippecastel St. Elmo! Den store Slette til Høire er den samme, som ernærede det vellystige Capua og saa mange andre Byer ved sin Barm. Paa den følger det isolerede, ildsprudende Bjerg med dets tretakkede Top. Man siger at Villaer og Landsbyer, Stæder og Flækker skulle ligge begravne under Viingaardene og Paladserne, der bedække dets Fod. Den gamle, ulykkelige By Pompeii stod paa den uheldsvangre Slette, som følger derpaa langs med Kysten af Bugten og derpaa bemærke vi Omridsene af Forbjerget, der udgjør den sorrentinske Kyst!"

„Et Menneske, der besidder slige Kundskaber, burde

vide at gjøre bedre Brug af dem," sagde Ludlow alvorligt, da den bevægede Smugler ophørte at tale.

„I andre Lande øse Menneskene deres Kundskaber af Bøger; i Italien derimod bibringes Børnene deres Lærdom gjennem Sandserne," var hans rolige Svar.

„Adskillige her tillands ere indragne af den Tanke, at vor egen Bugt, denne Sommerhimmel og Climatet i det Hele har stor Lighed med hiint Landstrøgs, der netop ligger under samme Bredegrad som vort Land," bemærkede Alida med en saadan Iil, at hun derved forraadte sit Ønske om at bevare Freden mellem sine Gjester.

„Ingen kan negte, at Deres Manhattans og Raritons Vande jo ere brede og smukke, eller at elskværdige Væsener opholde sig paa deres Bredder," svarede Seadrift og lettede galant paa Huen; „mine egne Sandser kunne bevidne det. Men det vilde være klogere at vælge andre af Deres Fortrinligheder til en Sammenligning, end netop at sammenstille dem med det nuværende Neapels herlige Vande, phantastiske Klippeøer og soelbestraalte Høie! Vel taler Bredegraden for Deres Paastand og en velgjørende Soel er ligesaa gavmild mod det ene Land som mod det andet. Men Americas Skove ere endnu altfor opfyldte af Uddunstninger til at de ikke skulde gjøre Luften mindre klar her. Har jeg end seet Meget af Middelhavet, saa er jeg heller ingen Fremmed paa disse Kyster. Skjøndt der er en stor Overeens-

stemmelse i deres Beliggenhed, er der dog mange tydelige Grunde til deres Forskjellighed."

„Siig os da hvori disse Grunde bestaae, for at vi ikke skulle tale hen i Taaget, naar vi omtale vor Bugt og vor Himmel."

„De beærer mig med Deres Spørgsmaal, men mine Kundskaber ere kun faa og mine Talegaver kun ringe. Imidlertid skal jeg ikke tilbageholde det Lidet, som Agtpaagivenhed maatte have lært mig. Den italienske Atmosphære er ofte taaget af de Dunster, der stige op af Havet. Og dog gives der ingen andre store Vandmasser, end de to Have i hine fjerne Egne. Faa Ting i Naturen ere mere tørre end en italiensk Flod i de Maaneder, hvori Solen har størst Magt. Virkningen heraf spores i Luften, der i Almindelighed er elastisk, tør og undergiven Climatets almindelige Love. Der ere færre Uddunstninger i Skikkelse af en fiin og næsten usynlig Taage, end i disse skovrige Egne. I det mindste pleiede han, jeg omtalte som min Ungdoms Veileder, at sige saaledes."

„De tøver med at omtale vor Himmel, vor Aftenrøde og vor Bugt?

„Jeg skal omtale dem og det oprigtigt. Angaaende Bugterne, da synes hver især bedst skikket til det, Naturen bestemte den til. Den ene er poetisk, lad og fuld af yndig, men glimrende Skjønhed og yder mere Ny-

delse, end Nytte. Den anden vil engang blive Verdens Handelsplads."

„De undgaaer endnu stedse at omtale deres Skjønhed," sagde Alida stødt, skjøndt hun lod som om Gjenstanden var hende ligegyldig.

„Gamle Stater have stedse havt den Feil tilfælleds, at de have vurderet sig selv for høit og ringeagtet de nye Skuespillere i Nationernes store Drama, ligesom Mennesker, der længe have havt Lykken med sig, med Foragt betragte deres Anstrengelser, der begynde at beile til dens Gunst;" sagde Seadrift, medens han med Forbauselse betragtede den fortørnede Skjønheds tindrende Øine. „I dette Tilfælde har Europa dog ikke saa aldeles Uret. De, der finde saa megen Lighed imellem Neapels og Manhattans Bugter, have en frugtbar Indbildningskraft, eftersom Ligheden alene grunder sig i den Omstændighed, at der er Vand i dem Begge og en Rende imellem Fastlandet og en Ø i den Ene, der ligner en Rende imellem to Øer i den anden. Denne er en Bugt, hiin en Golf; og medens Vandet i den første er grønt og muddret af den muslingbestrøede Strandbred og de i den sig udgydende Floder, gjennemstrømmes den anden af det dybe Havs blaa og klare Element. Til Forskjellighederne vil jeg ikke engang regne de takkede Klippebjerge med det ubeskrivelige, gyldne og rosen-

farvede Lysspil paa deres ujevne Overflade, eller en Kyst, der er opfyldt af tretusindaarige Mindesmærker."

„Jeg er bange for at gjøre flere Spørgsmaale. Men vor Himmel kan dog vel sættes ved Siden af den, De omtalte?"

„Af denne kan De med større Grund være stolt. Jeg erindrer, at han, om hvem jeg har talt, engang, medens vi stode paa Capo di Monte, hvorfra man skuer ud over den lille, maleriske Kyst ved Marina Grande i Nærheden af Sorrento, en Plet, der bugner af alt det Poetiske i Fiskerens Liv, pegede paa den gjennemsigtige Himmelhvælving og sagde: „der er Americas Maane!" En Raket kan ikke straale klarere, end Stjernerne hiin Nat; thi en Tramontana havde forjaget enhver Uklarhed af Luften, langt ud over det tilgrændsende Hav. Men slige Nætter ere ogsaa en Sjeldenhed i hvilketsomhelst Clima! De, der beboe de lavere Bredegrader opleve dem undertiden; Beboerne af de høiere aldrig."

„Er da ogsaa vor smigrende Tro, at Solens Nedgang i disse vestlige Regioner skulde kunne maale sig med Italiens, kun Indbildning?"

„Ingenlunde, Frøken. De ere Medbeilere, uden at ligne hinanden. Farverne af det Etui, hvorpaa denne smukke Haand hviler, ere ikke blødere, end de man seer paa Italiens Himmel. Men om ogsaa deres Aftenhimmel mangler hiint Perleskjær, de rosenfarvede Skyer

og de bløde Tinter, der paa denne Tid af Døgnet sammensmelte paa Neapels Himmelhvælving, saa overgaaer den denne i den levende Ild, de dybe Overgange og rige Farver. Hine ere finere, disse prægtigere! Naar Uddunstningerne af Deres Skove aftage, ville de samme Aarsager frembringe de samme Virkninger. Indtil da maa America nøies med at rose sig af Naturskjønheder, der aabenbare sig i en ny, men ikke mindre behagelig Form."

„Saa have altsaa de, der komme fra Europa, kun halvt Ret, naar de spotte over vor Stolthed af vor Bugt og vor Himmel."

„Hvilket kommer Sandheden meget nærmere, end de pleie at være den med Hensyn til denne Verdensdeel. Tal om de mangfoldige Floder, det dobbelte Udløb, de utallige Basiner og den uforlignelige Bequemmelighed, Manhattans Havn frembyder, thi engang i Tiden ville de meer end opveie Neapels Bugt uopnaaelige Skjønheder; men frist ikke den Fremmede til at drive Sammenligningen videre. Vær taknemmelig, Frøken, for Deres Himmel; thi kun faa Mennesker leve under en skjønnere, eller mere velgjørende. Dog jeg trætter Dem kun med min Tale, da her ere Farver, der have større Tillokkelse for en ung og fyrig Indbildningskraft, end selve Naturens."

La belle barberie ſmilede til Smugleren med et Udtryk, der bragte Ludlow til Fortvivlelſe, og vilde netop til at ſvare i en mere oprømt Stemning, da hendes Oncles Stemme forkyndte, at han var i Nærheden.

Fire og Tyvende Kapitel.

„ — Herefter ſkal i England ſyv Halvſkillings Brød ſælges for een Skilling; Stobet paa tre Pægle ſkal herefter holde ti, og jeg vil gjøre det til en Statsforbryvelſe at drikke Tyndtøl.“

Jack Cade.

Havde Raadmand Van Bererout været tilſtede ved den foregaaende Samtale, kunde han ikke have brugt mere paſſende Ord, end det Udraab, hvormed han først hilſte de i Pavillonen Tilſtedeværendes Øren.

„Storme og Climater!“ udbrød Kjøbmanden i det han traadte ind med et aabent Brev i ſin Haand. „Her have vi en Efterretning over Curacao og den africanſke Kyſt, at det gode Skib Moſkusrotten fik Modvind under Azorerne, der forlængede dets Reiſe i ſytten Uger; det er for Meget ſpildt af den koſtbare

Tid imellem to Handelspladse, Capitain Cornelius Ludlow, og det vil ogsaa skade Skibets gode Rygte, der hidtil stedse har holdt sig, da det forhen aldrig har brugt mere end de sædvanlige syv Maaneder til Frem- og Tilbagereisen. Dersom vore Skibe fremdeles gaae saa søvnigt, faae vi ikke et Skind solgt i Bristol før det er ubrugeligt. Men hvad have vi der, Niece? Kjøbmandsgods! og af mistænkelig Fabrik; hvo har Facturaen paa disse Varer og hvilket Skib har ført dem hertil?"

„Disse Spørgsmaale kunne bedst besvares af Varernes Eiermand," svarede la belle og pegede alvorligt og ikke uden en vis Skjælven i Stemmen paa Smugleren, der ved Raadmandens Komme havde trukket sig saa langt tilbage som muligt.

Myndert kastede et uroligt Blik paa den kongelige Krydsers Chefs ubevægelige Træk efter at han først i en Hast med sit Kjendercie havde mønstret Indholdet af Pakken. „Capitain Ludlow, den Jagende bliver jaget!" sagde han. „Efter over i en Uge at have seilet omkring paa Atlanterhavet, ligesom en Jødemæglers Skriver, der løber op og ned ved Bommen i Rotterdam for at blive af med et Parti fordærvet Thee, blive vi nok saa net selv fangne! Hvilken Falden i Priserne eller hvilken Forandring i Handelsrettens Anskuelser maa

jeg tilskrive Æren af Deres Besøg, min Hr. — hm — lystige Kumpan med grønne Damer og glimrende Stoffer?"

Smuglerens tillidsfulde, kjekke Holding var forsvunden. I dens Sted traadte en forvirret, forlegen Adfærd, som Personen ellers ikke pleiede at vise, blandet med en aabenbar Uvished om hvad han skulde svare.

„De, der vove Meget for at afhjelpe Livets Fornødenheder," sagde han efter en Pause, der tilstrækkeligt tilkjendegav den fuldkomne Forandring i hans Væsen, „maa søge sig Kunder, hvor de kunne vente at finde Rundhaandethed. Jeg haaber at man vil holde mig min Dristighed til Gode formedelst dens Bevæggrund, og at De vil være Frøkenen behjælpelig med Deres større Erfaring i at vurdere Varerne og deres billige Priis."

Myndert var ligesaa forbauset som Ludlow over dette Sprog og Smuglerens ydmyge Væsen. Istedetfor, som han havde ventet, at maatte anvende hele sin Behændighed for at indskrænke Seadrifts sædvanlige, trodsige og sorgløse Fortrolighed, for at hans Forbindelse med Søskummeren saa meget som muligt kunde indhylles i Dunkelhed, fandt han sig til sin store Forundring mere end understøttet ved den pludselige og overordentlige Ærbødighed, hvormed han behandledes. Gjort modig og maaskee hævet lidt i sin egen Agtelse ved denne uventede Ydmyghed, som den værdige Raadmand, i hvor klogtig han ellers var, dog, ligesom andre Mennesker,

ikke kunde undlade at tilskrive sine egne Fortjenester, svarede han med en dybere Stemme end sædvanligt og en mere beskyttende Mine, end han ellers vilde have holdt det for raadeligt at antage mod en Person, der saa ofte havde givet ham Prøver paa sine egne frygtløse Anskuelser af Tingene.

„Det er mere drivtigt end klogt af en Kjøbmand, der burde kjende Creditens Værd;" sagde han og gjorde i det samme en Bevægelse mod Himlen som tilkjendegav Overbærelse med en saa tilgivelig Feil. „Vi maa overse dette Misgreb, Capitain Ludlow, eftersom Gevinst, som den unge Mand meget rigtigt bemærker til sit Forsvar, erhvervet i en ærlig Handel, er en roesværdig og gavnlig Næringsvei. Et Menneske, der seer ud som om han ikke kunde være ubekjendt med Lovene, burde vide, at vor dydige Dronning og hendes vise Raadgivere have bestemt, at Moder England kan frembringe det Meste af det, en Colonist kan bruge! Ja! Og at hun kan bruge det Meste af det, en Colonist kan frembringe!"

„Jeg siger ikke, at jeg er uvidende herom, Sir, men i det jeg driver min beskedne Handel, følger jeg blot Naturens Bud, nemlig at see paa min egen Fordeel. Vi Smuglere spille kun et Lykkespil med Autoriteterne. Slippe vi heelskindet gjennem Spidsrødderne, vinde vi, og tabe vi, gaae Kronens Tjenere af med Gevinsten.

Vilkaarene ere lige og Haandteringen burde ikke brændemærkes sam uærlig. Vilde blot Verdens Herskere løse de Lænker, de have paalagt Handelen, vilde vort Haandværk ophøre af sig selv og Navnet Frihandler tillægges de rigeste og mest agtede Huse."

Raadmanden drog et langt, sagte Suk. Efterat have anmodet de Tilstedeværende om at sætte sig, kastede han sin egen svære Person i en Lænestoel, lagde Benene overkors med en veltilfreds Mine og fortsatte Samtalen.

„Det er overmaade smukke Anskuelser, Mr. — hm — hm — hm — De har udentvivl et Navn, min kløgtige Hr. Commentator over Handelen?"

„Man kalder mig Seadrift, naar man ikke vil bruge et mere skurrende Navn," svarede den Anden og vægrede sig blidt ved at sætte sig.

„Overmaade smukke Anskuelser, Mr. Seadrift, og de passe sig godt for en Gentleman, der lever af Toldlovgivningens praktiske Forvolkning. Det er en klog Verden, Capitain Cornelius Ludlow, og i den leve mange Mennesker, hvis Hoveder ere, ligesom Vareballer, opfyldte med alleslags Ideer. A. B. C. og Fibelbræt! Her have Van Bummel, Schoenbroeck og Van der Donck netop sendt mig en pent sammenlagt Piece, skreven paa godt Leydener Hollandsk, hvori bevises, at Handelen er en Omtuskning af hvad Forfatteren kalder Æqvivalenter,

og at Nationerne blot behøve at aabne deres Havne for at fremkalde Kjøbmændenes tusindaarige Rige. „Mange ypperlige Hoveder ere af samme Mening," bemærkede Ludlow, fast i sin Beslutning blot at være en rolig Tilskuer af Alt, hvad der foregik.

„Ja, hvad kan et forslagent Hoved ikke hitte paa til at fordærve Papiir med! Handelen er en Væddeløber, Gentlemen, og Kjøbmændene ere Jockeyer, der ride den. Den Tungeste taber, eftersom Naturen ikke gjør alle Mennesker lige store, og Dommere ere ligesaa nødvendige ved Tvistighederne paa Markedet som paa Rendebanen. Bestiig engang Din Vallak, om Du er saa heldig at have en, der ikke er bleven reden saa smal som en Mynde af de fordømte Negre, og rid en smuk October Dag ud paa Harlaem Flats og see hvorledes det gaaer til ved Væddeløbet. De Kjeltringer af Ryttere hugge til, nu her, nu der; nu bruge de Pidsken, nu Sporen, og uagtet det gaaer over Stok og Steen, er Een dog stedse vis paa at vinde, hvilket er mere, end der kan siges om Handelen. Naar man er Side om Side, gjælder det at vinde et Hestehoveds Længde og første Mand vinder Prisen."

„Hvorfor antage de dybsindige Tænkere saa ofte, at Handelen florerer bedst, naar den er mindst betynget?"

„Hvorfor er det ene Menneske skabt til at give

Love og det andet til at bryde dem? Løber ikke Hesten hurtigere, naar den har alle sine fire Been frie, end med sammenbundne Fødder? Men i Handelen, Mr. Seadrift og Capitain Cornelius Ludlow, er Enhver af os sin egen Jockey og spørger ikke om Toldlovene, alt eftersom Naturen har skabt ham. Feed eller mager, svær eller fiin af Been maa han see at naae Maalet saa godt han kan. Derfor raabe de Tunge paa Blylodder og Belter for at gjøre Partiet lige. At Hesten bliver trykket ved den paalagte Vægt er ingen Garanti for at hans Udsigt til at vinde bliver bedre ved at alle Ryttere faae samme Tyngde."

„Men for at forlade disse Sammenligninger," vedblev Ludlow, „dersom Handelen blot bestaaer i en Omtuskning af Æquivalenter —"

„Tiggeri og Forhindringer!" afbrød Raadmanden, der var mere dogmatisk, end høflig i sin Beviisførelse. „Det er et Sprog, der føres af Folk, der have læst alle andre Slags Bøger undtagen Hovedbøger. Her har jeg Efterretninger fra Tongue & Twaddle i London som meddele mig Nettoprovenuet af en lille Speculation med Briggen Moses, der kom ind i Reveret den sextende April dette Aar. Den hele Historie kan rummes i en Barnemuffe; De er en taus ung Mand, Capitain Cornelius Ludlow, og hvad Dem angaaer, Mr. Seadrift, saa ligger Sagen udenfor Deres Enemærker;

altsaa, som jeg sagde; her ere Regningsposterne opgjorte for en sjorten Dages Tid siden i Form af et Slags Memorandum;" medens Raadmanden talte, havde han taget sine Briller paa og Papirerne ud af sin Brevtaske. Da han var gaaen hen til Lyset, læste han: „Betalt Sand, Furnace & Glas efter Regning for Glaskoraller 3 Pund, 2 Shillings, 6 Pence. Emballage og Kasser 1 Shilling $10\frac{1}{2}$ Pence. Afskibnings Omkostninger og Fragt 11 Shillings, 4 Pence. Assurancepræmie omtrent 1 Shilling, 5 Pence. Til en Commissionair blandt Mohawkerne 10 Pund. Fragt og Provision ved Peltsværkets Salg i England 7 Pund, 2 Shillings. Summa Omkostninger 20 Pund, 18 Shillings $8\frac{1}{2}$ Pence, alt engelsk Sterling. Solgt Peltsværk til Frost & Rich til Beløb 196 Pund, 11 Shillings 3 Pence. Summa Balance 175 Pund, 12 Shillings $5\frac{1}{2}$ Pence; — et meget tilfredsstillende Æqvivalent, Mr. Cornelius, at have staaende i Tongue & Twaddles Bøger, hvor jeg før stod belastet med en Originaldebet af 20 Pund, 18 Shillings $8\frac{1}{2}$ Pence! Hvor meget Keiserinden af Tydskland maa betale Firmaet Frost & Rich for disse Artikler sige mine Efterretninger ikke."

„Ikke heller omtaler det, hvor meget Mere de fik for Deres Glascoraller i Mohawkernes Land, end de vare værd der, eller hvad der betaltes over Skindenes oprindelige Værdi."

„Hm —" fremstammede Raadmanden, da han igjen lagde Papirerne i Brevtasken.

„Man skulde troe, at Du havde studeret den Leydenske Brochüremager, Du min gamle Vens Søn! Fordi den Vilde gjør saa lidt af sine Skind og saa meget af mine Glascoraller, derfor vil jeg ikke oplyse ham bedre, ellers vilde vi en skjønne Dag faae at see, at han, naturligviis med Handelsrettens Tilladelse, forvandler sin Birkebarkscano til et godt Skib og selv henter sig sine Prydelser. Entrepriser og Reiser! Hvo kan vide om Knegten ikke kunde faae det Indfald at standse ligesaa vel i Wien som i London, hvorved Moderlandet vilde tabe Gevinsten af Salget og Mohawkeren reise om til de forskjellige Handelspladser, alt eftersom han fandt de fordeelagtigste Priser! De indseer altsaa, at ved et velindrettet Væddeløb bør Hestene løbe af paa eengang, bære samme Vægt og tilsidst vinder dog i Almindelighed Een. Metaphysiken er ikke bedre end saa stort et Blad philosophisk Bogguld, som en dygtig Dialektiker hamrer ud til et Fladeindhold, der er ligesaa stort som den største americanske Indsø, for at bilde Faarehoveder ind, at Jorden kan forvandles til dette kostbare Stof, medens en jevn, praktisk Mand stikker Metallets Værdi i sin Lomme i god courant Mynt."

„Og dog hører jeg Dem beklage Dem over, at Parlamentet har givet flere Love for Handelen end godt

er, og tale om Foranstaltninger hjemme i en Tone, der, tilgiv mine Ord, bedre vilde passe sig for en Hollænder, end for en af Kronens Undersaatter."

„Har jeg da ikke sagt, at Hesten vilde løbe hurtigere uden Ryttер, end med en Pakſaddel paa Ryggen? Giv Deres egen Jockey saa liden og Deres Modstanders saa stor en Vegt som muligt, dersom De ønsker at vinde. Jeg beklager mig over Parlaments-Lemmerne, fordi de give os og ikke sig selv Love. Som jeg saa ofte siger til min værdige Ven, Raadmand Gulp, Mad er god til at holde Livet vedlige ved, men formeget gjør et Testamente nødvendigt."

„Af Alt dette seer jeg, at Deres Leydener Correspondents Meninger ikke deles af Raadmand Van Beverout."

Raadmanden lagde en Finger paa Næsen og betragtede sine Omgivelser et Øieblik uden at sige Noget.

„Disse Leydenere ere et kløgtigt Slags Folk! dersom de forenede Provindser blot havde fast Grund at staae paa, vilde de rokke Verden, ligesom hiin Philosoph, der gjorde saa stort Væsen af sin Vegtstang! De underfundige Krabater synes, at Amsterdammerne af Naturen have et mageligt Sæde og de vilde gjerne overtale alle Andre til at ride paa den blotte Hesteryg! Jeg skal sende Brochüren op til Indianernes Land og betale en Student for at oversætte den paa Mohawkisk for at den

berømte Høvding Schendol, naar Missionairerne have lært ham at læse, kan erhverve sig rigtige Begreber om Æqvivalenter! Jeg er ikke gandske vis paa, om jeg ikke skulde gjøre de værdige Geistlige en Foræring, for at hjælpe til at bringe de gode Frugter til Modenhed."

Raadmanden kastede et Blik omkring paa sine Tilhørere og syntes, i det han sagtmodigen foldede Hænderne over Brystet at afvente Virkningerne af sin Veltalenhed.

„Disse Sætninger begunstige kun lidet denne — denne Gentlemans Beskjeftigelser der nu bærer os med sit Selskab," sagde Ludlow og betragtede den muntre Smugler med et Blik, der tilkjendegav hvor forlegen han var for at finde en passende Benævnelse paa en Person, hvis Udvortes stod i en saadan Modsætning til hans Haandtering. „Dersom Indskrænkninger ere nødvendige for Handelen, saa har Smugleren intet Forsvar for sin Næringsvei."

„Jeg beundrer ligesaa meget Deres praktiske Discretion, Capitain Ludlow, som Deres theoretiske Anskuelser," svarede Raadmanden. „Ved et Møde paa aaben Sø vilde det være Deres Pligt at tage denne Herres Skonnertbrig; med Hensyn derimod til det, man kunde kalde det huuslige Hjems Hemmelighed, lader De det være nok med at lette Deres Sind ved Moraliseren. Jeg føler, at det er min Pligt ligeledes at omtale dette

Punkt og jeg vil benytte mig af denne gunstige Leilighed, da Alt er roligt, til at fremsætte nogle Anskuelser, der under disse Omstændigheder saare naturligen paatrænge sig mig." Myndert henvendte sig derpaa til Smugleren og vedblev mere i en Magistratsperſons Tone, der holder en Forelæsning for et Menneske, der har forstyrret Selskabets Rolighed: „De fremtræder her, Mr. Seadrift," sagde han, „for at bruge et af Deres Stands Udtryk, under falsk Flag. Efter Deres Udvortes skulde man antage Dem for en lydig Undersaat og dog er De mistænkt for at give Dem af med visse Forretninger, som, jeg vil just ikke sige, at de ere vanærende eller engang dadelværdige, thi i saa Henseende ere de menneskelige Anskuelser meget afvigende, men som dog ikke have til Hensigt at understøtte Hendes Majestæt i at gjøre en hæderlig Ende paa sine Krige ved at forsikkre hendes europæiske Besiddelser det Handelsmonopol, hvorved det er hendes høieste Ønske at lette os her i Colonierne for saavidt, at vi ikke skulle behøve at søge vor private Fordeel andetsteds, end ved Dørene af hendes egne Toldboder. Det er en Uforsigtighed for at bruge det mildeste Udtryk, og det smerter mig at tilføie, at den er ledsaget af saadanne Omstændigheder, der snarere forstørre, end forringe Forseelsen." Myndert taug et Øieblik for at see hvad Virkning hans Formaning gjorde og for af Smuglerens Blik at see, hvorvidt han kunde

drive sin List; men da han til sin Forundring bemærkede, at den Anden kastede Øinene til Jorden og stod som en angrende Synder, fattede han Mod til at vedblive. „De har i denne Deel af min Bolig, som udelukkende beboes af min Søsterdatter, der hverken er af et Kjøn eller en Alder, at en saadan Forseelse lovligen kan tilregnes hende, indført forskjellige Varer, hvormed Dronningens Undersaatter her i Colonierne efter hendes Raadgiveres Bestemmelser skulle blive ubekjendte, fordi de ere af et saadant Fabricat, at de ikke kunne efterg jøres af de kløgtigste Kunstnere paa Moderøen. Qvinden, Mr. Seadrift, er en Skabning, som er let at forføre, og i saa Henseender er hun svagere, end i sine Bestræbelser for at modstaae Tillokkelserne af Artikler, der kunne tjene hendes Person til Prydelse. Min Niece, Etienne Barberies Datter, har maaskee endog en medfødt Svaghed i denne Henseende, eftersom de franske Damer mere end andre skulle sætte Priis paa slige Sager. Det er imidlertid ingenlunde min Hensigt at vise en ufornuftig Strenghed, eftersom den gamle Etienne, om han har meddeelt sin Datter en arvelig Svaghed for Pynt, ogsaa har efterladt hende Midler til at betale den med. Overleveer De derfor kun Deres Regning, saa skal Gjelden blive betalt, dersom en saadan er contraheret. Og dette bringer mig paa den sidste og betydeligste af Deres Forseelser."

„Capitalen er upaatvivligt den Grundvold hvorpaa Kjøbmanden opfører Bygningen af sit gode Navn og Rygte," vedblev Myndert, efter endnu engang at have kastet et ængsteligt Blik paa den, han tiltalte; „men Crediten er Ziraterne paa Façaden. Den er Hjørnestenen, hine ere Pilastrene og Billedhuggerarbeidet, hvorved Bygningen forskjønnes; undertiden er denne, naar Tiden har undergravet Fundamentet, de Støtter, hvorpaa Overbygningen hviler eller ogsaa det Tag, der giver Beboeren Ly. Den gjør den rige Mand sikker og Handelsmanden med ringere Formue virksom og agtet og bringer selv den Fattige til at holde Hovedet opreist ved Haabet; ihvorvel jeg indrømmer, at Kjøber og Sælger begge bør være forsigtige, naar den ikke understøttes af Contanter. Da Crediten har dette store Værd, Mr. Seadrift, bør man heller ikke storme løs paa den uden grundede Aarsager, da den er af en altfor skrøbelig Natur til at kunne taale nogen voldsom Behandling. Da jeg som ungt Menneske drog igjennem Holland, hvilket Land jeg ved Hjælp af Trækskøiten bereiste i al Ro og Mag for at kunne høste Nytte af det, jeg saae, lærte jeg at indsee Vigtigheden af paa alle Maader at undgaae at bringe Crediten i Vanrygte. Da en Begivenhed, som jeg oplevede, indeholder et Sidestykke, til det jeg har anført, vil jeg meddele den som et oplysende Exempel. Den viser Tingenes jammerlige Ubestandighed i

dette jordiske Liv, Capitain Ludlow, og indeholder en Advarsel til den Unge og Kraftige om, at den stærke Arm ligesaa let kan knækkes i sin Stolthed som Markens spæde Plante! Banquierhuset Van Gelt og Van Stopper i Amsterdam havde gjort betydeligt i Papirer, som Keiseren havde udstedt i Anledning af Krigen. Det var Tilfældet, at Lykken havde begunstiget Tyrkerne, der dengang beleirede Belgrad med Udsigter til et heldigt Udfald. Nu havde en ubesindig og taabelig Badstekone faaet det Indfald at benytte en høitliggende Terrasse midt i Byen til at tørre sin Badst paa. Hun var just i Begreb med at hænge sit Linned og sine Musseliner op, da Muselmændene vækkede Garnisonen ved et voldsomt Stormløb. Nogle Soldater, der vare postérede saaledes, at de kunde trække sig tilbage, havde seet forskjellige Stykker rødt, grønt og guult Tøi paa et ophøiet Sted og udspredte nu vidt og bredt det Rygte, at en utallig Skare Vantroende, anførte af en Mængde Scherifser med grønne Turbaner vare trængte midt ind i Byen, hvorved de bleve nødte til at retirere. Dette Rygte fik snart Udseende af en omstændelig Beretning og da det naaede Amsterdam, bragte det snart de keiserlige Papirer til at falde. Paa Børsen var der megen Snakken om det Tab, Van Gelt og Van Stopper vilde lide derved. Netop som Speculationen havde naaet sin største Høide, løsrev en Savoyards Abe sig og skjulte sig i en Frugtbod nogle

faa Døre fra Firmaets Huus, hvor en Mængde Jødedrenge havde flokket sig for at see paa Dyrets Fagter. Adskillige fornuftige Folk, der saae dette, antoge det for en Demonstration af Israels Børn, og begyndte at blive urolige for deres Penge. Vexlerne strømmede ind og de værdige Banquierere vilde, for at bevise deres Soliditet, ikke lukke deres Døre til sædvanlig Tid. Der blev udbetalt Penge hele Natten og før den næste Dags Morgen havde Van Gelt skaaret Halsen over paa sig i et Lyststed, de havde paa Dæmningen ved Utrechter Canalen, og Van Stopper røgte sin Pibe ved de jernbeslagne, tomme Pengekister. Klokken 2 bragte Posten Efterretning om at Muselmændene vare blevne drevne tilbage og at Vadskerkonen var bleven hængt; skjøndt jeg egentligt aldrig har kunnet indsee hvorfor, da hun sikkert ikke var det ulykkelige Firmas Debitrix. Slige Begivenheder bør tjene os til Advarsel i Livet, Gentlemen, og da jeg er overbeviist om at have talt til Mænd, der selv kunne uddrage Lærdommen deraf, vil jeg slutte med en Formaning til mine Tilhørere om at vise den størst mulige Forsigtighed i deres Tale om Materier, der angaae Handelsforretninger."

Da Myndert taug, saae han sig nok engang om for at iagttage den Virkning, hans Ord havde frembragt og i Særdeleshed for at see, om han ikke havde trukket en Vexel paa Smuglerens Overbærenhed, der vilde

blive protesteret. Det var ham umuligt at begribe denne aabenbare og usædvanlige Ærbødighed, hvormed han behandledes af et Menneske, der, om han end aldrig havde viist sig raa, dog sjeldent yttrede nogen Føielighed mod de Meninger, der fremsattes af en Mand, med hvem han pleiede at omgaaes saa ligefremt i Pengesager. Under hele den foranførte Tale havde den unge Sømand fra Skonnertbriggen vedligeholdt den samme beskedne Stilling og naar han af og til slog Øinene op, var det alene for at stjæle sig til at kaste et uroligt Blik paa Alidas Ansigt. **La belle Barberi** havde ogsaa lyttet til sin Oncles Veltalenhed med en mere tankefuld Mine end sædvanligt. Hun besvarede Smuglerens tilfældige Øiekast med et sympathetisk Blik og, kort sagt, den ligegyldigste Jagttager maatte af deres Adfærd kunne have seet, at Tilfældet havde fremkaldt en Fortrolighed og Overeensstemmelse imellem dem, der, om de end ikke vare af den ømmeste, dog vare af den inderligste Natur. Alt dette saae Ludlow tydeligt nok, skjøndt Borgermanden havde været altfor fordybet i de Ideer, han med saa megen Svada havde udtalt, til at bemærke det.

„Efterat jeg nu er bleven saa vel forsynet med Regler Handelen betræffende, som jeg stedse skal betragte som ligesaa mange Commentarer til min Instrux fra Admiralitets Lorderne," bemærkede Capitainen efter en kort Pause, „maa det være mig tilladt at henlede Opmærk-

somheden paa Ting af en mindre metaphysisk Natur. Dette er en gunstig Leilighed til at anstille Undersøgelse om den Skibskammerat, vi mistede paa vort sidste Krydts, og vi bør ikke lade den gaae unyttet bort."

„De har Ret, Mr. Cornelius. Patronen af Kinderhook er ikke en Mand, man lader gaae overbord som et Anker forbuden Brændeviin uden videre at spørge derom. Overlad den Ting til mig, Sir, og forlad Dem paa, at Forpagterne paa det tredie Gods i Colonien ikke længe skulle være uden Efterretninger fra deres Jordbrot. Dersom De vil ledsage Mr. Seadrift en passende Tid hen til en anden Deel af Villaen, skal jeg samle alle de Kjendsgjerninger, der ere nødvendige for at komme paa det Rene i denne Sag."

Chefen for den kongelige Krydser og den unge Sømand fra Skonnertbriggen syntes at være enige i at antage, at de ved at følge denne Indbydelse vilde komme i et gandske eget Forhold. Imidlertid var den Sidstes Tøven tydeligst; thi Ludlow havde fast besluttet at vedligeholde Neutraliteten indtil der indtraf en passende Leilighed for ham til at vise sig som sin Dronnings trofaste Tjener. Han vidste, eller troede fuldt og fast, at Havfruen atter laa i Bugten, skjult af Skyggen af den tilgrændsende Skov, og da han alt een Gang var bleven overlistet ved Smuglernes overlegne Snildhed, havde han nu besluttet at være forsigtigere for at kunne være tids nok ombord og handle med Kraft og, som

han haabede, med Held. Foruden denne Grund til at forstille sig, laa der ogsaa Noget i Smuglerens Tale og Adfærd, som satte ham høit over de sædvanlige Individer af hans Haandtering og som frembragte en vis Grad af Interesse for ham, som Kronens Officier var nødt til at indrømme. Han bukkede derfor høfligt og erklærede, at han var rede til at følge Raadmandens Opfordring.

„Vi have truffet hinanden paa neutral Grund, Mr. Seadrift," sagde Ludlow til sin muntre Ledsager da de forlode Cabinettet i **la cour des fées**, „og skjøndt vore Veie ere forskjellige, kunne vi dog tale venskabeligt sammen. Søskummeren har erhvervet sig et Navn, der sætter ham i Classe med udmærkede Sømænd i en bedre Tjeneste. Jeg skal stedse bevidne hans Dygtighed og Koldblodighed som Sømand, skjøndt jeg maa beklage, at disse udmærkede Egenskaber anvendes i et saa slet Øiemeed."

„Det er talt med det nødvendige Forbehold af Kronens Rettigheder og sømmelig Ærbødighed for Skatkammer-Lorderne!" svarede Seadrift, hvis forrige og vi kunne tilføie medfødte Stolthed var vendt tilbage, efterat han havde forladt Borgermanden. „Vi følge den Bane, Capitain Ludlow, som Skjebnen har betegnet os. De tjener en Dronning, De aldrig har seet, og en Nation, der bruger Dem saalænge den er i Knibe, men tilsidesætter Dem, naar den ikke længere trænger til Dem,

og jeg tjener mig selv. Lad Fornuften dømme os imellem."

„Jeg beundrer denne Aabenhjertighed, Sir, og haaber, at der vil indtræde en bedre Forstaaelse imellem os, nu, da De har opgivet Deres Gjekkerier med den sørgrønne Qvinde. Den Farce blev spillet godt, men med Undtagelse af Oloff Van Staats og de lettroende Hoveder, De fører omkring paa Oceanet, har den dog ikke bragt Mange til at troe paa Troldomskunster."

Smugleren tillod sin smukke Mund et Smiil.

„Vi have ogsaa vor Beherskerinde," sagde han, „men hun kræver ingen Skat. Hele Gevinsten tjener til at berige hendes Undersaatter, medens hun velvilligen medeler dem Alt det, hun veed. Ere vi lydige, saa er det fordi vi have havt Prøver paa hendes Sanddruhed og Viisdom. Jeg haaber, at Dronning Anna behandler dem ligesaa høimodigt, der vove Liv og Lemmer for hendes Skyld?„

„Hører det til hendes Politik, hende hvem De følger, at afløre Patronens Skjebne? thi skjøndt vi ere Medbeilere til den samme dyrebare Gjenstand, eller rettere sagt, vare det, kan jeg dog ikke see en Gjest forlade mit Skib med saa faa Omstændigheder uden at tage Deel i hans Skjebne."

„De gjør en rigtig Forskjel," svarede Seadrift med et endnu betydningsfuldere Smiil; „Vi vare Medbeilere,

er i Sandhed det rigtige Udtryk. Mr. Van Staats er en tapper Mand, hvor lidet han end forstaaer sig paa Sømandskab. Den, der har viist et saadant Mod kan være sikkret mod enhver personlig Fornærmelse, naar han er under Søskummerens Varetægt."

„Jeg vil ikke opkaste mig til Mr. Van Staats Bevogter, skjøndt jeg er Chef for det Skib, hvorfra han — ja hvilken Benævnelse skal jeg give hans Bortførelse? Thi i dette Øieblik vilde jeg netop ikke bruge et skurrende Udtryk —"

„Tal De kun reent ud, Sir, uden Frygt for at fornærme. Vi Gaster fra Skonnertbriggen ere vante til forskjellige Tilnavne, der vilde klinge heelt ilde i mindre øvede Øren. Vi behøve ikke nu først at lære, at Spidsbubehaandværket maa have Regjeringens Sanction for at blive hæderligt. De behagede, Capitain Ludlow, at nævne Havfruens Gjekkerier, men De synes ikke at lægge Mærke til dem, der udøves hver Time paa Dagen, ved Siden af Dem, i den virkelige Verden, og som ikke ere halvt saa uskyldige, som vore, uden derfor at være saa underholdende."

„Det er ikke noget Nyt at ville undskylde den Enkeltes Strafskyld med hele Samfundets Brøst og Mangler."

„Jeg vil ogsaa indrømme, at det er mere rigtigt, end originalt. Sandheder kunne aldrig forældes! og vi fra Skonnertbriggen ere nødte til at betjene os af dette

ofte brugte Forsvar, da vi endnu ikke have naaet det Udviklingspunkt, at vi kunne satte Fortræffeliggeden af det Ny i Moralen."

„Det Bud: Giv Keiseren det, Keiserens er, skulde jeg dog troe er gammelt nok?"

„Et Bud, som Nutidens Herskere have givet en saare udvidet Fortolkning. Jeg er kun en slet Casuist, Sir, og ikke heller troer jeg, at Sogvettens lojale Chef vil anføre Alt det, Sophisteriet kan opfinde i denne Henseende. Ville vi for Exempel begynde med Monarkerne, saa see vi Hans allerchristeligste Majestæt fast besluttet paa at bemægtige sig saa Meget af hans Naboers Gods, som Ærgjerrigheden, under Benævnelsen Hæder, monne begjere; Hans katholske Majestæt med sin Katholicismes Kappe skjule en større Masse Afskyligheder i denne Verdensdeel, end som selv den christelige Kjærligheds Kaabe vilde kunne bedække, og vor egen naadigste Beherskerinde, hvis Dyder og Mildhed bliver lovpriste baade i Vers og i Prosa, lade flyde Strømme af Blod, for at den lille Ø, hvorover hun regjerer, lig Frøen i Fablen, skal opsvulme til en Størrelse, som Naturen nu engang har negtet den, og som i Tiden vil paadrage den den samme ulykkelige Dødsmaade, den ramte den ærgjerrige Beboer af Sumpen. Lommetyven er vis paa Galgen, men Sørøveren under kongeligt Flag bliver slagen til Ridder! Den Mand, som ved en indbringende

Næringsvei erhverver sig Formue, skammer sig ved sin Oprindelse medens den, der har plyndret Kirker, brandskattet Byer og myrdet Tusinder, for at uddele Byttet af en Gallion eller en Krigskasse, siges at vinde sit Guld paa Ærens brede Landevei! Det kan ikke negtes, at Europa har opnaaet en særdeles hei Grad af Civilisation, men desuagtet er Samfundet, hvor forslidt denne Bemærkning end er, naar det vil bedømme den Enkelte saa strengt, forpligtet til at give nøiere Agt paa det Exempel det giver i Egenskab af Samfund."

„Ja, det er nu Punkter, hvori vore Meninger stedse vilde være afvigende fra hinanden," sagde Ludlow og paatog sig den Mands alvorlige Mine, der har Verden paa sin Side. „Vi ville udsætte denne Undersøgelse til bedre Tid og Leilighed, Sir. Skal jeg høre Mere om Mr. Van Staats, eller skal Spørgsmaalet om hans Skjebne blive Gjenstand for et alvorligt Forhør for Retten?"

„Patronen af Kinderhook er en kjek Entregast!" svarede Smugleren smilende. „Han trængte sig ind i Skonnertbriggens Dames Opholdssted ved et **coup de main** og hviler nu paa sine Laurbær! Vi Smuglere føre et lystigere Liv ombord hos os, end man i Almindelighed troer, og de, som engang ere komne i vort Selskab, ønske kun sjeldent igjen at forlade det."

„Der gives dog vel engang Leilighed til at komme efter disse Hemmeligheder; indtil da Farvel."

„Holdt," raabte den Anden lystigt, da han bemærkede, at Ludlow vilde gaae, „lader os afkorte Uvisheden. Vor Beherskerinde ligner det Insect, der antager Farven af det Blad, hvorpaa det sidder. De har seet hende i sin søgrønne Dragt, som hun aldrig undlader at bære, naar hun farer over Grundene ved de americanske Kyster, men paa dybt Vande kappes hende Kaabe med det dybe Oceans Blaa. Vi have bemærket Tegn til en Forandring, som stedse bebude en Reise langt ud fra Land!"

„Hør engang, Mr. Seadrift! Disse Narrestreger kunne være gode nok, saa længe De kan vedligeholde dem. Men husk paa, at, skjøndt Loven kun straffer Smugleren med Confiskation af hans Varer, naar han bliver tagen, straffer den Voldførsel med legemlig Straf og undertiden med — Døden! Og glem endvidere ikke, at den Linie, der adskiller Smugleri fra Sørøveri let kan overskrides, hvorimod det bliver umuligt at vende tilbage."

„Jeg takker Dem i min Beherskerindes Navn for Deres velmeente Raad," svarede den lystige Sømand og bukkede med en Alvorlighed, der snarere forhøiede end skjulte hans Ironi: „Deres Coqvette er vel beseilet og hurtig paa Vandet, Capitain Ludlow; men den være

saa lunefuld, egensindig og listig, ja saa mægtig den vil, saa skal den dog finde et Fruentimmer i Skonnertbriggen, der tør maale sig med den i enhver List og som er langt ophøiet over dens Trudsler!"

Med denne propheriske Advarsel fra Dronningens Officier og dette koldblodige Svar fra Smugleren skiltes de to Sømænd ad. Den Sidste tog en Bog og satte sig i en Lænestoel med en vel vedligeholdt Mine af Ligegyldighed, medens den Anden forlod Huset med fjendelig Hast.

Imidlertid vedvarede Samtalen mellem Raadmand Van Beverout og hans Søsterdatter. Den ene Minut gik efter den anden og endnu hørtes ingen Lyd fra Pavillonen. Den lystige unge Sømand fra Skonnertbriggen fortsatte sin Læsning endnu nogen Tid efter Ludlows Bortgang og det var tydeligt, at han ventede Underretning om, at man ønskede hans Nærværelse i **la cour des fées**. Medens Smugleren saaledes ventede, saae han snarere bedrøvet end utaalmodig ud, og da han hørte Fodtrin udenfor Døren, yttrede han Tegn paa en heftig indvortes Bevægelse. Det var Alidas Pige, der bragte et Stykke Papiir og atter forsvandt. Den Forventningsfulde læste følgende, i Hast med Blyant skrevne Linier:

„Jeg har undveget alle hans Spørgsmaale og han er mere end halvt tilbøielig til at troe paa Troldboms-

kunster. Det er ikke nu Øieblikket til at tilstaae ham Sandheden, da han ikke er istand til at fatte den, eftersom han alt er gandske forvirret ved Uvisheden om Følgerne af Skonnertbriggens Nærværelse ved Kysten saa nært ved hans eget Landsted. Men vær overbeviist om, at han skal og vil erkjende Krav, som jeg veed at gjøre gjældende, og som han, om end mine Bestræbelser skulde blive frugtesløse, ikke vil vove at afslaae den frygtelige Søskummer. Kom herhid, naar De hører ham paa Gangen."

Denne sidste Opfordring blev snart efterkommen. Raadmanden traadte ind af den ene Dør som den raske Flygtning smuttede ud af den anden, og istedet for den forventede Gjest fandt den forsigtige Borgermand kun et tomt Værelse. Dette opvakte dog kun liden Overraskelse og Forvirring hos Myndert Van Beverout, at dømme efter den Ligegyldighed hvormed han bemærkede denne Omstændighed.

„Udflugter og Fruentimmernykker!" vare Raadmandens mere tænkte end udtalte Ord. „Den Stjelm vender sig som en Ræv i sit Spoer, og det vilde være lettere at overbevise den Kjøbmand, der sætter nogen Priis paa sit gode Navn og Rygte, om en falsk Factura, end denne nittenaarige Hex om en Uforsigtighed. Hun har saa Meget af den gamle Etienne og hans normandiske Blod i sit Øie, at man ikke gjerne vil lade det komme

til Overligheder med hende; men her, hvor jeg havde ventet, at Van Staats skulde have passet sit Snit, seer Pigebarnet ud som en Nonne, naar hun hører ham nævnes. Vi maa tilstaae, Patronen er ingen Cupido, ellers vilde han i en Uge tilsøes have vundet selv en Havfrues Hjerte! Ja; og her er man nu atter i Forlegenhed i Anledning af Søskummerens og hans Brigs Tilbagekomst og den unge Ludlows Kjendskab til hans Haandtering. Liv og Død! Først eller sidst maa man dog høre op at handle og begynde at lukke Livets Bøger. Jeg maa alvorligt tænke paa at opgjøre min endelige Bilance. Dersom Totalsummen var lidt mere til min Gunst, gjorde jeg det gjerne i Morgen den Dag!"

Fem og Tyvende Capitel.

„Du Julia, Du har forvandlet mig,
Saa jeg forsømmer Bogen, spilder Tiden;
Foragter gode Raad og Verdens Dom."
Two Gentlemen of Verona.

Endnu ei gandske bestemt paa hvad han vilde gjøre forlod Ludlow Lust in Rust. Under hele den foregaaende

Sammenkomst havde han med Skinsygens Blik iagttaget la belle Barberies Die og Træk og havde ikke undladt at drage Slutninger af hendes Miner, der altfor tydeligt tilkjendegave en høi Grad af Interesse for Smugleren. For en kort Tid havde den Rolighed og Besindighed, hvormed hun havde modtaget sin Oncle og ham, nær forledet ham til at troe, at hun slet ikke havde besøgt Havfruen; men da det muntre, forvovne Væsen, der ledede hiint overordentlige Fartøis Bevægelser, lod sig tilsyne, kunde han ikke længere smigre sig med dette Haab. Han troede nu, at hun havde valgt for Livet, og medens han beklagede den Daarskab, der havde forledet et saa begavet Fruentimmer til at glemme sin Stand og sit Rygte, var han for oprigtig til at skjule for sig selv, at den Person, der i en saa kort Tid havde vundet dette Herredømme over Alida, i mange Henseender var skikket til at udøve en saa mægtig Indflydelse paa en ung og ensomt opdragen Piges Indbildningskraft.

Der var en Strid i den unge Skibschefs Sjæl mellem hans Pligt og Følelse. Erindrende sig den List, hvorved han forrige Gang var kommen i Smuglerens Vold, havde han ved sit nuværende Besøg truffet sine Forholdsregler saa godt, at han var vis paa at have sin fredløse Medbeilers Person i sin Magt. Han grublede nu over, om han skulde benytte sig af denne

Fordeel, eller trække sig tilbage og lade den Anden blive i uhindret Besiddelse af sin Beherskerinde og sin Frihed. Skjøndt Ludlow var jevn og ligefrem i sine Manerer, ligesom de fleste af den Tids Sømænd, nærede han dog de ædlere Følelser, der sømme sig en Gentleman. Han nærede en heftig Kjærlighed for Alida, men hans Stolthed oprørtes ved Forestillingen om at udsætte sig for den Beskyldning at have handlet af Hevnelyst. Til disse Grunde for hans Overbærelse kom endnu den stærke Modbydelighed, han, som en Officier af Rang, følte ved at være nedværdiget til at bruges i en Tjeneste, der bedre passede sig for Mennesker af en mindre ophøiet Ærgjerrighed. Han betragtede sig som Forsvarer af sin Dronnings Hæder og Rettigheder og ikke som en Leiesvend for dem, der oppebar hendes Toldindtægter, og skjøndt han intet Øieblik vilde have betænkt sig paa at udsætte sig for hvilkensomhelst Fare for at erobre Smuglerskibet, eller tage dens hele eller Nogen af dets Besætning tilfange paa deres eget Element, mishagede ham dog Skinnet af at efterstræbe en enkelt Person paa Landjorden. Hertil kom endnu hans eget Tilsagn om at have mødt den fredløse Smugler paa neutral Grund. Imidlertid havde Dronningens Officier sine bestemte Ordrer, og han kunde ikke lukke sine Øine for den almindelige Tjenestepligt. Skonnertbriggen var bekjendt for at tilføie Kronens Toldindtægter saa stor

Skade, fornemmeligt i den anden Hemisphære, at Admiralen paa Stationen havde udfærdiget en speciel Befaling til dens Opbringelse. Her var nu Leilighed til at berøve Fartøiet sin ledeende Aand, hvorved det, uden Hensyn til dets fortrinlige Construction, alene havde været istand til ustraffet at løbe Spidsrod mellem vel de hundrede Krydsere. Med disse modstridende Følelser og Betragtninger forlod den unge Sømand Landstedets Dør og gik ned i det lille Buskads, for at kunne overveie mere uforstyrret og aande friere.

Det var nu den Tid paa Aftenen, Sømanden kalder første Vagt.* Skyggen af Bjerget bedækkede imidlertid endnu stedse Villaens Omgivelser, Floden og Atlanterhavets Kyster med et Mørke, der var endnu tættere end det, der rugede over Havfladen længere ude. Enhver Gjenstand var saa utydelig, at man maatte see nøie og længe til inden man kunde see, hvad det egentlig var, medens Skuepladsen kun svagt antydedes ved de taagede, ubestemte Omrids. Gardinerne i la cour des fées vare trukne for og skjøndt Lysene skinnede gjennem dem, kunde Øiet dog ikke trænge ind i Pavillonen. Ludlow saae sig omkring og gik derpaa med nølende Skridt ned til Vandet.

Idet Alida havde villet skjule det Indre af sit Cabinet for fremmede Øine, havde hun dog ladet blive en

*) Fra Klokken otte til Klokken tolv.

Aabning i Gardinet. Da Ludlow kom til den Port, der førte til Landingsstedet, vendte han sig for at kaste det sidste Blik paa Villaen og begunstiget af sit ny Standpunkt fik han endnu gjennem hiin Aabning et Glimt at see af hende, der stedse udgjorde Hovedgjenstanden for hans Tanker.

La belle Barberie sad ved det lille Bord, hvorved hun tidligere paa Aftenen havde siddet. Hendes ene Albu hvilede paa det kostbare Træ og hendes ene smukke Haand støttede en Pande, der, tværtimod imod det, den sædvanligt udtrykte, nu var sorgfuld, ja næsten melancholsk. Coqvettens Chef følte Blodet strømme sig til Hjertet; thi han indbildte sig, at dette skjønne, tankefulde Ansigt tilhørte en Angrende. Det er rimeligt, at denne Tanke atter hævede hans synkende Haab; thi Ludlow troede, at det endnu ikke var for sildigt at rive den Qvinde, han saa inderligt elskede, bort fra den Afgrund, hvorover hun svævede. Det allerede gjorte, uigjenkaldelige Skridt var glemt og den ædelmodige unge Sømand stod alt i Begreb med at styrte tilbage til **la cour des fées** for at besværge dens Beherskerinde at være retfærdig mod sig selv, da Haanden faldt ned fra den glindsende Pande og Alida hævede Ansigtet med et Udtryk, der tilkjendegav at hun ikke længere var ene. Capitainen gik tilbage for at oppebie Udfaldet.

Da Alida slog Øinene op, gjorde hun det med den

Blidhed og Oprigtighed, hvormed et uforderret Fruentimmer modtager den Person, der er i Besiddelse af hendes Fortrolighed. Hun smilede, dog maaskee snarere af Vemod, end af Glæde, og talte, men Afstanden tillod ikke at høre hendes Ord. I det næste Øieblik traadte Seadrift ind i Værelset, synlig gjennem det halvt aabne Gardin, og greb hendes Haand. Alida gjorde ingen Anstrengelse for at trække den tilbage, men betragtede ham tværtimod med endnu utvetydigere Deeltagelse og hørte paa ham med udelukkende Opmærksomhed. Porten blev heftigt slagen op og Ludlow kom ned til Floden uden at standse.

Han fandt Coqvettens Fartøi paa det Sted, hvor han havde befalet sine Folk at holde sig skjulte, og han stod netop i Begreb med at gaae i det, da Lyden af en lille Port, der fløi i igjen af Vinden, bragte ham til at see sig tilbage. Ligefor Villaens hvide Mure kunde han tydeligt skjelne en menneskelig Skikkelse, der gik ned mod Floden. Folkene fik Ordre til at holde sig tæt mod Land og skjult i Skyggen af et Gjerde, oppebiede Capitainen den Ankommende.

Da den ubekjendte Person gik forbi, gjenkjendte Ludlow i ham Smuglerens smidige Skikkelse. Han gik ned til Flodbredden og saae sig nogle Øieblikke forsigtigen omkring. Derpaa hørtes en sagte, men tydelig Lyd af en almindelig Baadsmandspibe. Strax derpaa viste sig

en lille Jolle, der gled ud fra Rørene paa den modsatte Bredde og nærmede sig det Sted, hvor Seadrift stod og ventede paa den. Smugleren sprang rask i den lille Baad, der strax begyndte at glide ud i Floden. Da Jollen kom forbi det Sted, hvor Ludlow stod, saae han, at den blev roet af een eneste Matros og da hans Fartøi var bemandet med sex dygtige Sluproere, begreb han, at han nu tilsidst paa en ærlig og hæderlig Maade havde faaet det Menneske i sin Vold, hvem han misundte saa meget. Vi tilføie blot, at han snart var i sin Baad og i fuld Forfølgelse.

Da Sluppen skulde holde en mere diagonal end lige Cours, vare nogle faa kraftige Aaretag tilstrækkelige til at bringe den saa nær til Jollen, at Ludlow kunde standse denne ved at lægge Haanden paa dens Reiling.

„Skjøndt De er letseilende nok, saa synes dog Lykken mindre at begunstige Dem i Baade, end i større Fartøier, Mr. Seadrift," sagde Ludlow efterat han med sin stærke Arm havde trukket sin Prise saa nær til sig, at han blot var nogle faa Fod fra sin Fange. „Vi mødes paa vort eget Element, hvor der ikke kan være Tale om Neutralitet mellem en Smugler og en af Dronningens Officierer."

Det pludselige, halvt undertrykte Skrig og den

derpaa følgende Taushed beviste, at Fangen var bleven tagen ved Overraskelse.

„Jeg indrømmer Deres overlegne Snildhed," sagde han tilsidst i en sagte og bevæget Tone. „Jeg er Deres Fange, Capitain Ludlow, og ønskede at vide, hvad De vil foretage med min Person?"

„Det Spørgsmaal er snart besvaret. De maa tage til Takke med Coquettens simple Bequemmeligheder for i Nat, istedet for Deres pragtfulde Kahyt i Havfruen. Hvad Provindsens Autoriteter ville beslutte i Morgen, det ligger udenfor en ringe Skibschefs Sphære."

„Lord Cornbury har trukket sig tilbage til — ?"

„Et Fængsel, svarede Ludlow, bemærkende, at den Anden snarere talte med sig selv, end fremsatte noget Spørgsmaal. „Vor naadige Dronnings Slægtning grubler bag et Fængsels Mure over Lykkens Ubestandighed. Hans Eftermand, Brigadeer Hunter, ansees for at have mindre Overbærenhed med den menneskelige Naturs moralske Svagheder!"

„Vi have ingen stor Ærbødighed for Rang og Stand!" udbrød den Fangne, med hele sin vante Munterhed i Tone og Adfærd. „De er nu hevnet for visse personlige Fribeder, man rigtignok for en fjorten Dage siden tog sig med denne Baad og dens Besætning; men jeg maatte have taget Feil af Deres Charakteer,

dersom unødvendig Strenghed udgjorde et af dens Træk. Maa jeg have Samqvem med Skonnertbrigen?"

„Meget gjerne, naar den først er under Opsigt af en af Dronningens Officierer."

„O Sir, De forhaaner min Beherskerinde ved at sammenligne hende med Deres! Havfruen skal gaae fri indtil en gandske anden Person falder i Deres Hænder. — Maa jeg have Samqvem med Kysten?"

„Der kan ikke være Noget at indvende derimod; dersom De blot vil sige hvorledes."

„Jeg har her en Mand med mig, der vil være et tro Bud."

„Kun altfor troende paa det Bedrageri, hvorved Deres Ledsagere regjeres! Deres Matros maa følge Dem ombord i Coqvetten, Mr. Seadrift, men skulde der være Nogen i Land," her fik Ludlows Stemme et tungsindigt Udtryk, „der tager en saadan Deel i Deres Skjebne, at Uvished vilde være qvalfuldere end Sandheden, skal en paalidelig Karl blandt mit Mandskab udrette Deres Budskab."

„Lad saa være," svarede Smugleren, tilfredsstillet derved, som det lod, at han ikke med Grund kunde vente Mere. „Bring denne Ring til Damen i Huset hist," vedblev han, da Ludlow havde valgt et Bud, „og sig, at Oversenderen staaer i Begreb med at besøge Dronning Annas Krydser i Selskab med dens Chef. Skulde

man spørge Dig om Grunden hertil, kan Du fortælle, hvorledes jeg er bleven tagen."

„Og, hør engang Du," tilføiede Capitainen, „naar Du har besørget Dit Ærinde, kan Du holde Øie med Ledliggængerne paa Kysten og passe paa, at ingen Baad forlader Floden for at underrette Smuglerne om deres Tab."

Matrosen, der var bevæbnet til Baadstjeneste, modtog disse Befalinger med sædvanlig Ærbødighed, og efterat Sluppen til den Ende havde lagt til Land, forlod han den.

„Og da jeg nu forsaavidt har opfyldt Deres Ønsker, Mr. Seadrift, venter jeg, at De til Gjengjeld laaner mine et villigt Øre. Der staaer en Plads aaben for Dem i min Sluppe og jeg tilstaaer, at det vilde glæde mig see Dem indtage den."

Medens han talte udstrakte Capitainen sin Arm, deels af naturlig Høflighed og deels med en Skjødesløshed, der tilkjendegav Bevidstheden om Forskjellen mellem deres Rang, baade for at hjælpe den Anden med at opfylde hans Begjering og for i Nødsfald at tvinge ham dertil. Men Smugleren lod ikke til at finde Behag i denne Fortrolighed; thi han trak sig først tilbage som om han fornærmedes ved Berørelsen og sprang derpaa, uden at røre den i et saa tvetydigt Øiemed udstrakte Arm, med Lethed fra Jollen over i Sluppen

og indtog den Plads, Seadrift nyligt forlod. Han befalede en af sine Folk at bytte med Matroserne fra Skonnertbriggen og efter disse Forberedelser tiltalte han atter sin Fange.

„Jeg betroer Dem til min Qvarteermesters og disse værdige Ulkes Omsorg, Mr. Seadrift. Vi tage hver sin Cours. De behager at tage min Kahyt i Besiddelse, Alt staaer til deres Naadighed; før Hundevagten er opsat kommer jeg tilbage for at forhindre, at vor Vimpel bliver strøgen og at Deres søgrønne Flag gjør mig mine Folk affpænstige."

Ludlow tilhviskede derpaa Qvarteermesteren sine Befalinger, hvorpaa de skiltes ad. Sluppen roede ud af Mundingen af Floden med det langsomme, høitidelige Aaretag, der udmærker en Orlogsmands Fartøi, medens Jollen lydløst, og ved Farve og Størrelse næsten usynlig, fulgte bag efter.

Da Baadene kom ud i Bugten, fortsatte Sluppen sin Cours mod det langt ude liggende Skib, medens Jollen holdt til Høire og styrede lige ind i Baggrunden af Bugten. Den forsigtige Smugler havde forsynet sin lille Baad med beklædte Aarer og Ludlow kunde ikke formode, at hans Ankomst var bleven bemærket, da han opdagede det smækkre Tougværk paa Havfruens rankeog lette Spiir, der hævede sig op over Kratter, der omgav Strandbredden. Da han først havde overtydet sig om

Skonnertbriggens Nærværelse og Beliggenhed, kunde han let roe videre med al nødvendig Forsigtighed.

Omtrent ti til femten Minuter behøvedes for at bringe Jollen ind under Bovsprydet af det skjønne Skib, uden at forurolige dem, der upaatvivleligt holdt Vagt paa dets Dæk. Vor Eventyrers Held syntes at være fuldkomment; thi han havde snart faaet fat paa Ankertouget uden at den mindste Lyd var bleven hørt ombord i Skonnertbriggen. Ludlow fortrød nu, at han ikke var roet ind i Bugten med Sluppen, thi der herskede en saa dyb og tryg Rolighed paa Fartøiet, at han ikke betvivlede Muligheden af at have kunnet tage det ved et coup de main. Ærgerlig over denne Feil og tilskyndt ved Udsigterne til et lykkeligt Udfald begyndte han at drøfte de Hjælpemidler, der af sig selv vilde fremstille sig for en Sømand i et saadant Tilfælde.

Vinden var sydlig og skjøndt det ikke blæste stærkt, var den dog besvangret med den taagede, tunge Natteluft. Da Skonnertbriggen laa beskyttet mod Paavirkning af Strømmen, adløb den det andet Element, og medens dens Bov vendte udefter, vendte dens Speil ind mod Baggrunden af Bugten. Afstanden fra Land var ikke halvtredsindstyve Favne og Ludlow kunde ikke undgaae at bemærke, at Skibet laae for et Varp og at dets Ankere, hvormed det var velforsynet, alle vare behørigen kattede. Disse Omstændigheder opvakte det Haab

hos ham, at han kunde faae kappet det Toug, der alene holdt Skonnertbriggen, der, i det Tilfælde at hans Foretagende lykkedes, sandsynligviis vilde drive i Land inden dens Besætning vilde kunne blive purret, faae gjort Seil eller et Anker i Bund. Skjøndt hverken han eller hans Ledsager havde noget andet Redskab til denne Plans Udførelse, end den Sidstes store Matroskniv, var Fristelsen dog for stor til ikke at gjøre et Forsøg. Planen var tillokkende nok: thi skjøndt Skibet derved ikke vilde kunne tage nogen alvorlig Skade, saa vilde dog den uundgaaelige Forsinkelse med at faae det af igjen af Sandbankerne skaffe Baadene, ja maaskee Fregatten selv den nødvendige Tid til at bemægtige sig Prisen. Ludlow forlangte Sluproerens Kniv og gjorde selv det første Snit i den tætte, haarde Masse. Men Staalet havde ikke saa snart berørt de fast snoede Garn, før et straalende Lys skinnede i Ansigtet paa den der holdt Kniven. Efterat have fattet sig efter denne Overraskelse og gnedet sine Øine saae vor forbausede Eventyrer opad med den onde Bevidsthed, der stedse overfalder os, naar vi gribes i en skjult Gjerning, hvor roesværdig dens Bevæggrund end kan være; et Slags Hylding, Naturens under alle Omstændigheder yder enhver oprigtig og aabenlys Handling.

Skjøndt Ludlow i det Øieblik han afbrødes indsaae,

at hans Liv stod paa Spil, blev dog Forvirringen, som dette bragte ham i, øieblikkeligt forjaget ved det Syn, der viste sig for ham. Billedets bronzefarvede, overnaturlige Træk vare klart belyste og medens hendes Øine vare fæstede stivt paa ham, som om hun iagttog den mindste af hans Bevægelser, syntes hendes ondskabsfulde, talende Smiil at forhaane hans frugtesløse Bestræbelser. Det behøvedes ikke at bede Matrosen ved Aarerne at roe bort. Han fik aldrig saasnart Øie paa det gaadefulde Ansigt, før Jollen skjød afsted som en Søfugl, der opskræmmes ved en pludselig Larm. Skjøndt Ludlow hvert Øieblik ventede en Kugle, kunde den truende Fare dog ikke afholde ham fra at betragte Billedet med ufravendt Opmærksomhed. Det Lys, hvormed det belystes, flagrede lidt, skjøndt det var stærkt og rettet paa et Punkt, og viste hendes Dragt. Nu saae Capitainen, at Seadrift havde sagt Sandhed; thi ved en vis Mechanisme, som han ikke fik Tid til at undersøge, var den søgrønne Kappe bleven ombyttet med en simplere Dragt af det dybe Oceans Azurfarve. Lyset forsvandt strax derpaa, som om Hensigten dermed alene havde været at tilkjendegive Troldqvindens Beslutning om at ville reise.

„Den Maskerade spilles godt!" brummede Ludlow, da Jollen var kommen saa langt bort, at de vare i

Sikkerhed. „Her have vi et Tegn paa, at Vagabonden snart agter at forlade Kysten; Forandringen af Dragten er et Signal for hans overtroiske, bedaarede Mandskab. Jeg maa see til at skuffe hans Beherskerinde, som han kalder hende, skjøndt jeg maa tilstaae, at hun ikke sover paa sin Post."

I de næste ti Minuter havde vor overvundne Eventyrer Leilighed og Anledning til at føle hvor nødvendigt et heldigt Udfald er for en Plan, til hvis Udførelse Midlerne ere tvivlsomme. Var Touget blevet kappet og havde Skonnertbriggen strandet, er det rimeligt, at Capitainens Bovestykke vilde være blevet regnet blandt de heldige Foretagender, hvorved høitbegavede Mænd udmærke sig, medens under de nærværende Omstændigheder han, der vilde have erhvervet sig Roes og Hæder ved et saa lykkeligt Indfald, nu ængstedes ved Tanken om, at hans uheldige Plan skulde blive bekjendt. Hans Ledsager var ingen anden end Forremærs-Gasten Robert Yarn, som vi ved en foregaaende Leilighed have hørt paastaae, at han havde seet et saa besynderligt Glimt af Skonnertbriggens Dame, da han var ved at beslaae Coqvettens Forremærsseil.

„Det var en forkert Entring, Mr. Yarn," bemærkede Capitainen, da Jollen var kommen forbi Indløbet til Bugten og noget ind i Baien, „vi ville ikke indfø-

re den i Journalen for ikke at svække vort gode Renomee. Du forstaaer mig vel; en klog Karl forstaaer en halvqvædet Vise."

„Jeg haaber, at jeg veed hvad der er min Pligt, Deres Velbaarenhed, nemlig at lystre Ordre om ogsaa Rhederne derved lide Skade," svarede Skamfilingsgasten. „At kappe et Ankertoug med en Kniv er kun en langsomt Arbeide; selv om man har aldrig saa god Tid; men skjøndt det kun passer daarligt for en simpel Mand som mig at tale i en saa vel oplært Gentlemans Paahør, saa mener jeg dog som saa, at det Staal ikke er slebet, der kan kappe noget Toug ombord i denne hersens Sørøver uden den sorte Qvindes Tilladelse, der staaer under hans Bovspryd."

„Og hvad sige I forude paa Bakken om denne besynderlige Skonnertbrig, som vi nu saa længe forgjæves have forfulgt?"

„At vi kunne forfølge den til vi have fortæret vor sidste Beskøit og tømt Rationfadet uden bedre Lykke. Det passer sig ikke for mig at ville lære Deres Velbaarenhed Noget, men der er ikke een Mand, der venter at blive en Skilling rigere ved dens Erobring. Hver har sin Mening om Søskummeren, men Alle ere enige i, at han, hvis han ikke har en usædvanlig Lykke, eller, hvad der er det Samme, faaer Hjælp af ham, der sjel-

dent rækker Haand til ærlig Gjerning, er en Sømand, hvis Lige ikke farer paa Oceanet."

„Det gjør mig ondt, at mine Folk have saa ringe Tanker om vor egen Dygtighed. Vort Skib har endnu ikke havt nogen gunstig Leilighed til at vise sig. Lad hende faae frit Farvande og en Hatfuld Vind og hun vil trodse alle de sorte Qvinder, der kunne rummes ombord i Skonnertbriggen. Hvad nu Søskummeren angaaer, saa er han, enten han nu er et Menneske eller en Djævel, nu vor Fange."

„Og troer da Deres Velbaarenhed virkeligt, at den kleintbyggede og letseilende Gentleman, vi overhalede her i Tollen, er den berygtede Sørøver?" spurgte Yarn og hvilede nysgjerrigt paa Aarerne. „Der er den ombord, som paastaaer at den omtalte Person er høiere, end den tykke Toldbetjent i Plymouth, og har et Par Skuldre"

„Jeg veed med Vished, at de tage Feil. Men om vi ogsaa ere bedre underrettede, end vore Kammerater, Mr. Yarn, saa ville vi beholde det for os selv, for at de Andre ikke skulle blive lige saa kloge; stop, her er en Krone med Kong Ludvigs Ansigt; han er vor bittreste Fiende og Du kan enten synke ham heel om Du vil, eller tage ham ind i smaa Portioner, ligesom du selv synes. Men husk vel paa, at vort Togt med Tollen var efter hemmelig Instrux, og jo mindre vi tale om Skonnertbriggens Ankervagt, desto bedre."

Den ærlige Bob tog mod Sølvmynten med et Velbehag, som ikke kunde formindskes ved nogen Anskuelse om det Vidunderlige, og i det han tog til sin Hat undlod han ikke at give de sædvanlige Forsikkringer om Taushed. Den Aften gjorde Skamfilingsgastens Bakskammerater sig ogsaa forgjeves Umage for at udlokke Noget af ham angaaende hans Togt med Capitainen, skjøndt han alene søgte at undgaae at give et bestemt Svar paa deres plumpe Spørgsmaale ved saa mørke og indviklede Hentydninger, at Mandskabets Overtro derved vandt fordobbelt Styrke istedetfor efter Ludlows Ønske at formindskes.

Ikke længe efter denne korte Samtale kom Jollen paa Siden af Coqvetten. Dens Chef fandt sin Fange i Besiddelse af hans egen Kahyt og skjøndt alvorlig om end ikke nedslagen, saa dog fuldkommen fattet. Hans Ankomst havde gjort et dybt Indtryk paa Officiererne og Folkene, skjøndt de Fleste af begge Classer, ligesom Yarn, ikke kunde antage, at det smukke, pyntede unge Menneske, de vare purrede op for at modtage, var den berygtede Smugler.

Overfladiske Jagttagere af de Skikkelser, hvorunder Menneskets Egenskaber yttre sig, tage kun altfor ofte Feil af deres ydre Tegn. Skjøndt det er gandske fornuftigt at antage, at den, som har oplevet mange raa og voldsomme Optrin, ogsaa faaer et raat og frastødende Anstrøg deraf, saa synes det dog, at ligesom det

stille Vand har den dybeste Grund, saa ere de Kræfter, der kunne fremkalde overordentlige Begivenheder, ikke sjeldent skjulte under et roligt, ja undertiden koldt Udvortes. Det træffer sig, at de meest fortvivlede og selvraadige Mennesker have en Mine og vise en Adfærd, hvoraf man fornuftigviis maa slutte sig til den blideste og føieligste Sjæl, medens den, der synes at være en Løve, undertiden i Virkeligheden kun viser sig at være lidet Andet, end et Lam.

Ludlow fik Beviser nok for, at hans Skamfilingsgasts Vantro strakte sig til de Fleste ombord, og da han ikke kunde overvinde sin Ømhed for Alida og Alt det, der angik hende, medens der paa den anden Side heller ingen Grund var for ham til strax at sige Sandheden, bestyrkede han snarere det almindelige Indtryk ved sin Taushed. Efterat han først havde givet nogle, for Øieblikket høist vigtige Ordrer, gik han ind i Kahytten og søgte en Samtale under fire Øine med sin Fange.

„Den ledige Kahyt er til Deres Tjeneste Mr. Seadrift," bemærkede han og pegede paa det lille Lukaf ligeover for det, han selv benyttede. „Vi komme formodentlig til at være Skibskammerater nogle Dage, med mindre De skulde foretrække at forkorte Tiden ved at indlade Dem paa en Capitulation angaaende Havfruen, i hvilket Tilfælde —"

„De vilde gjøre et Forslag."

Ludlow standsede, saae sig om for at forvisse sig om, at de vare alene og gik derpaa nærmere hen til sin Fange.

„Sir, jeg vil behandle Dem, som det sømmer sig en Sømand. La belle Barberie er mig dyrebarere, end noget Fruentimmer nogensinde har været mig; dyrebarere, frygter jeg, end noget Fruentimmer nogensinde kan blive mig. De behøver ikke først nu at erfare, at der er indtruffet Omstændigheder, — elsker De Pigen?"

„Ja jeg gjør."

„Og hun; frygt ikke for at betroe Deres Hemmelighed til en Mand, der aldrig skal svige Deres Tillid, gjengjelder hun Deres Kjærlighed?"

Sømanden fra Skonnertbriggen traadte med Værdighed et Skridt tilbage, og efter derpaa strax at have gjenvundet sin Fatning, som om han frygtede for at glemme sig selv, svarede han med Varme:

„Denne Legen med Qvindens Svaghed er Mandens Arvesynd! Ingen maa tale om hendes Tilbøielighed uden hun selv, Capitain Ludlow. Ingen skal sige Andet om mig, end at jeg stedse har ydet Kjønnet min Ærbødighed paa Grund af dets Afhængighed, dets bestandige, tillidsfulde Kjærlighed, dets Trofasthed i alle denne Verdens Prøvelser."

„Disse Følelser gjøre Dem Ære og jeg vilde for Deres egen og Andres Skyld ønske, at der laa færre

Modsigelser i Deres Charakteer. Det kan ikke andet end gjøre En ondt —"

„De vilde gjøre et Forslag angaaende Skonnert-briggen?"

„Jeg vilde have sagt, at naar Skibet blev over-givet uden noget Angreb, kunde man maaskee udfinde Midler til at formilde dette Slag for dem, der vilde lide meest ved Erobringen."

Smuglerens Ansigt havde mistet Noget af dets sædvanlige Friskhed og Livlighed; Kindens Farve var ikke saa kraftig og Øiet var mindre roligt, end ved hans foregaaende Samtaler med Ludlow. Men et Sikkerhe-dens Smiil foer over de fine Træk, da den Anden om-talte Skonnertbriggens Skjæbne.

„Der er endnu ikke lagt Kjøl til det Skib, der skal tage Havfruen;" sagde han med Fasthed; „ei hel-ler er den Seildug vævet, der skal drive det gjennem Vandet! Vor Beherskerinde er ikke saa uforsigtig at sove, naar man trænger meest til hendes Aarvaagenhed."

„Dette Gjøgleværk med en overnaturlig Bistand kan være godt nok til at holde de Væsener, der følge Dem, i Ave, men det er spildt paa mig. Jeg har overtydet mig om Skonnertbriggens Beliggenhed; ja, jeg har været lige under dens Bovspryd og saa nær ved dens Skjæg, at jeg kunde undersøge dens Fortøiningstoug. Jeg har

nu taget mine Forholdsregler for at vise Rigtigheden af min Recognoscering og for at forsikkre mig Prisen."

Smugleren hørte paa ham uden at vise noget Tegn paa Uro lighed, men hørte dog saa opmærksomt til, at man kunde høre hans Aandedræt.

„De fandt mine Folk aarvaagne?" henkastede han ligegyldigt, mere end egentlig at spørge.

„Ja saa aarvaagne, at Jollen blev roet hen under dens Pyntenetsstræbere uden at blive praiet! Havde jeg blot havt de fornødne Redskaber, havde jeg ikke behøvet mange Øieblikke til at kappe Touget, den laa fortøiet for, og lade deres smukke Skib drive paa Strand!"

Seadrifts Øine tindrede som en Ørns. De syntes paa engang at spørge og at straffe. Ludlow kunde ikke udholde dette gjennemborende Blik, men rødmede lige til Panden, ligemeget om det var ved Erindringen eller ikke.

„Man har tænkt paa det ypperlige Kunstgreb! nei, man iværksatte det!" udbrød den Anden og saae i Ludlows Forvirring sin Formodning bekræftet. „Det lykkedes ikke, det kunde ikke lykkes Dem!"

„Enden vil vise hvad der lykkedes os."

„Skonnertbriggens Beherskerinde glemte ikke sit Hverv! De saae hendes straalende Øie, hendes mørke truende Ansigt! Lyset beskinnede disse gaadefulde Træk; mine Ord ere sande, Ludlow; Din Tunge tier, men Dit aabne Ansigt tilstaaer Alt!"

Den lystige Smugler vendte sig om og lo ret af Hjertet.

„Jeg vidste, at det vilde gaae saaledes," vedblev han, „hvad vilde det vel og sige, at en af hendes ubetydelige Medhjælpere var borte! Tro mig, De vil finde hende ligesaa knibsk som før, og ligesaa lidet oplagt til at tale med en Krydser, der taler saa grovt gjennem sine Kanoner. Ha! Vi faae Tilhørere!"

En Officier traadte ind for at melde, at en Baad nærmede sig. Baade Ludlow og hans Fange studsede over denne Efterretning og man kan let tænke sig, at de begge troede, at det var et Budskab fra Havfruen. Den Første ilede op paa Dækket, medens den Sidste, trods sin øvede Fatning, ikke kunde forblive gandske rolig. Han gik ind i Kahytten, og det er mere end rimeligt, at han traadte hen til Gallerivinduet for at see hvem det var, der saa uventet kom ombord.

Men efter den sædvanlige Praien og Svaren, ventede Ludlow ikke længere noget Forslag fra Skonnertbriggen. Svaret var ikke i Sømandsstiil; det manglede den attiske Reenhed, som Folk af Faget sjeldent undlade at betjene sig af ved alle Leiligheder, og hvorpaa de med næsten instinctmæssig Hurtighed kunne kjende den, der gjør Fordring paa at være indviet i deres Mysterier. Da det korte, hurtige: „i Baaden hoi," fra Skildvagten paa Kobryggen blev besvaret med et forfærdet:

„hvad Godt vil I?" i Baaden, modtoges det af Coqvettens Mandskab med et Griin; ligesom Lærlingen, der har gjort to Skridt fremad i en Videnskabs Green, opholder sig over dens Bommerter, der kun har gjort et.

Der herskede en dyb Taushed, da et Selskab, bestaaende af to Mandfolk og ligesaa mange Fruentimmer, steg op ad Falderebet, efterladende sig det fornødne Antal Folk nede i Baaden til Aarernes Bemanding. Uagtet der blev holdt mere end een Lanterne saaledes frem, at de Fremmedes Ansigter vilde være blevne sete, naar de ikke havde været aldeles tilhyllede, kom dog Selskabet ind i Kahytten uden at blive kjendt.

„Mr. Cornelius Ludlow, man kunde ligesaa gjerne strax tage Dronningens Uniform paa, som at fare saaledes frem og tilbage mellem Coqvetten og Landet ligesom en protesteret Vexel, der gaaer fra Indossent til Indossent for at blive betalt," begyndte Raadmand Van Beverout og tog med den største Rolighed sine Reiseklæder af, medens hans Niece uden at vente paa nogen Indbydelse satte sig paa en Stoel, og begge hendes Tjenestefolk i underdanig Taushed stillede sig ved hendes Side. „Her er Alida, der har paastaaet at ville aflægge et saa sildigt Besøg, og, hvad værre er, har trukket mig med sig, uagtet jeg er over den Alder, at jeg skulde følge et Fruentimmer i Hælene, blot fordi hun tilfældigviis har et smukt Ansigt. Tiden er upas-

sende, og hvad Anledningen angaaer, saa kan der dog ikke opstaae nogen stor Ulykke af, at Mr. Seadrift er kommen en Smule ud af sin Cours, saalænge Sagen ligger i en saa fornuftig og venskabeligt sindet Officiers Hænder som Deres."

Raadmanden forstummede pludseligen; thi Døren til Stadskahytten aabnede sig og det Individ, han nys havde nævnet, traadte ind.

Ludlow behøvede ingen anden Forklaring, end at vide, hvo hans Gjæster vare, for at begribe Aarsagen til deres Komme. Henvendende sig til Raadmand Van Beverout sagde han med en Bitterhed, han ikke kunde undertrykke:

„Min Nærværelse kunde være ubeleilig. Betjen Dem af Kahytten som af Deres eget Huus, og vær forvisset om, at medens den nyder denne Ære, skal den udelukkende være bestemt til dette Brug. Mine Forretninger kalde mig op paa Dækket."

Den unge Mand bukkede alvorligt og ilede bort. Da han gik forbi Alida, fik han et Blik af hendes sorte, veltalende Øie, som han udlagde som et Udtryk af hendes Taknemmelighed.

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère.

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. E. Boye.

Sjette Hefte.

Kiöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1837.

regjere et skrøbeligt og farligt Maskineri paa et ubestandigt Element, er hiin Hovedgrundsætning af yderste Vigtighed. Der, hvor Nølen saa let kan blive Døden, bliver dette Ord udslettet af Sproget og der er maaskee ingen Sandhed, der bør lægges den unge Begynder i Sømandskab mere paa Hjertet, end den, at ligesaa lidet som et Arbeide maa udføres med forvirret Iil, ligesaa meget bør det fremskyndes med al den Raskhed, der kan bestaae med Nøiagtighed.

Tidligt var Sandheden af denne Regel bleven Coqvettens Chef indprentet og han havde ikke forsømt at bringe den i Anvendelse blandt sit Mandskab. Da han derfor, efterat have overladt sine Gjester Kahytten, kom op paa Dækket, fandt han de Forberedelser, som han havde givet Ordre til, da han første Gang kom tilbage til Skibet, næsten fuldførte. Da disse Bevægelser staae i nær Forbindelse med de Begivenheder, vi fremdeles ville fortælle, ville vi give en detailleret Beskrivelse over dem.

Ludlow havde ikke saasnart givet den vagthavende Officier sine Befalinger, før Baadsmandspiben hørtes kalde alle Mand op. Saasnart Mandskabet var forsamlet, bleve Takklerne hagede i de større Fartøier, der stode midtskibs, og derpaa bleve disse alle firede ned i Søen. Det var naturligviis lettere og hurtigere udført at sætte de Fartøier ud, der hængte paa Laaringerne. Saasnart alle Baadene, med Undtagelse af Hæk-

jollen, vare satte ud, blev der givet Ordre til at tage Bramræerne op. Dette iværksattes medens andre Ting tillige foretoges og neppe en Minut efter vare Stængerne atter i Besiddelse af deres lette Seil. Derpaa hørtes den sædvanlige Commando: „Alle Mand op til at lette!" og Midshipmændenes travle Commanderen: „Folk til Vindebommene!" „Seis Kabellaringen paa Touget!" og endeligt: „Hiv om!" Ved det Arbeide at lette ombord i en Krydser og i en Coffardimand er der lige saa stor Forskjel paa Anstrengelsen som paa Tiden, det udkræver. I den Sidste anvender en halv Snees Mand deres Kræfter ved et langsomt og gjenstridigt Bradspil, medens det uhandelige Toug ligesom det kommer ind skydes op i Bugter ved en brummende Koks møisommelige Anstrengelse, der maaskee hindres ligesaa meget som han understøttes af en kaad Kahytsdrengs Modvillighed. Paa den Første derimod taaler det lodrette og bestandigt rundt gaaende Gangspil intet Ophold. Den omgaaende Kabellaring er bestandigt klar til at blive brugt, og dygtige Underofficierer ere ansatte i Bugterne for at klare det svære Toug bort, for at det ikke skal belemre Dækket.

Ludlow traadte frem blandt sine Folk medens de vare saaledes beskjeftigede. Før han endnu havde gaaet een Gang op og ned paa Skandsen, kom den ivrigt beskjeftigede Næstcommanderende hen til ham.

„Der er hivet ind til kort-stagviis, Sir," sagde Driveskjederen i hele Maskinen.

„Sæt til Mærsseilene."

Seildugen faldt øieblikkeligen og der var ikke saasnart skjødet for, før der med Kraft heisedes i Faldene og Seilene vare strakte.

„Hvad Vei befaler De at vi skal falde, Sir?" spurgte den opmærksomme Luff.

„Fra Landet; tilsøes."

Rærne paa Fokkemasten bleve dernæst behørigen brasede bak og det blev derpaa meldt Capitainen, at Alt var klart til at gaa Seil.

„Let Ankeret med Et, og meld mig naar det er kattet og kippet og Dækket klaret."

Disse korte, charakteristiske Meddelelser mellem Ludlow og hans Næstcommanderende vare tilstrækkelige til at sætte Alt i Gang. Den Ene var vant til at give sine Befalinger uden videre Forklaring og den Anden tøvede aldrig med at adlyde og vovede sjeldent at spørge om nogen Grund.

„Ankeret er lettet og kippet og Alt er klart, Sir," sagde Mr. Luff efterat have brugt nogle Minuter til at udføre ovenstaaende Befaling.

Ludlow syntes derved at vækkes af sine dybe Drømmerier. Han havde hidtil snarere talt gandske mecha-

nisk, end som om han vidste hvad han sagde, eller som om hans Tanker havde nogen Sammenhæng med hans Ord. Men nu skulde han træde frem mellem sine Officierer og udstede Befalinger, der udkrævede Eftertanke og Forsigtighed, da de vare af en mere usædvanlig Beskaffenhed. Mandskabet til de forskjellige Baade blev mønstret og bevæbnet. Da næsten, eller omtrent den halve Besætning var gaaen i Baadene og disse meldtes at være klare, fik hver af dem sin Officier, som blev underrettet om det, han havde at varetage.

En Masters-Math i Chefssluppen, hvis Mandskab var blevet forstærket med et halvt Dusin Marinere, fik Ordre til at roe lige ind i Bugten med beklædte Aarer og der afvente et Signal fra Næstcommanderende, med mindre han skulde støde paa Skonnertbriggen, naar denne forsøgte at undflye; i saa Tilfælde havde han den bestemteste Ordre til at vove Alt for at entre og tage den. Den modige Yngling havde ikke saasnart faaet dette Hverv før han forlod Skibet og styrede mod Syd, holdende sig indenfor den saa ofte omtalte Landtunge.

Derpaa fik Luff Commandoen over Barkassen. Med dette svære og stærkt bemandede Fartøi skulde han roe hen til det snevre Løb, hvorfra han skulde give Chefssluppen Signal og komme denne til Hjælp, saasnart han

havde overtydet sig om, at Havfruen ikke atter kunde undkomme gjennem det hemmelige Stræde.

Begge Jollerne betroedes anden Lieutenant med Ordre at roe ind i den brede Canal mellem Spidsen af Forbjerget, eller Hook, og den lange smalle Ø, der strækker sig over fyrgetyve Sømile mod Øst fra New-Yorks Havn og beskytter hele Connecticuts Kyster mod Oceanets Storme. Ludlow vidste, at skjøndt svære Skibe maatte gaae tæt forbi Forbjerget for at komme ud i rum Sø, saa kunde dog en let Skonnertbrig som Havfruen finde dybt Vande nok for sig længere mod Nord. Jollerne bleve derfor afsendte derhen med Befaling til at dække Canalen saa meget som muligt og at tage Smugleren, dersom en Leilighed tilbød sig. Endeligt skulde Sluppen bevogte Rummet mellem begge Canaler, gientage Signalerne og flittigt recognoscere.

Medens Officiererne, der erholdt disse Hverv, modtoge deres Instruxer, begyndte Skibet, under Trysails Førelse at nærme sig Forbjerget. Da de vare tværs af Pynten Hook satte begge Jollerne og Sluppen af og brugte Rarerne, og da de vare komne udenfor Bøierne, gjorde Barkassen det Samme og hver Baad styrede i sin foreskrevne Retning.

Dersom Læseren nøie erindrer sig den forhen beskrevne Skueplads, vil han indsee Grundene, hvorfor Ludlow turde love sig et heldigt Udfald. Ved at sende

Barkassen ind i det snevre Løb troede han at skulle indeslutte Skonnertbriggen fra alle Sider, da det vilde være den umuligt at undkomme gjennem nogen af de almindelige Canaler, naar han holdt sig udenfor med Coqvetten. Den Nytte, han ventede at have af de tre Baade, han havde sendt mod Nord, bestod i, at de skulde opspore Smuglerens Bevægelser og om muligt forsøge paa at tage ham ved Overrumpling.

Da Barkassen satte af, dreiede Coqvetten langsomt til Vinden og laa med Forre-Mærsseil bakket for at give Baadene den nødvendige Tid til at naae deres Bestemmelsessteder. Expeditionen havde berøvet Mandskabet Halvdelen af dets Styrke og da begge Lieutenanter vare andetsteds, var der ingen Officierer ombord mellem Capitainen og Trysail. Noget efter at Skibet havde dreiet til, og Matroserne havde faaet Tilladelse til at gjøre hvad de selv vilde, med et Slags Udsigt til at slibe sig en Skraber, som en Godtgjørelse for Tabet af deres regelmæssige Søvn, nærmede denne sig sin Foresatte, der stod og saae ind efter Bugten ud over Finkenettet, og sagde:

„En mørk Nat, smult Vande og rask Mandskab gjøre Tjenesten med Fartøierne meget behagelig! De Herrer ere modige og fulde af Haab, men den, som entrer Skonnertbriggen vil efter min ringe Formening faae Mere, at gjøre, end blot at gaae op ad Falderebet. Jeg var

i den forreste Baad, da vi under sidste Krig entrede en Spanier i Mona, og skjondt vi sprang op med rappe Fødder, blev dog mangen En af os bragt ned med flækket Hjerneskal. Synes De ikke, Capitain Ludlow, at Forre-Bramstang takler bedre, siden vi sidst satte Vant Bardoner?"

„Den takler meget vel," svarede den kun til Hælvten opmærksomme Chef. „De kan gjerne give den et Tag endnu, om De saa synes."

„Som De vil, Sir; det er mig gandske ligegyldigt. Det kommer ikke mig noget ved om Stangen bliver hivet heelt over paa den ene Side, ligesom Hatten paa Hovedet af en Landsbyjunker, men naar en Ting er som den skal være, saa skal man ogsaa lade den blive saaledes. Mr. Luff var af den Formening, at vi vilde faae Mærsseskjøder til at gaae bedre ved at forandre noget ved Rakken til Storraaen; men der var kun lidet at vinde ved den Methode og jeg er villig til at betale Hendes Majestet Forskjellen af Slittagen paa Skjøderne, saaledes som de sidde nu og som Mr. Luff vilde have dem, af min egen Lomme, skjøndt den ofte er saa tom som en Kirke, hvori en Rævejæger af Præst holder Prædiken. Jeg var engang tilstede, hvor en saadan rigtig Nimrod forrettede Gudstjenesten, da i det samme en gudsforgaaen Squire kom paa Foden af en Ræv med sine Hunde tæt udenfor Kirkevin-

duerne. Jagtraabet gjorde samme Virkning paa min gode Bibelhusar, som et Vindstød vilde gjøre paa dette Skib; det vil sige, han luvede op, og uagtet han blev ved at mumle Noget i Skjægget, jeg veed ikke hvad, vare hans Øine dog bestandigt i Marken saa længe Jagten var i Sigte. Men det var endda ikke det Værste; thi da han igjen vilde til sit Arbeide, havde Vinden blæst Bladene omkring i hans Bog og plumps vare vi midt inde i en Vielsesformular. Jeg er ingen Procurator, men der var de, der sagde, at det var en Guds Lykke, at ikke Halvparten af Sognets Ungkarle bleve viede til deres Bedstemødre."

„Jeg haaber, at Partiet stod Familien an," sagde Ludlow og lettede sin ene Albu, medens han støttede sit Hoved paa den anden.

„Ja, hvad det angaaer, saa kan jeg ikke sige Noget derom, eftersom Degnen rettede Præstens gale Bestik førend Ulykken var skeet. Der har været en lille Tvist imellem Næstcommanderende og mig angaaende Skibets rette Amning, Capitain Ludlow. Han paastaaer, at vi have formegen Vægt forren for det, han kalder Tyngdepunktet, og han staaer i den Formening, at dersom vi ikke havde ligget saa stærkt paa Næsen, vilde Smugleren ikke have faaet Forspringet for os under Jagten; hvorimod jeg opfordrer Enhver til at lægge en Skude efter sin Vandgang —"

„Viis vort Fyr!" afbrød Ludlow ham, „Nu gjør Barkassen Signal!"

Tryfail standsede sin Tale og sprang op paa en Kanon, hvorfra han begyndte at speide hen mod Bugten. En Lanterne, eller en anden lysende Gjenstand blev tre Gange langsomt heiset i Veiret og lige saa ofte skjult. Signalet kom fra et Punkt inde under Land, der ikke lod nogen Tvivl tilbage.

„Nu er Alt i sin Rigtighed!" udbrød Capitainen, forlod sin Plads og henvendte sig for første Gang med fuld Bevidsthed til sin Officier. „Det er Signalet for, at de nu ere ved det snevre Løb og at Farvandet er frit. Nu troer jeg, at vi ere visse paa vor Prise, Mr. Tryfail. Undersøg Horizonten nøie med Natkikkerten og derpaa ville vi holde ned paa den berygtede Skonnertbrig."

Begge toge deres Kikkerter og anvendte flere Minuter paa denne Forretning. En nøiagtig Undersøgelse af Omkredsen af Søen fra Kysten af New Jersey til Long Island gav dem Grund til at antage, at der ikke laa nogetsomhelst Fartøi udenfor Forbjerget. Himlen var mere fri for Skyer mod Osten, end under Land og det var derfor ikke vanskeligt at overtyde sig om denne vigtige Omstændighed, der gav dem Vished om, at Havfruen ikke var undsluppen gjennem den hemmelige Ca-

nal i den Tid, de havde anvendt til at gjøre deres Forberedelser.

„Alt er endnu godt og vel;" vedblev Ludlow. „Nu kan han ikke undgaae os. Heis Trianglen."

Tre Fyr, anbragte i denne Figur, bleve nu heisede op paa Coqvettens Gaffel. Dette betydede, at Baadene i Bugten skulde roe videre. Signalet blev hurtigt besvaret fra Barkassen og derpaa saae man en lille Raket stige op over Træerne og Buskene paa Kysten. Alle ombord i Coqvetten lyttede med spændt Opmærksomhed for at opfange en Lyd, der kunde ligne Larmen ved en Entring. Een Gang troede Ludlow og Trysail at høre Matrosernes Hurra gjennem den tykke Natteluft og atter een Gang, var det Bedrag eller Virkelighed? indbildte de sig at høre et truende Raab, der befalede de Fredløse at overgive sig. Derpaa fulgte flere Minuters ængstelig Venten. Hele Finkenettet, det vendte ind mod Land, var besat med nysgjerrige Ansigter, skjøndt Ærbødigheden lod Ludlow være i uhindret Besiddelse af det korte og lette Dæk, der laa over Lukaserne, hvorpaa han var stegen op for derfra at have en fricre Udsigt over Horizonten.

„Nu maa vi snart faae deres Musketter at høre, eller see Signalet for Overgivelse!" sagde den unge Mand til sig selv saa fordybet i sin Interesse for Foretagendet, at han ikke lagde Mærke til, at han havde talt.

„Har De glemt at medgive et Signal for et mislykket Udfald?" spurgte En tæt ved ham.

„Ha! Mr. Seadrift; jeg vilde have forskaanet Dem for dette Syn."

„Det er Noget, jeg for ofte har oplevet, til at finde noget Overordentligt deri. Et Liv tilbragt paa Oceanet har ikke ladet mig blive uvidende om den Indflydelse, Natten i Forbindelse med klar Himmel ude tilsøes, en mørk Kyst og et Bjerg i Baggrunden kan have."

„De har Tillid til ham, De betroede Skonnertbriggen! Dersom han denne Gang undslipper mine Baade, vil jeg selv troe paa Deres sørgrønne Dame."

„See! der er et Tegn paa hendes Lykke," svarede den Anden og pegede paa tre Lanterner, der viste sig ved Mundingen af det snevre Løb og oven over hvilket mange Blinkfyr hurtigt bleve afbrændte, det ene efter det andet.

„Det er mislykket! Lad Skibet falde af og bras Ræerne fiirkant! Bred- for, Manne, bred for. Vi ville gaae ned til Indløbet af Baien, Mr. Trysail. En lykkelig Stjerne har hjulpet de Kjeltringer!"

Ludlow talte med et Udtryk af inderlig Ærgrelse uden dog at glemme sin Myndighed som Chef eller sin Hurtighed som Sømand. Den ubevægelige Skikkelse ved Siden af ham forblev gandske taus. Intet triumphe-

rende Udraab undslap ham, ei heller aabnede han sine Læber for at tilkjendegive Glæde eller Forundring. Det lod som om Tilliden til hans Skib hævede ham ligesaameget over et Udbrud af Fryd som af Bekymring.

„De betragter denne Idræt af Deres Skonnertbrig som noget gandske Naturligt, Mr. Seadrift;" bemærkede Ludlow da hans eget Skib igjen stevnede mod den yderste Pynt af Forbjerget. „Lykken har endnu ikke forladt, Dem, men med Landet paa de tre Sider og dette Skib og dets Baade paa den fjerde haaber jeg dog endnu at skulle overmande Deres broncefarvede Gudinde."

„Vor Beherskerinde sover aldrig;" svarede Smugleren og sukkede dybt, som om han længe havde stræbt at dølge sin Deeltagelse.

„De kan endnu capitulere. Jeg vil ikke fordølge, at Bestyrerne af Hendes Majestæts Toldindtægter sætte en saa høi Priis paa Besiddelsen af Havfruen, at jeg tør paatage mig et Ansvar, som jeg under andre Omstændigheder ikke vilde vove. Overgiv Fartøiet, og jeg giver Dem en Officiers Æresord paa, at Mandskabet skal kunne gaae i Land uden at blive underkastet noget Forhør. Overgiv os den med tomt Dæk og losset Last, om De saa vil, men lad den letseilende Skude komme i vore Hænder."

„Skonnertbriggens Beherskerinde tænker anderledes.

Hun har taget sin Kaabe for de dybe Vande paa og vil, forlad Dem derpaa, føre sine Svende til Trods for alle Deres Garn, derud, hvor Loddet ikke bruges, langt udenfor enhver Grund; ja! og det til Trods for hele Dronning Annas Flaade!"

„Jeg vil ønske, at Andre ikke maa komme til at angre denne Halsstarrighed! Men nu er det ikke Tid til at strides med Ord; Skibets Føring kræver min Nærværelse."

Seabrift forstod dette Vink og gik langsomt tilbage til Kahytten. Da han forlod Hytten, steg Maanen op over Vandskorpen paa den østlige Horizont og udbredte sit Lys over hele Synskredsen. Coqvettens Mandskab kunde nu tydeligt see ligefra Sandbankerne ved Pynten Hook mange Sømile ud tilsøes. Der var ikke længere nogen Tvivl om, at Skonnertbriggen jo endnu befandt sig i Laien. Opmuntret ved denne Visshed forsøgte Ludlow at glemme alle personlige Hensyn ved at udføre et Hverv, der blev mere og mere interessant, ligesom Udsigten til et heldigt Udfald blev lysere.

Det varede ikke længe før Coqvetten naaede Canalen, der danner Havbugtens beqvemme Munding. Her blev Skibet atter bragt til Vinden og der blev sendt Folk op paa alle Ræer og Toppe for ved det svage, skuffende Lys at kunne overse saa meget af den indre Vandmasse, som Øiet kunde omfatte, medens Ludlow og

Masteren gjorde det Samme paa Dækket. To, tre Midshipmænd vare gaaede tilveirs med Folkene.

„Der er ikke Noget at see," sagde Capitainen efter at have speidet længe omhyggeligt med Kikkerten. Skyggen af Jerseys Bjerge forhindrer den fri Udsigt ad den Kant, medens man kunde tage Feil af Spirene af en Fregat og Træerne paa Staten Island her mod Nord. Sei der paa Birgine Raaen!"

En Midshipmands skingrende Stemmme besvarede Raabet.

„Seer De Noget omkring ved Hook, Sir?

„Nei, slet Intet. Chefsskuppen roer langs med Landet og Barkassen synes at ligge ved det snevre Løb; der ligger Skuppen paa Aarerne uden for Romaren; men vi kunne ikke see Noget, der kunde være Jollen, heelt langs med Coney."

„Ret Kikkerten mere vestligt og hold vel Udkik med Mundingen af Rariton; seer de Noget der omkring?"

„Ha! der er Noget under vor læ Laaring!"

„Hvad antager De det for?"

„Dersom mine Øine ikke aldeles bedrage mig, Sir, saa er det en let Baad, der roer ind mod Skibet, omtrent tre Kabellængder fra os."

Ludlow hævede nu sin Kikkert og førte den hen over Havfladen i den betegnede Retning. Efter et Par frugtesløse Forsøg fik han fat paa Gjenstanden, og da

Maanen nu var kommen høiere op, kunde han ikke være i Tvivl om, hvad det var. Det var aabenbart en Baad, der efter dens Bevægelser at dømme, vilde tale med Krydseren.

En Sømands Øie er skarpt paa hans Element og han danner sig hurtigt en Gisning om Alt det, der hører til hans Fag. Af Baadens Bygning saae Ludlow strax, at den ikke var nogen af dem, der vare sendte fra Skibet, at den nærmede sig i en Retning, hvorved den kunde undvige Coqvetten, ved at holde sig i den Deel af Baien, hvor Vandet ikke var dybt nok for denne, og at dens Bevægelser lededes saaledes, at de røbede den største Forsigtighed, medens de tillige tilkjendegave Ønsket om at nærme sig Krydseren saa meget, som kunde være tilraadeligt. Han tog nu en Raaber og praiede den paa den sædvanlige, velbekjendte Maade.

„Holløi," og „Parlamentair fra Skonnertbriggen," vare de eneste Ord, der tydeligt kunde høres.

Et Par Minuter gik den unge Mand taus op og ned ad Dækket. Derpaa befalede han pludseligt, at den eneste Baad, sam Krydseren endnu havde tilbage, skulde fires ned og bemandes.

„Kast et Flag ned paa Agterpligten," sagde han, da disse Befalinger vare udførte, „og læg Vaabnene i den.

Vi ville holde Tro og Love, saa længe man holder os dem, men der er Grund til at være forsigtig ved denne Sammenkomst."

Trysail fik Ordre til at dreie til Vinden og efterat Ludlow havde givet sin Underordnede nogle hemmelige Ordrer af Vigtighed i Tilfælde af Forræderi, gik han selv ned i Baaden. Meget faa Minuter vare tilstrækkelige til at bringe Hækjollen saa tæt hen til den Fremmede, at man med Lethed og Sikkerhed kunde tale sammen. Matroserne i den Første fik derpaa Befaling til at holde op med at roe og efterat Krydserens Chef havde bragt Kikkerten for Øiet, betragtede han med Sikkerhed og Omhyggelighed dem, der ventede hans Komme. Den fremmede Baad dandsede paa Boverne som en Muslingskal, saa at den neppe syntes at berøre Elementet, der bar den, medens fire athletiske Matroser laa paa Aarerne, klare til at drive den fremad. Paa Pligten stod en Skikkelse, af hvis Holdning og Mine man ikke let kunde tage Feil. I det beundringsværdigt rolige Ansigt, de korslagte Arme, de smukke, mandige Legemsformer og Paaklædningen gjenkjendte Ludlow Sømanden med det ostindiske Shawl. Et Vink med Haanden bragte ham til at komme nærmere.

„Hvad forlanger man af den kongelige Krydser?" spurgte dens Capitain, da begge Baadene vare hinanden saa nær, som syntes fornødent.

„Tillid!“ lød det rolige Svar. Kom nærmere Capitain Ludlow; jeg er her med mine blotte Hænder! Vi behøve ikke at bruge Raaberen til vor Samtale.“

Skammende sig over, at en Orlogsmands Baad skulde synes at røbe Frygt, gav han sit Mandskab Ordre til at roe Fartøiet saa nært hen til det andet, at man kunde naae hinanden med Aarerne.

„Deres Ønske er opfyldt, Sir. Jeg har forladt mit Skib og kommer her for at parlamentere i den mindste af mine Baade.“

„Vi behøve ikke at tale om, hvad de andre ere blevne brugte til,“ svarede Tiller, over hvis jernfaste Ansigtsmuskler der foer et neppe mærkeligt Smiil.

„De jager os haardt, Sir, og under kun Skonnertbriggen liden Ro. Men denne Gang slog det Dem atter Feil!“

„En i Nat indtruffen lykkelig Hændelse er et Forbud paa et bedre Held.“

„De mener dermed, Sir, at Mr. Seadrift er falden i Hænderne paa Dronningens Tjenere; men tag Dem i Agt! Dersom den unge Mand lider nogen Overlast enten i Ord, eller Gjerning, leve endnu de, som ville vide at hevne enhver ham tilføiet Fornærmelse.“

„Stolte Ord af en Fredløs; men vi ville bære over med dem med Hensyn til Deres Bevæggrund. Deres Skonnertbrig har mistet sin ledende Aand, Mr.

Tiller, i Søskummeren, og det vil derfor være klogt at aabne Øret for Maadeholdenhedens Stemme. Er De tilbøielig til at underhandle, skal jeg ikke være ubillig i mine Betingelser."

„Saa ere vi jo af eens Tanker; thi jeg er kommen for at gjøre saadanne Rantionerings-Tilbud, at Dronning Anna, om hun har sine Indtægter kjære, ikke vil kunne forkaste dem; men af skyldig Ærbødighed mod Hendes Majestæt, vil jeg først høre hendes kongelige Villie."

„Lad mig da først gjøre Dem, som Sømand og en Mand, der ikke er ubekjendt med det, et Fartøi kan udrette, opmærksom paa vor gjensidige Stilling. Jeg er overbeviist om, at Havfruen, skjøndt den for Øieblikket er skjult af Bakkernes Skygge, eller begunstiges ved Afstanden og det svage Lys, endnu ligger i Baien. En Styrke, som den ikke formaaer at modstaae, bevogter det snevre Løb; De seer selv at Krydseren ligger klar til at tage imod den ud for Pynten Hook. Mine Baade ere stationerede saaledes, at de kunne afskjære enhver mulig Flugt gjennem den nordlige Canal og, kort sagt, ethvert Udløb er spærret for Dem. Ved Dagslyset ville vi kunne see, hvor De ligger og handle overeensstemmende dermed."

„Intet Kort kan tydeligere vise Faren af Klip-

per og Grunde! Og hvorledes skulle vi undgaae disse Farer?"

„Ved at overgive Skonnertbriggen og reise. Ihvorvel De er fredløs, ville vi dog nøies med Besiddelsen af det mærkværdige Skib, der er Redskabet til Deres Overtrædelser af Loven, og haabe, at De, naar De er bleven berøvet Midlerne til at synde med, vil vende tilbage paa den rette Vei."

„Med Kirkens Bønner for vor Omvendelse! Hør nu paa mit Tilbud, Capitain Ludlow. De har en Person i Deres Magt, der er høit elsket af dem, der lyde Damen med den søgrønne Kappe, og vi have en Skonnertbrig, der gjør et stærkt Indgreb i Dronning Annas Høihedsret i denne Halvkugles Farvande; løsgiv Deres Fange og vi love at forlade disse Kyster og aldrig at vende tilbage."

„En saadan Overeenskomst vilde passe sig for et Daarekistelem! Jeg skulde opgive mine Rettigheder over Hovedmandens Person og stole paa en Underordnets usikkre Tilsagn! Deres Lykke har forvirret Deres Forstand, Mr. Tiller. Jeg har gjort mit Tilbud for ikke at drive en saa ulykkelig og mærkværdig Mand som vor Fange til det Yderste, og maaskee jeg ogsaa har andre Grunde; men misforstaae ikke min Mildhed, skulde det blive nødvendigt for os, at bruge Magt for at faae Skonnertbriggen i vore Hænder, vil Loven see Deres

Forbrydelser i et ugunstigere Lys. Gjerninger, som vort Mildheds System nu betragter som tilgivelige, kunde da let blive ansete for Forbrydelser!"

„Jeg bør tilgive Dem Deres Mistillid," svarede Smugleren og undertrykkede aabenbart en Følelse af Hovmod og saaret Stolthed. „En Smuglers Ord kan ikke have nogen synderlig Vegt i en kongelig Officiers Øren. Vi ere blevne oplærte hver i sin Skole og see de samme Gjenstande i et forskjelligt Lys. Deres Tilbud er blevet hørt og, ikke uden Taknemlighed for den gode Hensigt, afslaaet uden noget Haab om dets Antagelse. Vor Skonnertbrig er, som De gandske rigtig siger, et mærkeligt Skib. Dens Lige i Skjønhed, eller Hurtighed findes ikke paa Oceanet. Ved Himlen! Jeg vilde før foragte et Smiil af den skjønneste Qvinde paa Jorden, end nære en Tanke, der kunde indeholde Forræderi mod den Interesse, jeg føler for denne Ædelsteen af Skibsbygningskunst. De har ofte seet den, Capitain Ludlow. I Byger og Havblik, med udspredte Vinger og liggende stille, om Dagen og om Natten, i godt og i ondt Veir og jeg spørger Dem med en Sømands Frimodighed, om den ikke er et Klenodie, der kan indtage en Sømands Hjerte?"

„Jeg benegter hverken Fartøiets Skjønhed, eller dets Fortjenester; kun Skade at dets Rygte ikke er bedre."

„Jeg vidste, at De ikke kunde fordølge dets Priis!

Men jeg bliver barnagtig, hver Gang Skonnertbriggen kommer paa Tale! Begge Parter ere blevne hørte, Sir, og nu kommer Slutningen. Jeg vil før miste et Øie, før jeg godvillig skulde give Slip paa et Rundholt af den yndige Bygning. Skulle vi da tilbyde en anden Løsepenge for Ynglingen? Hvad siger De om et Pant i Guld, der forfalder, saasnart vi glemme vort Ord?"

„De forlanger Umuligheder. Jeg giver kun Slip paa min Myndighed og indlader mig paa Underhandlinger, fordi der, som sagt, er Noget i Søskummerens Væsen, der hæver ham over den raa Hob af almindelige Smuglere. Skonnertbriggen, eller Intet!"

„Før mit Liv, end Skonnertbriggen! De glemmer, Sir, at vor Skjebne bevogtes af et Væsen, der beleer hele Deres Flaades Anstrengelser. De troer, at vi ere indesluttede, og at De, naar det er blevet Dag, blot behøver at lægge Deres jerntandede Krydser paa Siden af os for at tvinge os til at bede om Naade. Her ere nogle ærlige Matroser, der kunne sige Dem, hvor unyttigt et saadant Forsøg vilde være. Havfruen har løbet Spidsrod gjennem hele Deres Flaade uden at en Kugle har vanheldet dens Skjønhed."

„Da faldt dog et af hendes Lemmer for et Budskab fra mit Skib!"

„Det Rundholt havde ikke vundet vor Beherskер-

skerindes Bifald," svarede den Anden og betragtede Baadens lettroende og opmærksomme Besætning. „I et ubesindigt Øieblik blev det fisket op af Søen og tildannet efter vort Tykke, uden at vi raadspurgte Bogen. Intet af det, der rører vort Dæk med hendes Tilladelse, kommer til Skade; De smiler vantroende og det vilde ogsaa være urimeligt andet. Men dersom De ikke vil høre Skonnertbriggens Beherskerinde, maa De dog laane Øre til Deres egne Love. Hvilken Forbrydelse kan De beskylde Mr. Seadrift for, hvormed De kan undskylde, at De holder ham fangen?"

„Hans frygtede Navn, Søskummeren, vilde være Hjemmel nok til at udrive ham fra det helligste Fristed," svarede Ludlow smilende. „Men selv om han ikke kan overbevises om nogen directe Forbrydelse, vil hans Arrestation dog ikke kunne straffes, da Lovene negte ham deres Beskyttelse."

„Saaledes er Deres udskregne Retfærdighed! Magthavende Skurke forene sig om at fordømme et fraværende, stiltiende Menneske. Dersom De troer ustraffet at kunne udøve Deres Vold, saa vid, at der gives Mænd, der tage den inderligste Deel i Ynglingens Skjebne."

„Det er en taabelig Blanding af Trudsler," sagde Capitainen med Heftighed. „Antager De mit Tilbud,

saa tal, forkaster De det, maa De selv indestaae for Følgerne."

„Dem skal jeg indestaae for. Men siden vi ikke kunne komme overeens som Seirherre og Overvunden, ville vi skilles ad i Venskabelighed.Ræk mig Deres Haand, Capitain Ludlow, saaledes som den ene tappre Mand hilser paa den anden, skjøndt de i det næste Øieblik skulle hinanden tillivs."

Ludlow nølede. Forslaget blev gjort med en saa mandig, aabenhjertig Mine og Udtrykket i Smuglerens Ansigt medens han rakte sig ud over Reilingen af sin Baad hævede ham saa høit over hans Haandtering, at Ludlow, for ikke at synes ubeleven, eller at blive overgaaen i Høflighed, mod sin Villie samtykkede og lagde sin Haand i den Undens. Smugleren benyttede sig heraf til at trække Baadene nærmere og sprang til Tilskuernes største Forbauselse over i Hækjollen og satte sig i et Øieblik Ansigt til Ansigt med dens Officier.

„Det er Noget, som ikke Enhver maa høre," sagde den bestemte og tillidsfulde Sømand, med dæmpet Stemme efterat han saa pludseligt havde skiftet Plads. „Tal oprigtigt, Capitain Ludlow; er Deres Fange overladt til sine egne sørgelige Betragtninger, eller har han den Trøst at vide, at Andre tage Deel i hans Skjebne?"

„Han mangler ikke Deeltagelse, Mr. Tiller, efter-

som den skjønneste Pige i America skjenker ham sin Medlidenhed.

„Ha! la belle Barberie tilstaaer sin Agtelse for ham! Gjetter jeg rigtigt?"

„Ja desto værre, kun altfor rigtigt. Den bedaarede Pige synes blot at kunne aande i hans Nærhed. Hun har i den Grad foragtet Verdens Dom, at hun er fulgt efter ham ombord i mit Skib."

Tiller hørte til med Opmærksomhed og nu forsvandt enhver Bekymring fra hans Ansigt. „Den, der nyder en saadan Ynde, kan endog for et Øieblik glemme Skonnertbriggen!" udbrød han med hele sin naturlige Sorgløshed. „Og Raadmanden —?"

„Har været forsigtigere, end sin Niece, da han ikke har tilladt hende at gaae alene"

„Nok, Capitain Ludlow! Komme hvad komme vil, vi skilles som Venner. Frygt ikke for, Sir, endnu engang at give en fredløs Mand Deres Haand; den er paa sin Viis ærlig, og mangen en Pair og Fyrste har ikke holdt sin saa reen. Vær god mod den muntre og raske unge Sømand; han mangler et ældre Hoveds Forsigtighed, men hans Hjerte er Blidheden selv. Jeg vilde vove mit Liv for at frelse hans, men Skonnertbriggen maa frem for Alt reddes. Farvel."

Trods hans stolte Holdning laa der dog et Udtryk af dyb Bevægelse i Stemmen af Sømanden med

Schawlet. Efterat have trykket Ludlows Haand, sprang han tilbage i sin egen Baad med den Lethed og Fasthed, der er den egen, som har gjort Oceanet til sit Hjem.

„Farvel!" gjentog han og betydede sine Folk, at de skulde roe hen efter Flakket, hvorhen han vidste, at Skibet ikke kunde følge ham. „Vi mødes igjen, Farvel saa længe."

„Vi mødes sikkert ved Morgenens Komme."

„Stoel ikke paa det, tappre Herre. Vor Beherskerinde skjuler vore Spiir under sit Belte og seiler usect gjennem en heel Flaade. En Sømands bedste Ønsker over Dem, god Vind i Mængde, en lykkelig Landing og et elsket Hjem! Vær god imod Ynglingen og gid Lykken maa følge Deres Flag, undtagen ved Deres fjendtlige Hensigter mod mit Skib!"

Matroserne i begge Baadene satte paa eengang deres Aarer i Bevægelse og begge Parter vare snart saa langt borte fra hinanden, at de ikke kunde høre hinandens Stemme.

Syv og Tyvende Capitel.

"— Hvo vilde troe mig, om jeg det fortalte!"

Measure for Measure.

Den i Slutningen af forrige Capitel beskrevne Sammenkomst fandt Sted tidligt paa Natten. Vi maae nu føre Læseren hen til en anden, der fandt Sted nogle Timer sildigere og efterat Dagen var oprunden for Manhattans flittige Borgere.

Tæt ved en af de Trædæmninger, der begrændse den Søarm, hvorved Byen saa heldigen er anlagt, stod et Huus, hvis Omgivelser noksom tilkjendegave, at dets Eier drev en for den Tid og i Forhold til Landets Beskaffenhed udbredt og anselig Detailhandel. Trods den tidlige Morgenstund stode Vinduerne aabne og et Individ, hvis hele Udvortes røbede Travlhed, stak saa hyppigen Hovedet ud af et af dem, at man deraf kunde see, at han ventede en anden Person i en Anledning, der havde drevet ham op af Sengen tidligere end sædvanligt. Et vældigt Slag paa Døren oplivede hans øiensynlige ubehagelige Stemning og efterat han iilsomt havde aabnet den modtog han sin Gjest med mange Complimenter og Bevidnelser om sin Ærefrygt.

„Det er en Ære, Mylord, der ikke ofte vederfares Folk af min ringe Stand,“ sagde Huuseieren med en simpel Kjøbstadborgers hurtige Udtale, „men jeg troede, at det vilde være Deres Herlighed behageligere, at modtage — hm — her, end paa det Sted, hvor Deres Herlighed for Øieblikket opholder Dem. Behager Deres Herlighed at hvile Dem efter Deres Herligheds Spadseretur?“

„Mange Tak, Carnaby,“ svarede den Anden, og tog med en nedladende, fornem Mine mod den tilbudte Stoel. „De dømmer med Deres sædvanlige Klogskab angaaende Stedet, men jeg ansaae det i det Hele taget ikke for klogt at tage imod ham. Er Manden kommen?“

„Gandske vist, Mylord; han vilde neppe vove at lade Deres Herlighed vente, og endnu mindre vilde jeg understøtte ham i en saadan Uforskammethed. Det vil være ham en stor Ære, at vente paa dem, Mylord, saalænge som Deres Herlighed befaler.“

„Lad ham kun vente; vi behøve ikke at skynde os saa stærkt. Han har rimeligviis omtalt de Gjenstande, der have foranlediget dette usædvanlige Krav paa min Tid, Carnaby, og De kan nu imidlertid meddele mig dem.“

„Det gjør mig ondt, at jeg maa tilstaae, Mylord, at Karlen er lige saa stædig som et Muldyr. Jeg indsaae heelt vel det Upassende i at forestille ham person-

ligen for Deres Herlighed, men da han paastod, at hans Ærende var af høieste Interesse for Dem, Mylord, dristede jeg mig ikke til at afgjøre hvad der kunde være Deres Herlighed Behageligt eller ikke, og tillod mig derfor den Frihed at sende Dem min Billet."

„Som var en meget velskreven Billet, Mr. Carnaby. Siden jeg kom her til Colonien har jeg ikke faaet noget bedre stilet Brev."

„Jeg er overbeviist om, at Deres Herligheds Bifald vilde gjøre ethvert Menneske stolt! Det udgjør mit Livs Ærgjerrighed, at opfylde min Stands Pligter paa en passende Maade, behandle mine Overmænd med tilbørlig Ærbødighed, Mylord, og mine Undermænd som det bør sig. Dersom jeg tør tillade mig en Dom i slige Materier, Mylord, saa ere vore Colonister ikke store Mestere i Brevskrivning, saa lidet som i nogen anden Henseende."

Den adelige Gjest trak paa Skuldrene og lagde et saadant Udtryk i sit Blik, at det opmuntrede Kræmmeren til at vedblive.

„Det er netop det Samme, jeg tænker, Mylord," vedblev han med et affectert Smiil; „men," tilføiede han med en medlidende, nedladende Mine, „hvorledes skal kun en D og hele Verden kan jo dog ikke fødes og opdrages paa det samme, lille Stykke Jord."

„Det vilde i det mindste være ubeqvemt, om det ikke vilde have andre ubehagelige Følger, Carnaby."

„Næsten Ord til andet hvad jeg for endnu ikke længere siden end i Gaar sagde til Mrs. Carnaby, Mylord, kun langtfra ikke saa godt udtrykt. Det vilde være ubeqvemt, Mrs. Carnaby, sagde jeg, at tage nok en Leier i Huset; thi Alle kunne ikke leve i det samme Huus, og det var jo netop Meningen af det, Deres Herlighed sagde. Jeg maa endnu til Fordeel for den stakkels Kone tilføie, at hun ved denne Leilighed udtrykte sin dybe Sorg over det Rygte, at Deres Herlighed saasnart vil forlade os ved Deres forestaaende Afreise til Gammel-England."

„Da er det en Ting man snarere maa glæde sig over, end græde for. At en saa nær Beslægtet af Kronen saaledes skal være fængslet eller indskrænket inden visse Grændser, er en Sag, der kunde havde sine ubehagelige Følger og som er et skammeligt Brud paa Alt, hvad der er sømmeligt."

„Ja det er forskrækkeligt, Mylord! Naar det ikke ved Lovgivningen sættes i Klassen med Kirkeran, saa er det en saa meget desto større Skam for Oppositionen i Parlamentet, der kuldkaster saa mange andre hensigtsmæssige Bestemmelser, gjorte til Undersaatternes Bedste."

„Ja, maaskee jeg dog seer mig nødsaget til at

gjøre fælleds Sag med dem, Carnaby, hvor slette de end ere; thi denne Tilsidesættelse af Ministrene, for ikke at kalde det noget Værre, kan let drive en Mand til et endnu mere fortvivlet Skridt."

Der vilde vist Ingen dadle Deres Herlighed, hvem Deres Herlighed saa end gjorde fælleds Sag med, naar det kun ikke var med Franskmændene! Dette og Lignende har jeg ofte sagt til Mrs. Carnaby i vore hyppige Samtaler angaaende den ubehagelige Stilling, hvori Deres Herlighed befinder Dem."

„Jeg havde dog ikke troet, at en saa tosset Sag skulde opvække saa megen Opmærksomhed," bemærkede den Anden aabenbart stødt ved Hentydningen.

„Den opvækkes kun paa en passende og ærbødig Maade, Mylord; hverken Mrs. Carnaby, eller jeg tillade os nogen Bemærkning herover uden paa en passende og oprigtig, engelsk Maade."

„En saadan Forsigtighed kunde gjøre en større Forseelse undskyldelig. Det Ord passende er et velvalgt Udtryk og udtrykker Alt det, man kan ønske. Jeg havde ikke anseet Dem for en saa oplyst og klogtig Mand, Mr. Carnaby; jeg vidste nok, at De var en dygtig Mand i Deres Fag, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke havde ventet at finde en saa dannet Forstand og en saadan Modenhed i Grundsætninger. Kan De ikke gjøre Dem noget Begreb om det, denne Mand egentlig vil?"

„Ikke i mindste Maade, Mylord. Jeg gjorde ham opmærksom paa det Upassende i en personlig Sammenkomst; thi skjøndt han hentydede paa visse Forretninger, eller andre Ting, jeg veed neppe hvilke, hvormed det lod til, at han troede, Deres Herlighed havde Noget at gjøre, saa forstod jeg ham dog ikke og vi vare nær skiltes ad uden nogen videre Forklaring."

„Jeg vil ikke see den Karl."

„Som Deres Herlighed befaler; jeg holder mig overbeviist om, at eftersom der er gaaen saa mangen en lille Affaire gjennem mine Hænder, kunde man ogsaa gjerne betroe mig denne; men jeg siger kun som saa, at da han reent ud afslog at bruge mig som Mellemmand og paastod, at det i høi Grad angik Deres Herlighed, saa kunde man maaskee, Mylord, netop nu — "

„Før ham ind."

Carnaby gjorde et dybt ærbødigt Buk og efter at han havde sat Stolene tilside og rykket Bordet tilrette for sin Gjests Arm, forlod han Værelset.

„Hvor er den Mand, jeg befalede Dig at lade blive i Boden," spurgte Kræmmeren, da han var kommen udenfor, med en barsk Commando-Stemme et beskedent, ydmygt ungt Menneske, der fungerede som Skriver. „Jeg er vis paa, at han er bleven i Kjøkkenet, medens Du har gaaet og drevet omkring paa Fortouget! Et

mere ubetænksomt og skjødesløst Menneske, end Du findes ikke i Amerika og Solen staaer aldrig op nogen Dag, uden at jeg fortryder at have underskrevet den Contract. Du skal betale mig det, Du —"

Den Person, han søgte, gjorde imidlertid en hastig Ende paa den krybende Urtekræmmers og Huustyrans Beskyldninger. Han aabnede Døren, lukkede den igjen og lod sine to Gjester være ene.

Skjøndt den store Clarendons vanartede Ætling ikke havde taget i Betænkning at benytte sin Embedsmyndighed til at kaste et Slør over den uregelmæssige og ulovlige Handel, som dengang havde taget saa stærkt Overhaand i de amerikanske Farvande, havde han dog viist Retskaffenheden den skrantne, men sædvanlige Hylding ved stedse at have undslaaet sig for enhver personlig Sammenkomst med hiin Handels Befordrere. Beskyttet af sin fornemme Fødsel og høie Rang som Embedsmand havde han dysset sin Samvittighed i Søvn ved den stiltiende Overbeviisning, at Pengegridskhed er mindre nederdrægtig, naar den tilfredsstilles ad skjulte Veie, og at han , ved at bevare sin høie Stilling fra enhver umiddelbar Berørelse med hiin Lasts Haandtlangere, havde opfyldt en væsentlig og for en Mand af hans Stand bydende Pligt. Uden selv at kunne udøve Dyden troede han at have gjort nok ved at vedligeholde et Skin af den. Skjøndt han langtfra ikke af

personlig Tilbøielighed havde bragt Velanstændigheden dette ringe Offer, havde dog hans Embedsstolthed med Hensyn til en saa oprørende Forbrydelse bragt ham til at vedligeholde et udvortes Skin, som hans Characteerstolthed ikke vilde have bevirket. Carnaby var den nedrigste og laveste af alle dem, han nogensinde havde nedladt sig til at have personlige Sammenkomster med, og endog denne vilde han have gjort sig Skrupler over at indlade sig med, dersom ikke den bydende Nødvendighed havde tvunget ham til at nedværdige sig saa dybt at modtage Pengeunderstøttelse af et Menneske, som han baade foragtede og afskyede.

Da Døren derfor aabnede sig, stod Lord Cornbury op og vendte sig, fast besluttet paa at gjøre en hastig Ende paa Samtalen, mod den indtrængende Person med en Mine, hvori han havde lagt al den til et saadant Øiemed nødvendige Stolthed og Fornemhed. Men i Sømanden med det ostindiske Shawl traf han en heel anden Mand, end i den smigrende, krybende Kræmmer, der nylig havde forladt ham. Deres Øine mødtes , hans myndige Blik besvaredes af et andet, der var ligesaa fast, om ikke saa nysgjerrigt, som hans eget. Det fremlyste af den smukke mandige Skikkelse, han saae, at dens Eiermand støttede sine Krav paa Naturens Aristokrati. Adelsmanden glemte ved denne

Overraskelse sin Hensigt og i hans Stemme laa ligesaa megen Beundring som Myndighed, da han sagde:

„Det er altsaa Søskummeren!"

„Saaledes kalder man mig; dersom et heelt Menneskeliv tilbragt paa Oceanet kan give Ret til en saadan Benævnelse, saa er den velfortjent."

„Deres Rygte — jeg maa tilstaae, at visse Dele af Deres Historie ikke ere mig ubekjendte. Den stakkels Carnaby, der er en værdig og flittig Mand med en stor Familie, hvis Underhold alene er afhængig af hans Bestræbelser, har formaaet mig til at modtage Dem; ellers vilde et saadant Skridt være mindre undskyldeligt, end jeg ønskede. Mænd af en vis Rang, Mr. Søskummer, skylde deres Stilling saa Meget, at jeg maa affordre Dem et Taushedsløfte."

„Jeg har staaet ligeover for fornemmere Folk, Mylord, og fundet saa Lidet ved en saadan Ære, til at jeg skulde gjøre stort Væsen af det, jeg nu seer for mig. Mænd af fyrstelig Rang have fundet deres Fordeel ved mit Bekjendtskab."

„Jeg vil ikke benegte Deres Gavnlighed, Sir; det er blot den nødvendige Forsigtighed, jeg fordrer. Jeg troer, der har fundet en gjensidig Contract Sted mellem os; i det mindste forklarer Carnaby det saaledes; thi jeg indlader mig sjeldent selv paa slige Enkeltheder; hvorved De i en vis Maade kan være berettiget til at

regne mig blandt Deres Kunder. Mænd i høiere Stillinger maa ære Lovene, og dog er det ikke stedse godt, eller endog nyttigt, at de negte sig selv enhver Overbærenhed, som Politiken forbyder Mængden. Den, der har seet saa Meget af Livet, som De, behøver ingen videre Forklaring i saa Henseende, men vor nærværende Sammenkomst bør lede til et tilfredsstillende Resultat."

Søskummeren ansaae det næsten for overflødigt at dølge den Foragt, der spillede paa hans Læber medens den Anden forsøgte at drage et Slør over sin Pengegridskhed, og da Taleren havde endt, udtrykte han blot sit Samtykke ved en let Bøining af Hovedet. Exgouverneuren saae, at hans Forsøg var frugtesløst; han opgav derfor denne Maskerade og lod sine naturlige Tilbøieligheder frit Løb, hvorved han var heldigere.

„Carnaby har været en ærlig Mellemmand," vedblev han, „og ifølge hans Beretning er vor Tillid ikke bleven skuffet. Dersom Rygtet siger sandt, er der ingen dygtigere Sømand her i de snevre Farvande, end Du, Mr. Søskummer. Det er ogsaa rimeligt, at Deres Forbindelser her paa Kysten ere ligesaa fordeelagtige, som jeg ikke betvivler at de ere talrige."

„Den, der sælger for godt Kjøb, vil aldrig mangle Kunder. Jeg haaber, at Deres Herlighed ikke har Grund til at klage over mine Priser."

„Saa spids, som Naalen i hans Compas! Men da jeg nu ikke længere er Herre her, har jeg vel Grund til at spørge om Anledningen til denne Sammenkomst?"

„Jeg er kommen for at bede Dem interessere sig for en Person, der er falden i Kløerne paa Dronningens Officierer."

„Hm; det Hele vil altsaa sige, at Krydseren her i Bugten har overrasket en eller anden uforsigtig Smugler. Ingen af os er udødelig og for Mænd af Deres Handelsanskuelser er en Arrest det Samme som borgerlig Død. Interesse er et Ord, der har mange Betydninger. Det ligger i den Enes Interesse at udlaane, i den Andens at borge; i Creditorens at modtage og i Debitorens at undgaae at betale Penge. Saa gives der et Slags Interesse ved Hoffet og et andet for Retten; kort De maa tale mere aabenhjertigt før jeg kan fatte nogen Beslutning angaaende Øiemedet af Deres Besøg."

„Jeg veed meget vel, at det har behaget Dronningen, at udnævne en anden Gouverneur over denne Coloni, ligesom ogsaa, at Deres Creditorer, Mylord, have holdt det for raadeligst at bemægtige sig Deres Person som et Pant for deres Tilgodehavende. Ikke desto mindre maa jeg dog troe, at en Mand, der er saa nært beslægtet med Dronningen, og som, seent eller tidligt, vil erholde baade Rang og Formue i Moder-

landet, ikke uden et gunstigt Udfald vil kunne understøtte en saa simpel Begjering, som min. Det er Grunden, hvorfor jeg har foretrukket at underhandle med Dem."

„Det er saa tydelig en Forklaring, som den kløgtigste Casuist vilde kunne ønske! Jeg beundrer Deres Fyndighed og indrømmer, at De har opfattet Etiquettens Toppunkt. Naar De har samlet tilstrækkelig Formue, vil jeg raade Dem at vælge Hoffet til Deres Omgangskreds. Gouverneurer, Creditorer, Dronningen, Fængsel sammentrænges saa fyndigt i een eneste Sætning, som om det kunde være Troesbekjendelsen skreven paa Neglen af en Tommelfinger! Nu vel da, Sir, vi ville antage, at jeg besidder den forønskede Indflydelse. Hvo og hvad er Synderen?"

„En Person ved Navn Seadrift; et meget nyttigt og behageligt ungt Menneske, der besørger mange Forretninger mellem mig og mine Kunder; overgiven og lystig af Gemyt, men inderligt afholdt af Alle ombord i min Skonnertbrig for sin prøvede Troskab og sit gode Hoved. Vi vilde gjerne give hele Gevinsten af vor Reise for at faae ham fri. Han er mig meget nødvendig for sin Forstand paa kostbare Stoffer og andre Luxusartikler, hvormed jeg handler; thi jeg forstaaer mig bedre paa at føre Skibet i Havn og sørge for dets Sikkerhed mellem Skjær og i ondt Veir, end

paa at handle med disse Legetøier for den qvindelige Forfængelighed."

„En saa dygtig Agent skulde ikke have antaget en Strømvogter for en Kunde. Hvorledes gik det til?"

„Han traf paa Coqvettens Fartøi i et uheldigt Øieblik og da Krydseren saa nyligt havde jaget os fra Kysten, var der intet Andet for, end taale, at han blev arresteret."

„Den Sag er forviklet nok. Naar denne Mr. Ludlow først har sat sig Noget for, er det ikke Smaating, der bringe ham fra hans Beslutning. Jeg kjender ingen bogstaveligere Udtolker af sin Ordre, i hele Flaaden; det er et Menneske, der troer, at Ord kun kunne have een Betydning, og som neppe har det fjerneste Begreb om Forskjellen mellem Theori og Praxis."

„Han er Sømand, Mylord, og han læser sin Instrux med en Sømands Eenfoldighed. Det forringer ham ikke i mine Øine, at han ikke lader sig forledes til at afvige fra sin Pligt; thi lader os end hver paa sin Viis fortolke Lovene, saa paaligger det os dog at opfylde den af os engang valgte Stands Pligter."

En lille rød Plet kom og forsvandt paa den ryggesløse Cornburys Kinder. Uagtet han skammede sig over sin Svaghed, tvang han sig dog til at lee og fortsatte Samtalen.

„Deres Overbærenhed og christelige Kjærlighed vilde hædre en geistlig Mand, Mr. Søskummer!" svarede han. „Intet kan være sandere, thi denne er de moralske Sandheders Tidsalder, hvilket den protestantiske Arvefølge beviser. Man venter nu Mere end blotte Løvter. Er Fyren Dem af en saadan Vigtighed. at De ikke vil overlade ham til sin Skjebne?"

„Saa meget jeg end sværmer for min Skonnertbrig, og faa Mænd kunne elske et Fruentimmer høiere, saa vilde jeg dog før see det skjønne Fartøi nedværdiget til en kongelig Toldkrydser, før jeg vilde nære en saadan Tanke! Men jeg vil ikke befrygte noget langt, smerteligt Fængsel for Ynglingen, eftersom Personer, der ikke ere aldeles uden Indflydelse, allerede tage varmt og hjerteligt Deel i hans Befrielse."

„De har altsaa overvundet Brigaderen!" udbrød den Anden med en saa heftig Glæde, at den ubetydelige Grad af Tilbageholdenhed, han hidtil havde iagttaget, aldeles forsvandt, „denne min Cousines uplettede, reformerende Repræsentant har altsaa bidt paa den gyldne Madding og er bleven til en rigtig Colonial-Gouverneur!"

„Nei, Lord Viscount. Det er mig en fuldkommen Hemmelighed hvad vi have at haabe eller frygte af Deres Eftermand."

„Overøs ham med Løvter, Mr. Søskummer; blænd hans Indbildningskraft med gyldne Forhaabninger; udbred selve Guldet for hans Øine og det vil lykkes Dem. Jeg tør sætte min forventende Greveværdighed til Pant paa, at han giver efter! Sir, disse sjerne Ansættelser ligne ligesaa mange halvt autoriserede Myntsteder, hvor der præges Penge, og det eneste Falskmynteri bestaaer deri, at Repræsentanten selv vil agere Majestæt. Bearbeid ham med gyldne Forhaabninger; og han giver efter, dersom han er et Menneske."

„Og dog har jeg fundet Mænd, Mylord, der have foretrukket Fattigdom og Selvstændighed for Guld og Underdanighed."

„Slige Taaber ere et Naturspil!" udbrød den letsindige Cornbury og tilsidesatte nu enhver Tilbageholdenhed paa en Maade, der bedre passede sig for hans velbekjendte Rygte. „De skulde have sat Dem i Buur, Søskummer, og høstet Frugter af deres Taabelighed ved at brandskatte Nysgjerrigheden. Misforstaa mig ikke, Sir, naar jeg saaledes taler et Ord i Fortrolighed. Jeg haaber at jeg ligesaa godt veed at gjøre Forskjel mellem en Gentleman og en Lighedsmager, men De kan troe mig, Mr. Hunter er ikke mere end et Menneske og han vil give efter, naar de rette Midler blive anvendte; og De venter af mig?"

„Udøvelsen af den Indflydelse, der borger for et lykkeligt Udfald, eftersom der bestaaer et vist Høflighedsforhold mellem Folk af Stand, der bringer dem til, i Overeensstemmelse med deres Castes Aand, at overse, at de ere Medbeilere. Dronning Annas Fætter maa dog kunne udvirke en Persons Frigivelse, hvis største Forbrydelse er Smugleri, om han end ikke selv kan indtage sin Plads i Regjeringen."

„Saavidt kunde jo rigtignok min Smule Indflydelse gaae, naar Fyren ikke er indbegreben i nogen Fredløsheds-Erklæring. Jeg vilde med Glæde ende min Bane paa denne Hemisphære, Mr. Søskummer, med en Barmhjertighedsgjerning dersom jeg — i Sandhed — blot havde — Midlerne —"

„Dem skal De ikke komme til at mangle. Jeg veed meget vel, at Loven ligner enhver anden Vare, der er i Priis; Nogle troe, at Justitia bærer Vegtskaalen for derpaa at veie sine Sportler. Overstiger det end betydeligt min Gevinst ved denne vovelige og søvnløse Handel, vil jeg dog gjerne fylde hendes Vegt med to hundrede svære Guldstykker for at faae Ynglingen i god Behold tilbage i min Kahyt."

Med disse Ord trak Søskummeren, som en Mand, der ingen Ven var af lange Taler, en stor Pung med Guld op af sin Kjole og lagde Skatten, uden at værdige den et videre Blik, paa Bordet. Da han havde

gjort dette Tilbud, vendte han sig, mindre af Overlæg end ved et Tilfælde, tilside, og da han atter betragtede Exgouverneuren, var Pungen forsvunden.

„Deres Ømhed for det unge Menneske er rørende, Mr. Søskummer," svarede den frække Cornbury, „det var Synd om et saadant Venskabsforhold skulde blive forstyrret. Haves der Beviser, der kunde fælde ham?"

„Det er tvivlsomt. Han har blot havt at gjøre med mine Kunder af de høiere Klasser og endda kun med Faa af dem. Den Uleilighed, jeg nu gjør mig, hidrører mere fra min Godhed for Ynglingen, end fra nogen Frygt for Udfaldet. Jeg kan da altsaa regne Dem, Mylord, blandt hans Beskyttere, dersom Sagen skulde vække nogen Larm?"

„Det skylder jeg Deres Aabenhjertighed; men vil Mr. Ludlow nøies med Besiddelsen af en Underordnet, naar Hovedmanden er saa nær, og kunne vi ikke befrygte, at Skonnertbriggen bliver confiskeret."

„Det skal jeg nok sørge for. Endnu sidste Nat slap vi heldigt bort, medens vi laa for et let Varp og ventede paa ham, der er bleven arresteret. Ved Hjælp af vor egen Jolle kom Coqvettens Chef lige ind under vore Klyser, ja han var netop i Begreb med at overskjære vort Toug, da hans farlige Hensigt opdagedes. Det vilde have været en Havfruen uværdig Skjebne at blive kastet paa Land ligesom et Stykke Driv-

tømmer og ende sin stolte Bane ved at blive optaget ligesom herreløst Vrag."

„De undgik denne Ulykke?"

„Mine Øine ere sjeldent lukkede, Lord Viscount, naar Faren er forhaanden. Jollen var bleven seet i Tide og iagttaget, da jeg vidste, at en Person, der besad min Fortrolighed, var borte. Da Bevægelserne bleve mistænkelige, havde vi Midler til at skræmme denne Mr. Ludlow fra sit Forehavende, uden at vi behøvede at bruge Vold."

„Jeg havde ikke troet, at han lod sig skræmmes fra et saadant Forehavende."

„De bedømmer ham rigtigt, eller rettere sagt, vi bedømte ham rigtigt. Men da hans Baade søgte os paa vor Ankerplads, var Fuglen fløien."

„De styrede betimeligt tilsøes," bemærkede Cornbury, slet ikke nedslaaet ved Tanken om, at Fartøiet allerede var borte fra Kysten.

„Nei, jeg havde Andet at bestille. Jeg kunde ikke saaledes forlade min Agent og havde ogsaa Forretninger at afgjøre i Byen. Vi lagde noget høiere op i Baien."

„Ha, Mr. Søskummer, det var et dristigt Skridt, der kun taler lidet for Deres Forsigtighed."

„Mod giver Lykke, Lord Viscount," svarede den Anden roligt og maaskee noget ironisk. „Medens Dron-

ningens Capitain spærrede alle Udløb, laa min lille Skude roligt under Høiene paa Staten Island. Før Dagvagten blev sat op passerede den Kayerne her, og ligger nu og venter paa sin Capitain i det store Basin der nedenfor Krumningen af Forlandet.

„Det er fordømmelsesværdig Dristighed! En Forandring af Vind eller Strøm, eller et andet lignende af de tilsøes saa sædvanlige, uheldige Tilfælde udsætter Dem for Rettens Naade og Barmhjertighed og vil i høi Grad forurolige de Personer, der interessere sig for Dem."

„Jeg er Dem høist forbunden, Mylord, forsaavidt denne Anmærkning staaer i Forbindelse med min Sikkerhed. Men De kan troe, at jeg har prøvet saa Meget, at jeg kun kan lære Lidet mere. Vi ville løbe gjennem Helvedporten og vinde ud i aaben Sø gjennem Connecticut Sundet."

„Man maa have stærke Nerver for at være Deres Fortrolige, Mr. Søskummer. Nøiagtig Opfyldelse af indgaaede Forpligtelser udgjør det Skjønne i den selskabelige Orden; uden denne er der ingen Sikkerhed for nogen Interesse, har det gode Navn og Rygte intet Støttepunkt. Men en saadan Forpligtelse kan baade være stiltiende og udtrykkelig; og naar Mænd i visse Forhold skjenke deres hele Tillid til Andre, der kunne have deres Grunde til at være forsigtige, bør de Før-

ste ogsaa med den samvittighedsfuldeste Nøiagtighed opfylde hvert enkelt Punkt af Forbundet. Sir, jeg vadsker mine Hænder i Uskyldighed ved denne Forhandling, dersom Meningen er at forøge Beviserne imod os ved saaledes at udsætte Havfruen for en Undersøgelse af Admiralitetsretten."

„Det gjør mig ondt, at dette er Deres Bestemmelse," svarede Søskummeren. „Gjort Gjerning staaer ikke til at ændre, skjøndt jeg endnu haaber at rede mig ud af denne Forlegenhed. Min Skonnertbrig ligger omtrent en Sømil herfra; det vilde være lumpent at negte det. Eftersom det er Deres Mening, Mylord, at vor Contract ikke gjælder, saa er Seglet jo ogsaa overflødigt; Dublonerne kunne maaskee endnu gjøre deres Nytte ved at beskytte Ynglingen mod Mishandling."

„De er ligesaa bogstavelig i Deres Slutningsmaade, Mr. Søskummer, som en Skoledreng i sin Oversættelse af Virgil. Baade Diplomatiken og det daglige Sprog have hver sit Idiom og en saa dygtig Underhandler burde ikke være uvidende om dens Talemaader. For Pokker, Sir! En Hypothes er ingen Slutning og endnu mindre er Loven det Samme som Holden. Det, der anføres som en Forudsætning, er kun en Zirat i Talen medens Deres Guld er den solide Beviisførelse. Vor Handel er sluttet."

Den usophistiske Sømand betragtede den høivel-

baarne Casuist et Øieblik, tvivlraadig om han skulde være tilfreds med dette Resultat eller ikke, men før han endnu havde taget nogen Beslutning rystedes Vinduerne i Værelset voldsomt og derpaa fulgte det svære Drøn af en Kanon.

„Vagtskuddet!" udbrød Cornbury og foer op ved Knaldet som om hans Samvittighed bebreidede ham hans nedværdigende Beskjeftigelse. „Nei! Solen er alt en Time paa Himlen!"

Søskummeren røbede ikke nogen saadan Nerveryistelse, skjøndt det af hans tankefulde Stilling og stirrende Blik var klart, at han forudsaae, at der var Fare paasærde. Han gik hen og saae ud af Vinduet og gik strax tilbage derfra, som om han intet videre Bevis behøvede.

„Vor Handel er altsaa sluttet," sagde han, idet han hurtigen nærmede sig Viscounten, hvis Haand han trykkede trods dennes tydelige Modbydelighed for denne Fortrolighed; „vor Handel er altsaa sluttet. Handler De ærligt mod Ynglingen, skal De ikke blive ubelønnet, er De en Forræder, er Hevnen Dem vis!"

Endnu et Øieblik holdt Søskummeren den qvindagtige Cornburys Haand indesluttet i sin, vendte sig derpaa, i det han med en Høflighed, der var mere begrundet i hans Agtelse for sig selv, end for Lorden, let-

tede paa Huen og forlod Huset med faste, men hurtige Skridt.

Carnaby, der strax efter traadte ind, fandt sin Gjest i en af Forbittrelse, Overraskelse og Skræk sammensat Stemning. Men hans sædvanlige Letsindighed fik snart Overhaand, og da Exgouverneuren saae sig befriet for et Menneskes Nærværelse, der havde behandlet ham med saa faa Ceremonier, rystede han paa Hovedet som om han var vant til at finde sig i Ubehageligheder, han ikke kunde undgaae, og antog den lette, uforskammede Overlegenhedstone, han pleiede at bruge i den ydmyge Urtekræmmers Nærværelse.

„Det kan gjerne være en Coral, en Perle eller en anden Kostbarhed fra Oceanet, Mr. Carnaby," sagde han i det han, sig selv uafvidende, søgte at rense sin plettede Haand for den Berørelse, den havde lidt, med Kommetørklædet, „men Saltvandskrusten klæber endnu ved den. Jeg vil haabe, at jeg aldrig oftere skal blive bloket, eller rettere sagt, harpuneret af et saadant Uhyre; thi denne Baadsmands Fortrolighed er piinagtigere, end noget af hans Kammeraters Instrumenter til at bekæmpe Leviathan med. Har Klokken slaget?"

„Den er ikke sex endnu, Mylord, og Deres Herlighed kan endnu i al Ro og Mag komme tidsnok til Deres Herligheds Opholdsted. Mrs. Carnaby har vovet at smigre sig med, at Deres Herlighed vilde ned-

lade Dem til at nyde en Kop Bohea The under vort simple Tag."

„Hvad betyder dette Kanonskud, Mr. Carnaby? Det foruroligede Smugleren som om det havde været et Knald fra Executionsværftet, eller Kidds Aand, der stønnede."

„Jeg tør ikke være saa dristig, at have nogen Formodning, Mylord. Maaskee Hendes Majestæts Officierer kunne have en eller anden Lystighed for i Fortet, og er det Tilfældet, saa kan man være vis paa, at Alt gaaer ordentligt og ægte engelsk til, Mylord.

„Ved St. George, Sir, enten det saa var engelsk eller hollandsk, skræmmede Skuddet dog denne Søfugl, denne Brokfugl, denne Albatros op af sin Rolighed!"

„Ved min Ærbødighed for Deres Herlighed, Deres Herlighed besidder den skarpeste Forstand, nogen Adelsmand kan have i hele Hendes Majestæts Kongerige. Men de Adelige ere ogsaa saa forstandige, at det er en Ære og Opbyggelse at høre paa dem. Dersom Deres Herlighed saa synes, vil jeg see ud af Vinduet, Mylord, for at see om jeg kan see Noget."

„Gjør det, Mr. Carnaby; jeg tilstaaer, at jeg er Smule nysgjerrig efter at vide hvad der kan have foruroliget min Søløve; ha! Er det ikke Masterne af et Skib, jeg seer der ovenover Tagene paa hiin Række Pakhuse?"

„Hvor Deres Herlighed dog har et hurtigt Blik. Og den heldigste Maade til at opdage Gjenstande af alle Adelsmænd i England! Jeg kunde gjerne have staaet og stirret og stirret et heelt Qvarteer inden det var faldet mig ind at see hen efter Pakhuustagene og Deres Herlighed kaster derimod strax Deres Blik derhen."

„Er det et Skib, eller en Brig, Mr. Carnaby? Deres Stilling er bedre; thi jeg vil ikke gjerne vise mig; naa hurtigt, Tosse; er det et Skib eller en Brig?"

„Mylord, det er en Brig, eller et Skib; jeg maa virkeligt spørge Deres Herlighed; thi jeg forstaaer mig kun daarligt paa slige Ting."

„Aa, min høflige Mr. Carnaby, hav dog denne Gang et Øieblik en selvstændig Mening; der stiger en Røg iveiret bagved Masterne —"

Nok en Rystelse af Vinduerne og nok et Knald bortfjernede enhver Tvivl. Et Øieblik derpaa viste en Orlogsmands Jagere sig i Aabningen af et Skibsværft og derpaa kom den ene Kanon efter den anden tilsyne, indtil hele Coqvettens Bredside og truende Batteri laa for deres Øine.

Viscounten ledte nu ikke længere om Grunden hvorfor Søkummeren havde forladt ham saa pludseligt. Han ragede et Øieblik i Lommen og tog derpaa en Haandfuld Guldstykker op. Først syntes han at ville lægge dem paa Bordet, men han beholdt, som om det var af

Glemsomhed, Haanden lukket, sagde Urtekræmmeren Farvel og forlod Huset med saa fast en Beslutning, der nogensinde er sattet af en Mand, der er sig en feig Skurkestreg bevidst, om aldrig igjen at sætte sig i nogen fortrolig Berørelse med en saa krybende Kjeltring.

Otte og tyvende Capitel.

„—— Hvad ændser vel slig Skraalhals Kongens Navn?"

Tempest.

Manhattaneseren vil snart indsee begge Fartøiers Stilling; men de af vore Landsmænd, der leve i længere bortliggende Dele af Unionen, ville maaskee være glade ved at erholde en nærmere Beskrivelse over Localiteterne.

Skjøndt den uhyre Bugt, der modtager Hudsonsfloden og saa mange mindre Floder, i det Hele dannes ved et Indsnit i Fastlandet, er dog den Deel, der danner New-Yorks Havn, ved sine Øers heldige Beliggenhed aldeles adskilt fra Oceanet. Af hine give egentligt kun to Basinet tilligemed en lang Kyststrækning deres Skikkelse i det Hele, medens nogle mindre danne nyttige

og forskjønnende Tilgivter til Havnen og Landskabet. Mellem Baien ved Rariton og den ved New-York er der to Forbindelser, den ene mellem Staten Island og Den Nassau, som kaldes „Snevret" (the narrows) og som er Havnens almindelige Indløb, og den anden mellem Staten Island og Fastlandet, der er bekjendt under Navn af „Ovnene." Ved Hjælp af denne kunne Skibe løbe ind i New-Jerseys tilgrændsende Farvande og faae Adgang til mange af denne Stats Floder. Men medens Staten Island bidrager saa Meget til Havnens Sikkerhed og Tilgængelighed, udstrækker Den Nassaus Virkning sig paa en lang Strækning af Kysten. Esterat have bedækket den ene Halvdeel af Havnen mod Oceanet, nærmer den sig Continentet saa meget, at der kun bliver et to Kabellængder bredt Stræde mellem Begge, og derpaa danner den, i det den strækker sig omtrent hundrede Mile mod Øst, et bredt og smukt Sund. Efter at have passeret en Øgruppe ved en Pynt, der ligger omtrent syrgetyve Sømile fra Byen, kunne Skibene igjen komme ud i aaben Sø gjennem et andet Løb.

Sømanden begriber strax, at Strømmen maa løbe i forskjellige Retninger i disse uhyre Bugter. Strømmen, der gaaer ind ved Sandy Hook (Skueplatsen for en stor Deel af denne Fortælling), løber i Vesten ind i Jerseys Floder, i Nord ned i Hudsonsfloden og i Øster langs med en Søarm mellem Nassau og Fastlandet.

Den Strøm, der kommer fra Montauk, eller den østligste Pynt af Nassau, fylder det store Basin i Sundet tilligemed Connecticuts Strømme og mødes med den vestlige Strøm paa et Sted, der kaldes Throgmorton, omtrent tyve Mile fra Byen.

Da Omfanget af Bugterne er saa stort, er det maaskee unødvendigt at tilføie, at Trykket af saa store Vandmasser gjør Strømmen paa alle snevre Steder overordentligt heftig, da den lige Fordeling af Elementet, der grunder sig paa en Naturlov, maa, hvor der er Mangel paa Plads, tilveiebringes ved dets forøgede Hurtighed. Som en Følge heraf er der altsaa et hurtigt Strømløb hele Veien mellem Havnen og Throgmorton, medens Vandet, for at bruge et poetisk Udtryk, i den snevreste Deel af Canalen skyder afsted som en Piil fra Buen. Paa Grund af en pludselig Bøining af Strømmen, der danner to rette Vinkler ikke langt fra hinanden, de mange farlige Klipper, man kan see, og de end flere usynlige, samt de mangfoldige Strømme, Modstrømme og I-Vande har dette farlige Sted faaet Navn af „Helvedporten." Det udmærker sig ved at have bragt mangen et mandigt Hjerte til at banke af en Rædsel, der maaskee forhøies noget ved det truende Navn, der under alle Omstændigheder forvolder Pengetab og meget ofte har sat Menneskeliv i Fare. Det var her en britisk Fregat forliste under Revolutionskrigen, da den, efterat have stødt

paa en Klippe ved Navn „Potten", fyldtes og sank saa pludseligt, at man endog siger, at Nogle af Mandskabet druknede. Et lignende, men langtfra saa farligt, Optrin gjentager sig i Canalen mellem Øerne, hvorigjennem Skibene komme ud i aaben Sø ved den østlige Ende af Sundet, skjøndt denne Vandmasse er meget større end den i Raritons Bugt eller New-Yorks Havn, men dens Tryk formindskes ved en forholdsmæssig Brede i dens Udløb. Efter disse Forklaringer ville vi igjen optage Traaden i vor Fortælling.

Da den Person, der saa længe har været bekjendt i vor Fortælling under det paatagne Navn Tiller, kom ud paa Gaden, kunde han lettere overtyde sig om Naturen af den Fare, der svævede saa truende over Skonnertbriggen. Af et eneste Blik paa Skibets symmetriske Stænger og svære Rær saae han strax, at det var Coqvetten. Det lille Flag paa Forre-Bramtop forklarede tydeligt nok Meningen af Kanonskuddet; thi disse to Omstændigheder i Forening med den Cours, Skibet lagde an, sagde ham i et Sprog, enhver Sømand kunde forstaae, at den forlangte Lods til Helvedporten. Da Søskummeren naaede Enden af en ensom Kai, hvor en let, hurtigt roende Baad ventede hans Tilbagekomst, tilkjendegav det andet Knald hans Forfølgers Utaalmodighed efter at blive forsynet med den fornødne Veiviser.

Skjøndt vor Republiks Søfart langs Kysterne nu

beskjæftiger en Læstedrægtighed, der er ligesaa stor som nogen anden Nations hele Handelsmarine i Christenheden, Englands alene undtagen, var den dog høist ubetydelig ved Begyndelsen af det attende Aarhundrede. Et enkelt Fregatskib ved Kaierne og to eller tre Brigger og Skonnerter tilankers i Floderne udgjorde det hele Antal Søskibe, som dengang laa i Havn. Hertil kom endnu nogle og tyve mindre Kyst- og Flodfartøier, hvoraf de fleste vare slige uformelige og langsomme Maskiner, som dengang brugtes til Reiser af en Maaneds Varighed mellem Coloniens to fornemste Stæder. Det var derfor ikke rimeligt, at Coqvettens Opfordring i hine Tider og saa tidligt paa Dagen vilde blive hurtigt besvaret.

Skibet var kommet heelt ind i den Søarm, der adskiller Øen Manhattan fra Øen Nassau, og skjøndt den ikke dengang, som nu, var bleven gjort snevrere ved kunstige Midler, var Strømmen dog saa stærk, at den ved Hjælp af Vinden drev Skibet hurtigen fremad. Et tredie Kanonskud rystede Byens Vinduer og bragte mangen værdig Borgermand til at stikke Hovedet ud og dog saaes ingen Baad roe fra Land eller noget Tegn til, at Signalet saa snart vilde blive adlydt. Ikke desto mindre holdt den kongelige Krydser stadigt Cours med det ene Seil oven over det andet og al den

Dug udspændt, som Retningen af Vinden, der var lidt forligere end tværs, vilde tillade.

„Vi maa roe for vor egen og Skonnertbriggens Frelse, Manne," sagde Søskummeren da han sprang i Baaden, og greb Roerpinden; „hurtige og raske Tag; her er ingen Tid til Helligdagsarbeide eller Orlogsmanerer! Ro væk, Gutter, ro væk, med Kraft og alle Mand paa eengang!"

Lignende Opmuntringer havde ofte lydet i Ørene paa Mennesker, der dreve en saa vovelig Haandtering, som hans Folks. Aarerne faldt paa engang i Vandet og saa hurtigt som Tanken havde det lette Fartøi naaet Strømmen.

Den korte Række Kaier var snart passeret og inden mange Minuters Forløb gled Baaden med Strømmen mellem Long Islands Høie og den Pynt, som paa dette Sted danner en Vinkel i Manhattan. Her vilde Søskummeren dreie mere ind i Midten af Løbet for at undgaae I-Vandene, der opstaae ved Pynten, og for at drage den størst mulige Nytte af Strømmen. Da Baaden nærmede sig Coerlers, undersøgte han nøiagtigt hele den bredere Vandflade, der begyndte at aabne sig der ovenfor, for at opdage Skonnertbriggen. Nok et Kanonskud hørtes. Et Øieblik efter Knaldet hørtes Hvinet af en Kugle, derpaa et Pladsk i Vandet og strax efter saaes Skummet at glimre. Kuglen foer nogle

hundrede Fod længere fremad, hoppende op og ned og sank derpaa.

„Denne Mr. Ludlow vil slaae to Fluer med et Smæk," bemærkede Søskummeren koldblodigt, uden engang at bukke Hovedet for nøie at iagttage Skibets Beliggenhed. „Han vækker Byens Borgerskab med sin Larm, medens han truer vor Baad med sine Kugler. Vi ere sete, mine Venner, og maa nu stole paa vore egne Kræfter og paa lidt Hjælp af Damen i den søgrønne Kaabe. Raskere, kraftigere Tag! Du har Dronningens Krydser for Dig, Mr. Coil; har han sine Laaringsfartøier oppe, eller ere hans Jollebomme ledige?"

Den Matros, disse Ord gjaldt, roede den agterste Aare og havde altsaa Ansigtet mod Coqvetten. Uden mindste Standsning i sit Arbeide, lod han sine Øine glide over Skibet og svarede med en Rolighed, der viste, at han var fortrolig med slige Tilfælde:

„Hendes Baadsfald ere ligesaa løse som en Havfrues Lokker, Deres Velbaarenhed, og hun har kun faa Folk i sine Mærs; men der er nok af de Kjeltringer tilbage til at sende os en Kugle endnu."

„Hendes Majestæts Tjenere ere tidligt paa Benene i Dag. Nok et Tag, mine Egehjerter, og vi have Landet mellem dem og os!"

En anden Kugle faldt ned lige mellem Aarebladene,

derpaa dreiede Baaden, lystrende sit Roer, om Pynten og Skibet var ikke længere synligt. Da Krydseren saaledes var skjult af Landet, kom Skonnertbriggen tilsyne paa den anden Side af Coerlers. Uagtet den Rolighed, der hvilede over Søskummerens Træk, vilde dog den, der nøie kunde have betragtet hans Aasyn, have kunnet bemærke et Udtryk af Bekymring beskygge hans mandige Ansigt, da Havfruen kom ham for Øine. Men han sagde Intet for ei at røbe sin Uro lighed, dersom han virkeligt følte nogen, for dem, hvis Anstrengelser for Øieblikket vare af den yderste Vigtighed. Da det forventningsfulde Mandskab paa Havfruen bemærkede Baaden, forandrede de deres Cours og snart vare begge ved Siden af hinanden.

„Hvorfor er Signalet endnu til?" spurgte Søskummeren i det Øieblik hans Fod betraadte Skonnertbriggens Dæk, og pegede i det Samme paa det lille Flag, der vaiede fra Fortoppen.

„Vi have beholdt det til, for at skynde paa Lodsen," var Svaret.

„Har den forræderiske Skurk ikke holdt Ord?" udbrød Søskummeren, halvt standsende af Forbauselse. „Han fik mine Penge og til Gjengjeld fik jeg halvhundrede af hans tomme Løvter; ha! Nøleren er i Jollen, som kommer frem hist; drei rundt og hold efter ham; thi

Øieblikkene ere nu ligesaa kostbare, som Vand i en Ørken."

Roret blev lagt op og den raske Skonnertbrig var allerede faldet halvt af, da nok et Kanonskud henvendte Alles Blikke paa Pynten. Røgen steg op over Krumningen af Øen og strax derpaa saaes Forseilene og derpaa Skroget og hele Reisningen af Coqvetten. I samme Øieblik forkyndte en Stemme forude, at Lodsen havde vendt om og roede ind mod Land. Mange og kraftige Forbandelser nedsendtes over den Skyldiges Hoved, men nu gjaldt det at handle. De to Skibe vare ikke en halv Miil fra hinanden og nu var det Øieblikket, at Havfruen skulde vise sin Dygtighed. Roret blev lagt om, og som om den kjendte den Fare, der truede dens Frihed, luvede den skjønne Bygning hurtigt an til sin forrige Cours, gav med et mægtigt Ryk i Seilene efter for Kulingen og skjød frem med sin vante Hurtighed. Men den kongelige Krydser søgte ogsaa sin Lige blandt mange Tusinde! I tyve Minutter vilde det skarpeste Øie have havt Møie med at sige hvo der tabte og hvo der vandt, saa nøie holdt Forfølgeren og den Forfulgte Distance. Da Skonnertbriggen imidlertid først maatte naae den Snevring der dannes af den „sorte Brønd," begunstigedes dens Fart af Strømmens tiltagende Kraft. Det lod som om denne Udsigt til Redning, hvor ubetydelig den end var, ikke var undgaaen Coqvettens Chefs Opmærksomhed; thi Ka-

nonerne, der havde tiet saa længe, udspyede atter Ild og Røg. Fire Salver i ligesaa mange Minutter truede Smuglerne med en alvorlig Fare. Kugle paa Kugle foer mellem deres Rundholter og gjorde store Huller i Seilene. Nogle faa slige Anfald endnu vilde berøve dem Midlerne til Flugt. Begribende det kritiske i hans Forfatning behøvede den fuldendte og hurtige Sømand, der styrede dens Bevægelse, kun et Øieblik til at fatte sin Beslutning.

Skonnertbriggen havde nu naaet Pynten ved den „sorte Brønd." Det var Halv-Flod med tiltagende Høivand. Revet, der fra den vestlige Ende af Øen for det meste strækker sig ned til Sammenstrømningen, var næsten skjult; men dog synligt nok til at vise Beskaffenheden af den Forhindring, det lægger i Veien for en Overfart fra den ene Kyst til den anden. En Klippe tæt ved Øen løftede sit sorte Hoved høit op over Vandet. Mellem denne sorte Masse og Landet var der en nogle og tyve Favne bred Aabning. Af det rolige, glatte Vand, der strømmede gjennem dette Løb, kunde Søskummeren see, at Bunden i denne Aabning var mindre nær ved Vandspeilet, end paa noget andet Sted af Revet. Han befalede derfor anden Gang at lægge Roret op og afventede nu roligt Udfaldet.

Ikke en Mand ombord i Skonnertbriggen lagde Mærke til, at Kuglerne fra den kongelige Krydser hvi-

nede mellem dens Master og beskadigede dens Tougværk, medens det lille Fartøi gled gjennem den snevre Aabning. Et eneste Stød mod Klippen vilde have været den visse Ødelæggelse og den mindre Fare forsvandt saaledes for den større. Men da Gjennemfarten var overstaaen og man havde naaet den rette Strømning i den anden Canal, udtalte et Jubelraab Størrelsen af deres Frygt og deres Glæde. I det næste Øieblik beskyttede Pynten ved den „sorte Brønd" dem for deres Forfølgeres Kugler.

Revets Længde forhindrede Coqvetten i at holde den rette Cours og dens Dybgaaende spærrede den Gjennemfarten. Men Afvigelsen og I-Vandene bragte Skibet, der stadigt avancerede, næsten tværs ind paa den jagede Skonnertbrig. Begge Skibe bleve nu, skjøndt adskilte ved den lange smalle Ø, drevne afsted af de Strømme, der løbe saa hurtigt gjennem de snevre Stræder. En pludselig Tanke gjennemlynede Søskummerens Hoved og han spildte ingen Tid med at skride til dens Udførelse. Roret blev atter lagt op og man saae den søgrønne Dames Ansigt, der forsøgte at stoppe den voldsomme Strøm. Var dette Forsøg lykket, vilde hendes Tjeneres Triumph have været fuldkommen; thi da vilde Skonnertbriggen have naaet nogle af I-Vandene nede ved Sammenstrømningen og have ladet sin Forfølger kjæmpe mod den stærke Strøm, medens den selv vandt ud i aaben Sø

tilbage ad den Vei, den alt engang havde tilbagelagt. Men et Øieblik's Forsøg overtydede den kjekke Sømand om, at denne Beslutning kom for sildigt. Vinden var ikke stærk nok til at forcere Aabningen og omgiven, som han var, af Landet, med en Strøm, som tiltog med hvert Øieblik, indsaae han, at enhver Opsættelse vilde være Fordærvelse. Endnu engang gav hans Skib efter for Roret og med Alt til, som trække kunde, skjød det afsted gjennem Løbet.

Imidlertid havde Coqvetten ikke været ørkesløs. Hjulpen frem af Vind og Strøm, havde den halet ind paa det jagede Skib, og da dens høie og fine Seil trak bedst over Landet, var der al Udsigt til, at den først vilde naae den østlige Ende af den „sorte Brønd." Ludlow indsaae sin Fordeel og traf sine Foranstaltninger i Overeensstemmelse dermed.

En liden Forklaring er nødvendig for at gjøre de Omstændigheder, der foranledigede den kongelige Krydser til at løbe op til Byen, forstaaelige for Læseren. Da Morgenen nærmede sig, var den løben høiere op i Bugten, og ved Dagslyset kunde de, der vare ombord i den, see, at der ikke laa noget Fartøi neden for Høiene, eller i nogen af de mere skjulte Vige. En Fisker bortfjernede enhver Tvivl, i det han berettede, at han havde seet en Seiler, hvorover Beskrivelsen gandske passede paa Havfruen, passere „Snevret" i Hundevagten. Han til-

føiede, at han havde seet en let Baad kort efter roe i samme Retning. Dette Vink var tilstrækkeligt. Ludlow gjorde Signal for sine Baade til at roe hen til Løbene ved „Ovnen" og „Snevringen" og styrede derpaa selv, som vi have seet, ind i Havnen.

Da Ludlow saae sig i den nys beskrevne Stilling, henvendte han hele sin Opmærksomhed paa det dobbelte Øiemed, at bevare sit eget Skib og erobre Smuglerens. Skjøndt der endnu var Udsigt til at kunne ramponere Skonnerthriggens Rundholter ved at skyde tværs over Landet, saa forbøde dog hans egen svage Besætning, der neppe havde dens halve Styrke, Muligheden af at kunne beskadige Bøndergaardene, der laa hist og her langs med de lave Klipper, og Nødvendigheden at være forberedt paa det farlige Løb, ham i Forening at prøve derpaa. Skibet var ikke saasnart kommet lige ind i Løbet mellem den „sorte Brønd" og Den Nassau, før han befalede at surre de Kanoner, der havde været brugte, og at holde Ankerne klare.

„Fiir Ankerne for Kranen, Sir," tilføiede han hastigt til Trysail. „Vi kunne ikke jage mod Vind og Strøm; lad Alt være klart til at løbe paa første Vink og hold Entredræggene klare; vi ville hive dem ombord i Smugleren, naar vi komme ham paa Siden, og fange ham levende. Have vi først fat i hans Røst, ere vi endnu stærke nok til at hale ham ind under vore Spygatter

og tage ham med Pumperne! Er Signalet endnu til for Lods?"

„Ja, vi have ladet det staae, skjøndt det skal være en rask Baad, der skal kunne naae os med denne Strøm. „Porten" begynder ved hiin Krumning af Landet, Capitain Ludlow!"

„Lad det kun staae! De dovne Slyngler ligge undertiden og lure i Bugten paa denne Side af Klipperne og Tilfældet kan maaskee føre en af dem ombord, medens vi seile forbi. See efter Ankerne, Sir; Skibet farer gjennem Canalen som en Veddeløber, der føler Pidsken!"

Folkene bleve i en Hast pebne til dette Arbeide, medens deres unge Chef stillede sig paa Hytten, snart ombyggeligen undersøgende Strømmens Løb og I-Vandenes Beliggenhed, snart kastende Øinene paa Skonnertbriggen, hvis øverste Spiir og hvide Seil kunde sees glide forbi Træerne paa Øen i en Afstand af omtrent to hundrede Favne. Men Mile og Minutter bleve til Alen og Øieblikke i den rivende Strøm. Trysail havde netop meldt, at Ankerne vare klare, da Skibet kom tværs af den Bugt, hvor Fartøier ofte ankrede for at vente paa et gunstigt Øieblik til at passere „Porten." Med et eneste Øiekast overtydede Ludlow sig om, at Stedet var tomt. Et Øieblik dvælede han ved det svære Ansvar, et Ansvar, hvorfor Sømanden rædes, mere

end for noget andet, at paatage sig Lodsens Forretning, og betænkte sig paa, om han ikke skulde løbe ind og ankre. Men et andet Diekast paa Skonnertbriggens Stænger bragte ham til at vakle.

„Vi ere tæt ved Porten, Sir," raabte Trysail med advarende Stemme.

„Den forvovne Sømand staaer der ind efter!"

„Den Kjeltring fører sit Skib uden Dronningens Tilladelse, Capitain Ludlow. Man har sagt mig, at dette Løb fortjener sit Navn."

„Jeg har seilet igjennem det, og indestaaer for Rygtets Sandhed; han lader ikke til at ville ankre!"

„Dersom Fruentimmeret, der viser hans Cours, kan føre ham uskadt der igjennem, fortjener hun sit Navn. Nu passere vi Bugten, Capitain Ludlow!"

„Nu ere vi forbi den;" svarede Ludlow og trak Veiret dybt. „Ikke en Hvidsken maa høres her ombord! Med, eller uden Lods, nu synke vi eller flyde!"

Trysail havde vovet at gjøre Forestillinger, saa længe der var nogen Mulighed i at undgaae Faren, men nu indsaae han, ligesom hans Chef, at Alt beroede paa deres Koldblodighed og Forsigtighed. Han gik ivrig omkring mellem Mandskabet, saae efter, at der var Folk ved hver Bras og Bugline; formanede de Midshipmænd, der endnu vare ombord, til Aarvaagenhed og afventede derpaa sin Foresattes Befalinger, med den Ro-

lighed, der er saa nødvendig for Sømanden i et saa farligt Øieblik. Skjøndt Ludlow selv heelt vel følte Vegten af det Ansvar, han havde paataget sig, lykkedes det ham overmaade godt at vedligeholde sin udvortes Rolighed. Skibet var nu uigjenkaldeligt i Porten og ingen menneskelig Magt formaaede at drive det tilbage. I slige ængstelige Øieblikke er den menneskelige Sjæl tilbøielig til at søge Trøst og Raad hos Andre. Uagtet hans eget Skibs tiltagende Hurtighed og farlige Stilling kastede Ludlow dog et Blik over paa Søskummeren for at see, hvad denne vilde bestemme sig til. Den „sorte Brønd" laa allerede bag ved dem og da begge Strømmene igjen forenede sig, havde Skonnertbriggen luvet op i Indløbet ved den farlige Gjennemfart og fulgte nu bag efter i Coqvettens Kjølvand i en Afstand af omtrent to hundrede Fod. Den kjekke og mandige Sømand, der styrede den, stod mellem Judasørerne lige ovenover hans foregivne Beherskerindes Billede og iagttog med korslagte Arme og et fast Blik de fraadende Rev, de hvirlende I-Vande og de forskjellige Strømninger. Begge Officierer vexlede et Blik og Smugleren lettede paa sin Matroshue. Ludlow var for høflig til ikke at besvare denne Hilsen og skjærpede derpaa sine Sandser endnu mere for at tage vare paa sit Skib. Foran dem laa en Klippe, hvorpaa Bølgerne brødes med en heftig, uafbrudt Brusen. Et Øieblik syntes det

som om Skibet ikke kunde undgaae Faren og da var den alt overstaaen.

„Skjærp overalt!" sagde Ludlow med den besindige Tone, der røber en tvungen Fatning.

„Luf!" raabte Søskummeren saa hurtigt, at man deraf kunde høre, at han betjente sig af Krydseren som Veiviser. Skibet løb Vinden nærmere, men den pludselige Bøining af Strømmen tillod det ikke længere, at styre i en lige Linie med den. Endskjøndt Krydseren skjød op til Luvart med stor Hurtighed, foraarsagede dog dens Fart gjennem Vandet (hvilket ved Vindens og Flodens modsatte Virkninger koblede stærkt), at den kom tværs i Strømmen, medens et Rev, hvorpaa Bølgerne rasende brødes, laa lige i Veien for den. Faren syntes for overhængende til, at man kunde tage noget Hensyn til den sædvanlige Skibsetiqvette og Trysail raabte derfor høit, at der maatte brases bak, eller Skuden satte til.

„Klos i Læ med Roret!" raabte Ludlow med myndig Stemme: „Stik op Halse og Skjøder; los Agterseils Bugliner!"

Skibet syntes at kjende Faren ligesaa godt, som Nogen paa dets Dæk. Stevnen snoedes fra det skummende Rev og da Seilene fik Vinden paa den modsatte Flade, hjalp de til at bringe Forenden i en anden Retning. Der forløb neppe en Minut før Seilene vare bak og i den næste var man over Stag og havde fyldt.

Virkningen af denne Manoeuvre havde udkrævet Trysails hele Opmærksomhed, men ikke saasnart kunde han see forud, før han raabte:

„Her er nok en Brumbasse under Boven paa os; luf, Sir, luf! Ellers støde vi."

„Heelt ned med Roret!" lød atter Ludlows dybe Røst; „los Skjøderne! Alt bak for og agter! Bras om! muntert Manne!"

Disse Forsigtighedsregler vare ogsaa nødvendige. Skjøndt Skibet saa lykkeligt havde undgaaet Farerne ved det første Rev, laa der endnu et brusende, oprørt Svælg, der, da Elementet virkeligt synes at koge deri, kaldes „Potten," saa tæt foran det, at Faren næsten syntes at være uundgaaelig. Men Seilenes Kraft var ikke spildt i dette Farens Øieblik. Skibets Bevægelse fremad formindskedes og da Strømmen vedblev at føre det til Luvart, kom dets Stevn ikke ind i de oprørte Vande før de blinde Skjær, der foraarsagede Brændingen, vare passerede. Skibet gav efter og steg og sank i det sprudlende Vand, ligesom om det vilde bringe Malstrømmen sin Hylding, men dets Kjøl stødte ikke.

„Dersom hun endnu skyder to Skibslængder mere fremad, kommer hun med Stevnen i J-Vandene!" raabte den aarvaagne Master.

Ludlow saae sig et Øieblik ubestemt om. Vandet hvirvlede sig og brusede paa alle Sider og Seilene be-

gyndte at tabe deres Kraft, alt som Skibet nærmede sig den Pynt, der danner den anden Vinkel i dette farlige Pas. Af Gjenstandene paa Land kunde han see, at han nærmede sig Strandbredden og han tog nu sin Tilflugt til Sømandens sidste Hjælpemiddel.

„Lad falde begge Ankere!" lød hans endelige Befaling.

Paa den svære Jernmasses Fald i Vandet fulgte de udfarende Ankertouges Rumlen. Den første Anstrengelse for at standse Skibets Fremskridt syntes at true den hele Bygning med Opløsning, saa voldsomt rystedes den ligefra Mastetoppene ned til Kjølen. Men de svære Touge slappedes igjen, og Stedet, hvor de havde været sastgjorte, røg ved Gnidningen. Skibet snoedes rundt ved den pludselige Standsning og svingedes voldsomt ind mod Kysten. Da det fik Roret den anden Vei og atter standsedes ved Mandskabets Anstrengelser, truede det med at sønderrive ethvert Baand, der holdt det. Der var et Øieblik, da alle Mand ombord ventede, at høre Tougene springe, men da Bovenseilene fyldtes og Vinden nu kom agterind, blev Strømmens Kraft i visse Maader standset af Vindens. Skibet lystrede Roret og laa stille medens Vandet skummede om dets Krig som om det blev drevet fremad ved en frisk Kuling.

Der syntes blot at være forløben en Minut fra den Tid Coqvetten løb ind i „Porten" og til den an-

krede ved „Potten," skjøndt Afstanden næsten var en Miil. Da Ludlow nu var vis paa, at Skibet var standset, henvendte han sine Tanker med Lynets Fart paa det, der endnu var at gjøre.

„Klar ved Entredræggene!" raabte han ivrigt; „klar til at hive ud og hale ind! Hiv!"

Men for at Læseren bedre kan fatte Grunden til denne pludselige Befaling, maa han vende tilbage til Indløbet af det farlige Stræde og ligeledes ledsage Havfruen paa dens Vovestykke at seile igjennem uden Lods.

Skonnertbriggens frugtesløse Forsøg paa at stoppe Strømmen ved den vestlige Ende af den „sorte Brønd" vil endnu være i Læserens Erindring. Det havde ingen anden Virkning, end at dens Forfølger fik Forspringet, og at overbevise dens Fører om, at han nu ikke havde anden Udvei, end at fortsætte sin Cours; thi havde han ankret, vilde Smuglerens Erobring ved Baade have været vis nok. Da begge Seilere kom tilsyne ved den østlige Ende af Øen, var Coqvetten forude, en Omstændighed, som den erfarne Smugler slet ikke fortrød paa. Han benyttede den til at følge Krydserens Bevægelse og forskaffe sig en gunstig Indfart i den farlige Rende. Han kjendte blot „Helvedporten" af det skrækkelige Rygte, den stod i blandt Søfolk, og havde han ikke kunnet stole paa Krydseren, vilde han ikke

have havt nogen anden Leder, end sin egen Kundskab i Almindelighed om Elementets Magt.

Da Coqvetten havde vendt, lod den roligt iagttagende Søskummer det være nok med at bakke sine Forseil. Fra dette Øieblik laa Skonnertbriggen flydende paa Strømmen uden at komme een Fod frem eller tilbage og bestandigt holdende sig i behørig Afstand fra det Skib, der saa ypperligt havde tjent til Mærke. Seilene passedes med den omhyggeligste Opmærksomhed og det fine Maskineri iagttoges saa nøiagtigt, at Mandskabet hvad Øieblik det skulde være kunde give Skibet Fart ved at lægge det for Strømmen. Det holdt sig bag efter Coqvetten indtil denne ankrede, og Commandoen ombord i Krydseren: at hive Entredræggene, var bleven given, fordi det saae ud som om Skonnertbriggen drev lige tværs ned paa den.

Da Entredræggene hivedes fra den kongelige Krydser, stod Smugleren agter ude i sit lille Fartøi omtrent halvtredsindstyve Fod fra ham, der havde givet denne Befaling. Der spillede et vist ligegyldigt Smiil om hans kjekke Læber, da han uden at sige et Ord vinkede med Haanden. Dette Signal adlødes ved at brase Ræerne rundt og fylde alle Seilene. Skonnertbriggen skjød hurtigt frem og de unyttige Jernkroge faldt tungt ned i Vandet.

„Mange Tak for Deres Lodsning, Capitain Ludlow!" raabte den forvovne og heldige Sømand med Shawlet, medens hans Fartøi ved Hjælp af Vind og Strøm hurtigen skiltes fra Krydseren. „De kan finde mig paa Høiden af Montauk; thi nogle Forretninger holde os endnu tilbage her ved Kysten. Vor Dame har imidlertid taget sin blaa Kappe paa og inden ret mange Etmaal staae vi ud tilsøes. Pas endeligt vel paa Hendes Majestæts Skib; thi hun har intet skjønnere, eller hurtigere!"

Tankerne trængte sig som en Strøm ind i Ludlows Sjæl. I det første Øieblik, da Skonnertbriggen laa lige under hans Batteri, vilde han have brugt Kanonerne, men i det næste indsaae han, at Afstanden vilde være for stor inden de kunde blive kastede los. Han havde alt aabnet Læberne for at give Befaling til at kappe Anker, men saa huskede han paa Skonnertbriggens Hurtighed og tøvede. En pludselig Tiltagen af Kulingen bestemte hans Beslutning. Da han saae, at Skibet havde Driverum, befalede han Mandskabet at stikke hele de uhyre Touge ud gjennem Klyserne, og da han saaledes var bleven los, lod han Ankerne ligge indtil der tilbød sig en Leilighed til atter at fiske dem op.

Arbeidet med at stikke Tougene ud medtog flere Minuter og da Coqvetten med Alt hvad trække kunde igjen be-

gyndte Jagten, var Havfruen allerede udenfor Kanonskuds Vidde. Begge Skibene fortsatte imidlertid deres Fart, medens de holdt sig saa meget som muligt midtstrøms, og stolede mere paa Lykken, end paa Kjendskab til Canalen.

Da de passerede de to smaa Øer, der ligge ikke langt fra „Porten," saaes en Baad komme roende ud mod den kongelige Krydser. Manden, der roede den, pegede paa Signalet, der endnu stod til, og tilbød sin Tjeneste.

„Siig mig," spurgte Ludlow ivrigt, „har hiin Skonnertbrig taget Lods ombord?"

„Af dens Styring troer jeg det ikke. Den strøg tæt forbi den sunkne Klippe ud for Mundingen af Vliessingerbugten og da den kom forbi mig, kunde jeg høre dem bruge Loddet. Jeg vilde selv have gaaet ombord, men den Karl flyver mere end han seiler; og hvad Signaler angaaer, saa bryder han sig nok ikke om andre, end om sine egne."

„Bring os paa Siden af ham og halvtredsindstyve Guineer er Dine."

Den dovne Lods, der virkeligt nyligt var vaagnet af en vederqvægende Søvn, aabnede Øinene og syntes at faae friske Kræfter ved dette Løfte. Da hans Spørgsmaale vare besvarede, begyndte han betænksomt at optælle paa Fingrene alle de Muligheder, der endnu

kunde tænkes for, at et Fartøi, hvis Mandskab ikke var bekjendt med Farvandet, kunde falde i deres Hænder.

„Om han ogsaa ved at holde sig midtstrøms gaaer klar af „de hvide Stene" og „Frøerne," sagde han, idet han benævnede Throgmorton med dets almindelige Navn, „saa maa han dog være en Hexemester for at vide at „Trappetrinene" ligge lige tværs i hans Cours, og at et Skib maa holde noroligt, hvis det ikke vil støde paa Klipper, der vilde holde det saa fast, som om det var bygget der. Saa ligge „Skarpretterne" i Veien for ham, der have faaet en ypperlig Plads til at holde vor Haandtering i Flor, foruden Middelgrunden mere mod Øst, skjøndt jeg ikke gjør synderlig Regning paa den, da jeg ofte selv forgjeves har prøvet paa at finde den. Frisk Mod, ædle Hr. Capitain; er det den Karl, De siger, faae vi ham nok nærmere i Sigte inden Solen gaaer ned; thi den Mand, der er sluppen velbeholdent gjennem Porten uden Lods, har havt saa megen Lykke med sig, som der kan tilkomme ham for een Dag."

Imidlertid tog dog East Rivers Søn Feil. Havfruen fortsatte, trods de skjulte Farer, hvormed den var omgiven, sin Cours med en Fart, der bestandigt blev stærkere, alt som Vinden tiltog jo høiere Solen kom paa Himlen, og saa aldeles uskadt, at det høiligen forundrede Alle dem, der var indviede i Hemmeligheden om dens Stilling. Paa Høiden af Throgmorton ven-

tede den virkeligt en Fare, der endog kunde have skuf-fet den gaadefulde Dames Tjeneres Smildhed, dersom Tilfældet ikke havde hjulpet dem. Det er Pynten, hvor den snevre Søarm danner et Basin i Sundet. Et bredt og indbydende Løb viser sig for Sømanden, medens, li-gesom i Livets glimrende Udsigter, utallige skjulte Hin-dringer vente paa den Uforsigtige og Uvidende.

Søskummeren var fuldkomment indviet i de ind-viklede Farer ved Skjær og Klipper. Han havde til-bragt den største Deel af sit Liv med at snoe sig gjen-nem hine og undgaae disse. Hans Øie var blevet saa skarpt og hurtigt til at opdage de Tegn paa Fare, der advare Sømanden, at den mindste Krusning paa Overfladen, eller Vandets mørkere Farve sjeldent undgik hans Opmærksomhed. Fra Topseilsraaen af Skonnert-briggen havde han overseet Løbet fra det Øieblik, de vare komne igjennem „Porten", og gav sine Befalinger til Folkene paa Dækket med en Bestemthed og Hurtig-hed, som ikke engang overgikkes af Coqvettens øvede Fører. Men da han fik Øie paa den store, foranlig-gende Vandflade da hans lille Fartøi lagde om Pynten ved Throgmorton, troede han ikke at have nødigt læn-gere at være saa forsigtig. Der var dog en Omstæn-dighed, der bragte ham til at tøve. En plumpt byg-get og langsomt seilende Kystfarer styrede østlig ikke en Sømil forud for Skonnertbriggen, medens en af de lette

Slupper, der have hjemme i disse Farvande, kom vesterfra, men endnu længere borte. Uagtet Vinden var lige god for begge Fartøier, afvege de dog fra den lige Linie og styrede mod et fælleds Midtpunkt tæt ved en Ø, der laa over en Miil Norden for den lige Cours. En Sømand, som han med det ostindiske Shawl, kunde ikke tage Feil af et saa tydeligt Tegn paa en Forandring af Løbet. Havfruen holdt af og strøg sine mindre Seil, for at den kongelige Krydser, hvis høie Seil tydeligt kunde sees ovenover Landet, skulde komme nærmere. Da man nu ogsaa saae Coqvetten holde af, kunde der ikke længere være nogen Tvivl om hvilken Cours, der skulde styres, og alle Seil, lige indtil Læseilene, bleve nu i en Fart satte til paa Skonnerbriggen. Længe før den naaede Øen, havde begge Kystfarerne mødt hinanden og hver forandret Cours i det den ene holdt den, den anden før havde holdt. Disse Bevægelser indeholdt saa tydeligt et Beviis, som en Sømand kunde ønske sig, for at Bestikket var rigtigt. Saasnart de derfor havde naaet Øen, luvede de atter an i Kjølvandet af Sluppen og da de næsten havde seilet tværs over Bugten, kom de forbi Kystfareren og fik af ham mundtlig Forsikkring om, at de nu havde plat Seilads for dem.

Saaledes tilbagelagde Søskummeren sin berømte Fart mellem de mangfoldige, skjulte farlige Steder i

den østlige Canal. De, som saaledes have fulgt ham gjennem denne Labyrinth af allehaande Engstelser, ville ikke finde noget Overordentligt i denne Begivenhed, men da den bragtes i Forbindelse med det Rygte som den kjekke Sømand allerede havde erhvervet sig, og fandt Sted i en Tidsalder, da man var mere tilbøielig til at fæste Lid til alt Vidunderligt, vil Læseren ikke undres over, at hans Ry, som en Vovehals derved forøgedes betydeligt, og at den ikke havde en ringe Indflydelse paa den aldeles ikke sjeldne Formening, at Smuglerne nøde en særdeles Beskyttelse af en Magt, der var langt stærkere end Dronning Annas og hendes Tjeneres.

Ni og Tyvende Capitel.

"— Du skal see mig ved Philippi."

Shakespeare.

Chefen for Hendes britaniske Majestæts Skib Coquetten sov den Nat i Finkenettet. Før Solen var gaaen ned var den lette og hurtige Skonnertbrig ved

at følge den gradvise Krumning af Landet forsvunden i Øst og der kunde nu ikke længere være noget Spørgsmaal om at seile den op. Ikke desto mindre bleve alle Seil satte til paa den kongelige Krydser og længe før Ludlow lagde sig tilhvile i sine Klæder mellem Strøktougene paa Skandsen havde Skibet naaet den bredeste Deel af Sundet og nærmede sig allerede de Øer, der danne „Rendebanen."

Hele denne lange, forventningsfulde Dag havde den unge Sømand intet Samqvem havt med Kahyttens Beboere. Opvarterne ombord vare gaaede til og fra, og skjøndt Døren sjeldent aabnedes, uden at han feberagtigen kastede Øinene hen mod den, havde hverken Raadmanden, hans Niece, Fangen, eller François, eller Negerpigen viist sig paa Dækket. Dersom Nogen af disse end havde følt nogen Deeltagelse for Udfaldet af Jagten, var den bleven skjult i en dyb og gaadefuld Taushed. Fast bestemt paa ikke at lade sig overgaaes i Ligegyldighed og dreven af Følelser, som han ikke kunde betvinge, tog vor unge Sømand det af os omtalte Hvilested i Besiddelse uden at forsøge paa atter at knytte den afbrudte Forbindelse.

Da første Vagt var opsat, mindskede Skibet Seil og fra dette Øieblik til Daggry syntes dets Capitain at være begraven i en dyb Søvn. Ved Solens Opgang reiste han sig imidlertid og befalede at sætte alle

Seil til og nu blev intet Middel sparet for at drive Skibet fremad mod dets Maal.

Coqvetten naaede „Rendebanen" tidligt paa Dagen og da den passerede Løbet med Ebben, var den paa Høiden af Montauk ved Middagstid. Saasnart Skibet var kommet forbi Forbjerget og havde naaet et Punkt, hvor Kulingen og Søen fra Atlanterhavet kunde mærkes, blev der sendt Folk tilveirs og nu speidede tyve nysgjerrige Øine ud over den aabne Sø. Ludlow erindrede Søskummerens Løvte om at møde ham paa dette Sted og trods alle de Grunde, denne kunde have til at undgaae en saadan Sammenkomst, havde dog Smuglerens Adfærd og Væsen saa stor en Indflydelse, at den unge Capitain nærede et hemmeligt Haab om, at dette Løvte vilde blive holdt.

„Der et Intet at see tilsøes!" sagde den unge Capitain i en Tone, der forraadede hans skuffede Forhaabninger, da han sænkede Kikkerten, „og dog synes hiin Vagabond ikke at være den Mand, der vilde skjule sig af Frygt."

„Frygt, det vil sige Frygt for en Franskmand, og en sømmelig Respect for Hendes Majestæts Krydsere ere to meget forskjellige Ting," svarede Masteren. „Jeg har aldrig bragt et Bandana-Tørklæde eller en Flaske Cognac i Land uden at det forekom mig, at hvert Menneske, jeg gik forbi paa Gaden, enten maatte kunne see

Pletterne af det Ene, eller lugte den Anden; men jeg ansaae aldrig denne Sky for Andet, end en vis Mistanke hos mig selv om, at Andre kunne see, naar en Mand styrer en ulovlig Cours. Jeg vil gjerne troe, at en Sognepræst, der er gaaen tilankers for Livstid i et godt, fedt Kald, vilde kalde det Samvittighed; men hvad mig selv angaaer, Capitain Ludlow, har jeg stedse, skjøndt jeg ingen stor Logiker er i slige Materier, troet, at det var en vis naturlig Frygt for, at Varerne skulde blive mig stratagne. Dersom denne Søskummer nok engang lader sig jages af os i oprørt Vande, er han langtfra den competente Dommer, jeg har anseet ham for, om Forskjellen mellem et stort og et lille Skib; og jeg tilstaaer, Sir, at jeg vilde nære større Forhaabninger om at tage ham, dersom Fruentimmeret under hans Bovspryd var brændt reent op."

„Søen er reen!"

„Det er den og Udsigt til at Vinden vil blive staaende af Syd en halv Syd. Den Smule Vand, vi have passeret mellem hiin Ø og Fastlandet, er omringet af Bugter og medens vi her ligge paa Udkik efter dem paa aaben Sø, driver den snilde Gavtyv maaskee sin Handel i et af de halvtredsindstyve bequemme Basiner, der ligge mellem Forbjerget og det Sted, hvor vi tabte ham af Syne; ikke heller kunne vi vide, om han ikke

i Nat atter har holdt vestligt og nu i dette Øieblik gjør sig tilgode af saaledes at have beskuppet en Krydser."

„Der er kun altfor stor Sandhed i det, De siger, Trysail; thi vilde Søskummeren nu undgaae os, stod det kun til ham."

„En Seiler hoi!" raabte Udkikkeren paa Store-Bramraa.

„Hvor paa Lag?"

„Lige til Luvard Sir; her i lige Linie med den klare Sky, der nu reiser sig op over Vandet."

„Kan Du see Takellagen!"

„Ved St. Georg, Manden har Ret!" afbrød Masteren dem. „Skyen skjulte den, men der er den, det er vist; en Tremaster for smaa Seil staaende Vester ind!"

Ludlow saae længe opmærksomt og alvorligt gjennem Kikkerten.

„Vi ere for svagt bemandede til at indlade os med en fremmed Krydser," sagde han og gav Trysail Instrumentet. „De seer, at han ikke har Andet end sine Mærseil til, og en Coffardimand vilde føre flere Seil i en saadan Kuling som denne."

Masteren taug, men saae endnu længere og nøiagtigere, end hans Capitain; da han hørte op dermed, kastede han et forskende Blik paa det formindskede Mandskab, der nysgjerrigt betragtede Skibet, som nu tydeligt

kunde sees formedelst Skyens forandrede Stilling, og svarede med dæmpet Røst:

„Jeg vil være en Hvalfisk om det ikke er en Franskmand! Man kan see det paa hans korte Rær og Façonen af hans Seil; og det er tilmed en Krydser; thi Ingen, der vil profitere paa sin Last, vilde ligge her for saa smaa Seil og med Havnen kun en Dags Seilads borte."

„Jeg er af samme Mening; Gud give, at vi havde vort fulde Mandskab! Vor Besætning er kun svag til en Kamp med et Skib, der synes at være af samme Styrke, som vi. Hvormange ere vi?"

„Vi ere neppe halvfjerdsindstyve Mand; faa Folk til fire og tyve Kanoner, og med saa svære Rær at haandtere som vore."

„Og dog maa Havnen ikke insulteres! Man veed at vi ere her paa Kysten. —"

„Han har seet os," afbrød Masteren ham. „Fyren har kovendt og sætter sine Bramseil til."

Der var nu intet antet Valg, end enten ligefrem Flugt, eller ogsaa at belave sig paa at slaaes. Det Første vilde have været let; thi en Time vilde have bragt Skibet indenfor Forbjerget; men det Sidste var mere overeensstemmende med den Etats Aand, hvortil Coqvetten hørte. Ordren lød derfor. „Alle Mand op! klart Skib!" Det laa i Matrosernes sorgløse Na-

tur at ſpringe af Glæde ved denne Befaling; thi Lykke og Driſtighed gaae Haand i Haand og en lang Fortrolighed med den Førſte, havde, ſelv i hine tidligere Dage, givet Storbritaniens og dens Coloniers Sømænd en Tillid, der grændſede til Forvovenhed. Befalingen at gjøre ſig klar til Bataille modtoges af Coqvettens ſvage Beſætning ſaaledes ſom den forhen var bleven modtagen, naar dens Dæk var opfyldt med det fornødne Antal Folk til at betjene dens Skyts, ſkjøndt nogle af de ældſte og meeſt erfarne Matroſer, hos hvem Alderen havde ſvækket Selvtilliden, ſaaes at ryſte paa Hovedet, ſom om de betvivlede det Fornuftige i at indlade ſig paa den foreſtaaende Kamp.

Om ogſaa Ludlow havde gjort ſig hemmelige Betænkeligheder, da han havde overtydet ſig om ſin Fjendes Beſkaffenhed og Styrke, viſte han dog intet Tegn paa Ubeſtemthed fra det Øieblik, han ſyntes at have taget ſin Beſlutning. De fornødne Befalinger bleve givne med Rolighed og med den Tydelighed og Hurtighed, der maaſkee ere en Søcapitains ſtørſte Fortjeneſte. Rœerne bleve hængte i Kjettinger; Bovenſeilene beſlaaede og nedtagne tilligemed de lettere Spiir; og kort ſagt alle dengang brugelige Forberedelſer iværkſatte med ſædvanlig Hurtighed og Dygtighed. Derpaa ſloges klart Skib og da Mandſkabet var paa dets Poſter, kunde den unge Chef bedre overſee ſit Skibs Kræfter. Han kaldte paa Maſteren og ſteg op paa Hytten, for at de mere uforſtyrret

kunde tale sammen og tillige have en friere Udsigt over Fjendens Manoeuvrer.

Den Fremmede havde, som Trysail bemærkede, pludselig dreiet rundt og stevnede mod Nord. Denne Forandring i Cours bragte ham for de Vind og da han strax derpaa satte alle Seil til, nærmede han sig med stærke Skridt. Medens man traf de ovenomtalte Forberedelser ombord i Coqvetten, havde hans Skrog hævet sig op over Vandet og Ludlow og Masteren havde ikke ret længe betragtet ham fra Hytten, før en hvidmalet Stribe medStykporte, Kjendetegnet paa et Krigsskib, blev synlig for deres uvæbnede Øine. Da Dronning Annas Krydser ligeledes vedblev at styre mod den Fremmede, kom de i en halv Time hinanden nært nok til, at enhver Tvivl om deres gjensidige Beskaffenhed og Styrke maatte forsvinde. Den Fremmede luvede derpaa an og forberedte sig paa Kampen.

„Den Karl viser Mod og et varmt Batteri," bemærkede Masteren, da de ved deres Modstanders forandrede Stilling fik hans Bredside at see. „Sex og tyve Tænder efter min Regning! Men han maa mangle Dientænderne, ellers kunde han ikke være saa dumdristig at ville trodse Dronning Annas Coqvette saa uforskammet! En god Skabelon, Capitain Ludlow, og manoeuvrerer snildt. Men betragt engang hans Mærseil! Ligesom han selv, Sir, Altsammen Brede og ingen Skik paa dem. Jeg vil ikke negte, at Skroget

er godt nok, thi det er kun Tømmermandens Arbeide, men hvorledes skulde vel en l'Orienter eller Brester kunne forstaae sig paa hvad der seer godt ud, naar Talen er om Takling og Snit og Façon paa et Seil! Intet kan sammenlignes ved et godt, dygtigt, ærligt engelsk Mærsseil, der hverken er for smalt for oven, eller for bredt for neden, med sine Lig, som de skal sidde og Raabaand og Rokbændsler og Bugliner, der see ud som om de vare voxede til det, og med Skjøder, som hverken Natur eller Kunst kunde anbringe mere passende. Der begynde disse hersens Americanere at indføre ny Moder i Skibsbyggeriet og med deres Spiir, ligesom om det kunde nytte Noget at forlade sine Forfædres gamle Skik og Brug! Enhver kan jo see, at alt det Gode hos dem er engelsk, medens alle deres Taabeligheder og ny Paafund hidrøre fra deres egen Forfængelighed."

„De komme dog afsted, Mr. Trysail," svarede Capitainen, der, skjøndt han var en trofast Undersaat, dog ikke kunde fornegte sin Fødestavn, „og mangen god Gang har dette Skib, der er bygget efter en af de smukkeste Modeller i Plymouth, havt nok med at hale Kystfarerne i disse Farvande. Der er nu for Exempel Skonnertbriggen, der lo os ud, skjøndt baade Vind og Strøm vare os gunstige."

„Ja, der skal nu Ingen sige, hvor den Skonnertbrig er bygget. Det kan være baade her og der;

thi jeg anseer den for en ubekjendt Størrelse, som gamle Admiral Top pleiede at kalde Galioterne i Nordsøen; men hvad nu disse americanske Moder angaaer, maa jeg da spørge hvortil de nytte, Capitain Ludlow? For det Første ere de hverken engelske eller franske, og det er da det Samme som at sige, at de alle tilhobe ere udenlandske, og dernæst forstyrre de Enigheden og faste Vedtægter mellem Tømmermand og Seilmager, og om de ogsaa komme rask nok afsted, saa maa De dog troe mig, at de tidligt eller seent komme til Skade. Det vilde jo være Daarskab at troe, at et nyt Folk skulde ved Constructionen af et Skib kunne opdage Noget, der er undgaaet saa gamle Sømænds Klogskab som — men nu giver Franskmanden sine Bramseil op og vil lade dem blive hængende, hvilket da er det Samme som reentud at give dem til Priis — og derfor mener jeg, at disse ny Moder ikke vilde have noget Godt til Følge."

„Deres Grunde ere fuldkomment afgjørende, Mr. Trysail," svarede Capitainen, hvis Tanker vare et gandske andet Sted. „Jeg er enig med Dem i, at selv den Stærkeste vilde gjøre klogest i at tage sine Rær ned."

„Der ligger noget saa mandigt og passende i, at at et Skib klæder sig af, naar det skal i Bataille, Sir! Det er ligesom naar Baxeren kaster sin Troie, for at berede sig til en ærlig Dyst. Monsieuren fylder igjen og lader ligesom han vil manoeuvrere før han skrider til Værket."

Ludlows Øie var ikke vegen fra den fremmede Seiler. Han saae, at Kampens alvorlige Time ikke var langt borte, og efterat han havde befalet Trysail at holde Cours, steg han ned paa Skandsen; et Øieblik standsede den unge Chef med Haanden paa Kahytsdøren, derpaa overvandt han sin Tilbageholdenhed og gik ind.

Coqvetten var bygget efter en Skabelon, der var meget i Mode for hundrede Aar siden og som ved den Ustadighed, der ligesaa godt yttrer sin Indflydelse paa Skibsbygningskunsten, som paa mindre vigtige Gjenstande, nu igjen kommer i Brug ved Skibe af dens Styrke. Chefskahytten var paa samme Dæk som Batteriet og indeholdt ofte to eller fire Stykker Skyts. Da Ludlow derfor kom ind i sin Kahyt, fandt han Folk ved den Kanon, der stod paa den Fjenden nærmeste Side, og alle de Forberedelser gjorte, der gaae forud for en Fægtning. Derimod vare Agter-Lukaferne og det lidet Rum, der var imellem dem, lukkede. Da han ved at see sig om blev Tømmermændene vaer, befalede han dem at slaae Skotterne ned, hvortil de just stode færdige, og derved gjøre hele Batteriet til et Rum. Medens dette Arbeide blev udført gik han ind i den agterste Kahyt.

Han fandt Raadmand Van Beverout og dennes Ledsagere samlede og aabenbart ventende dette Besøg. Ludlow gik koldt forbi den Første og nærmede sig hans Søsterdatter, hvis Haand han greb og førte hende op

paa Skandsen idet han ved et Vink tilkjendegav hendes Tjenestepige, at hun skulde følge med. Capitainen steg derpaa ned i Lasten og førte sin Dame hen til et Aflukke under Vandgangen, hvor hun var fjernet saa langt fra enhver Fare, hun kunde, uden at være udsat for en bedærvet Luft eller for Optrin, der vilde have været for piinlige for en Person af hendes Kjøn og Opdragelse.

„Her er det saa sikkert som det kan være ombord i et Krigsskib i et Øieblik som dette," sagde han, da hans Ledsagerinde stiltiende havde sat sig paa en Skibskiste. „De maa paa ingen Maade forlade dette Sted før jeg, eller en Anden, underretter Dem om, at De kan gjøre det uden Fare."

Alida havde ladet sig føres derhen uden at sige et Ord. Men hun blev snart rød, snart bleg; hun betragtede de Smaaindretninger, der bleve gjorte til hendes Bequemmelighed, og uden hvilke den unge Sømand selv i dette Øieblik ikke kunde lade hende blive, med den samme Taushed. Men da de vare færdige og hendes Fører vilde trække sig tilbage, undslap hans Navn hendes Læber ved et, som det lod, hastigt, uvilkaarligt Udbrud.

„Kan jeg ellers gjøre Noget for at berolige Deres Frygt?" spurgte den unge Mand, men undgik omhyggeligt hendes Blik, da han vendte sig om for at gjøre hende dette Spørgsmaal. „Jeg kjender Deres

Sjælsstyrke, og veed, at De besidder en Fasthed, der overgaaer Deres Kjøns Mod i Almindelighed, ellers havde jeg ikke vovet at gjøre Dem opmærksom paa den Fare, som endog her kan ramme den, der ikke besidder den fornødne Selvbeherskelse og Forsigtighed, der bevinge ethvert pludseligt Indtryk af Frygt."

„Trods Deres ædelmodige Udtolkning af min Charakteer er jeg dog kun et Fruentimmer, Ludlow."

„Jeg har aldrig antaget Dem for en Amazone," svarede den unge Mand smilende, da han bemærkede, at hun med en pludselig Anstrengelse standsede. „Kun venter jeg af Dem, at Fornuften skal beseire den qvindelige Banghed. Jeg vil ikke dølge, at Overmagten, ja maaskee jeg burde sige Sandsynligheden, er imod os; og dog skal Fienden komme til at betale mig mit Skib dyrt, om han faaer det! Bevidstheden om, at Din Frihed og Velværen, Alida, i visse Maader ere afhængige af vore Anstrengelser, vil ikke svække Forsvaret. Vilde De sige Noget?"

Le belle Barberie kæmpede med sig selv og hun forblev rolig, i det mindste udvortes.

„Der har fundet en besynderlig Misforstaaelse Sted mellem os og nu er der ikke Tid til Forklaringer! Ludlow, De maa ikke i et Øieblik, som dette, forlade mig med et saa koldt og bebreidende Blik!"

Hun taug. Da den unge Mand vovede at slaae Øinene op, saae han den skjønne Pige staae og række

den ene Haand ud mod ham, som et Venskabspant, medens Purpuret paa hendes Kinder og det tilgivende, men halvt bortvendte Blik talte med den unge Piges Undseelse. Hastigt svarede han gribende hendes Haand:

„Der var en Tid, da denne Handling vilde have gjort mig lykkelig —"

Den unge Mand standsede, thi hans Blik var uvilkaarligt faldet paa Ringene paa den Haand, han holdt. Alida forstod ham, hun tog en af dem af og rakte ham den med et Smiil, der var ligesaa tiltrækkende som hendes Skjønhed.

„Jeg kan undvære en af dem," sagde hun. „Tag den Ludlow, og naar Du har opfyldt den Pligt, der nu forestaaer Dig, kan Du bringe mig den igjen, som et Pant paa, at jeg har lovet Dig, at meddele enhver Forklaring, Du med Rette kan fordre."

Den unge Mand tog Ringen og tvang den mechanisk paa sin Lillefinger med et uroligt Blik, der syntes at spørge, om ikke en af de tilbageblevne var et Tegn paa et aflagt Troskabsløvte. Han vilde rimeligviis have fortsat Samtalen, dersom Fjenden ikke havde løsnet et Kanonskud. Det kaldte ham til alvorligere Forretninger. Allerede mere end halvt tilbøielig til at troe det, han ønskede, førte han den smukke Haand, der havde rakt ham Gaven, til sine Læber og ilede op paa Dækket.

„Monsieuren begynder at knurre;" sagde Trysail der til sin store Misfornøielse havde seet sin Chef gaae ned

i et saadant Øieblik og saadant Ærinde. „Skjøndt hans Kugle ikke rækkede langt nok, er det dog for Meget at lade en Franskmand have Æren af det første Skud."

„Han har blot løsnet et Skud til Luvart, Udfordringssignalet. Lad Ham komme herned og han skal finde os oplagte til ikke saasnart at sige Farvel!"

„Nei, nei; det ere vi sikkre nok paa!" svarede Masteren og lo, da han betragtede de halvtnøgne Stænger og det tynde Redskab tilveirs, hvortil han havde reduceret Skibet. Dersom vi skulle løbe omkap, have vi gjort en falsk Bevægelse i Begyndelsen af Legen. Disse Mærseil, Mesanen og Klyveren tale mere for Fasthed end for Hurtighed. Hvad nu end Enden vil blive herpaa, saa bliver jeg dog ikke mere end Master, men den bedste Hertug i England formaaer ikke at berøve mig min Deel af Æren."

Med denne Trøst over sin fuldkomment haabløse Stilling med Hensyn til Befordring, gik den gamle Sømand forud og undersøgte omhyggeligt Skibets Tilstand, medens hans unge Chef, efterat have seet sig omkring, anmodede sin Fange og Raadmanden om at træde op paa Hytten.

„Jeg vil ikke indlade mig paa at undersøge Naturen af de Baand, der forbinde Dem med visse Personer her ombord," begyndte Ludlow, henvendende sig til Seadrift, skjøndt han lod Øiet hvile paa den af Alida

nys modtagne Foræring, „men at de maa være stærke, er klart af den Deel, disse have taget i Deres Skjebne. Ikke heller vil jeg berøre, hvorvidt De har gjekket Lovens Arm, men her er en Leilighed til at gjenvinde Noget af den offentlige Agtelse. De er selv Sømand og jeg behøver da ikke først at sige Dem, at mit Skib ikke er saa stærkt bemandet, som jeg i dette Øieblik kunde ønske, og at enhver Englænders Bistand vil være velkommen. Tag derfor Commandoen over disse sex Kanoner og jeg giver Dem mit Æresord paa, at Deres Hengivenhed for Flaget ikke skal blive upaaskjønnet."

„De misforstaaer høiligen mit Kald, ædle Capitain," svarede Smugleren med et lidet Smil. „Jeg er rigtignok søvant, men er dog bedre bekjendt med de rolige Bredegrader, end med disse krigeriske Hvirvelvinde. De har jo selv besøgt vor Beherskerindes Skonnertbrig og maa da have bemærket, at hendes Tempel mere ligner Janus's, end Mars's. Havfruens Dæk er ikke besat med truende Skyts."

Ludlow hørte paa ham med Studsen. Overraskelse, Vantro og Foragt udtrykte sig afverlende paa hans rynkede Pande.

„Det Sprog sømmer sig kun slet for en Mand af Deres Haandtering," sagde han og holdt det neppe for Umagen værdt at dølge den Foragt han følte. „Erkjender De, at De skylder dette Flag Troskab, at De er en Englænder?"

„Jeg er det, som det behagede Himlen at gjøre mig til; mere skikket for en Zephyr, end for en Storm, bedre for Skjemt, end for Krigsskriget, bedre for muntre Øieblikke, end for opirret Raseri."

„Er det den Mand, hvis Forvovenhed er bleven til et Ordsprog! den kjekke, uforfærdede, snilde Søskummer!"

„Nord er ikke mere forskjellig fra Syd, end jeg er fra ham i de Egenskaber, De anfører! Det paalaa ikke mig at tage Dem Bindet fra Øinene med Hensyn til Deres Fange, saa længe han, hvis Tjeneste er uvurderlig for vor Beherskerinde, endnu var her paa Kysten. Jeg er saa langt fra at være den, De nævner, tappre Capitain, at jeg ikke udgiver mig for Andet, end en af hans Commissionairer, hvem han, paa Grund af mit Smule Kjendskab til Dameluner, betroer at anbefale hans Fruentimmer-Artikler. Men saa lidet jeg end duer som Stridsmand, saa vover jeg dog at anbefale mig som en ypperlig Trøster. Tillad, at jeg beroliger la belle Barberies Frygt under den forestaaende Kamp, og De skal selv indrømme, at det vilde være vanskeligt at finde nogen Dueligere end mig til denne taknemlige Forretning!"

„Trøst hvem, hvor og hvad Du vil, Du elendige Vrængebillede af et Mandfolk! Men stop, der ligger mindre Frygt, end List i dette lurende Smiil og lumske Blik!"

„Tro intet af dem, høimodige Capitain! Ved et Menneskes Ord, der kan være ærlig, naar det skal være, en gavnlig Frygt er det Fremherskende hos mig, hvad saa end mine ulydige Lemmer forraade. Jeg kunde græde over at blive anseet for tapper!"

Ludlow hørte gandske forbauset til. Han havde hævet Armen for at forhindre den unge Sømand fra at trække sig tilbage, og ved en naturlig Bevægelse gled hans Haand langs ned med det Lem, den havde omfattet indtil den fik fat paa Seadrifts. I det Øieblik han berørte dennes bløde, handskeløse Haandflade, foer en ligesaa ny som pludselig Tanke gjennem hans Hoved. Han traadte et Par Skridt tilbage og undersøgte den smækkre, smidige Skikkelse fra Hoved til Fod. Det Mishag, der hidtil havde omtaaget hans Pande, forsvandt for et Udtryk af uforstilt Overraskelse og første Gang forekom Stemmen ham at være blødere og mere velklingende, end en Mandfolkestemme pleier at være.

„Nei, Du er i Sandhed ikke Søskummeren!" udbrød han, da han havde endt sin korte Undersøgelse.

„Intet er visere. Jeg er kun et ubetydeligt Væsen i dette barske Møde, men var den tappre Sømand her," og her blussede Seadrifts Kinder stærkere medens han talte, „vilde hans Arm og hans Klogskab være saa gode som en heel Hær! O! jeg har seet ham i endnu vanskeligere Tilfælde end dette, naar Elementerne have

sammensvoret sig med andre Farer. Hans Exempel paa Fasthed og Kjekhed har indgivet endog det frygtsomste Hjerte i Skonnertbriggen Mod! Lad mig nu gaae ned og trøste den frygtsomme Alida!"

„Jeg vilde kun slet fortjene hendes Tak, om jeg afslog denne Bøn," svarede Ludlow. „Gaa kun, lystige og tappre Mr. Seadrift! Dersom Fjenden ligesaa lidet frygter Din Nærværelse paa Dækket, som jeg frygter den hos la belle Barberie, vilde Din Tjeneste her være gandske unyttig!"

Seadrift rødmede lige op til Tindingerne, foldede blidt sine Arme over Brystet, tog Afsked i en saa tvetydig Stilling, at den aflokkede den opmærksomme, erfarne, unge Capitain et Smiil, og skjød sig derpaa bagved ham og forsvandt ned gjennem Lugen.

Ludlow fulgte den behændige og yndige Skikkelse med Øinene saa længe, han kunde see den, og henvendte sig derpaa til Raadmanden med et Blik, som om han vilde spørge, hvorvidt denne kjendte til det Individs virkelige Beskaffenhed, der havde forvoldt ham saa megen Smerte.

„Har jeg gjort vel i, Sir, at tillade en af Dronning Annas Undersaatter at forlade os i denne truende Fare?" spurgte han, da han mærkede, at hans Undersøgelse strandede enten paa Mynderts Phlegma, eller Selvbeherskelse.

„Man kunde kalde denne Knøs et Krigscontrabande," svarede Raadmanden uden at røre en Muskel, „en Varesort, der bedre vilde passe sig for et roligt, end et uroligt Marked. Kortsagt, Capitain Cornelius Ludlow, denne Knøs vilde ikke svare til Dine Forventninger i en Kamp."

„Og har hans Exempel paa Heltemod været smittende, eller kan jeg gjøre Regning paa Mr. Van Beverouts Bistand? Han staaer i Ry for at være en lojal Borger."

„Hvad Lojaliteten angaaer," svarede Raadmanden, „saa kan Ingen besidde Mere deraf, end jeg, naar det gjælder om at raabe: „Længe leve Dronning Anna!" ved en Festivitet paa Raadhuset. Et Ønske er ingen ødsel Gjengjeldelse for den Beskyttelse vi nyde af hendes Flaader og Armeer, og jeg ønsker af mit gandske Hjerte hende og Dem Held og Lykke mod Fjenden. Men jeg har aldrig beundret den Maade, hvorpaa Generalstaterne bleve berøvede Besiddelsen af deres Territorium paa Fastlandet, Mr. Ludlow, og derfor yder jeg ikke Stuarterne stort Mere, end det, der lovligen tilkommer dem."

„Det vil da sige saa meget som, at De vil gjøre den lystige Smugler Selskab med at trøste et Væsen, hvis Mod hæver hende høit over en saadan Bistand."

„Ikke saa rask, min unge Herre. Vi Handelsmænd ville nok eftersee Credit og Debet i vore Bøger

før vi opgjøre Regningen. Hvilken min Mening nu end kan være om det regjerende Kongehuus, som jeg kun betroer Dem i Fortrolighed og ikke som en Myntsort, der gaaer fra Haand til Haand, saa er min Forkjærlighed for le grand monarque endnu mindre. Louis er ligesaa vel i Strid med de forenede Provindser, som med vor naadige Dronning, og jeg kan ikke indsee, at der kan være noget Ondt i at slaaes med en af hans Krydsere, da de upaatvivleligt tilføie vor Handel Skade, og gjøre det saa uvist, at faae sine udlagte Penge tilbage. Jeg har i sin Tid hørt Forelæsninger over Artilleri, da jeg i mine yngre Dage anførte en Trop Frivillige i Marscher og Contramarscher paa Fælleden og til Ære for det andet Qvarteer af den gode Stad Manhattan er jeg villig til at bevise, at jeg endnu ikke aldeles har glemt Krigskunsten."

„Det er et mandigt Svar og understøttes det af en lignende Adfærd, skal der ikke blive gjort noget nærviist Spørgsmaal om dets Bevæggrunde. Det er Officieren, der skaffer Skibet Seir, thi naar han foregaaer med et godt Exempel og forstaaer sin Tjeneste, kjende Folkene ikke til Frygt. Vælg Dem Deres Plads ved nogle af disse Kanoner, og vi ville bestræbe os for at give Kong Ludvigs Tjenere en lang Næse, enten vi nu gjøre det som Englændere, eller som de syv Provindsers Allierede."

Myndert gik ned paa Skandsen og efterat han betænksomt havde lagt sin Kjole paa Gangspillet, bundet et Tørklæde om Hovedet istedetfor Parykken og havde trukket Spændet, der tjente ham til Seler, fastere sammen, skelede han langs hen over Kanonerne med en Mine der kunde overtyde Tilskuerne om, at han i det mindste ikke var bange for deres Reculering.

Raadmand van Beverout var en altfor vigtig Person til, at han ikke skulde være kjendt af de Fleste af dem, der besøgte den gode Stad, hvori han var Øvrighedsperson. Derfor gjorde hans Fremtræden en heldig Virkning paa Folkene, hvoraf ikke faa vare fødte i Colonien, idet Nogle henreves af den Sympathi, der er en naturlig Følge af et modigt opmuntrende Exempel, medens det tillige er muligt, at nogle Faa troede, at Faren var mindre paa Grund af denne Ligegyldighed hos en saa rig Mand, der havde saa mange Grunde til at skaane sit Liv. Det være nu som det vil, saa blev Borgermanden modtaget med et Hurra, der fremkaldte en kort, men syndig Tale fra hans Side, hvori han opmuntrede sine Vaabenbrødre til at gjøre deres Pligt paa en Maade, at Franskmanden deraf kunde lære, at det var klogest for Fremtiden at lade denne Kyst være fri for hans Hjemsøgelser, medens han meget klogeligt afholdt sig fra at berøre de sædvanlige Talemaader om Konge og Fædreland, Gjenstande han følte sig aldeles uskikket til at lade vederfares tilbørlig Retfærdighed.

„Lad Enhver ihukomme den Bevæggrund til Mod, der bedst passer sig for hans Vaner og Meninger," sluttede denne Efterligner af Oldtidens Hannibaler og Scipioner; „thi det er den sikkreste Maade at gjøre Hjertet haardnakket paa. Jeg for min Person har ingen Mangel paa slige Grunde, og jeg tør paastaae, at Enhver af Eder vil finde en eller anden tilstrækkelig Grund til at gaae i Kampen med Mod og Mands Hjerte. Protester og Credit! Hvad skulde der vel blive af et af de bedste Handelhuses Affairer i Colonierne, naar dets Principal blev ført fangen til Brest, eller l'Orient! det vilde bringe hele Byen i Uorden. Jeg vil ikke fornærme Eders Patriotisme med en saadan Opmuntring, men værer ligesaa fast Besluttede, som jeg selv, paa at staae til det Yderste; thi dette er en fælleds Interesse, ligesom alle Handelsspørgsmaal naturligviis ere, ved deres Indflydelse paa hele Samfundets Lykke og Velværen!"

Da han med denne passende Apostrophe til Almeenaanden havde sluttet sin Tale, rømmede den værdige Borgermand sig lydeligt og iagttog atter sin sædvanlige Taushed meget veltilfreds med sit eget Bifald. Bærer end Indholdet af Mynderts Tale formeget Præget af en uafbrudt Opmærsomhed paa egen Fordeel, maa Læseren dog ikke glemme, at det netop er ved denne Concentreren af Alt i et eneste Individ, at store Handelsspeculationer udføres og lykkes. Matroserne hørte bestundrende til, thi de forstode ikke det Mindste af denne

Opfordring, og næst efter et Beviis, der er saa indlysende, at det maa overtyde enhver Tilhører, er Intet saa skikket til at skaffe sig de fleste Stemmer, som en heldig Udvikling af Ens egne Anskuelser, om den end er nok saa uforstaaelig.

„I see Fjenden og vide, hvad I have at gjøre!" udbrød Ludlow med klar dyb og mandig Stemme, da han traadte frem blandt Coqvettens Mandskab, og tiltalte dette med den faste urokkelige Tone, der i Farens Øieblikke trænger til Hjertet. „Jeg vil ikke sige, at vi ere saa mandstærke, som jeg vilde ønske, men jo nødvendigere det er, at tage et saa haardt Tørn, desto villigere vil ogsaa hver ærlig Sømand være dertil. Flaget er ikke spigret til Masten. Naar jeg er død, kunne I stryge det, om I ville; men saa længe jeg er i Live, skal det vaie! Og nu et lystigt Hurra for at vise vort freidige Mod og lader saa siden Kanonerne være ene om Allarmen."

Mandskabet istemte et kraftigt, oprigtigt Hurra; Trysail forsikrede en ung lattermild, sorgløs Midshipmand, som endog i det Øieblik kunde finde Fornøielse i Tummelen, at han sjeldent havde hørt et smukkere Mønster paa Sø-Veltalenhed, end Capitainens nys holdte Tale; thi den var „baade kort og passende for en Gentleman."

Havfruen,

eller

Sø-Skummeren.

Mais, que diable alloit-il faire dans cette galère?

Oversat af Engelsk ved

L. Moltke, Cand. juris.

Med en Forerindring

af

A. E. Boye.

Syvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1837.

Tredivte Capitel.

„Det Hverv
Gaaer, Herre, langt ud over mine Kræfter,
Men dog for Eders Skyld det skal forsøges,
Lad koste hvad det vil."

All's well that end's well.

Den Seiler, der kom den svagt bemandede britiske Krydser saa ubeleiligt, var virkeligt løben ud fra de smaae Antiller uden nogen anden bestemt Hensigt, end at søge et saadant Eventyr, som det, den her fandt. Den heed **la belle Fontange** og dens Chef, en Yngling paa to og tyve Aar, var allerede i Salonerne i **le marais** og bag Volden ved **rue basse des remparts** bekjendt som en af de Muntreste og Elskværdigste, der besøgte de Første og som en af de modigste og dygtigste Eventyrere, der undertiden stolede paa deres Færdighed i den Sidste. Fornem Fødsel og Indflydelse i Versailles havde skaffet den unge Chevalier Dumont de La Rocheforte en Post, hvorpaa han hverken ved sin Erfaring eller Fortjenester havde noget Krav. Hans Moder, en Nærbe-

slægtet af en af Hoffets Skjønheder, var bleven raadet at bruge Søbade som et Præservativ mod Følgerne af en gal Skjødehunds Bid. I en eller anden Episode af de lange Beskrivelser, hun dagligen sendte de Personer, hvis hele Kjendskab til hendes ny Element blot indskrænkedes til det bestandige Skue af nogle faa Fiskeparker og Karpedamme, eller et tilfældigt Glimt af Seineflodens muddrede Bølger, havde hun lovet at offre sit yngste Barn til Neptuns Tjeneste! I behørig Tid, det vil sige, medens den poetiske Extase endnu var levende, blev den unge Chevalier indrulleret og længe før han efter de bestaaende Regler og med Rette kunde have ventet at avancere, blev den omtalte Corvet ham betroet og sendt til Vestindien, for at han der kunde erhverve sig og sit Fædreland Hæder og Ære.

Chevalier Dumont de la Rocheforte var tapper, men hans Mod var ikke Sømandens rolige, tause Fatning. Det var, ligesom han selv, livligt, kogende, ubetænksomt, larmende og fuldt af dyrisk Fornemmelse. Han besad en Gentlemans hele Stolthed, og til Uheld for den Prøve, han nu for første Gang skulde bestaae, bød en af dens Lærdomme ham at foragte det Slags mechaniske Kundskaber, som det i hiint Øieblik var saa vigtigt for Chefen paa **la belle Fontange** at være i Besiddelse af. Han dandsede til Fuldkommenhed, gjorde Honneurs i sin Cahyt med den største Elegance og havde været Skyld i en udmærket Matroses Død ved, da Man-

den tilfældigviis faldt overbord, at springe ud efter ham uden at betænke, at han selv ikke kunde svømme et eneste Tag; en Ubesindighed, der henvendte den Hjælp, hvorved den ulykkelige Sømand kunde være bleven frelst, fra den Underordnedes til den Overordnedes Redning. Han skrev smukke Sonnetter og havde et dunkelt Begreb om den ny Philosophi, som dengang begyndte at lade sit Lys skinne over Jorden, men Takellagen paa hans Skib og Linierne i en mathematisk Opgave vare for ham to lige store Labyrinther, som han aldrig var trængt igjennem.

Det var maaskee heldigt for Alle ombord i la belle Fontange, at den havde en underordnet Officier i en Mand fra Boulogne-sur-mer, der forstod sig paa, om den holdt den rette Cours og at forebygge, at den ikke i ugunstige Øieblikke satte nogle af sin Stoltheds Bovenseil til. Skibet selv var smukt construeret efter Kunstens Regler, havde en let og smækker Reisning og stod i Ry som Hurtigseiler. Havde det nogen Feil, saa var det een, som det havde tilfælleds med sin Chef, nemlig Mangel paa tilstrækkelighed Fasthed til at modstaae Forandringerne og Farerne af det urolige Element, hvorpaa det var bestemt til at spille en Rolle.

Begge Skibe vare nu omtrent en Qvart Miil fra hinanden. Kulingen var stadig og stærk nok til, at de sædvanlige Manoeuvrer i et Søslag kunde udføres, medens Havet var saa roligt, at Skibene kunde haandteres med

Sikkerhed og Nøiagtighed. **La Fontange** stod Øster efter og da den havde Luven, heldte dens smækkre Spiir en Smule forover mod dens Fjende. Coqvetten stod over den anden Bov og maatte altsaa derved komme til at vende sig bort fra sin Modstander. Begge Skibe havde strøget Alt undtagen Mærsseil, Mesan og Klyver, medens Franskmandens Bovenseil dog spillede for Vinden ligesom de yndige Folder i et phantastisk Draperi. Ingen menneskelig Skikkelse kunde tydeligt sees paa noget af dem, skjøndt mørke Grupper omkring Toppene af Undermasterne tilkjendegave, at de flinke Skamfilingsgaster holdt sig færdige til at gjøre deres Arbeide midt under den forestaaende Kamps Forvirring og Farer. Et Par Gange faldt **la belle Fontange** noget af i Retning mod dens Modstander, men kneb strax op til Vinden igjen og skjød frem i statelig Skjønhed. Det Øieblik var nært, da begge Skibe vilde skjære hinandens Courslinie paa et Punkt, hvorfra en Musket let kunde have sendt sit Bud tværs over den Vandflade, der var imellem dem. Ludlow, der noie gav Agt paa enhver Forandring af Stilling, gik op paa Hytten og gjennemløb Horizonten for sidste Gang med Kikkerten før hans Skib skulde indhylles i Røg. Til sin Forbauselse opdagede han en Pyramide af Seildug hæve sig op over Søen i det Hjørne, hvorfra Vinden kom. Man kunde tydeligt see denne Seiler med blotte Øine og den var blot undgaaen at være bleven tidligere be-

mærket, paa Grund af de mange nødvendige, øieblikkelige Forberedelser. Han kaldte Masteren hen til sig og spurgte ham om, hvad han antog denne anden, fremmede Seiler for. Men Trysail maatte tilstaae, at det ogsaa overgik hans længe øvede Jagttagelsesevne at sige mere, end at det var et Skib for de Vind under en Pres af Seil. Efter endnu engang og længere at have undersøgt den, vovede den erfarne Master at tilsøie, at den havde en Krydsers Takellage og Regelmæssighed, men hvor stor den var, turde han endnu ikke afgjøre.

„Kanskee at det er et lille Skib med Bovenbramseil og Læseil til, og kanskee ogsaa, at vi blot see Bovenseilene af en sværere Seiler, Capitain Ludlow; ha! Han har ogsaa lukket Franskmandens Øine op, for Corvetten har Signaler oppe!"

„Brug Deres Kikkert. Dersom den Fremmede besvarer disse, have vi intet andet Valg, end Flugt."

Nok engang vare det fjerne Skibs øverste Spiir Gjenstanden for en omhyggelig, ængstelig Undersøgelse, men Vindens Retning gjorde det umuligt at see om den signaliserede med Corvetten. **La Fontange** syntes ligeledes at være uvis om, hvo den Fremmede kunde være, og det lod endog et Øieblik, som om den vilde skifte Cours. Men Ubestemthedens Øieblik var forbi. Begge Skibe vare nu ved den stadigt blæsende Kuling bragte tværs af hinanden.

„Hold Jer klar, Manne!" sagde Ludlow med dæmpet, men fast Stemme, og blev staaende paa sin ophøiede Plads paa Hytten, medens han lod Masteren gaae ned paa Skandsen, „Fyr ved det første Glimt fra ham!"

Derpaa fulgte en spændt Forventning. De to skjønne Bygninger seilede stadigt videre og vare nu hinanden saa nær, at de kunde raabe til hinanden. Der herskede en saa dyb Stilhed paa Coqvetten, at den rislende Lyd af Vandet, der spillede om dens Bov, tydeligt kunde høres af Alle og Enhver der ombord, og kunde sammenlignes med et uhyre Dyrs tunge Aandedræt, der samler Kræfter til en usædvanlig Anstrengelse. Derimod hørtes lydelig, larmende Tale i **la Fontanges** Takellage. Ligesom begge Skibe vare tværs af hinanden hørtes den unge Dumont gjennem Raaberen at give sine Folk Ordre til at fyre. Ludlow smilede med en Sømands Haan. Idet han med en rolig Bevægelse hævede sin egen Raaber mod sine opmærksomme, færdigt staaende Folk, brød en Salve fra alt deres Skyts ud fra Skibets mørke Sider, som om det havde været ved Bygningens egen fri Villie. Til Gjensvar herpaa fik de et glat Lag næsten i samme Øieblik, som de havde givet deres og begge Skibe kom derpaa hurtigt udenfor hinandens Skudlinie.

Vinden havde drevet Englændernes egen Røg til-

bage paa dem og en Tid lang drev den omkring paa deres Dæk, snoede sig mellem Folderne of Seilene og gik ud i Læ med den Brise, der fulgte paa de hinanden mødende Explosioner. Kuglernes Hvinen og Tomrenes Bragen havde lydet gjennem Kampens Bulder. Efterat Ludlow endnu havde kastet et Blik paa den bortseilende Fiende, lænede han sig tilbage og prøvede med en Sømands Omhyggelighed om han kunde forvisse sig om, hvorledes det saae ud tilveirs.

„Hvad er der skudt bort, Sir?" spurgte han Trysail, hvis alvorlige Ansigt i samme Øieblik blev synligt gjennem Røgen. „Hvad er det for et Seil, der slaaer saa svært?"

„Skaden er kun ubetydelig, Sir, gandske ubetydelig. Hjelp med en Halstallie der paa Fokkeraanok! I Dovendyr! I rører Jer ligesom Snegle i en Menuet! Fyren har skudt vort læ Forremærsseilsskjøde væk, Sir, men vi skulle snart udbrede vore Vinger igjen. Sur det fast, Gutter, som om det var spigret, vel; stød ud med Buglinen der forude!"

Da Røgen var trukken bort, oversaae Capitainen hele sit Skib. Tre, fire Skamsilingsgaster havde allerede faaet fat paa det flaggrende Seildug og vare nu ude paa Nokken af Fokkeraaen beskjeftigede med at gjøre deres Fangst fast. I de andre Seil bemærkedes et Par Huller og hist og her hængte en mindre vigtig Ende

saaledes, at man kunde see, at den var skudt over. Med Undtagelse heraf var Skaden tilveirs for ubetydelig til at tiltrække sig hans Opmærksomhed.

Anderledes saae det ud paa Dækket. Det svage Mandskab havde travlt med at lade Kanonerne og haandterede Ansættere og Afviskere med al den Iver, der kan lægges for Dagen i et vigtigt Øieblik. Raadmanden kunde ikke være mere fordybet i sin Hovedbog, end han nu var det i sin Tjeneste som Kanoneer, og Midshipmændene, hvem man havde maattet betroe Commandoen over Batterierne, stode ham trofast bi med deres større Myndighed og Erfaring. Trysail stod tæt ved Gangspillet, hvor han koldblodigen gav de allerede omtalte Befalinger og saae tilveirs med en saa udelukkende Opmærksomhed, at han ikke lagde Mærke til det, der foregik rundt omkring ham. Ludlow bemærkede med Smerte, at Dækket var farvet med Blod ved hans Fødder, og at der laa en død Matros gandske tæt ved ham. Den gjennemborede Planke og splintrede Foring tilkjendegave det Sted, hvor det dødbringende Projectil var gaaet igjennem.

Med sammenpræssede Læber, et Tegn paa hans Bestemthed, gik Coqvettens Chef længere forud og betragtede Rattet. Roergængeren, der holdt Knagene, stod opreist og holdt Øinene saa ufravigeligt fæstede paa Bugen af Forremersseil, som Magnetnaalen viser mod Nord

Disse Bemærkninger vare et Øieblikks Sag. Han havde overtydet sig om disse forskjellige Omstændigheder ved ligesaa mange lynsnare Øiekast og havde opfattet dem uden et Øieblik at tabe la Fontange af Syne. Den laa allerede i Stagvending. Det blev nødvendigt at forekomme denne dens Manoeuvre ved en anden ligesaa hurtig.

Befalingen hertil var ikke saasnart udstedt, før Coqvetten rask faldt af for Vinden, som om den var sig den Fare bevidst at blive beskudt langskibs, og i det Øieblik dens Modstander var klar til at give den nok et Lag, laa den saaledes, at den kunde tage derimod og besvare det. Skibene nærmede sig atter hinanden og vexlede nok engang deres Strømme af Ild, da de vare hinanden paa Siden.

Ludlow saae nu gjennem Røgen, at la Fontanges svære Raa bevægede sig tungt mod Vinden og at dens Store-Mærsseil flog mod Masten. I det han svang sig ned fra Hytten ved en Bardun, der kort før var bleven skudt over, sprang han ned paa Skandsen hen til Masteren.

„Støt Braserne!" sagde han hastigt, men dog med dæmpet, tydelig Røst, „Giv et Tag i Buglinerne; luf, Sir, luf; knib klos til Vinden!"

Roergængerens lydelige, rolige Svar og Maaden, hvorpaa Coqvetten, tæt ved Vinden, vedblev at udspye

Ild og Død, tilkjendegav hans Folks Hurtighed. I det næste Minut forenedes de uhyre Røgskyer, der indhyllede begge Skibene, og dannede een eneste hvid, zittrende Sky, der ved hvert Knald hurtigt rullede ud over Havets Overflade og, ligesom den steg, med en let Bevægelse svævede ned i Læ.

Vor unge Chef ilede hurtigt forbi Kanonerne, talte nogle opmuntrende Ord til sine Folk og indtog igjen sin Plads paa Hytten. **La Fontanges** rolige Stilling og hans egne Bestræbelser for at vinde Luven afgjorde sig allerede til Fordeel for Dronning Annas Krydser. Det andet Skib viste et Slags Ubestemthed, der strax maatte tildrage sig en Mands Opmærksomhed, hvis Hurtighed i sin Dont næsten var instinctmæssig.

Chevalier Dumont havde i sine ledige Timer moret sig med at gjennemløbe sit Fædrelands Søannaler og havde deraf seet, at en og anden Chef havde erhvervet sig Roes ved at brase Mærsseilene paa Stang; det Øieblik, han havde ligget paa Siden af Fjenden. Uvidende om den Forskjel, der er paa naar et Skib ligger i Linien, og naar det er engageret med en enkelt Modstander, havde han besluttet, at give en lignende Prøve paa sit Mod. I det Øieblik, da Ludlow stod alene paa Hytten og med aarvaagent Øie iagttog sit Skibs Bevægelser og sin Fjendes Stilling og blot med et Blik, eller et Tegn, tilkjendegav den opmærksomme Trysail paa

Skandsen det, der skulde gjøres, foresaldt der paa Fransk-mandens Skandse en levende Strid mellem Sømanden fra **Boulogne-sur-mer** og Salonernes muntre Yndling. De tvistedes om Hensigtsmæssigheden af den Manoeuvre, den sidste havde foretaget for at godtgjøre en Egenskab, som Ingen betvivlede hos ham. Den Tid, der spildtes ved denne Uenighed, var af den yderste Vigtighed for den britiske Krydser. Ved rask at skyde frem var den snart kommen udenfor sin Modstanders Skudvidde, og før Boulogneren havde kunnet overtyde sin Chef om hans Vildfarelse, laa deres Modstander allerede paa den anden Bov og holdt nu til Vinden tværs over la Fontanges Kjølvand. Derpaa fyldtes Mærsseilet langsomt, men før det sidstnævnte Skib atter havde kunnet faae Fart, beskyggedes dets Dæk af dets Fjendes Seil. Der var nu al Udsigt til, at Coqvetten vilde faae Luven. I dette afgjørende Øieblik blev den britiske Krydsers velsatte Mærsseil næsten flakt af en Kugle. Skibet faldt af, Rærne forvikledes og begge Skibene ragede nu hinanden ombord.

Coqvetten havde den fordeelagtigste Stilling. Med et Blik overtydede Ludlov sig om denne vigtige Omstændighed og sikkrede sig sin Fordeel ved at hive Entredræggene. Da Skibene nu saaledes vare befæstede til hinanden, følte den unge Dumont sig lettet fra en tung Byrde af Forvirring. Tilstrækkeligt retfærdiggjort ved

den Omstændighed, at ikke een eneste af hans Kanoner vilde kunne ramme, medens hans Dæk derimod i samme Øieblik blev feiet af en morderisk Kardætskjalve, befalede han at entre. Men Ludlow havde med sit svage Mandskab ikke villet indlade sig paa en saa vovelig Manoeuvre, som den, der bragte ham i nær Berørelse med hans Fjende, uden iforveien at have truffet sine Forholdsregler for at undgaae alle slemme Følger heraf. Skibene berørte hinanden kun paa et eneste Sted, og dette dækkedes af en Række Musketer. Den hidsige, unge Franskmand viste sig derfor aldrig saasnart paa sit Hakkebræt, ledsaget af en Hob af sine Folk, før en tæt og morderisk Ild nedstrakte dem Alle paa Een eneste nær. Den unge Dumont blev alene tilbage. Han stirrede vildt et Øieblik, men den heftige unge Mand ilede fremad blot adlydende sit hidsige Mods alt overveiende Drivt. Han faldt livløs ned paa sin Fjendes Dæk.

Ludlow iagttog enhver Bevægelse med en Roligheb, der ikke lod sig forstyrres ved Forestillingen om hans personlige Ansvar eller ved Larmen og de pludseligt indtrædende Forandringer i dette frygtelige Optrin.

„Nu kommer Turen til os at gjøre Ende paa Legen; alle Mand afsted!" raabte han og gav Trysail Vink om at forlade Trappen, for at han selv kunde komme frem.

Hans Arm standsedes og den alvorlige, gamle Master pegede mod Luvart.

„Man kan ikke tage Feil af Snittet paa hine Seil eller hine Spirs høie Reisning! den Fremmede er nok een Franskmand!"

Et Øiekast overtydede Ludlow om, at hans Officier havde Ret; et andet var tilstrækkeligt til at sige ham, hvad der nu var at gjøre.

„Kast los det forreste Entredræg; kap det, væk med det!" raabte han gjennem Raaberen med en Stemme, der hævede sig bydende og tydelig mit mellem Kampens Bulder.

Da Coquetten var bleven gjort los forude, gav dens Agterstevn efter for Trykket af dens Fjende, hvis Seil trak allesammen, og den laa snart saaledes, at dens Forseil kunde brases heel bak, netop i den modsatte Retning af den, hvori den nyligt havde ligget. Den gav derpaa **la Fontange** hele sit Lag agterind, det sidste Entredræg blev gjort los og Skibene skiltes ad.

Den rolige Aand, der vaagede over Coquettens Manoeuvrer og Anstrengelser, ledede ogsaa her dens Bevægelser. Seilene bleve satte, Skibet lystrede og før Skibene endnu havde været fem Minuter klare af hinanden, forrettedes Tjenesten ombord med sædvanlig Hurtighed og Stilhed.

Raske Skamfilingsgaster laa paa Rærne og de store Seildugsmasser flaggrede i Vinden, da de ny Seil

bleve ſlaaede under og ſatte til. Tougene bleve ſplidſede, eller ny ſatte iſtedet, Rundholterne underſøgte og kort ſagt al den Omhyggelighed og Aarvaagenhed iagttagne, der ere ſaa nødvendige for et Skibs Virkſomhed og Sikkerhed. Enhver Stang blev forſeet, Pumperne peiledes og Skibet fortſatte ſin Fart ſaa roligt, ſom om det aldrig havde løsnet et Skud, eller faaet en Kugle.

Paa **la Fontange** herſkede derimod al den Ubeſtemthed og Forvirring, der kan finde Sted paa et forſkudt Skib. Dens ſønderſkudte Seil flaggrede uordentligt i Luften, mange vigtige Touge floge uſtøttede mod Maſterne og Skibet ſelv drev for Vinden ſom et hiælpeløſt Vrag. En kort Tid lod det ſom om der ſlet ingen Commando var der ombord og da den havde fakket ſaa langt agterud, at dens Fjende havde hele Fordelen af Vinden, gjordes der et ſeendrægtigt Forſøg paa igjen at bringe den til at luve, men da ſaaes dens høieſte og vigtigſte Maſt at vakkle, indtil den tilſidſt faldt overbord med hele ſin Takellage.

Uagtet ſaa mange af hans Folk vare borte, kunde Ludlow dog nu have været vis paa Seiren, derſom den fremmede Seilers Nærhed ikke havde nødt ham til at opgive ſin Fordeel. Men Følgerne heraf for hans eget Skib vare altfor øienſynlige til, at han ſkulde have tilladt ſig Mere end en naturlig og mandig Klage over,

at maatte opgive en saa gunstig Leilighed. Enhver Matros ombord i Coqvetten kunde af de høie og smalt opad gaaende Seil, de smækkre, spidse Master og korte Ræer paa Fregatten, hvis Skrog nu var heelt synligt, ligesaa godt see hvad Landsmand den var, som en Landbeboer kjender et Menneske paa hans Ansigtstræk eller Paaklædning. Og selv om der havde været den mindste Tvivl derom, vilde den gandske være forsvunden ved de Signaler, den Fremmede saaes vexle med den ramponerede Corvet.

Det var nu paa Tide, at Ludlow tog en hurtig Beslutning om hvad Cours han skulde tage. Vinden holdt sig stadigt sydlig, men den begyndte at løie af med al Sandsynlighed for, at det vilde blive Stille inden Natten faldt paa. Landet laa nogle faa Sømile i Nord og der var Intet at see paa hele Horizonten med Undtagelse af de to franske Krydsere. Han gik ned paa Skandsen og hen til Masteren, der sad paa en Stoel, medens Doctoren forbandt et svært Saar, han havde faaet i Benet. Han rystede den hærdede Veterans Haand og tilkjendegav ham sin Taknemlighed for hans Bistand i Farens Øieblik.

„Gud velsigne Dem! Gud velsigne Dem, Capitain Ludlow!" svarede den gamle Sømand og foer med en tvetydig Mine over sin indfurede Pande. „I Kampen skal man prøve baade Skib og Venner, og Himlen være

lovet! Ingen af disse har svigtet Dronning Anna i Dag. Ingen har forglemt sin Pligt saavidt jeg har kunnet see, og det vil ikke sige lidt med halvt Mandskab mod ligesaa stærk en Fiende. Skibet kunde nu aldrig tee sig bedre, end det gjorde! Jeg fik saa mine mørke Ahnelser, da jeg saae vort ny Store-Mærsseil splittes, som vi jo Alle saae, det gjorde, som en Stump skjøret Musselin mellem en Sypiges Fingre. Løb forud, Mr. Hopper, og siig Folkene i Fokkevant, at de skulle hale et Tørn endnu i det Tallicreeb der, og sørge for, at hver Spænd Vant bliver sat lige stivt. Det er en rask Gut, Capitain Ludlow, som kun trænger til lidt Eftertanke, noget mere Erfaring og en Smule Beskedenhed, foruden det Sømandskab, han nok med Tiden vil faae Kundskab om, for at blive en ret dygtig Officier."

„Knøsen lover godt; men jeg er kommen for at høre Din Mening, gamle Ven, om hvad vi nu skulle gribe til. Det er udenfor al Tvivl, at den Karl, der bærer ned paa os, baade er en Franskmand og en Fregat.

„Man kunde ligesaa let tage Feil af en Fiskeørns Natur, der sluger Ynglen og lader de Store gaae. Vi kunde vise ham vor Dug og staae lidt tilsøes, naar jeg ikke var bange for, at Fokkemasten med de tre Skud, den har faaet, vil være for svag til at bære de fornødne Seil."

„Hvad mener De om Vinden?" spurgte Ludlow,

paatagende sig en Ubestemthed, som han ikke følte noget til, for at blidne sin saarede Skibskammerats Følelser. „Bliver den staaende, kunne vi lægge Montauk for oven og hente vore andre Folk, men leier den af, kunne vi maaskee udsætte os for, at Fregatten lader sig bugsere paa Skudvidde hen mod os; og vi have ingen Baade til at undgaae den med."

„Lodskuddene tage paa denne Kyst ligesaa regelmæssigt af som paa Taget paa en Lade;" sagde Masteren efter et Øieblik's Eftertanke, „og mit Raad er, siden De er saa god at spørge derom, Capitain Ludlow, at vi søge saa meget som muligt ind efter Grunden, medens Vinden endnu staaer. Der skulde jeg troe, at vi ere sikkre nok for et Besøg af den Svære; hvad Corvetten angaaer, saa troer jeg, at det gaaer den som et Menneske, der har skaffet til Middag; den har ikke Lyst til en Portion endnu."

Ludlow bifaldt sin Officiers Raad, da det netop gik ud paa det Samme, han havde villet gjøre, og efterat han endnu engang havde roest ham for hans Koldblodighed og Dygtighed, gav han de fornødne Befalinger. Corvettens Roer blev nu lagt klos op til Luvart, Rærne brasede fiirkant og Skibet lagt for de Vind. Da de havde seilet saaledes nogle Timer, medens Vinden løiede mere og mere af, forkyndte Lodet, at Kjølen var Bunden saa nær, som Ebben og Dyndningen gjorde det raadeligt. Vinden lagde sig snart

derpaa og vor unge Chef befalede da at lade et Anker falde.

De fjendtlige Krydsere fulgte hans Exempel hvad det Sidste angik. De havde snart forenet sig og saalænge det var lyst, kunde man see Baade gaae imellem dem. Da Solen forsvandt bag Oceanets vestlige Rand, blev deres dunkle Omrids mere og mere utydelige indtil Nattens Mørke indhyllede Land og Hav.

Et og Tredivte Capitel.

„Nu til Sagen."
Othello.

Tre Timer sildigere og enhver Larm var forstummet ombord i den kongelige Krydser. Arbeidet med Reparationerne var ophørt og de fleste af de Levende laa ved Siden af de Døde i en fælleds Taushed. Men derfor glemtes ikke den for de trætte Sømænd nødvendige Aarvaagenhed, og skjøndt saa Mange sov, vare dog nogle faa Øine endnu aabne og lode som om de holdt Vagt. Hist og her gik en søvnig Matros op og ned ad Dækket eller nynnede en enkelt Midshipmand en Vise for

at holde sig vaagen paa sin snevre Plads. Størstedelen af Mandskabet sov mellem Kanonerne med Pistolerne i Beltet og Huggerten ved Siden. Paa Skandsen laa en Skikkelse med Hovedet støttet til en Kuglekiste. Dette Menneskes dybe Aandedræt røbede den urolige Slummer af et kraftigt Legeme, hvori Mathed kæmper med Lidelser. Det var den saarede, febersyge Master, der selv havde valgt dette Leie, for at faae en Times Hvile, der var saa nødvendig for ham i hans Forfatning. Paa en tom Kuglekiste laa en anden, ubevægelig menneskelig Skikkelse, med høvist ordnede Lemmer og Ansigtet vendt mod de blege Stjerner. Det var den unge Dumonts Lig, som var blevet gjemt for at nedlægges i christen Jord, naar Skibet igjen kom i Havn. Ludlow havde med en ædelmodig, ridderlig Fjendes fine Følelse egenhændigen udbredt sit Fædrelands uplettede Flag over den tappre, men uerfarne Franskmands jordiske Levninger.

Paa det ophøiede Dæk i Skibets Agterdeel stod en lille Gruppe, paa hvilken Livets sædvanlige Interesser udøvede deres Indflydelse. Derhen havde Ludlow ført Alida og hendes Selskab, efter endt Dagsgjerning, for at de kunde trække en friskere Luft, end den, de havde indaandet nede i Skibet. Negerpigen nikkede tæt ved sin unge Frøken, den trætte Raadmand støttede Ryggen mod Mesanmasten og gav lydeligt sin Tilstand tilkjende, medens Ludlow i en opreist Stilling

af og til kastede et Blik paa den dem omgivende, speilblanke Havflade og henvendte derpaa sin Opmærksomhed paa Samtalen mellem hans Omgivelser. Alida og Seadrift sadde ved Siden af hinanden paa to Stole. Samtalen førtes med dæmpet Røst, medens det Melancholske og Skjælvende i **la belle Barberics** Stemme tilkjendegav, hvormeget Dagens Begivenheder havde rystet hendes ellers saa kraftige og modige Sjæl.

„Deres urolige Stand indeholder en Blanding af Rædselsfuldt og Skjønt, af Stort og Forførende," sagde, eller rettere vedblev Alida idet hun besvarede en foregaaende Bemærkning af den unge Sømand. „Det rolige Hav, Brændingens dybe Drøn paa Strandbredden og den skjønnne Himmel over os ere Gjenstande, hvorved selv en ung Pige kunde dvæle med Beundring, naar ikke hendes Øren endnu rungede af Kampens Skrig og Bulder. Sagde De ikke, at den franske Chef ikke var over Ynglingsaarene?"

„En reen Dreng at see til, der uden Tvivl blot skyldte sin Fødsel og Familieforbindelser sin Rang. Af hans Uniform saavelsom af den fortvivlede Anstrengelse, han gjorde for at gjøre det Misgreb godt igjen, han havde gjort i Begyndelsen af Kampen, kunde man see, at han var Capitainen."

„Maaskee han har en Moder, Ludlow, en Søster, Hustru eller —"

Alida standsede; thi af jomfruelig Undseelse tøvede hun med at nævne det Baand, som dog meest beskjeftigede hendes Tanke.

„Maaskee havde han et saadant Væsen eller dem alle! Slige Farer ere Sømænd udsatte for og —"

„Og de som føle Deeltagelse for deres Sikkerhed!" lød Seadrifts dæmpede, men udtryksfulde Røst.

Der indtraadte en dyb Taushed. Derpaa hørte man Myndert utydeligt mumle: „Tyve Stykker Bæverskind og tre dito Maarskind, alt efter Facturaens Udvisende." Det Smiil som Foragten for en saadan Tankegang fremkaldte paa Ludlows Læber, var neppe forsvundet, før Trysails barske Stemme, endnu barskere ved Søvnen, tydeligt hørtes sige med et dæmpet Udraab: „Tag en Haand i med ved Stopperne! Franskmanden holder rumt ned paa os igjen."

„Det er prophetisk talt!" sagde et Menneske høit, bag ved den lyttende Gruppe. Ludlow vendte sig saa hurtigt som Flaget dreier sig paa Flagspillet og gjenkjendte nu, trods Mørket, i den ubevægelige, men mandige Skikkelse, der stod tæt ved ham paa Hytten, Søstummerens smukke Skabning.

„Kald paa —!"

„Kald paa Ingen!" afbrød Tiller ham, standsende den pludselige Befaling, der uvilkaarligt slap Ludlow af Munden. „Dit Skib maa være saa taust som et Vrag,

medens Alt i Gjerningen maa være aarvaagent og forberedt lige ned til Lasten! De har gjort vel i at vaage, skjøndt jeg har kjendt skarpere Øine, end Deres Udkikkeres!"

„Hvorfra kommer De, dumdristige Menneske, og hvilken affindig Hensigt har igjen bragt Dem paa Dækket af mit Skib?"

„Jeg kommer fra min Bolig paa Havet. Mit Ærinde her er at advare!"

„Havet!" gjentog Ludlow og betragtede den smalle, tomme Flade. „Tiden til at drive Gjek med os er nu forbi, og De vilde gjøre vel i ikke at spøge længere med Folk, der have alvorlige Pligter at opfylde."

„Timen til alvorlige Pligters Jagttagelse er kommen, alvorligere, end De aner. Men før jeg indlader mig paa en nærmere Forklaring, maa vi træffe en Overeenskomst. De har en af den søgrønne Dames Tjenere her ombord; jeg fordrer hans Frihed for min Hemmelighed."

„Den Vildfarelse, hvori jeg har været hildet, existerer ikke længere;" svarede Ludlow og betragtede et Øieblik Seadrifts smækkre Skikkelse. Min Erobring er uden Værd, med mindre De vil træde i dens Sted."

„Jeg kommer i gandske andre Hensigter; her er En, som veed, at jeg ikke spøger, naar Fare er for

Haanden. Lad dit Selskab træde tilside, for at jeg kan tale frit."

Ludlow tøvede; thi han havde endnu ikke fattet sig efter sin Forundring over at see den frygtelige Smugler paa Dækket af hans Skib. Men Alida og hendes Ledsager reiste sig, som om de havde større Tillid til deres Gjest og stege, efterat have vækket Negerpigen, ned ad Trappen og gik ind i Kahytten. Da Ludlow var bleven ene med Tiller, bad han denne om en Forklaring.

„Den skal ikke blive Dem negtet, da Tiden iler og det, der skal gjøres, maa udføres med en Sømands hele Omhyggelighed og Koldblodighed," svarede den Anden. „De har havt et varmt Tørn med en af Ludvigs Krydsere, Capitain Ludlow, og Dronning Annas Skib blev herligen ført! Har Deres Mandskab lidt meget og er De endnu stærk nok til et Forsvar, der kan svare til Deres Adfærd i Formiddags?"

„De vil, at jeg skal oplyse en Mand, der kan være falsk, maaske en Spion, om disse Ting!"

„Capitain Ludlow! Dog Omstændighederne berettige Dig til at være mistroisk!"

„En Mand, hvis Liv og hvis Fartøi jeg har efterstræbt, en Fredløs!"

„Det er kun altfor sandt," svarede Søskummeren og undertrykkede en pludseligt opstaaende Følelse af Stolt-

heb og Forbittrelse. „Jeg er bleven efterstræbt og forfulgt; jeg er en Smugler og en Fredløs; men ligefuldt et Menneske! De seer den mørke Gjenstand, der begrændser Havet mod Nord!"

„Det er altfor tydeligt Land til at man kan tage Feil deraf."

„Ja Land og mit Fødeland! Mine tidligste, maaskee jeg kan sige lykkeligste, Dage tilbragte jeg paa denne lange, smalle Ø."

„Havde jeg vidst det før, vilde jeg have bedre seet mig om blandt dens Bugter og Stræder."

„Undersøgelsen vilde have lønnet sig. En Kanonkugle vilde let kunne række her fra Dækket hen til det Sted, hvor min Skonnertbrig nu ligger sikkert for et enkelt Anker."

„Det er umuligt, naar De ikke har roet den nærmere herhen efter Solens Nedgang. Da Mørket faldt paa, var der Intet at see uden den fjendtlige Fregat og Corvet."

„Vi have ikke rørt os en Favn, og dog ligger, paa en uforfærdet Mands Ord, den søgrønne Dames Skib der. De seer hvorledes Kysten skraaner der ved den nærmeste Pynt af Landet; Øen er næsten gjennemskaaren af Havet paa dette Sted og Havfruen er i Sikkerhed i den dybe Bugt, der skyder ind mod Nord. Der er ikke en Miil imellem os. Fra den østlige Høi

var jeg Vidne til Deres Mod i Dag, Capitain Ludlow, og skjøndt min Person er Lovene hjemfalden, følte jeg dog, at Hjertet aldrig kunde blive fredløst. Der boer en Troskab derinde, som endog kan overleve Toldanordningernes Forfølgelse!"

„De er heldig i Valget af Deres Udtryk, Sir. Jeg vil ikke dølge, at jeg troer, at selv en saa dygtig Sømand, som De, maa indromme, at Coqvetten blev godt commanderet!"

„Ingen Lodsbaad kunde lystre sikkrere eller hurtigere. Jeg kjendte Deres Svaghed, thi Deres Baades Fraværelse var ingen Hemmelighed for mig, og jeg tilstaaer, at jeg gjerne havde givet Noget af min sidste Reises Gevinst til for i Dag at have været paa Deres Dæk med et Dusin af mine flinkeste Gutter!"

„Den Mand, der nærer saa loyale Følelser for Flaget, kunde finde en hæderligere Beskjeftigelse for sit virksomme Liv."

„Det Fædreland, der kan indgyde saadanne, burde være forsigtigt med ikke at forskjertse sine Børns Kjærlighed ved Monopoler og Uretfærdigheder. Men slige Undersøgelser egne sig ikke for denne Time. I dette Stræde er jeg i dobbelt Henseende Deres Landsmand og det Forbigangne er ikke Andet, end en vel stor Frihed, som den ene Ven kan tillade sig mod den anden.

Der lurer Fare paa Dem, Capitain Ludlow, paa hiint mørke, tomme Rum der ude tilsøes?"

„Hvilke Beviser har De derfor?"

„Mine egne Øine. Jeg har været blandt Deres Fjender og bemærket disses truende Tilberedelser. Jeg veed, jeg advarer en tapper Mand og vil derfor ikke gjøre Faren mindre, end den er. De kan behøve hele Deres Bestemthed og enhver Arm; thi de ville komme over Dem i et meget overlegent Antal!"

„Enten den saa er sand eller falsk, skal denne Advarsel ikke blive ubenyttet."

„Stop," sagde Søkummeren og standsede Ludlow, i det denne vilde gjøre en Bevægelse fremad. „Lad dem sove til det sidste Øieblik. De har endnu en Time tilbage og Hvilen vil styrke deres Kræfter. Tro De en erfaren Sømand, der har tilbragt en halv Menneskealder paa Oceanet, og som har oplevet alle dets meest oprørende Optrin ligefra Elementernes Kamp og til hvilkensomhelst Kampmaade, Mennesket har opfundet for at tilintetgjøre sine Medskabninger. En Time endnu er De sikker. Naar den er forløben, maa Gud tage den Uforberedte i sin Varetægt og være den naadig, hvis Øieblikke ere talte!"

„Din Adfærd og dit Sprog vidne om en redelig Mand," svarede Ludlow, slaaen af Smuglerens iøinefaldende Oprigtighed. „I ethvert Tilfælde ville vi holde

os klare, skjøndt Maaden, hvorpaa De er kommen til denne Kundskab, er ligesaa stor en Hemmelighed, som hvorledes De er kommen her op paa Dækket."

„Begge Dele lade sig forklares," svarede Søskummeren og betydede Ludlow at følge sig op paa Hakkebrættet. Her viste han ham en lille, næsten usynlig Jolle, der laa fortøiet ved en Stormleiter, og vedblev: „En Mand, der saa ofte gjør hemmelige Besøg i Land, kan aldrig være i Forlegenhed for Midlerne dertil. Denne Nøddeskal lod sig med Lethed bæres over den smalle Landstrimmel, der skiller Bugten fra Oceanet og skjøndt Brændingen bruler frygteligt nok, kan en kraftig, dygtig Roerkarl dog uden Vanskelighed trænge igjennem den. Jeg har ligget under Franskmandens Pyntenetsstræber og De seer selv, at jeg er her. Ere Deres Udkikkere end mindre aarvaagne, end sædvanligt, saa maa De ogsaa tage i Betragtning, at en lav Reiling, sort Maling og beviklede Aarer ikke let opdages, naar Øiet er tungt og Legemet træt. Nu maa jeg forlade Dem, med mindre De holder det for raadeligst at sende de Personer, der ikke kunne være til nogen Nytte, fra Borde inden Legen begynder?"

Ludlow nølede et Øieblik. Hans inderlige Ønske om at bringe Alida i Sikkerhed fandt Modvegt i hans Mistillid til Smuglerens Ærlighed. Han betænkte sig et Øieblik inden han svarte.

„Deres Muslingskal har ikke Plads til Flere, end dens egen Herre. Drag bort, og gid det maa gaae Dem vel, saa sandt som De er en oprigtig Ven."

„Vær forberedt paa Kampen!" sagde Søskummeren og trykkede hans Haand. Derpaa betraadte han gandske skjødesløst de svævende Touge og steg ned i sit Fartøi. Ludlow iagttog hans Bevægelser med spændt, ja muligt mistroisk Nysgjerrighed. Da Smugleren næsten ikke længere var synlig efterat han havde sat sig til Aarerne og Baaden gled lydløst bort, følte den unge Chef ikke længere Lyst til at iretteſætte dem, som uden at vaerskoe havde tilladt den at nærme sig.

I sin Ensomhed grundede Coqvettens unge Chef alvorligt paa det, der havde tildraget sig. Søskummerens Adfærd, hans frivillige, sandsynlige Efterretning og Maaden, hvorpaa han havde indhentet den, godtgjorde tilsammen hans Paalidelighed. Lignende Exempler paa Hengivenhed for Flaget vare ikke sjeldne blandt Sømænd, hvis daglige Sysler ellers strede mod dettes Interesse. Deres Misgjerninger ligne Vildfarelser, der opstaae af Lidenskab og Fristelse, medens deres øieblikkelige Tilbagefald til det Bedre kan sammenlignes med en uudslettelig Naturdriot.

Smuglerens Raad til Capitainen om at lade Mandskabet sove blev efterfulgt. Tyve Gange i omtrent ligesaa mange Minnuter saae vor unge Sømand paa sit

Uhr for at iagttage Tidens langsomme Gang, og ligesaa ofte stak han det igjen i Lommen med det faste Forsæt at have Taalmodighed. Tilsidst gik han ned paa Skandsen og nærmede sig den eneste opreist staaende Skikkelse. Vagten commanderedes af en sextenaarig Yngling, som endnu ikke havde udtjent sin Tid som Midshipmand, men som i sine Foresattes Fraværelse var bleven betroet denne vanskelige og vigtige Post. Han stod og støttede sig til Gangspillet; i hans ene Haand hvilede hans Kind, medens Albuen laa paa Koppen af Spillet; hans Legeme var gandske ubevægeligt. Ludlow betragtede ham et Øieblik, og da han holdt en Skytlanterne mod hans Ansigt, saae han, at han sov. Capitainen satte Lanternen fra sig uden at forstyrre Synderen og gik videre. Paa Kobryggen stod en Mariner med Geværet paa Skulderen i en opmærksom Stilling. Da Ludlow gik forbi ham lige for hans Øine, kunde han let see, at disse uvilkaarligt aabnede og lukkede sig, uden Bevidsthed om det, der foregik i deres Nærhed. Øverst paa Bakken stod en kort, fiirskaaren, tæt Skikkelse, med begge Arme indenfor Trøien, medens Hovedet langsomt dreiede sig mod Vest og Syd, ligesom for at undersøge Oceanet i disse to Retninger.

Idet Ludlow med sagte Trin gik op ad Trappen saae han, at det var den gamle Matros, der var ansat som første Baksgast.

„Naa det glæder mig, at jeg dog endeligt finder et Par aabne Øine her ombord," sagde Capitainen. „Du er den Eneste paa hele Vagten, der er vaagen."

„Jeg har seilet omkring Cap Halvtreds, Deres Velbaarenhed, og den Matros, der har gjort den Reise, behøver sjeldent at blive purret to Gange af Baadsmandspiben. Unge Hoveder have unge Øine, og næst efter Mad kommer Søvn ovenpaa strengt Sjouv ved Kanoner og Styk-Tallier."

„Hvad er det, der saa stærkt tiltrækker sig Din Opmærksomhed, hist henne? Der er jo intet Andet at see, end Sødunsten."

„Der ligger just Franskmanden, Sir; hørte Deres Velbaarenhed ikke Noget?"

„Nei," svarede Ludlow, efterat have lyttet opmærksomt nogle Øieblikke. „Ingenting, uden Brændingen paa Stranden.

„Ja, kanskee jeg tager feil; men det kom mig for, som om jeg hørte en Lyd, ligesom Faldet af et Aareblad paa en Tofte; og det vilde da heller ikke være saa urimeligt om Monsieuren var paa Færde her i smult Vande for at see, hvor vi vare blevne af. Det var et Glimt af et Lys, eller jeg hedder ikke Bob Cleet!"

Ludlow taug. Der saaes tydeligt et Lys paa den Kant, hvor de vidste, at Fjenden havde ankret, og det kom og forsvandt, ligesom naar en Lanterne flyttes.

Endeligt saaes det at bevæge sig langsomt nedad og forsvinde, ligesom om det slukkedes i Vandet.

„Den Lanterne blev ført ned i en Baad, Capitain Ludlow, men det var en Klodrian, der bar den!" sagde den sikkre, gamle Baksgast, rystede paa Hovedet og begyndte at gaae over Dækket som om han ikke længere behøvede nogen Bekræftelse paa sin Mistanke.

Ludlow gik tankefuld, men rolig tilbage til Skandsen. Han gik omkring mellem Mandskabet, uden at vække et Menneske og var endog for god til at røre den endnu ubevægelige Midshipmand; endeligt gik han ind i sin Kahyt uden at sige et Ord.

Coqvettens Chef blev kun nogle Minuter borte. Da han igjen kom op paa Dækket, var han mere bestemt og forberedt i sit Udvortes.

„Det er paa Tide at purre Vagten, Mr. Reef;" hviskede han ved Albuen af den døsige Officier uden at tilkjendegive, at han havde bemærket det unge Menneskes Forsømmelse af Tjenesten. „Glasset er ude."

„Vel, vel Sir. Sei der, vend Glasset!" brummede Ynglingen. „En smuk Nat, Sir, og smult Vande. Jeg tænkte just paa —"

„Hjemmet og Din Moder! det gjøre vi Alle, naar vi ere unge. Men nu er her Andet at tænke paa. Stil alle Midshipmændene op her paa Skandsen, Sir."

Medens den halvtsovende Midshipmand forlod sin

Capitain for at efterkomme Befalingen, nærmede denne sig det Sted, hvor Trysail endnu laa i en urolig Slummer. Et let Tryk med een eneste Finger var tilstrækkeligt til at bringe Masteren paa Benene. Den gamle Ulks første Diekast gjaldt Takkellagen, det andet Himlen og det tredie hans Capitain.

„Jeg er bange for, at Dit Saar bliver stivt og at Natteluften har forøget Smerten?" bemærkede den Sidste i en venlig, omhyggelig Tone.

„Man kan ikke saa godt stole paa et ramponeret Spiir, som paa et frisk Rundholt, Capitain Ludlow; men da jeg ikke er en Infanterist paa Marsch, kan jeg nok passe Skibets Tieneste uden at tage en Hest til-hjælp."

„Din Munterhed glæder mig, gamle Ven; thi vi faae rimeligviis noget Alvorligt at tage fat i med. Franskmændene ere i deres Fartøier og slaae ikke alle Julemærker feil, faae vi nok snart en Kamp med Huggerten i Haanden."

„Fartøier!" gjentog Masteren. „Jeg havde hellere seet, at det havde været under Seil i en stiv Kuling. Dette Skib har netop sin Force i hurtig Manoeuvreren og Lethed i at lystre Roret; men i en Kamp med Baade er en Mariner næsten ligesaa god som en Quarteermester!"

„Vi maa tage det, som det kan falde sig. Her

er vort Krigsraad. Det bestaaer af unge Hoveder, men hvis Hjerter ikke vilde gjøre graa Haar nogen Skam."

Ludlow begav sig hen til den lille Gruppe af Officierer, der vare forsamlede ved Gangspillet. Med faa Ord forklarede han dem Grunden, hvorfor han havde vækket dem af deres Søvn. Da de unge Mennesker havde fattet hans Befalinger samt Naturen af den ny Fare, der truede Skibet, skiltes de ad og begyndte med Iver, men tillige med omhyggelig Taushed, de nødvendige Forberedelser. Lyden af deres Fodtrin vakte en halv Snees ældre Matroser, der strax forenede sig med deres Officierer.

En halv Time gik som et Øieblik under disse Beskjeftigelser. Efter denne Tids Forløb antog Ludlow, at Skibet var klart. De to forreste Kanoner vare blevne halede ind, Kuglerne trukne ud og i deres Sted lagt en dobbelt Ladning for af Drueskud og Kardætsker. Adskillige Svingbasser, et Vaaben, som dengang var meget brugeligt, ladedes ligetil Mundingen og anbragtes saaledes, at de kunde bestryge Dækket, medens Forre-Mærs overflødigt forsynedes med Vaaben og Ammunition. Lunterne holdtes klare og derpaa blev hele Mandskabet mønstret ved at opraabes Mand for Mand. Fem Minuter vare tilstrækkelige til at give alle fornødne Befalinger og til enhver Posts Besættelse. Derpaa op-

hørte den dumpe Mumlen paa Skibet og der indtraadte atter en saa dyb og almindelig Taushed, at Drønet af Brændingen næsten blev ligesaa tydeligt som Bølgernes Sqvulpen paa Sandbankerne.

Ludlow stod paa Bakken ved Siden af Masteren. Her iagttog han med hele sin Opmærksomhed Elementerne og Øieblikkets Tegn. Der var ingen Vind, skjøndt der af og til kom et varmt Vindpust, ligesom Nattelustens første Anstrengelse. Himlen var skyfuld, skjøndt enkelte, alvorlige Stjerner straalede gjennem Taagen.

„En roligere Nat har endnu aldrig hvilet over America!" sagde Veteranen Trysail, idet han tvivlsomt rystede paa Hovedet og talte med en dæmpet, forsigtig Røst. „Jeg hører til dem, Capitain Ludlow, der troe, at et Skib har mistet mere end det Halve af sin Kraft, naar det har Ankeret i Bunden!"

„Med et saa svækket Mandskab som vort, er det bedre Folkene ikke have Ræer at haandtere eller Bulinger at sætte. Vi kunne derved udelukkende henvende vor Opmærksomhed paa Forsvaret."

„Det er ligesom man vilde sige, at Falken slaaes bedre med stækkede Vinger, fordi den da ikke behøver at bekymre sig om at flyve! Det hører til et Skibs Natur at røre sig og en Sømands Fortjeneste bestaaer i en fornuftig og livlig Activitet; men hvad hjælper det at klage, naar man derved hverken kan fylde et

Seil eller lette et Anker! Hvad mener De, Capitain Ludlow, om et Liv efter dette og andre lignende Ting, som man kan faae at høre, naar man tilfældigviis faaer Driverum i en Kirke?"

„Det Spørgsmaal er ligesaa bredt som Oceanet og et passende Svar vilde fordybe os i abstracte og mere indviklede Betragtninger, end nogensomhelst Opgave i vor Trigonometri. Var det Lyden af en Aare?"

„Det var en Lyd i Land. Naa, jeg er just ikke synderligt befaren i Religionens krogede Canaler. Ethvert nyt Argument er en Sandbanke eller et Skjær, der nøder mig til at vende og holde af igjen, ellers kunde der blevet en Biskop af mig; umuligt var det i det mindste ikke. Natten er diset, Capitain Ludlow, og meget sparsom paa Stjerner. Jeg har aldrig hørt, at en Expedition, der ikke blev foretagen ved naturlig Belysning, lykkedes."

„Saa meget desto værre for dem, der ville angribe os. Men der hørte jeg bestemt en Aare i Tollegangen!"

„Det kom fra Kysten og klang af Landet;" svarede Masteren roligt med Blikket fæstet paa Himlen. „Der er mange besynderlige Ting i den Verden, hvori vi leve, Capitain Ludlow; men den, vi styre imod, er endnu ubegribeligere. Der paastaaes, at Verdener seile oven over os ligesom Skibe paa aaben Sø og der er dem, der troe, at naar vi forlade denne Planet, ere vi blot

destinerede til en anden, hvor vi faae Plads efter vore Gjerninger her nede; hvilket da vil sige det Samme som at være forhyret til et andet Skib med sit Skudsmaal i Lommen."

„Lignelsen er fuldkomment rigtig," svarede den Anden og rakte sig langt ud over en Pullert for at opfange den mindste Lyd, der rørte sig paa Oceanet. „Det var blot et Marsviin, der blæste."

„Det var stærkt nok til at kunne være en Hvals Spruden. Der er ingen Mangel paa svære Fiske ved Kysten af denne Ø, og det er dygtige Harpunerere de Folk, der boe her mellem Sandklitterne nord efter. Jeg foer engang med en Officier, der vidste Navnet paa enhver Stjerne paa Himlen, og jeg har tilbragt mangen en Time af Hundevagten med at høre paa hans Fortællinger om deres Størrelse og Beskaffenhed. Han var af den Formening, at alle disse Vandringsmænd paa Firmamentet kun have een Styrmand, enten de saa ere Meteorer, Cometer eller Planeter."

„Han havde sagtens Ret, siden han havde været der."

„Nei, det er Mere, end jeg tør sige om ham, ihvorvel Faa have trængt længere frem paa de høie Breder paa begge Sider af vor Æqvator, end han. Men der var Noget, der snakkede; hist i lige Linie med hiin lavt staaende Stjerne!"

„Var det ikke en Søfugl?"

„Nei det var ingen Maage; ha! der have vi det, ret ud for den styrbords Klyverbardun. Der kommer den storsnudede Franskmand, og det vil være en Lykke for den, der bliver sparet og kan tælle de Dræbte eller rose sig af sine Bedrivter."

Masteren gik ned fra Bakken hen mellem Folkene og samlede sine Tanker fra deres Udflugt for at henvende hele sin Opmærksomhed paa Tjenesten. Ludlow blev ene tilbage. Der hørtes en dæmpet, hvisskende Lyd paa Skibet som naar det begynder at kule op og derpaa blev Alt stille som Døden.

Coqvetten laa med Stevnen vendt mod Havet og Speilet altsaa mod Landet. Afstanden fra dette udgjorde ikke fuldt en Miil og Skibets Retning foraarsagedes af den voldsomme Dynning, som uophørligt skyllede Vandet ind i den brede Bugt af Øen. Den forreste Deel af Takellagen rakte ud i den taagede Synskreds og Ludlow gik ud paa Bovsprydet, for at der ikke skulde være Noget mellem ham og den Deel af Havet, han vilde undersøge. Han havde ikke staaet der en Minut, før han saae, først et utydeligt, og derpaa et mere bestemt Glimt af en Række mørke Gjenstande, som langsomt nærmede sig Skibet. Efterat have forvisset sig om Fjendens Stilling, gik han atter tilbage og steg ned blandt sine Folk. I det næste Øieblik var han igjen

paa Bakken, hvor han spadserede i al Mag og tilsyneladende saa rolig, som om han vilde forfriske sig ved den kjølige Natteluft.

I en Afstand af hundrede Favne standsede den dunkle Række af Baade og begyndte at forandre sin Orden. I samme Øieblik følтes det første Pust af Landvinden og Agterstevnen gjorde en let Bøining ad Søen til.

„Hjælp hende med Mesanen! Lad falde Mærseilet!" hvistede den unge Capitain til dem, der stode omkring ham. Inden et Øieblik hørtes de løsgjorte Seil at daske. Skibet vedblev at svaie og nu gav Ludlow Tegn ved at stampe i Dækket.

Trindt om foer et stærkt Lys hen under Pyntenetsstræberen, Røgen rullede over Søen og kløvedes af en Kugleflugt, der hvinede hen over Vandet. Et Raab, hvori Commandoord blandedes med Skrig, fulgte, derpaa hørtes en Pladsken i Vandet af Aareblade, som man nu ikke længere vilde skjule. Oceanet flammede og tre, fire Baadskanoner besvarede den skrækkelige Salve fra Skibet. Ludlow havde endnu ikke talt. Med en Chefs Koldblodighed iagttog han endnu alene paa sit ophøiede farlige Standpunkt Virkningen af begge Salver. Det Smiil, der svævede paa hans sammenpressede Læber, da den øieblikkelige Forvirring mellem Baadene røbede det heldige Udfald af hans eget Angreb,

havde været vildt og haanende, men da han hørte en Planke splintres neden under sig, den tunge Stønnen der fulgte derpaa, og en Raslen af lettere Gjenstande, der spredtes omkring af Kuglen, da den med formindsket Kraft foer hen over Dækket af hans Skib, blev hans Smiil stolt og hevnlystent.

„Giv dem det!" raabte han med gjennemtrængende, opmuntrende Stemme. „Viis dem, hvorledes en Englænder sover, Gutter! Snak til dem fra Mærs og Dæk!"

Befalingen adlødes. Den anden Jager løsnedes og derpaa gaves en Salve af alle Coqvettens Musketter og Muskedonnere. En heel Flok Baade roede i samme Øieblik hen under Skibets Bovspryd og nu løde Entregasternes Skrig og Hurraraab.

De næste Minutter vare idel Forvirring og pligttro Anstrengelse. To Gange fyldtes Skibets Gallion og Bovspryd af mørke Klynger af Mennesker, hvis barske Træk blot bleve synlige ved Glimtene af Pistolerne, og ligesaa ofte bleve de drevne tilbage med Piker og Bayonetter. Et tredie Forsøg lykkedes bedre og alt hørtes Entrernes Trampen paa Bakken. Striden varede blot et Øieblik, skjøndt Mange faldt, og den snevre Kampplads blev snart slibrig af Blod. Sømanden fra Boulogne var i Spidsen for sine Landsmænd medens Ludlow og Trysail i denne overhængende Fare strede mel-

lem deres Matroser. Overmagten fik Overhaand og det var en Lykke for Coqvettens Chef, at det pludselige Tilbagefald af et menneskeligt Legeme, der tumlede ned paa ham, rev ham bort fra hans Plads ned paa Dækket.

Da den unge Capitain var kommen til sig selv efter sit Fald, opmuntrede han sine Folk med sin Røst, der besvaredes med det dybttonende Hurra, som Matrosen, selv med Døden for Øine, i sin Ivrighed stedse er rede til at udbringe.

„Samler Eder paa Kobryggerne og slaaer fra Eder!" lød det opmuntrende Tilraab; „Forsamler Eder paa Kobryggerne, mine Egehjerter;" gjentoges af Trysail med livlig, men svag Stemme. Folkene adløde og Ludlow saae, at han endnu havde et tilstrækkeligt Antal tilbage til at gjøre Modstand.

Begge Partier hvilede et Øieblik. Ilden fra Mærset drillede Entrerne og Forsvarerne tøvede med at rykke frem. Men paa engang styrtede begge Parter mod hinanden og nu opstod der et blodig Haandgemæng ved Foden af Fokkemasten. Franskmændenes bagerste Rækker bleve stedse tættere og tættere og aldrig saasnart faldt der Een, før en Anden indtog hans Plads. Englænderne vege og idet Ludlow trængte sig ud af Massen trak han sig tilbage til Skandsen.

„Afsted, Manne!" raabte han saa høit og roligt,

at det kunde høres over Kampens Skrig og Forbandelser, „I Borde med Eder; ned mellem Kanonerne, ned bag Brystværnene!"

Englænderne forsvandt som ved et Trylleslag. Nogle løb hen med Stræktougene, Andre søgte Skjul bag Kanonerne og Mange gik ned giennem Lugerne. I samme Øieblik gjorde Ludlow et fortvivlet Forsøg. Ved Kanonerens Hjælp holdt han Lunten paa de to Svingbasser, der vare holdte i Beredskab som et sidste Middel. Dækket indhylledes i Røg og da Dampen steg i Veiret, var den forreste Deel af Skibet saa ryddelig, som om aldrig en Modersjæl havde betraadt den. De, som ikke vare faldne, vare forsvundne.

Et Raab og et lydeligt Hurra! kaldte Forsvarerne sammen igjen og Ludlow anførte i egen Person et Anfald paa Bakken. Nogle faa af Angriberne kom atter frem fra deres Smuthuller og Fegtningen fornyedes. Lysende Ildkugler fore over Hovederne paa de Kæmpende og faldt ned i Trængselen agterud. Ludlow bemærkede Faren og forsøgte at drive sine Folk frem for at bemægtige sig Jagerne, hvoraf han vidste den ene var ladt. Men i det Samme sprang en Granat paa Dækket bag ved ham og derpaa fulgte en Rystelse nede i Lasten, der truede med at sprænge Bunden ud af Skibet. Det forskrækkede, svækkede Mandskab begyndte at vakle og da der paa et nyt Angreb med Granater fulgte et hidsigt

Unfald af Fjenden, der havde samlet halvtredsindstyve Mand i een Klynge, saae Ludlow sig nødt til at trække sig tilbage mellem sit eget vigende Mandskab.

Forsvaret blev nu til en haabløs, fortvivlet Modstand. Fjendens Raab løde stedse stærkere og det lykkedes ham næsten at bringe Mærset til at tie ved en heftig Musketild fra Bovsprydet og Blinderaaen.

Slige Begivenheder foregaae langt hurtigere, end man kan beskrive dem. Fjenden var i Besiddelse af hele den forreste Deel af Skibet lige indtil Forlugen, men her havde den unge Hopper sat sig fast tilligemed et halvt Dusin Matroser og ved Hjælp af en anden Midshipmand i Barkassen, der dækkedes af nogle faa Mand, holdt han endnu Entrerne Stangen. Ludlow saae tilbage og begyndte allerede at tænke paa at sælge sit Liv saa dyrt som muligt nede i Lukaserne. Hans Øie standsede ved Synet af den søgrønne Dames ondskabsfulde Smiil, da det straalende Aasyn viste sig oven over Hakkebrættet. Over en halv Snees mørke Skikkelser sprang op paa Hytten og derpaa oploftedes en Røst, hvoraf hver Tone trængte til Hjertet.

„Holder Stand;" raabte de, der vare komne tilhjælp, og „holder Stand!" gjentog Mandskabet. Det gaadefulde Billede gled langs hen med Dækket og Ludlow gjenkjendte den athletiske Skikkelse, der ved Siden af det trængte sig frem gjennem Mængden.

Med Undtagelse af de Saaredes Stønnen foregik Angrebet uden Larm. Det varede blot et Øieblik, men dette Øieblik lignede en forbifarende Hvirvelvind. Forsvarerne vidste, at de havde faaet Hjælp og Angriberne vege tilbage for en saa uformodet Fjende. De Faa, man traf paa nedenfor Bakken, bleve uden Naade dræbte og de, der vare høiere oppe, feiedes bort ligesom Avner for Vinden. De Levende og de Døde hørtes falde overbord imellem hinanden og i en ubegribelig kort Tid var Coqvettens Dæk gjort ryddeligt. Een eneste Fjende nølede endnu paa Bovsprydet. En kraftig, rask Skikkelse løb ud paa Rundholtet og skjønt man ikke kunde see Slaget, var dets Virkning dog tydelig nok, da Offeret hjælpeløst tumlede ned i Oceanet.

Derpaa fulgte en iilfærdig Pladsken af Aarer og inden Forsvarerne endnu fuldkomment kunde overtyde sig om deres fuldkomne Seir, vare Baadene forsvundne paa Oceanets mørke Flade.

To og Tredivte Capitel.

"Det Ansigt jeg erindrer mig heelt vel,
Skjøndt da jeg saae det sidst det var besudlet,
Sort som Vulcan, af Krigens Røg og Damp."

What you will.

Der var netop forløbet tyve Minuter fra det Øieblik, da Coqvetten løsnede sin første Kanon og til de retirerende Baade forsvandt. Ikke fuldt det Halve af denne Tid medtoge de Begivenheder, der, som vi have fortalt, forefaldt paa Skibet. Saa kort denne Tid end var, forekom den dog Alle, som havde været virksomme Deeltagere, kun som et Øieblik; Larmen havde ophørt, Lyden af Vaaeslagene havde tabt sig, og endnu stode dog de Overblevne paa deres Poster som om de ventede et fornyet Angreb. Nu først vendte de personlige Hensyn tilbage, der vare blevne tilsidesatte i den frygtelige Kamp. De Saarede begyndte at føle deres Smerter og at blive opmærksomme paa Faren af deres Saar, medens de Faa, der vare slupne uskadte derfra, viste venskabelig Omsorg for deres Kammerater. Ludlow var, som det saa ofte gaaer den Kjekke, der udsætter sig allermeest, sluppen derfra uden en Rivt, men han saae af de besvimende Skikkelser omkring sig, der nu ikke længere opretholdtes af Kampens Hede, at han dyrt havde kjøbt sin Triumph.

„Lad Mr. Trysail komme," sagde han med en Tone, der kun svagt vidnede om en Seirherres Glæde. „Landvinden staaer og vi ville forsøge paa at benytte os af den og komme inden om Forbjerget, for at Morgenlyset ikke skal føre os Franskmændene paa Halsen igjen."

Ordene: „Mr. Trysail!" „Capitainen vil tale med Masteren," løde fra Mund til Mund med et dæmpet Raab, men bleve ikke besvarede. En Matros berettede den forventningsfulde unge Chef, at Doctoren ønskede hans Nærværelse forude. Et Lysskin og en lille Gruppe ved Foden af Fokkemasten vare et Mærke, han ikke kunde tage Feil af. Den hærdede Master laa besvimet og Doctoren reiste sig netop efter en frugtesløs Undersøgelse af hans Saar, da Ludlow kom til.

„Jeg haaber dog, at Saaret ikke er farligt?" hviskede den bekymrede unge Sømand til Doctoren, der roligen samlede sine Instrumenter for at komme en mere lovende Patient tilhjælp. „Forsøm Intet af det, Deres Kunst kan udrette."

„Det er et fortvivlet Tilfælde, Capitain Ludlow," svarede den phlegmatiske Doctor, „men dersom De har Smag for Sligt, saa frembyder den Mand af Forremærs, jeg har sendt ned, et saa interessant Amputationstilfælde, som nogensinde kan forekomme i et heelt, virksomt Livs Praxis!"

„Gaa, gaa —" afbrød Ludlow ham og bortstødte

halvveis den ufølsomme Blodets Mand medens han talte, „gaa didhen, hvor Deres Bistand kan være til Nytte."

Den Anden saae sig om, irettesatte sin Medhjælper i en skarp Tone, fordi han uden Nødvendighed havde udsat Bladet af et eller andet grueligt udseende Instrument for Duggen, og gik.

„Gud give dog, at nogle af disse Saar vare tilfaldne dem, der ere yngre og kraftfuldere!" mumlede Capitainen, da han bøiede sig ned over den døende Master. „Kan jeg gjøre Noget for at lette Dit Hjerte, min gamle, kjære Kammerat?"

„Jeg havde mine mørke Ahnelser, da vi fik med Hexeri at bestille!" svarede Trysail, hvis Stemme næsten qvaltes af Brystets Rallen. „Jeg havde mine Ahnelser, men vi ville ikke tale længere derom. Sørg for Skibet — jeg har tænkt paa vore Folk — De kommer til at kappe — de kunne ikke lette — Vinden staaer nordligt."

„Alt dette er besørget. Plag Dig ikke selv længere hvad Skibet angaaer; der skal blive sørget for det. Tal om Din Kone og Dine Kjære i England."

„Gud velsigne Mrs. Trysail! Hun saaer Pension og, som jeg haaber, et sorgfrit Udkomme! De maa passe at have godt Driverum, naar De lægger om Montauk — og De vil naturligviis søge at finde Ankerne, naar Kysten er fri; dersom De kan forsvare det for

Deres Samvittighed, saa lad et godt Ord om gamle Ben Trysail løbe med ind i Rapporten —"

Masterens Stemme blev til en næsten uhørlig Hvisken. Det forekom Ludlow som om han atter forsøgte at ville tale, og han lagde derfor Øret til hans Mund.

„Hør — den luv Svigting i Storvantet og begge Bardoner ere skudte over; see efter Spirene, for — for — der kommer — undertiden — svære Vindstød om Natten — her i America!"

Endnu engang trak han Veiret dybt og da paafulgte Dødens lange Taushed. Liget blev bragt op paa Hytten og Ludlow gik med et tungt Hjerte til de Forretninger, som dette Tilfælde endnu gjorde mere bydende nødvendige.

Uagtet det svære Tab og Coqvettens allerede fra Begyndelsen svækkede Mandskab, bleve Seilene dog satte til og Skibet skjød i Taushed over Stevn som om det beklagede dem, der vare faldne paa dets Ankerplads. Da det havde faaet Fart, gik Ludlow op paa Hytten for bedre at kunne see Gjenstandene og derfra ordne sine Planer for de næste Øieblikke. Han saae, at Smugleren var kommen ham i Forkjøbet.

„Jeg skylder Din Bistand mit Skib, ja, jeg kan sige mit Liv, da de i denne Kamp begge vilde have været tabte!" sagde den unge Chef, da han nærmede sig Smuglerens ubevægelige Skikkelse. „Uden den vilde

Dronning Anna have mistet en Krydser og Englands Flag en Deel af sin velerhvervede Hæder!"

„Gid Din kongelige Beherskerinde maa være ligesaa rede til at erindre sig sine Venner, naar de ere i Nød, som min er det. Der var i Sandhed kun liden Tid at spilde og De kan troe, vi indsaae det. Kom vi sildigt, saa var det fordi Hvalfanger-Baadene maatte bringes langveis fra, da Landet er imellem min Skonnertbrig og Søen."

„Den, der kommer saa beleiligt og opførte sig saa herligt, behøver ingen Undskyldning."

„Ere vi Venner, Capitain Ludlow?"

„Hvor skulde det kunne være anderledes? Alle mindre Hensyn maa staae tilbage for en saadan Tjeneste. Dersom De vil fortsætte Deres ulovlige Handel her paa Kysten, maa jeg søge Ansættelse paa en anden Station."

„Nei vist ikke. Bliv og gjør Deres Flag og Deres Fødeland Ære. Jeg har alt forlængst besluttet, at denne skulde være den sidste Gang, at Havfruens Kjøl pløiede Americas Vande. Før jeg forlader Dem, vilde jeg gjerne tale med Kjøbmanden. Der kunde være falden en værre Mand og just nu kunde bedre undværes. Han er dog ikke saaret?"

„Han har i Dag udviist sit hollandske Blods Rolighed. Under Entringen var han sattet og kold."

„Det er godt. Lad Raadmanden komme op paa

Dækket; thi min Tid er afmaalt og jeg har Meget at sige —"

Søskummeren standsede; thi i dette Øieblik belyste et straalende Skin Havet, Skibet og Alt ombord. Begge Sømændene saae paa hinanden i Taushed og studsede, som Mænd studse ved et uventet, farligt Angreb. Men en klar, svævende Flamme, der brød ud af den forreste Luge, forklarede Alt. I samme Øieblik afbrødes den dybe Stilhed, der havde hersket lige siden Tummelen med at gjøre Seil var ophørt, af det forfærdende Raab: „Brand!"

Den Larm, som hurtigst trænger Sømanden til Hjertet, hørtes nu nede i Lasten. Med Lynets Fart fulgte dæmpede Toner nedefra, tiltagende Skrig, Mandskabets Fremstyrten paa Dækket og Klageraab ovenpaa hinanden. En Snees Stemmer, der gjentoge Ordet „Granaten!" røbede i et Aandedræt baade Faren og Aarsagen. Kun et Øieblik iforveien havde man ved Stjernelyset kunnet skjelne de bugnende Seil, de mørke Rundholter og de fine Omrids af Takellagen og nu blev denne kun saa meget desto tydeligere ved den dunkle Baggrund, der hævede hine. Det var et rædsomt skjønt Syn; skjønt, fordi det viste Symmetrien og den smukke Contur af Skibets Takellage og frembragte den samme Virkning som Billedhuggerarbeide ved Fakkelskin, og

rædsomt, fordi den sorte Flade neden under syntes at antyde deres forladte, hjælpeløse Stilling.

Et Øieblik, et aandeløst, veltalende Øieblik stode Alle og betragtede det ophøiede Skuespil i stum Smerte; da lød en klar, tydelig, befalende Stemme over Ildstrømmens Bragen, som brølede mellem Nedgangene paa Skibet.

„Alle Mand op til Slukning! Paa Deres Poster, Gentlemen! Roligt Manne; stille!"

Der var en Rolighed og Myndighed i den unge Chefs Stemme, der tæmmede det forfærdede Mandskabs voldsomme Følelser. Vante til Lydighed og Orden som de vare, vaagnede Enhver af sin Bedøvelse og begyndte ivrigen at varetage det, der tilkom ham. I dette Øieblik stod en rank, ubevægelig Skikkelse paa Karmen af Storlugen. Den ene Haand var udstrakt i Luften og Raabet, der lød fra det fulde Bryst, klang som en Mands, der er vant til at tale i Stormen.

„Hvor er mine Gaster fra Skonnertbriggen!" sagde den. „Herhid, mine Søhunde, gjører de lette Seil vaade og følger mig!"

En Hob alvorlige, ærbødige Matroser flokkedes om Søskummeren ved Klangen af hans Røst. Efter løseligen at have betragtet dem, ligesom for at see, hvor mange og hvilke de vare, smilede han med et Blik, hvori en høi Grad af Dristighed og længe øvet Fatning blandede sig med medfødt Munterhed.

„Et, eller to Dæk;" tilføiede han," hvad gjør vel en Planke mere eller mindre ved en Explosion! Følger mig!"

Smugleren og hans Folk forsvandt i Rummet af Skibet. Der indtraadte et Mellemrum, fuldt af store, bestemte Anstrengelser. Pressenninger, Seil, kort Alt, hvad der var forhaanden, og som saae ud til at kunne bruges, vædedes og kastedes over Luerne. Sprøiten blev sat i Gang og Skibet oversvømmet med Vand. Men det snevre Rum tilligemed Heden og Røgen gjorde det umuligt at trænge ind i de Dele af Skibet, hvor Branden rasede. Folkenes Iver kjølnedes og efter en halv Times frugtesløse Anstrengelser saae Ludlow, at hans Medhjælpere begyndte at give efter for Naturens uudslettelige Drivt. Søskummerens og hans Folks Tilbagekomst paa Dækket tilintetgjorde ethvert Haab og ethvert Arbeide ophørte ligesaa pludseligt, som det var begyndt.

„Tænk paa Deres Saarede;" hviskede Smugleren med en Rolighed, som ingen Fare kunde forstyrre. „Vi staae paa en brændende Vulcan."

„Jeg har befalet Kanoneren at sætte Krudtkammeret under Vand."

„Han kom for sildigt. Rummet er en gloende Ovn. Jeg hørte ham falde nede i Kjelderen og det oversteg menneskelige Kræfter at komme den Ulykkelige tilhjælp

Granaten maa være falden i Nærheden af brændbare Sager, og saa smerteligt det end er at skilles fra et saa høit elsket Skib, Ludlow, maa Du dog finde Dig i Dit Tab som en Mand! Tænk paa Dine Saarede; mine Fartøier flæbe endnu agterud."

Nødtvungen, men bestemt befalede Ludlow at bringe de Saarede ned i Fartøierne. Det var en vanskelig og betænkelig Forretning. Den yngste Dreng ombord i Skibet kjendte Faren i dens hele Udstrækning, og vidste, at det Øieblik, Krudtet sprang, var nok til at sende dem Alle ind i Evigheden. Dækket forude var allerede saa hedt, at man ikke kunde opholde sig der og paa enkelte Steder havde Dæksbjelkerne endog begyndt at give efter.

Men Hytten, der var høit over Ilden, tilbød endnu et øieblikkeligt Tilflugtsted. Derhen trak Alle sig tilbage, medens de Saarede bragtes ned i Smuglerens Hvalfanger-Baade med al den Forsigtighed, Omstændighederne gjorde mulig.

Ludlow stod ved det ene Faldereb og Smugleren ved det andet for at være visse paa, at Ingen viste sig troløs i et saa afgjørende Øieblik. Tæt ved dem stode Alida, Seadrift, og Raadmanden tilligemed den Førstes Tjenestefolk.

Det syntes at vare en heel Menneskealder inden denne menneskelige, ømme Pligt blev fuldført. Ende-

ligt lød Raabet: „Alle i Fartøierne!" paa en Maade, der tilkjendegav den høie Grad af Fatning, der havde været nødvendig til dens Udførelse.

„Nu maa vi tænke pac Dig, Alida!" sagde Ludlow og vendte sig mod den Plet, hvor den maalløse Arving stod.

„Og De!" sagde hun og nølede med at gaae.

„Pligten byder, at jeg er den Sidste —"

En heftig Explosion nede fra og Ildstumper, der fore op gjennem en Luge, afbrøde hans Ord. Derpaa hørtes Pladsk i Vandet og Folkene at styrte ned i Baadene. Al Orden og Mandstugt forsvandt for Selvopholdelsesdriften. Forgjeves opmuntrede Ludlow sine Folk til at beholde koldt Blod og vente paa dem, der endnu vare paa Dækket. Hans Ord overdøvedes af den forvirrede Tummel og Raaben. Et Øieblik lod det dog som om Søskummeren skulde blive Herre over Forvirringen. Han fløi ned ad Falderebet og firede sig ned paa Pligten af en af Baadene og medens han med kraftig Arm holdt Fangelinen, modstod han enhver Anstrengelse af Aarer og Baadshager idet han truede hver den med Død og Fordærvelse, der vovede at forlade Skibet. Havde ikke de to Skibes Mandskaber været blandede imellem hinanden, vilde Smuglerens myndige Adfærd og faste Mine dog have faaet Overhaand; men medens Nogle vilde adlyde, raabte Andre: „Kast den Troldmand

overbord!" Baadshagerne vare alt rettede mod hans Bryst og det frygtelige Øieblik's Rædsler forøgedes endnu ved et udbrydende, voldsomt Oprør, da nok et Knald gav de Mænd, der sad ved Aarerne, Vanvidets Styrke. Ved en fælleds, fortvivlet Anstrengelse tilintetgjorde de enhver Modstand. Svævende paa Falderebet saae den rasende Sømand Baaden glide sig af Hænderne og sætte af. Heftige, voldsomme Forbandelser udstødtes under Coquettens Speil; men i det næste Øieblik stod Søskummeren rolig og kold paa Hytten mellem den forladte Hob.

„Knaldet af nogle af Officierernes Pistoler har indjaget disse Elendige Skræk;" sagde han muntert. „Men alt Haab er endnu ikke tabt! de tøve endnu i Afstand og vende maaskee tilbage!"

Synet af de Forladte paa Hytten og Følelsen af, at de selv nu vare mindre udsatte for Fare, havde virkeligt standset de Flygtende. Men Egenkjærligheden fik Overhaand og medens de Fleste beklagede Hines Fare, var det kun de unge Midshipmænd, som Ingen agtede paa og hvis Alder og Rang ikke kunde skaffe dem den fornødne Myndighed, der foresloge at vende tilbage. Der behøvedes ikke mange Beviser for at godtgjøre, at Faren voxede med hvert Øieblik, og da de kjekke Ynglinger saae, at intet andet Middel var tilbage, opmuntrede de Folkene til at roe i Land i den Hensigt selv øieblikkeligt at vende tilbage for at redde deres Chef og

hans Venner. Aarerne faldt atter i Vandet og de flygtende Baade forsvandt snart i Mørket.

Medens Ilden endnu stedse raſede, havde et andet Element bidraget til at formindske de Forladtes Haab. Vinden fra Landet tiltog stedse mere og mere og medens Tiden spildtes med frugtesløse Anstrengelser, var Skibet næsten kommet til at drive lige plat for den. Da alt Haab var ude, blev Roret forladt, og da alle Underseilene vare givne op for at undgaae Luerne, havde Skibet i flere Minutter drevet lige ned i Læ. De bedragne Ynglinger, som ikke havde overveiet disse Omstændigheder, vare allerede flere Mile fra den Kyst, de haabede at naae saa hurtigt, og endnu inden Baaden havde været fem Minutter borte fra Skibet, vare de uden Haab skilte derfra. Ludlow havde tidligt tænkt paa at løbe Skibet paa Strand for derved at bjerge Besætningen, men hans bedre Kjendskab til deres Stilling viste ham snart det Frugtesløse af et saadant Forsøg.

Sømændene kunde blot af visse Tegn slutte sig til Ildens Fremskridt under Dækket. Søskummeren saae sig om, da han igjen var kommen op paa Hytten, og syntes at overregne den physiske Kraft, der stod til deres Raadighed. Han saae, at Raadmanden, den trofaste François og to af hans egne Matroser tilligemed fire af Skibets Underofficierer endnu vare tilbage. De

ser Sidste havde i selve Fortvivlelsens Øieblik fast afslaaet at forlade deres Officierer.

„Nu rase Luerne i Chefslukaferne!“ hviskede han til Ludlow.

„Jeg troer ikke, at de ere agterligere, end i Midshipsmandslukafet, ellers vilde vi høre flere Pistoler.“

„De har Ret; det er rædsomme Signaler for Ildens Fremskridt! Vor eneste Tilflugt er nu at faae en Flaade giort.“

Ludlow saae ud som om han fortvivlede om at skaffe Materialier dertil, men svarte dog bekræftende for at skjule sin nedslaaende Frygt. De fornødne Befalinger bleve strax givne og enhver ombord begyndte nu af alle Kræfter paa Arbeidet. Faren var af den Beskaffenhed, at man ikke kunde gribe til almindelige, halve Forholdsregler; men var saa overhængende, at den krævede hele deres Kunstfærdighed og hele den Opfindsomhed, der er Geniet særegen. Al Forskjel paa Rang og Commando var ophørt, undtagen den Lydighed, der vistes naturlige Fortrin, Kløgt og Erfaring. Under disse Omstændigheder blev Søskummeren Anfører, og skjøndt Ludlow opfattede hans Ideer med sin Stands Hurtighed, var det dog Smuglerens Snille, der raadede under denne Rædselsnats Anstrengelser.

Alidas Kinder vare overtrukne med Dødens Bleg-

hed, men i Seadrifts tindrende, vilde Blik herskede et Udtryk af overnaturlig Bestemthed.

Da Mandskabet havde opgivet Haabet om at slukke Ilden, havde de lukket alle Lugerne for saa længe som muligt at forhale det afgjørende Øieblik. Hist og her begyndte imidlertid enkelte Flammer lig Fakler at vise sig mellem Plankerne og hele Dækket foran Stormasten var allerede i en farlig, faldefærdig Tilstand. Et Par Bjelker vare allerede sjunkne, men endnu vedligeholdt Omridset af Formen sig. Men Matroserne vilde ikke stole paa dette forræderiske Fodfæste og om Heden ogsaa havde tilladt Forsøget, vilde de dog have veget tilbage for et Vovestykke, der, inden de vidste deraf, kunde have overgivet dem til den glødende Ovn underneden.

Røgen ophørte og en klar vældig Lue belyste Skibet lige op til Fløiknapperne. Som en Følge af Mandskabets Forsigtighed og Bestræbelser vare Seilene og Masterne endnu urørte og da Seildugen yndigt bugnede for Vinden, drev den det flammende Skrog gjennem Vandet.

Søskummeren og hans Medhjælperes Skikkelser saaes oppe i Boventakellagen hænge paa de gyngende Ræer. I denne Belysning lignede Smugleren i sin særegne Dragt, ved sin faste, sikkre Holdning og bestemte Mine en eller anden Søgud, der sikkret ved sine udødelige Forrettigheder, var kommen for at spille sin Rolle i denne

bedrøvelige, men derhos voldsomme Prøve paa Dristighed og Klogt. Understøttet af de simple Matroser var han beskjeftiget med at kappe Seilene fra Næerne. Det ene Seil efter det andet faldt ned paa Dækket og i en ubegribelig kort Tid var hele Fokkemasten bar lige til Stængerne og Takellagen.

Til samme Tid havde Ludlow tilligemed Raadmanden og François ikke været ørkesløse paa Dækket. Efterat de vare gaaede forud mellem de tomme Stræktouge kappede de det ene Taliereb efter det andet med deres smaa Entrebiler. Masten stod nu blot ved sin egen Styrke og en eneste Bardun!

„Kom ned!" raabte Ludlow. „Alt er kappet undtagen denne Bardun."

Søstummeren og Alle, der vare tilveirs med ham, lode sig nu glide ned af dette støttede Toug og stode et Øieblik derefter paa Finkenettet. Strax efterat de vare komne ned, hørtes en Bragen, og et Knald, der bragte den brændende Bygning til at ryste lige til sin Grundvold, syntes at forkynde, at nu var Alt ude. Endog Søstummeren foer tilbage ved den rædsomme Lyd, men da han atter stod ved Siden af Seadrift og Arvingen, tilkjendegav hans Stemme frisk Mod og hans modige Ansigt udtrykkede en høi, ja munter Bestemthed.

„Dækket er sunket forude," sagde han, „og vort Artilleri begynder at løse sine rædsomme Signalkanoner!

Bærer ved godt Mod; et Skibs Krudtkammer ligger dybt og mange forhudede Skodder beskytte os endnu."

Nok et Knald af en gloende Kanon forkyndte imidlertid Ildens hurtige Fremskridt. Den brød ud fra det Indvendige igjen og Fokkemasten vaklede.

„Dette maae have en Ende!" sagde Alida og slog Hænderne sammen med ubetvingelig Rædsel. „Redder Eder selv, om I kunne, I, som have Kraft og Mod, og overlader os til hans Barmhjertighed, hvis Die vaager over os Alle!"

„Gaaer," tilføiede Seadrift, hvis Kjøn ikke længer kunde skjules. „Menneskeligt Mod formaaer ikke at udrette Mere, lader os dø!"

De Blikke, der besvarede disse Opfordringer, vare sørgmodige, men ubevægede. Søskummeren greb fat i et Toug og steg med det i Haanden ned paa Skandsen som han med omhyggelig Forsigtighed først vovede at betroe sin Vegt til. Derpaa saae han tilveirs og sagde med et opmuntrende Smiil „hvor en Kanon endnu kan staae, er der ingen Fare for Byrden af et Menneske!"

„Det er vor eneste Tilflugt;" raabte Ludlow følgende hans Exempel. „Herhid, Gutter, medens Bjelkerne endnu kunne bære os."

I et Nu vare Alle paa Skandsen, hvor den umaadelige Hede dog gjorde det umuligt at staae stille et Øieblik. Fra begge Sider var en Kanon halet ind,

dens Surringer gjorte los og dens Munding rettet mod den vaklende, ustøttede, men dog endnu staaende Fokkemast.

„Sigt efter Klamperne!" sagde Ludlow til Søskummeren, der rettede den ene Kanon, medens han selv rettede den anden.

„Stop!" raabte den Sidste. „Læg endnu en Kugle for; vi have kun Valget mellem en springende Kanon og et springende Krudtkammer!"

Der lagdes endnu en Kugle i hver Kanon og derpaa holdt de tappre Sømænd med fast Haand glødende Brande til Fængkrudtet. Begge Stykker gik af paa eengang og for et Øieblik rullede Røgstøtter hen over Dækket og syntes at triumphere over Branden. Man hørte Træet splintres. Derpaa fulgte en susende Lyd i Luften og Faldet af Fokkemasten med alle dens Rundholter ud i Søen. Skibet standsede øieblikkeligt og da det svære Tømmer endnu hængte ved Bovsprydet ved Forstagene, kom Forenden op i Vinden, medens Store-Mærsseil og Krydsseilet spillede, flaggrede og endeligt laa bak.

For første Gang efter Ildens Udbrud laa Skibet stille. De simple Matroser benyttede denne Omstændighed til at styrte gjennem de opstigende Luer langs med Lændingen hen paa det Øverste af Bakken, der, skjøndt meget ophedet, endnu var uskadt. Søskummeren saae sig om, og i det han greb Seadrift om Livet som

om den eftergjorte Sømand kunde have været et Barn, styrtede han frem mellem Stræktougene. Ludlow fulgte efter med Alida og de Andre efterlignede deres Exempel det bedste, de kunde. Alle kom i Sikkerhed ud paa Forenden; skjøndt Ludlow af Flammen blev dreven ud i Fokke-Røstet og derfra nær var falden overbord.

Underofficiererne vare allerede nede paa de svømmende Rundholter og skilte dem fra hinanden i det de kappede al den unyttige, tunge Takellage væk og lagde de forskjellige Tømmere parallelt og surrede dem sammen. Af og til fremskyndedes dette iilfærdige Arbeide ved et af hine frygtelige Signaler fra Officiers-Lukaferne, som, i det de forkyndte Luens Fremskridt underneden, tillige røbede, at den stedse mere og mere nærmede sig den endnu slumrende Vulcan. Baadene havde allerede været en Time borte og denne Tid syntes Alle ombord kun at have været en Minut. Branden var i de sidste ti Minutter skreden frem med fornyet Raseri og den sammentrængte Flammemasse, der saa længe havde været indesluttet i Rummet, blussede nu op i den fri Luft.

„Den Hede kan man ikke længere udholde," sagde Ludlow, „vi maa ned paa vor Flaade for at trække Veiret."

„Ned paa Flaaden da!" svarede Smugleren med kraftig Stemme. „Hal ind paa Fangelinerne og vær klar til at tage mod den kostbare Ladning!"

Matroserne adlode. Alida og hendes Ledsagere bragtes i Sikkerhed ned paa det Sted, der var beredt til deres Modtagelse. Fokkemasten var gaaen overbord med alle sine Stænger tilveirs; thi før Ilden brød ud havde man truffet alle Forberedelser til at undslippe fra Fjenden ved Force af Seil. De snilde, raske Matroser havde, veiledede og hjulpne af Ludlow og Søskummeren, bragt disse flydende Materialier, hvorpaa deres Frelse beroede, i en simpel, men heldig Forbindelse. Rærne vare i Faldet heldigviis komne til at ligge øverst og tværs over Masten. Læseilsspirene og de andre lette Rundholter vare drevne hen til Mærset og lagte paa tværs fra Fokkeraaen til Mærseraaen. Nogle faa Varespiir, der hængte udenbords, vare blevne kappede los og føiede hertil og det Hele var blevet forbundet med Sømands Hurtighed og Dygtighed. Ved det første Brandraab havde nogle af Folkene grebet enkelte, lette, flydende Gjenstande og bragt dem forud, som det Sted, der var længst borte fra Krudtkammeret, i det blinde Haab at frelse Livet ved Svømning. De fleste af disse Ting vare blevne liggende, da Mandskabet gjorde Opstand mod sine Officierer. Et Par tomme Kuglekister og en Brødkiste vare deriblandt og paa den Sidste fik Fruentimmerne Plads, medens de første tjente til at holde deres Fødder ovenfor Vandet. Da Spirene vare anbragte saaledes, at Undermasten kom heelt ned i

Vandet, og Fartøiet var saa lille, at der kun behøvedes ubetydelig kunstig Hjælp til at reise en Mast paa det, kom den Deel omkring Mærset, hvor Surringerne befandtes, ikke heelt under Vand. Skjøndt Tømmerets naturlige Vegt var bleven forøget med flere Skippund, saa fløde Spirene dog, da dette var af det letteste Slags og var befriet for Alt, der ikke var uundgaaeligt nødvendigt til de Personers Frelse, som det bar, med tilstrækkelig Lethed for Flygtningernes Sikkerhed for Øieblikket.

„Kap Fortøringstougene!" sagde Ludlow, i det han uvilkaarligt foer tilbage ved flere rask hinanden følgende Knald nede i Skibet, hvorpaa der tilsidst fulgte et, der kastede brændende Træstumper op i Luften. „Kap og sæt Flaadet af fra Skibet! Gud veed, at vi maae skilles fra det saasnart som muligt"

„Kap ikke!" skreg den halvt vanvittige Seadrift; „Min tappre...: min hengivne! —"

„Er frelst;" svarede Søstummeren roligt, da han viste sig i Vævlingerne af Storvantet, der endnu var urørt af Ilden. „Kap overalt! Jeg bliver for at brase Krydsseilet endnu mere bak."

Da dette var gjort, saae man Smuglerens smukke Skikkelse staae et Øieblik paa Randen af det brændende Skib og kaste et smertefuldt Blik paa den glødende Masse.

„Det er altsaa Enden paa en stolt Skude!" sagde han høit nok til at kunne høres af dem nede paa Flaadet. Derpaa sprang han overbord og sank i Søen. „Det sidste Signal kom fra Arkeliet," tilføiede den frygtløse, oprigtige Sømand, da han igjen kom op af Vandet og tog Plads paa Flaadet, hvor han tørrede Skummet af sin Pande. „Gud give, at det vilde kule op; thi vi kunne have en længere Afstand behov!"

Smuglerens Forsigtighed med at bakke Seilene var ikke unyttig. Flaadet laa gandske stille, men da Coquettens Mærseil endnu stedse laa bak, saa begyndte Skibets flammende Masse, der nu ikke længere standsedes af det hidtil paa Siden fastgiorte Flaad, langsomt at skille sig fra Flaadet, men de vaklende, halvt forkullede Master truede hvert Øieblik at gaae overbord.

Aldrig have Øieblikke været saa lange, som de, der nu paafulgte. Selv Søskummeren og Ludlow iagttoge i maalløs Forventning Skibets langsomme Bevægelser. Det sakkede lidt efter lidt og efter ti qvalfulde Minuters Forløb begyndte Sømændene, hvis Engstelse var tiltagen, da deres Arbeide var ophørt, at aande lettere. Vel vare de endnu den farlige Bygning i en frygtelig Nærhed, men Ødelæggelsen ved Explosionen var ikke længere uundgaaelig. Luerne begyndte at stige i Veiret og Himmelen syntes at staae i een Ild, da det

ene ophedede Seil efter det andet antændtes og flammede vildt i Blæsten.

Endnu var Agterstevnen uangreben. Liget af Masteren hvilede op mod Krydsmasten, og ved den luende Ild kunde man endog see den gamle Sømands alvorlige Ansigt. Ludlow betragtede det med Veemod og glemte for en Tid at tænke paa sit Skib, medens han med smertelig Erindring dvælede ved de Optrin fra sin yngre Alder og sine Glæder som Sømand, hvori hans gamle Skibskammerat saa ofte havde taget Deel. Endog Knaldet af en Kanon, hvis Ildstrøm lyste dem lige i Ansigtet og det matte Hviin af Kuglen, der foer hen over Flaadet, formaaede ikke at vække ham af hans Bedøvelse.

„Staaer fast om Kisten!" sagde Søstummeren halvt hviskende og opfordrede sine Ledsagere til at stille sig saaledes, at de kunde understøtte den svagere Deel af Selskabet, medens han med omhyggelig Omsorg stemmede sit eget athletiske Legeme med hele dets Kraft og Tyngde mod Sædet. „Staaer fast og holder Eder klare!"

Ludlow gjorde som han bød, dog næsten uden at give sit Blik en anden Retning. Han saae den klare Lue stige op over Kuglekisten og hans Phantasi udmalede ham den som et Ligbaal for den unge Dumont, hvem han fast misundte sin Skjebne. Derpaa vendte han atter sit Blik paa Trysails bistre Aasyn. Enkelte

Gange saae det ud som om den døde Master talte, og Illusionen blev tilsidst saa skuffende, at vor unge Sømand mere end een Gang bøiede sig forover for at lytte. Denne Skuffelse varede endnu, da Liget med eet reiste sig og strakte Armene i Veiret. Luften opfyldtes af en uhyre Ilöstrøm, medens Hav og Himmel stode i een rædsom, umaadelig Glød. Trods Søskummerens Forsigtighed blev Kisten løsreven fra det Sted, den stod paa, og de, som understøttede den, vare nær blevne styrtede i Vandet. Nu fulgte et svært, tordnende Bulder, som, skjøndt det ikke saarede Øret saa meget som det giennemtrængende Knald af den nyeligt løsgaaede Kanon, dog kunde høres ved Delawares fjerne Forbjerge. Trysails Liig foer flere Favne op i Luften midt i en Hvirvel af Luer og fløi i det det beskrev en kort Bue, saa tæt hen mod Flaaden, at Capitainen kunde række det med Haanden. Derpaa fulgte det tunge Plaask af en Kanon og forkyndte Explosionens frygtelige Kraft, medens en svær Raa faldt ned tværs over en Deel af Flaaden og bortrev Ludlows fire Underofficierer saa let, som om de kunde have været Skum, der pidskes af Stormen. For endnu at forhøie den vilde og frygtelige Storhed af den kongelige Krydsers Ødelæggelse, udspyede en Kanon sin Ildstrøm, medens den foer hen i det tomme Rum.

De brændende Spiir, de falderde Træstumper, de

flammende og sønderslittede Seil og Touge, de gloende Kugler og alle andre adspredte Dele af Skibet sank nu i Vandet, og Malstrømmen bruste, da Oceanet opslugte Levningerne af den Krydser, der saa længe havde været de amerikanske Farvandes Stolthed. Den voldsomme Brand forsvandt og et Mørke, som det, der følger paa et flammende Lyn, omhyllede Skuepladsen.

Tre og Tredivte Capitel.

„Læs, om det saa behager Eder."
Cymbeline.

„Det er forbi!" sagde Søskummeren, i det han hævede sig fra den kraftanstrængende Stilling, hvori han stod for at understøtte Messekisten, og gik ud ad den enkelt liggende Mast hen mod det Sted, hvorfra Ludlows fire Matroser nys vare bortskyllede. „Det er forbi, og de, der her kaldtes til det sidste Regnskab, fandt Døden ved et Optrin, som Ingen, uden Sømanden, pleier at være Vidne til; de Overblevne behøve al en Sømands Dygtighed og Kløgt til det, som endnu staaer tilbage.

Capitain Ludlow, jeg fortvivler ikke, thi see, Skonnert-briggens Herskerinde tilsmiler endnu sine Tienere!"

Ludlow, der havde fulgt den mandhaftige og kiække Smughandler hen til det Sted, hvor den faldne Rundholt laae, vendte sig om og lod sit Blik følge den Retning, som den Andens udstrakte Arm angav. Ikke hundrede Fod borte saae han den søgrønne Dames Billede, der gyngede paa den oprørte Sø og vendte sig mod Flaadet med det sædvanlige Udtryk af vild og ondskabsfuld Snedighed. Dette Sindbillede paa deres foregivne Herskerinde havde Smuglerne ladet bære foran sig, da de bestege Coquettens Hytte, og den med Jernspids forsynede Stage, til hvilken Lanternen var giort fast, havde Manden, som da bar den, stukket fast i en Slag-Pos, førend han styrtede sig i Kampens Tummel. Denne Gienstand havde flere Gange, medens Ilden rasede, mødt Ludlows Blik, og nu kom Billedet atter tilsyne og flød roligen nærved ham paa en Maade, der endog bragte hans Foragt for Søfolks sædvanlige Overtro til at vakle. Medens han overlagde, hvorledes han skulde svare paa sin Staldbroders Bemærkning, styrtede denne sig i Havet og svømmede hen til Lanternen. Snart befandt han sig atter paa Siden af Flaadet og holdt sin Skonnert-brigs Emblem høit i Veiret. Der findes Ingen, hvis Herredømme over Forstanden er saa befæstet, at han er aldeles fri for den hemmelige Stemme, der lærer os Alle

at troe paa en god eller en ond Skiebnes skiulte Indvirkning. Smughandlerens Stemme klang muntrere, hans Gang var sikrere og mere elastisk, som han gik hen ad Masten og stødte den spidse Ende af Stagen i den over Vandet høiest liggende Deel af „Coquettens" Mers.

„Fatter Mod!" raabte han med Munterhed. „Saa længe dette Lys brænder, er min Stierne endnu ikke dalet. Fat Mod, Dame fra Landet, thi her er en fra det dybe Hav, der endnu skuer med Venlighed paa sine Tilhængere. Det er vel sandt, vi ere paa Søen i et skrøbeligt Fartøi, men undertiden kan en slet Seiler have en heldig Fart. Tael, brave Master Seadrift; din Lystighed og dit Mod burde komme tilbage ved et saa lykkeligt Forvarsel!"

Men den Person, der havde deeltaget i saamange spøgefulde Forklædninger og spillet en Hovedrolle i saamange af hans listige Anslag, besad ikke den Aandsstyrke, som udmærkede den kiække Smugler. Den Forklædte bøiede sit Hoved, uden at svare, ved den tause Alida's Side. Søskummeren betragtede Gruppen et Øieblik med mandig Deeltagelse, derpaa berørte han Ludlows Arm og begav sig, ledsaget af ham, langs hen ad Stængerne med gyngende Skridt, indtil de naaede et Sted, hvor de kunde tale med hinanden, uden at forvolde deres Ulykkeskammerater unyttig Angst. Uagtet den Fare,

hvormed Explosionen havde truet dem, var overstaaet, var de Undslupnes Stilling neppe bedre, end de Omkomnes. Paa Himmelen viste ikkun nogle faa tindrende Stierner sig imellem de adskilte Skyer, og nu, da den første Glæde over at være bleven frelst havde lagt sig, var Lyset netop stærkt nok til at afsløre det Frygtelige ved deres nærværende Stilling.

Det er bleven bemærket, at den største Deel af Takkelagen tilveirs blev hængende ved Coquettens Fokkemast, da den gik overbord. Seilene og den Deel af Takkelagen, der hialp til at holde den opreist, vare, som vi alt have fortalt, blevne kappede i en Hast, og efter at Masten var falden i Søen, lige indtil det Øieblik, da Explosionen fandt Sted, havde Mandskabet været beskiæftiget deels med at furre Flaadet, deels med at klare Vraget fra det svære Tougværk, som ikke tiente til Befæstning, men kun til at forøge Massens Vægt. Hele Vraget laae paa Vandet med Rœerne tvers over Masten og paa deres Plads næsten i samme Orden, som de oprindeligen havde havt. De svære Rundholter havde man giort løse og lagt dem saaledes langs med Stangen * med Enderne hvilende deels paa Fokkeraaen, deels paa Merseraaen, at Flaadets Grundlag derved dannedes. De mindre Rundholter, tilligemed Messekisten og Kugleki-

* Forstangen, den næstøverst Mast, der var falden tilligemed Undermasten.

ſterne var Alt hvad der laae mellem Gruppen i Midten og det dybe Hav. Den øverſte Deel af Merſe-Randen ragede nogle faa Fod frem over Søen og dannede et vigtigt Værn mod den natlige Kuling og mod Søens beſtandige Opſkyllen. Saaledes ſadde Fruentimmerne, der bleve advarede imod at hvile deres Fødder paa Rundholternes ſkrøbelige Surringer, og overladte til Raadmandens uafladelige Omhu. François havde fundet ſig i at blive ſurret faſt til Stangen af en af Skonnertbriggens Matroſer, medens diſſe, de Eneſte af Mandſkabet, der endnu vare tilbage, begyndte, oplivede til fornyet Haab ved deres Standarts Nærværelſe, at beſkiæftige ſig med Efterſyn af Flaadets Surringer og andre Forbindinger.

„Vor Stilling tillader hverken noget langt eller hurtigt Krydstogt, Capitain Ludlow," ſagde Søſkummeren, da Begge vare ſaa langt borte, at de ikke længere kunde høres. „Jeg har været til Søes i ethvert Veirlig og paa alle Slags Fartøier. Men dette er det driſtigſte blandt alle mine Tog paa Havet — Jeg haaber, det ikke ſkal være det Sidſte!"

„For os ſelv kunne vi ikke dølge den frygtelige Fare, hvori vi ſvæve," ſvarede Ludlow, „hvormegen Grund vi end have til at ønſke, at den maa forblive en Hemmelighed for Nogle iblandt os."

„Dette er i Sandhed et altfor ubeſøgt Farvand til

at drive om paa med et Flaad. Befandt vi os blot i den snevre Canal mellem de brittiske Øer og Fastlandet, ja, endog i Biscayer-Bugten, da havde vi Haab om, at støde paa en eller anden Koffardifarer eller Krydser, men her deler Udsigten til Frelse sig blot imellem Franskmanden og Skonnertbriggen."

„Fienden har sikkert baade seet og hørt Explosionen; men han vil troe, da Landet er saa nært, at Mandskabet har frelst sig i Baade. Sandsynligheden af atter at faae ham at see, er meget formindsket efter Branden, da de nu ikke længere have nogen Bevægrund til at forblive ved disse Kyster."

„Og ville deres unge Officierer overlade deres Capitain til sin Skiebne, uden at have forsøgt paa at opsøge ham?"

„Haab om Hjelp fra denne Side er svagt. Skibet løb flere Qvart-Mile, medens det brændte, og førend Lyset atter vender tilbage, vil Ebben have drevet disse Spiir mange Mile ud i Søen."

„Det er sandt, jeg har seilet under gunstigere Forvarsler," bemærkede Søskummeren. „Hvor staae vi fra Landet, og hvad Afstand har vi?

„Det ligger endnu i Nord fra os, men vi drive bestandig Sydost efter. Førend Morgenen bryder frem, ere vi trers ud for Montauk, ja, maaskee have vi endog passeret det; vi maae allerede være flere Mile til Søes."

„Dette er værre, end jeg havde troet! — men vi kunne haabe paa Flodtiden?"

„Den vil atter drive os Nord paa, men — hvad mener De om Luftens Udseende?"

„Ugunstigt skiøndt ikke fortvivlet. Naar Solen staaer op, vender Søvinden tilbage."

„Og da vil Søen atter gaae huul! — Hvorlænge ville disse svagt surrede Stænger holde sammen, naar Søen begynder at ryste dem? Eller hvorlænge ville de, som ere med os, holde ud at overskylles af Søen, uden at deres Kræfter blive styrkede ved Næringsmidler?"

„De maler med mørke Farver, Capitain Ludlow," sagde Smughandleren og drog et dybt Suk, trods sit naturlige Mod. „Min Erfaring siger mig, De har Ret, uagtet mine Ønsker gierne vilde modsige Dem. Dog troer jeg, at vi kunne giøre Regning paa en rolig Nat."

„Rolig for et Skib, eller selv for en Baad, men farefuld paa et Fartøi som dette. Seer De, hvorledes denne Stang allerede arbeider i sit Æselhoved, hver Gang Søen hæver den, og jo mere Træet giver efter, desto usikkrere ere vi."

„Din Beskrivelse er ikke smigret! — Capitain Ludlow, De er Sømand, og De er en Mand, og jeg vil ikke forsøge paa at skiemte med deres Kundskaber. Ligesom De, troer jeg, at Faren er overhængende, og at næsten al vort Haab beroer paa min Skonnertbrigs gode Lykke."

„Og vil dens Besætning anſee det for Pligt at forlade deres Ankerplads for at opſøge et Flaad, hvis Tilværelſe er dem ubekiendt?"

„Jeg ſætter min Tillid til den søgrønne Dames Aarvaagenhed! De vil beſkylde mig for Sværmeri eller maaſkee for Noget endnu værre i dette Øieblik; men jeg, der har udſtaaet ſaamangen Dyſt ved hendes Hiælp, ſtoler paa hendes Lykke. Viſtnok kan De ſom Sømand, Capitain Ludlow, ikke mangle en hemmelig Tillid til en vis uſynlig og mægtig Kraft!"

„Min Tillid er fæſtet til hans Kraft ſom er almægtig, men altid ſynlig. Derſom Han forglemmer os, da maatte vi i Sandhed fortvivle!"

„Det er ſandt, men det var ikke den Styrelſe, jeg ſigtede til. Troe mig, trods en Opdragelſe, ſom lærer Alt, hvad De har ſagt, og en Fornuft, ſom er altfor oplyſt til at nære Troen paa ſlige Daarſkaber, har mit virkſomme og fareſulde Liv indgivet mig en hemmelig Tillid til en ſkiult Skiebne, ſom i det mindſte ikke tillader mig at fortvivle. Det varſelsſulde Lys og min Herſkerindes Smil vilde oplive mig, trods tuſinde Philoſopher!"

„De er lykkelig ved at kunne kiøbe deres Troſt ſaa billigt," ſvarede Dronning Annas Befalingsmand, der virkelig følte et ſvagt Haab opſtaae ved ſin Staldbroders Tillidsfuldhed, ſom han viſtnok ikke vilde have tilſtaaet for Andre. „Vi kunne, ſaavidt jeg indſeer,

giøre lidet Andet til vor Redning, end at klare al overflødig Vægt fra os og giøre Flaadet saa stærkt som muligt ved flere Surringer."

Søskummeren bifaldt dette Forslag. Efter endnu et Øieblik at have overlagt paa hvad Maade dette Middel skulde iværksættes, vendte de tilbage til Gruppen i Nærheden af Masten, for at faae det bragt i Udførelse. Eftersom Mandskabet paa Flaadet blot bestod af to Matroser fra Skonnertbriggen, bleve Ludlow og hans Kammerat nødsagede at hiælpe til ved Udførelsen af denne Gierning.

Megen unyttig Takkelage, som ikkun forøgede Flaadets Tyngde, uden at hiælpe til at holde det i Veiret, blev kappet, og alle Jern slaaet fra Rærne og kastet overbord. Paa denne Maade blev Flaadet befriet fra en stor Vægt og flød paa Vandet med desto større Kraft til at bære dem, hvis Liv beroede paa det. Søskummeren, ledsaget af sine to tause, men lydige Matroser, vovede sig langs ud ad de smækkre, under Vandet liggende Rundholter, lige ud til Enden af de spidse Stænger, og efter at de havde arbeidet med Folks Dygtighed, der ere vante til at omgaaes med et Skibs indviklede Maskineri i de mørkeste Nætter, lykkedes det dem, at klare de to mindre Stænger med deres Rær og at bringe dem hen til Vragets Grundlag eller den Deel, der omgav Mersel. Her bleve de lagte korsviis over

hverandre, saaledes at de betydeligen forøgede Flaadets Fasthed og afgave et bedre Fodfæste.

Ved denne Beskiæftigelse oprandt en Straale af Haab og en forøget Sikkerhedsfølelse. Endog Raadmanden og François hialp til ved denne Forretning, saavidt deres Kundskaber og Kræfter vilde tillade det. Men da disse Forandringer vare giorte og friske Surringer, for at styrke Stangen og de større Rær i deres Stilling anbragte, indrømmede Ludlow stiltiende, ved at tage Plads mellem dem, der befandt sig rundt om Mærset, at der nu neppe kunde gjøres mere, for at afvende de Farer, hvormed Elementerne truede.

I de faa Timer, der vare helligede til denne vigtige Pligt, henvendte Alida og hendes Ledsagerinde sig til Herren i en lang og inderlig Bøn. Med Qvindens Tillid til det guddommelige Væsen, som alene formaaede at frelse dem, og med Qvindens ophøiede aandelige Standhaftighed i Prøvelsens Stund, havde de Begge vidst at bekæmpe ethvert Udbrud af Angst, og havde Begge søgt Trøst i Paakaldelse af en over al det Jordiske ophøiet Magt. Ludlow blev derfor meer end belønnet ved Lyden af Alidas Stemme, der klang ham venligen imøde, da hun takkede ham for hvad han havde giort, som han nu maatte indrømme, at Intet mere kunde udrettes.

„Det Øvrige beroer paa Forsynet!" tilføiede Ali-

da. „I have giort Alt, hvad driftige og duelige Sømænd formaae, og Qvindens Pligt i en saadan Stilling have vi ogsaa opfyldt!

„Du har tænkt paa mig i din Bøn, Alida! Det er en Mægling, som den Modigste kan behøve, og som kun Daaren foragter."

„Og Du, Eudora, har tænkt paa Ham, som formaaer at standse Bølgerne!" sagde en dyb Stemme i Nærheden af den formeentlige Seadrifts nedbøiede Skikkelse.

„Det har jeg."

„Det er ret. Der gives Handlinger som Manddom og Erfaring kunne fuldføre, men der gives ogsaa saadanne, hvor Alt maa overlades til Ham, der er mægtigere end Elementerne!" Saadanne Ord, sagte af en Mand af Søskummerens bekiendte Charakteer, bleve ikke upaagtede. Endog Ludlow kastede et uroligt Blik paa Skyerne, da han hørte disse Ord, som om de indeholdt et hemmeligt Vink om de omgivende Farers hele Frygtelighed. Ingen svarede, og under den lange Taushed, som nu fulgte, faldt nogle af de mest Udmattede, trods deres ængstelige Stilling, i en urolig Slummer.

Saaledes forløb Natten med Udmattelse og Bekymring. Lidet blev sagt, og i hele Timer rørtes neppe et eneste Lem paa den Gruppe, som klyngede sig omkring Mesekisten. Men da de første Tegn paa den frembrydende Dag viste sig, opvaagnede enhver Sjæle-

kraft, for at opfatte de første Kiendemærker paa hvad de havde at haabe, eller den første Vished om hvad de havde at befrygte.

Havets Overflade var endnu bestandig glat, uagtet de lange Dyninger, hvormed Elementet hævede sig og atter sank tilbage, nokſom tilkiendegav, at Flaadet var drevet langt fra Land. Al Tvivl herom forsvandt, da Lyset, som snart kom frem langs den østlige Rand af den snevre Synskreds, lidt efter lidt udgiød sig over hele Horizonten. Først saaes intet, uden en eneste mørk og øde Vandflade. Men et Glædesskrig af Seadrift, hvis Sandser længe havde været øvede i Jagttagelser paa Havet, henvendte snart Alles Blik i den Solens Opgang modsatte Retning, og det varede ikke længe, førend Alle paa det lavtliggende Flaad fik Øie paa den sneehvide Overflade af et Skibs Seil, bestraalede af Morgensolens Glød.

„Det er Franskmanden!" sagde Smughandleren. „Han seer sig medynksfuld om efter Vraget af sin forrige Fiende!"

Det er muligt, thi han kan ikke være i Uvished om vor Skiebne," svarede Ludlow. „Ulykkeligviis vare vi alt noget borte fra vor Ankerplads, da Ilden brød ud. Jeg tog ikke Feil; de, med hvem vi saa nyligen kæmpede paa Liv og Død, stræbe nu at opfylde Menneskelighedens Pligter."

„Ah! hist henne er hans ramponerede Kammerat! — mange Mile i læ. Den muntre Fugl er bleven altfor sørgeligt berøvet sine Fiedre, til at den skulde kunne flyve saa nær under Vinden. Saaledes er Menneskets Skiebne! I det ene Øieblik bruger han sin Magt til at tilintetgiøre de Midler, der blive nødvendige for hans Sikkerhed i det andet."

„Og hvad troer De, vi have at haabe?" spurgte Alida, og søgte at læse deres Skiæbne i Ludlows Aasyn. „Bevæger den Fremmede sig i en med vore Ønsker overeensstemmende Retning?

Hverken Ludlow eller Søskummeren svarede. Begge betragtede Fregatten med spændt Opmærksomhed; da Gienstandene bleve mere tydelige, svarede Begge, som drevne af den samme Kraft, at Skibet styrede lige imod dem.

Denne Erklæring opvakte almindeligt Haab, og selv Negerinden afholdtes ikke længere ved sin Stilling fra at tolke sin Glæde ved lydelige Jubelraab.

Nu begyndte en virksom og villig Anstrængelse i nogle Minuter. Et let Spiir blev løsgiort fra Flaadet og reist paa Enden, med et lidet Signal i Toppen, hvilket bestod af Selskabets Kommetørklæder, der snart, i den lette Kuling, flagrede nogle og tyve Fod over Havets Overflade. Da denne Forsigtighed var iagttaget, maatte de oppebie Resultatet med saa megen Taalmodighed, som de kunde tilkæmpe sig. Et Minut for-

løb efter det andet, og hvert Øieblik blev Skibets Omrids og enkelte Dele tydeligere, indtil samtlige Sømænd i Selskabet erklærede, at de kunde see Folk paa Rærne. En Kanon vilde mageligen have sendt sin Kugle fra Skibet til Flaadet, og dog forraadede intet Tegn de Skibbrudne, at Folkene paa Fregatten havde bemærket dem.

„Jeg holder ikke af hans Maade at styre paa!" sagde Søskummeren til den tause og opmærksomme Ludlow. „Han girer rumt, som om han opgiver at søge længere. Gud give ham Hierte til at fortsætte Coursen endnu i ti Minuter!"

„Have vi intet Middel til at faae ham til at høre os?" spurgte Raadmanden. „Det forekommer mig, at en stærk Mands Stemme maatte kunne naae saa langt, tvers over Vandet, naar Liv eller Død afhænger deraf."

De mere Erfarne rystede paa Hovedet, dog opløftede Borgeren, uden at tabe Modet, sin Stemme med en Kraft, som Nøden fordobplede. Matroserne fulgte hans Exempel, og selv Ludlow stod dem bi, indtil de Alle bleve hæse af den frugtesløse Anstrængelse. Det var tydeligt, at der var flere af Mandskabet i Takkelagen, hvis Blik vare fæstede ud over Havet, men dog løb intet besvarende Signal fra Skibet.

Skibet vedblev at nærme sig, og Flaadet var ikke en halv Fierdingvei fra dets Boug, da den uhyre Bygning pludseligen forandrede Cours, viste hele sin glind-

sende Bredside og, da den braste sine Rær om, tilkiendegav ved dens nye Stilling, at den havde ophørt med at søge i denne Egn. Det Øieblik Ludlow saae Fregatten falde af, raabte han:

„Opløst nu eders Stemmer, Alle paa eengang; — det er vort sidste Haab!"

Alle, med Undtagelse af Søskummeren, forenede sig til et fælleds Skrig. Denne lænede sig mod Masten med sammenslyngede Arme og lyttede med et sørgmodigt Smiil til deres afmægtige Anstrængelser.

„Det var velmeent," sagde den rolige og overordentlige Sømand, da Larmen var ophørt, som han gik langs hen ad Flaadet og tilvinkede de Andre, at de skulde holde sig stille; „men det mislykkedes. Bevægelsen af Rærne og de Befalinger, som uddeles, naar et Skib skal vende, vilde forhindre, at en endnu stærkere Lyd blev hørt af de beskiæftigede Matroser. Jeg vil ikke indgyde Nogen fornyet Haab, men dette er virkeligen Øieblikket til at giøre det sidste Forsøg."

Han satte begge Hænder for Munden, og, uden at dele Stemmen i articulerede Ord, opløstede han et saa klart, giennemtrængende og dog fuldtonende Raab, at det syntes umuligt, at de paa Skibet ikke skulde høre det. Tre Gange gientog han Forsøget, skiøndt det var tydeligt at mærke, at hver fornyet Anstrengelse var svagere end den foregaaende.

„De høre det!" skreg Alida. „Seilene røre sig."

„Det er Kulingen, som bliver friskere," svarede Ludlow sørgmodigen ved hendes Side. „Hvert Øieblik fierner dem fra os!"

Denne nedslaaende Sandhed var kun altfor øiensynlig, og i en halv Time blev det bortilende Skib bevogtet af de Forladte med et skuffet Haabs hele Bitterhed. Efter denne Tids Forløb affyrede Fregatten en Kanon, tilsatte endnu flere Seil og holdt for Vinden hen, for at støde sammen med sin Kammerat, hvis øverste Seil allerede dyppede sig i Havets Overflade i en sydlig Retning. Ved denne Forandring i den fiendtlige Krydsers Bevægelse forsvandt alt Haab om Hielp fra denne Side.

Maaskee er det nødvendigt i enhver Stilling i Livet, at Haabet først maa kiølnes ved skuffede Forventninger, førend den menneskelige Aands Svingkraft vil tillade, at neddale til et uheldigt Udfalds nedslaaende Mulighed. Den Faldne haaber, atter at kunne reise sig, indtil forgiæves Anstrængelser lære ham det Vanskelige ved Forsøget; først naar vi med forringede Hielpemidler have fornyet vore Bestræbelser, lære vi at skatte de Fortrin, som vi maaskee længe have været i Besiddelse af, uden at have havt Begreb om deres sande Værdi. Først da Signalet af den franske Fregat fiernede sig mere og mere fra Flaadet, indsaae de, der befandt sig paa den, det

særdeles Farefulde ved deres Stilling. Dagens Frembrud havde oplivet deres Haab; thi medens Nattens Skygger hvilede paa Oceanet, havde deres Stilling lignet et Menneskes, der stræber at giennemtrænge Fremtidens Mørke, for at erholde Forvarsler om en gunstigere Skiebne. Da Lyset brød frem, havde den fierne Seiler viist sig. Som Dagen tog til, havde Skibet nærmet sig, opgivet sine Efterforskninger og var forsvundet uden Haab om, at det atter skulde vende tilbage.

Det modigste Hierte blandt dem, der befandt sig paa Flaadet, begyndte at forsage ved Tanken om den mørke og, som det syntes, uundgaaelige Skiebne, der forestod dem.

„Her er et uheldigt Forvarsel!" hviskede Ludlow, og rettede sin Staldbroders Blik paa tre til fire Haiers mørke og takkede Finner, der glede hen langs Havets Overflade i en saa frygtelig Nærhed, at Opholdet paa de lavere liggende Rundholter, som hvert Øieblik overskylledes af Søen, derved gjordes doppelt farligt. — „Disse Dyrs Instinct modsiger vore Forhaabninger!"

„Søfolk nære den Tro, at disse Skabninger besidde en hemmelig Drift, der leder dem hen til deres Bytte," svarede Søkummeren, „men dog have de maaskee denne Gang forregnet sig — Rogerson!" her henvendte han sig til en af sine Matroser. „Dine Lommer pleie i Almindelighed at være forsynede med Fiskeredskaber. Har

Du maaskee en Snor og Krog til disse forsultne Uhyrer? Spørgsmaalet er nu indskrænket til eet, hvori den simpleste Philosophie er den viseste. Naar det omtvistede Punkt er, enten at spise eller at spises, ville vel de fleste Mennesker bestemme sig for det Første."

En Krog af tilstrækkelig Størrelse blev snart fremtagen, og en Line blev tilveiebragt af det smækkre Gods eller Tougværk, der endnu hang ved Stængerne. Et Stykke Læder, revet af et af Spirene, tiente som Madding, og Krogen kastedes ud. Den frygteligste Hunger syntes at plage de graadige Dyr, som med Lynets Hurtighed fore løs paa det formeentlige Rov. Rykket, de forvoldte, var saa pludseligt og heftigt, at den ulykkelige Matros blev reven ned fra sit slibrige og usikre Standpunkt og styrtede i Havet. Den hele Begivenhed tildrog sig med en frygtelig, Rædsel opvækkende Hurtighed. Et Forfærdelsesskrig undslap Alle, der saae den Ulykkeliges sidste, fortvivlende Blik. Et Øieblik flød det lemlæstede Legeme midt i sit Blod; Dødsangst og Rædsel stod malet paa det endnu ikke bevidstløse Aasyn. I næste Øieblik tiente det som Føde for Oceanets Uhyrer. Alt var forbi, undtagen den mørke Plet paa Havets Overflade. Den mættede Fisk forsvandt, men det blodrøde Punkt veeg ikke fra det ubevægelige Vrag, som om det var hensat der, for at minde de Overlevende om deres Skiebne.

„Det er skrækkeligt!" sagde Ludlow.

„En Seiler!" udbrød Søskummeren, hvis Stemme og Tone i dette pinefulde og forfærdelige Øieblik klang som et Budskab fra Himmelen. „Min brave Skonnertbrig!"

„Gud give, at den bringer os bedre Lykke end Fregatten, der nys forlod os."

„I Sandhed, det give Gud. Svigter dette Haab, da er Alt fortabt. Faa Skibe seile her forbi, og vi have havt tilstrækkeligt Beviis paa, at vore Bramseil ikke ere saa høie, at de kunne falde Enhver i Øinene."

Alles Opmærksomhed var nu henvendt paa det hvide Punkt i den fierneste Horizont, som Søskummeren saa tillidsfuldt paastod at være Havfruen. Ingen uden en Sømand kunde føle denne Vished, thi kun lidt mere end det øverste af Boven-Seilene kunde sees fra det lavtliggende Flaad. Dens Cours var heller ikke fordeelagtig, da den var i Læ af dem, men saavel Ludlow som Smughandleren forsikkrede de Andre, at Skibet stræbte at knibe ind under Landet.

Længe, som Elendighedens Dage, varede de to følgende Timer. Saameget var afhængigt af tilfældige Omstændigheder, at Sømændene i Selskabet betragtede enhver Bevægelse med en til Dødsangst grændsende Spænding; Vinden kunde lægge sig og nødsage Skibet til at ligge stille, og da vilde saavel Skonnertbriggen som Flaadet være overladt til de usikkre Strømningers

Vilkaar paa Havet; Vinden kunde springe om og nødsage dem til at forandre Coursen og saaledes giøre deres Sammentræffen umulig; Vindens Tiltagen kunde tilintetgiøre Flaadet, endog førend Undsætningen kunde komme. Til disse aabenbare Muligheder kom endnu det høist sandsynlige Tilfælde, at Mandskabet paa Skonnertbriggen havde Grund til antage, at Selskabets Skiebne alt var afgiort.

Dog syntes Lykken at være gunstig, thi Vinden vedblev uden at tage til; Skibets Hensigt var tydelig, at styre et eller andet Sted hen i Nærheden af dem, og Haabet, at det var gaaet ud for at opsøge dem, var saa stærkt og rimeligt, at det oplivede ethvert Bryst.

„De trofaste Gutter søge efter os," udbrød Smughandleren, og hans Røst vidnede om dyb Sindsbevægelse. „De ere Mænd for at undersøge Kysten paa det Nøieste, førend de opgive at forske efter os."

„De seile os forbi! — sving med Flaget — maaskee faae de Øie derpaa!"

Det lille Flag blev ikke bemærket, og efter saa lang og ængstelig Venten havde Selskabet paa Flaadet den Smerte, at see det hurtigtseilende Skib flyve dem forbi, og løbe dem saa langt agterud, at der kun var lidet Haab om, at det atter vilde vende tilbage. Ved disse feilslagne Forventninger syntes selv Søskummerens Mod at dale.

„For min egen Skyld er det mig ligegyldigt;"

sagde sørgmodigen den giæve Sømand. „Hvad Magt ligger der paa i hvilket Hav og paa hvilken Reise en Sømand synker i sin vaade Grav! — men Dig, min skyldfri, min muntre Eudora, havde jeg ønsket en bedre Skiebne — ha! — de stagvende! — den søgrønne Dame kiender dog sine Børn!"

Skonnertbriggen var i Begreb med at vende, ti eller femten Minuter efter var Skibet atter tvers ud for Flaadet, og til Luvart.

„Dersom det nu styrer os forbi, ere vi uden Redning forlorne," sagde Søskummeren, i det han med Haanden paabød Taushed. Derpaa satte han Hænderne for Munden og raabte, som om Fortvivlelsen havde begavet hans Lunger med Kæmpestyrke:

„Hoi! Havfrue! ahoi!"

Det sidste Ord udgik fra hans Læber med den klare og tydelige Skarphed, som denne særegne Lyd er skikket til at frembringe. Det syntes som om det lille Skib kiendte sin Capitains Stemme, thi det afveeg med en let Bevægelse lidt fra sin Cours, som om Bygningen havde været i Besiddelse af Bevidsthed og Liv.

„Hoi! Havfrue! ahoi!" raabte Søskummeren med en endnu kraftigere Anstrængelse.

„Et Holloi!" kom tilbage svagt baaret af Vinden, og Skonnertbriggen forandrede atter Cours.

„Havfrue! — Havfrue! — ahoi!" raabte Sø-

manden med Shavlet med overnaturlig Kraft, og den sidste Deel af Raabet blev udstødt saa vedholdende, at den, fra hvem det kom, sank udmattet tilbage ved denne Anstrængelse.

Ordene klang endnu i Ørene paa det aandeløse Selskab paa Flaadet, da et lydeligt Jubelraab lød til dem over Vandet. I næste Øieblik holdt Skonnertbriggen af, og dens skarpe Boug saaes styrende lige efter det lille over Søen flagrende Signal. Det varede ikkun et Øieblik, men et Øieblik, der indesluttede en Evighed af Haab og Frygt, førend det skiønne Skib gled hen over Vandet i en Afstand af halvtredsindstyve Fod fra Mærket, der var Flaadets Hovedpunkt. Inden fem Minuters Forløb dreve Rundholterne af Coquetten folkeløse og forladte paa den øde Havflade.

Søskummerens første Følelse, da hans Fod berørte hans Skonnertbrigs Dæk, var sikkert dyb og inderlig Taknemmelighed. Han var taus, og hans Bryst syntes betynget. Han gik hen ad Dækket, kastede sit Blik i Veiret og slog med Haanden saa kraftigt paa Gangspillet, at det var uvist, om det skete af Krampe eller af Kiærlighed til Skibet. Med et alvorligt Smiil betragtede han sit opmærksomme og glade Mandskab, derpaa befalede han med sin sædvanlige muntre og myndige Røst:

„Fyld Topseilet! — bras af og hal agter — Sæt

alt kant, som det skulde springe, Gutter; klem Laptasken klods ind under Kysten."

Fire og tredivte Capitel.

„Siig, Sir, jeg beder Eder,
Var ved Fortællingen I selv tilstede?"
Winter's Tale.

Den følgende Morgen bemærkedes ved Vinduerne i Luft-in-Rust deres Eiers Nærværelse. De Personers Aasyn, der saaes i Nærheden af Bygningerne og paa Markerne, udviste en med Sørgmodighed blandet Fryd, som om der var indtruffen en særdeles lykkelig, men af alvorlige og sørgelige Omstændigheder ledsaget, Begivenhed. Negernes Miner forraadte denne Kiærlighed til det Vidunderlige, som er Uvidenhedens Kiendemærke, medens den mere velhavende Classe kunde sammenlignes med Mennesker, hvem Erindringen om tunge, men overstaaede, Lidelser forfulgte.

Men i Raadmandens eget Værelse fandt en Sammenkomst Sted, hvis Særkiende var dyb Alvorlighed. Ikkun Smughandleren og Raadmanden toge Deel deri,

men Begges Blik tilkiendegav nokſomt, at de mødtes liig Mænd, der havde vigtige og alvorlige Gienſtande at afhandle med hinanden. Dog kunde den, der var vant til at tolke Udtrykket i det menneſkelige Aaſyn, have ſeet, at medens hiin ſtod i Begreb med at bringe Anliggender paa Bane, der giorde et dybt Indtryk paa hans Følelſer, ſaae denne ikkun paa lavere Handelsfordele.

„Mine Øieblik ere talte," ſagde Sømanden, traadte midt hen i Værelſet og fæſtede ſit Blik paa Raadmanden, „det ſom ſkal ſiges, maa affattes i Korthed. Giennem Bayen kan jeg kun komme ved høie Vande, og det vilde lidet ſtemme overeens med Deres Forſigtighedsregler, i Fald jeg ſkulde tøve, indtil Efterretninger om det, der nys hændtes paa den aabne Sø, har vakt Opmærkſomhed her."

„Talt med en Smughandlers Kløgt! Denne Betænkſomhed befæſter et Venſkab, ſom ikke er ſvækket under vor ſidſte umagelige Reiſe paa Dronning Annas ſalige Krydſers Ræer og Maſter. Nu, jeg ønſker ikke Ondt over nogen loyal Herre i Hendes Maieſtæts Tieneſte, men det er ubodelig Skade, at Du nu, da Kyſten er reen, ikke ligger parat med en rigelig og god Ladning, beſtemt for det Indre af Landet. Den forrige Fragt beſtod ikke af andet end Brocade og pragtfulde Kniplinger af ſtor Værdi og ſom afgave en god Fordeel; men

Colonien trænger høiligen til visse Artikler, som ikkun kunne bringes i Land i god Ro og Mag."

„Et andet Anliggende bevirker mit Komme; der har været Forhandlinger imellem os, Raadmand Van Beverout, om hvilke De kun har ringe Kundskab."

„De mener den lille Feiltagelse i den sidste Factura? Det har alt oplyst sig, Herr Søskummer, ved en nøiere Beregning, og din Berømmelse for Nøiagtighed er saa grundfæstet, som den engelske Banks."

„Grundfæstet eller ikke, ligemeget; lad den, som tvivler, ophøre med at handle. Jeg har intet andet Valgsprog end „Tillid," ingen anden Regel end „Retfærdighed."

„Min Ven, De optager mine Ord i en feilagtig Mening; jeg nærer ikke nogen Mistanke; men Nøiagtighed er Siælen i Handelen, ligesom Fordeel er Formaalet for samme. Tydeligt Regnskab og fornuftig Balance ere Handelsvenskabets stærkeste Baand. Lidt Oprigtighed bevirker det Samme ved en Smughandel, som Billighed ved Domstolene; den gienopretter den Retfærdighed, som Lovene have tilintetgiort. Hvad vilde Du sige?"

„Det er nu mange Aar siden, Raadmand Van Beverout, at denne Smughandel begyndtes mellem Dem og min Forgiænger; den Samme, som de antog for min Fader, men som blot kunde gjøre Fordring paa dette

Ærefrygt bydende Navn, ved at beskytte den fader- og moderløse Søn af en Ven i den hiælpeløse, barnlige Alder."

„Den sidste Omstændighed er mig ubekiendt," svarede Raadmanden og bøiede langsomt sit Hoved. „Den forklarer visse letsindige Handlinger, der ikke bleve begaaet, uden at føre Forlegenheder med sig. Førstkommende August Maaned er det fem og tyve Aar siden, Herr Søskummer, og tolv af disse Aar henrandt, medens Du selv stod ved Roret. Jeg vil ikke paastaae, at Speculationerne ei kunde være blevne udførte paa en fordeelagtigere Maade; men som det nu er, gaaer det taaleligt. Jeg bliver gammel og tænker paa at afslutte mit Livs Farer og Vovespil; to til tre, eller i det høieste fire til fem lykkelige Reiser ville, tænker jeg, føre til, at vi holde en endelig Afregning med hinanden."

„Det vil skee hurtigere. Jeg troede, at min Forgiængers Begivenheder ikke vare nogen Hemmelighed for Dem. Den Maade hvorpaa han blev fordreven fra Stuarternes Søtieneste paa Grund af hans Kamp mod Tyraniet, hans Flugt med en eneste Datter til Colonierne og hans endelige Tilflugt til Smughandelen for at ernære sig, have vi ofte berørt i vore Samtaler med hinanden."

„Hm! Min Hukommelse i Forretningssager er god, Herr Søskummer, men jeg er ligesaa glemsom som en nylig udnævnt Adelsmand, naar Talen er om hans Stam-

træ, med Hensyn til Ting, som burde forglemmes. Dog troer jeg, det forholder sig, som De sagde."

„De veed, at da min Beskytter og Forgiænger forlod dette Land, tog han hele sin Eiendom ud med sig paa Søen?"

Han medtog en herlig, hurtigtseilende Skonnert, Herr Søskummer, tilligemed en velsorteret Fragt af udvalgt Tobak og en god Ballast Stene fra Strandbredden. Han var ingen naragtig Beundrer af søgrønne Qvinder og pralende Skonnertbrigger. Ofte forvexlede de kongelige Krydsere den værdige Kiøbmand med en flittig Fisker."

„Han havde sine Luner, og jeg har mine. Men De forglemmer en Deel af den Fragt, han førte; og denne Deel var ikke den mindst kostbare?"

„Muligen kan der have været nogle Baller Maarskind; thi Handelen med denne Artikel begyndte netop at florere."

„Han tog en ung, uskyldig og kiærlighedsfuld Pige med sig."

Raadsherren giorde en uvilkaarlig Bevægelse, der næsten ganske skiulte hans Aasyn for hans Giæst.

„Der var i Sandhed en skiøn og, som De siger, en ømtfølende Pige, som tog bort tilligemed ham," svarede han med en qvalt og hæs Stemme. „Hun døde, efter dit eget Sigende, Herr Søskummer, i Nærheden

af Italien. Jeg saae aldrig Faderen, efterat hans Barn for sidste Gang havde besøgt disse Kyster."

„Hun fuldendte mellem Øerne i det middellandske Hav. Men den Tomhed hun efterlod i alle deres Hierter, som kiendte hende, blev i Tide udfyldt af hendes Barn."

Raadsherren sprang op fra Stolen, kastede et skarpt og ængsteligt Blik paa Smugleren og gientog langsomt Ordet

„Barn!"

Saaledes sagde jeg. Eudora er denne uværdigt behandlede Qvindes Datter — behøver jeg at nævne Faderen?"

Borgeren udstødte et dybt Suk, bedækkede sit Aasyn med sine Hænder og sank tilbage paa Stolen med en krampagtig Gysen.

„Hvilket Beviis har jeg for din Paastand?" yttrede han omsider med sagte Stemme. „Er Eudora din Søster?"

Smughandlerens Svar ledsagedes af et sørgmodigt Smiil.

„De er bleven ført bag Lyset. Med Undtagelse af Skonnertbriggen er min Tilværelse ikke knyttet til Noget. Da min egen fortræffelige Fader faldt ved hans Side, som beskyttede min Barndom, døde den Sidste af min Slægt. Jeg elskede min Beskytter som min Fader, og han kaldte mig sin Søn; medens Eudora for Dem blev

udgivet som et Barn af et sildigere Ægteskab. Men her ere tilstrækkelige Beviser for hendes Herkomst."

Raadmanden modtog det Skrift, som hans Gjest overrakte ham med dyb Alvor, og begjærligen gjennemløb hans Blik dets Indhold. Det var et Brev til ham selv fra Eudoras Moder, skrevet efter dennes Fødsel med al en Qvindes vedholdende Ømhed. Kjærligheden imellem den unge Kjøbmand og hans hemmelige Handelsvens skjønne Datter havde været mindre brødefuld fra hans Side, end de fleste lignende Forbindelser. Ikkun det Særegne ved deres Stilling og det Vanskelige i at indføre en Pige i Samfundet, hvis Tilværelse var hans Venner ubekjendt, tilligemed deres gjensidige Frygt for den ulykkelige, men dog stolte, Fader havde forhindret et lovligt Ægteskab. Coloniens simple Former, der bestode med Hensyn til Ægteskab, vare let at iagttage, ja, der var endog nogen Grund til at opkaste det Spørgsmaal, om Forbindelsen ikke var bleven fuldbyrdet saa overeensstemmende med disse, at Afkommet kunde betragtes som ægtefødt. Da Myndert Van Beverout derfor gjennemlæste Brevet fra hende, som han eengang elskede saa inderligt, og hvis Tab i mere end een Henseende havde været en uoprettelig Ulykke for ham, eftersom hendes blide og gavnlige Indflydelse vistnok havde virket heldbringende paa hans Charakteer, skjælvede hans Lemmer, og hans hele Legeme forraadte en hestig Sindsbevægelse.

Den døende Qvindes Sprog var ømt og frit for Bebreidelser, men det var høitideligt og formanende. Hun berettede ham om deres Barns Fødsel; men hun overlod dets Fremtid til sin egen Fader, medens hun underrettede den, der havde skiænket det Livet, om dets Tilværelse; i det Tilfælde at Barnet nogensinde skulde overdrages til hans Omhu, anbefalede hun det paa en høitidelig Maade til hans Kiærlighed. Slutningen af Brevet indeholdt hendes Afskedsord, i hvilke dette Livs svage Hengivenhed stilledes i en sørgelig Modsætning til Haabet om det Tilkommende.

„Hvorfor har man fordulgt dette saalænge for mig?" spurgte den dybtrystede Kiøbmand. „Hvorfor, Du ubetænksomme og uforfærdede Menneske! tillodes det mig, at afløre den menneskelige Naturs Svagheder for mit eget Barn?"

Smughandlerens Smiil var bittert, men stolt.

„Herr Van Beverout, vi ere ingen Kystfarere; Livets Formaal er vor Handel, Havfruen er vor Verden. Eftersom vi have saa lidet Samqvem med Fastlandet, er vor Philosophie ogsaa ophøiet over dets Svagheder. Eudoras Fødsel blev fordulgt for Dem, overeensstemmende med hendes Bedstefaders Ønske. Om Hevn eller Stolthed har været hans Grund, er uvist. Var det af Kiærlighed, da kan Pigen dermed retfærdiggiøre Bedrageriet."

„Og Eudora selv! — kiender hun eller har hun længe kiendt Sandheden?"

„Hun erfarede den først nylig. Efter vor fælleds Vens Død, har jeg været Pigens eneste Raadgiver og Beskytter. Det er nu et Aar siden, hun underrettedes om, at hun ikke var min Søster. Førend den Tid troede hun, ligesom De, at vi nedstammede fra En, der hverken var hendes eller min Fader. Nødvendigheden tvang mig i den senere Tid til sjeldent at lade hende forlade Skonnertbriggen."

„Giengieldelsen er retfærdig!" stønnede Raadmanden. „Mit eget Barns Fornedrelse straffer min Modløshed!"

Med høi Værdighed traadte Smughandleren hen for den Gamle, og hans uforfærdede Blik udtrykte den Fornærmedes Harme.

„Raadmand Van Beverout," sagde han, og hans Stemme var streng og dadlende, „ubeplettet, som hendes ulykkelige Moder, førend Nødvendigheden tvang ham, hvis Tilværelse fast og inderligt var knyttet til hendes, at betroe hende til din Gjestfrihed, erholder Du din Datter tilbage. Vi Smughandlere have vore egne Begreber om Ret og Uret, og min Taknemmelighed lærer mig ikke mindre end mine Grundsætninger, at min Beskytters Slægtning har Ret til at fordre Beskyttelse og ikke Krænkelser af mig. Om jeg end havde været Eudoras Broder, kunde hun ikke have hørt noget renere Sprog, ikke erfaret nogen uskyldigere Opførsel, end medens hun bevogtedes af min Omhu."

„Jeg takker Dig af mit ganske Hjerte!" udbrød

Raadmanden rørt. „Pigen skal blive anerkiendt som min Datter, og med en saadan Medgift, jeg er istand til at give hende, kan hun endnu haabe at indtræde i et passende og hæderligt Ægteskab."

„Du kan bortgive hende til din Yndling Patronen," svarede Søskummeren med et roligt, men tungsindigt Blik. „Hendes Værd overgaaer langt Alt, hvad han kan byde hende. Denne Mand er villig til at tage hende, thi han er ikke uvidende om hendes Kiøn og hendes Hændelser. Saameget troede jeg at være Eudora skyldig, da Lykken bragte denne unge Mand i min Magt."

„Du er kun altfor ærlig for denne syndefulde Verden, Herr Søskummer. Lad mig see det elskende Par og øieblikkeligen give det min Velsignelse!"

Smughandleren vendte sig langsomt bort, aabnede en Dør, og vinkede ad dem i det andet Værelse, at de skulde træde ind. Alida kom øieblikkeligen tilsyne med den formeentlige Seadrift ved Haanden, som nu var iført sit eget Kiøns Dragt. Uagtet Raadmanden ofte havde seet hende, som han formodede at være Søskummerens Søster, i Fruentimmerklæder, var hendes Skiønhed dog aldrig forekommet ham saa overordentlig som i nærværende Øieblik. Bakkenbarterne af Silke vare borttagne, og hvor de tilforn sadde, saae man nu glødende Kinder, hvis Farve Solens brændende Straaler ikke havde falmet, men meddeelt et rigere Skiær. De dunkle, glindsende Lokker, der ikke længere vare anbragte paa en Maade, der be-

gunstigede Forklædningen, ombølgede nu Tinding og Pande og beskyggede et Aasyn, der, skiøndt det i Almindelighed var skielmsk og muntert, dog i dette Øieblik var formørket af dyb Eftertanke og Følelse. Kun sieldent seer man to slige Væsner ved hinandens Side, som de, der nu knælede ved Kiøbmandens Fødder. I hans Bryst syntes at foregaae en Kamp imellem hans gamle og ved Vanen befæstede Kiærlighed som Onkel og Beskytter og den nys vækkede Ømhed som Fader. Men endog hans sløve og forvendte Følelser kunde ikke modstaae Naturens Røst; lydeligt kaldte han paa sit Barn ved Navn, og den egennyttige og beregnende Raadmand sank til Eudoras Bryst og græd. Det vilde have været vanskeligt at skildre, hvad der foregik i den alvorlige, men opmærksomme, Smughandlers Indre, medens han var Vidne til dette Optrin. Mistillid, Uro og Sorg stode afverlende malet i hans Øies Udtryk; den sidste Følelse fik Overhaand, og han forlod Værelset, som En der følte, at en Fremmed ikke havde Ret til at være Vidne ved saa hellige Sindsbevægelser.

To Timer sildigere vare Hovedpersonerne i denne vor Fortælling forsamlede ved Bredden af Bugten under et Egetræes Skygger, der syntes at være i samme Alder som det Land, i hvilket det havde fæstet sine Rødder. Skonnertbriggen havde lettet Anker, og under smaae Seil stod den i eens Afstand frem og tilbage i det lille Basin, saa let og yndig i sine Bevægelser, som den skiønne Svane,

der vugger sig paa Voverne i velbehagelig Nydelse af dens medfødte Drift. En Baad havde netop lagt an ved Strandbredden; Søskummeren stod i Nærheden deraf og rakte Drengen Zephyr sin Haand, for at hielpe ham at stige i Land.

„Vi Havets Undersaatter ere Slaver af Overtroen," sagde han, da Barnets lette Fod berørte Jorden. „Det er Følgerne af vor Færd, som uophørligen stiller os Farer i Møde, der ere vore Kræfter overlegne. I mange Aar har jeg troet, at et eller andet stort Gode eller endnu større Onde vilde ledsage Drengens første Besøg paa Landet. Hans Fod staaer nu for første Gang paa den faste Jord. Jeg venter min Anelses Fuldbyrdelse!"

„Den vil være heldbringende," svarede Ludlow. „Alida og Eudora ville oplære ham i dette lykkelige Lands simple Sæder, og han seer ud til at ville giøre sine Lærerinder Ære."

„Jeg frygter, at Drengen vil savne den søgrønne Dames Lærdomme! Capitain Ludlow, der er endnu en Pligt tilbage for mig at opfylde, og som en Mand begavet med mere Følelse, end De maaskee tiltroer mig, kan jeg ikke tilsidesætte den. Jeg har erfaret, at la belle Barbérie har bønhørt Dem?"

„Jeg er saa lykkelig."

„Min Herre, ved ikke at forlange nogen Forklaring over det Foregaaede, har De lagt en ædel Tillid for Dagen, som fortiener at giengieldes. Da jeg ankom

til denne Kyst, havde jeg fattet den Beslutning, at gjøre Eudora's Fordringer paa hendes Faders Beskyttelse og Formue gieldende. Om jeg end havde fattet Mistillid til en med saamange Overtalelsesmidler begavet Dames Indflydelse og fiendtlige Sindelag, vil De erindre, at det var, førend et nærmere Bekiendtskab havde sat mig istand til at vurdere andet end hendes Skiønhed. Hun blev greben i sin Pavillon paa min Foranstaltning og ført som Fange ombord paa Skonnertbriggen."

„Jeg formodede, hun kiendte sin Cousines Historie og havde indvilliget i at yde sin Bistand ved en phantastisk Plan, som skulde sigte til at hidføre Eudoras nærværende lykkelige Optagelse blandt sine naturlige Venner."

„De lod ikkun hendes Uegennyttighed vederfares Ret. Deels for at gjøre den mod hende udøvede personlige Uret god igien, deels for paa den hurtigste og sikreste Maade at berolige hendes Frygt, giorde jeg min Fange bekiendt med Sagen; paa samme Tid hørte Eudora ogsaa for første Gang Beretningen om hendes Herkomst. Beviserne vare ugiendrivelige, og vi fandt en ædelmodig og hengiven Veninde der, hvor vi havde ventet at træffe en Medbeilerinde."

„Jeg vidste, at Alida ikke kunde vise sig mindre ædelmodig!" udbrød den af Beundring opfyldte Ludlow, og løftede den rødmende Piges Haand op til sine Læber; „Tabet af hendes Formue er Gevinst, da det bidrager til at lægge hendes sande Charakteer for Dagen."

„Tys! Tys!" afbrød Raadmanden ham; „der er kun ringe Grund til at omtale et Tab af hvilketsomhelst Slags. Hvad den naturlige Retfærdighed fordrer, skal vistnok skee; men hvorfor skal hele Colonien erfare, hvormeget eller hvorlidet en Brud erholder i Medgift?"

„Tabet af Formue skal rigeligen blive erstattet," sagde Smughandleren. „Disse Punge indeholde Guld. Min Myndlings Medgift ligger færdig i samme Øieblik, hun har erklæret sit Valg."

„Lykke og Klogskab!" udraabte Kiøbmanden. „Dit Forraad vidner om en høist priisværdig Forsigtighed, Herr Søskummer, og hvad end Skatkammer-Dommernes Mening kunde være med Hensyn til din Nøiagtighed og Soliditet, er jeg overbeviist om, at der ere mindre paalidelige Mænd ansatte ved selve Englands Bank! Disse Penge kan Pigen sikkert giøre Fordring paa som Arv efter sin Bedstefader?"

„Saaledes forholder det sig."

„Jeg antager at dette er et gunstigt Øieblik til at tale paa en ligefrem Maade om en Gienstand, der ligger mig meget paa Hiertet, og som ligesaa gierne kan afhandles under det nærværende Øiebliks gunstige Indflydelse, som til nogen anden Tid. Jeg troer, Herr Van Staats, at dersom De undersøger deres Følelser for en gammel Ven noget nøie, vil De komme til den Overbeviisning, at en nøiere Forbindelse, end den vi tilsigtede, vil høiligen bidrage til deres Lykke?"

„Jeg vil indrømme, at Kulden hos la belle Barbérie har formindsket min Varme," svarede Patronen af Kinderhook, som sielvent gik videre i sine Svar, end det ham forelagde Spørgsmaal fordrede.

„Og end videre har man sagt mig, min Herre, at De, efter et fiorten Dages Bekiendtskab med min Datter, har havt Grund til at fæste deres Kiærlighed paa hende, hvis Skiønhed er nedarvet, og hvis Formue vistnok ikke er bleven formindsket ved denne redelige og uforfærdede Sømands retfærdige Opførsel."

„At optages i Deres Familie, Herr Van Beverout, vilde lade lidet blive tilbage for mig at ønske i dette Liv."

„Og hvad den anden Verden angaaer, da hørte jeg aldrig, at nogen Patron af Kinderhook forlod os, uden at have sikkret sig de mest grundede Fordringer i denne Henseende; thi faa Familier i Colonien have giort mere for at opretholde Religionen, end de. De bidroge rigeligt til de to hollandske Kirker i Manhattan; de have ogsaa med egne Midler opført tre meget zirlige grundmurede Bygninger paa Godset, hvoraf hver er forsynet med et flamsk Taarn og brugbare Veirhaner; desuden have de ogsaa giort den ærværdige Bygning i Albany meget godt. Eudora, mit Barn, denne Herre er min fortrolige Ven, og som saadan troer jeg at kunne anbefale ham til din Gunst. I ere ikke aldeles fremmede for hinanden, men for at I kunne have Leilighed til at tage en overlagt Beslutning, kunne I forblive her endnu

en Maaned, hvilken Tid vil sætte Eder istand til at vælge uden Overilelse eller Ubetænksomhed. Det er unødvendigt at sige mere for Øieblikket, thi det er min Sædvane at overlade alle Anliggender af denne Vigtighed fuldkommen til Forsynet."

Datteren, hvis talende Aasyn skiftede Farve, liig den afvexlende Glands paa den italienske Himmel, forblev taus.

„De har paa en tilfredsstillende Maade borttrukket det Forhæng, som skiulte en Hemmelighed, der ikke længere forvoldte mig Bekymring," sagde Ludlow i det han tiltalede Smughandleren; „kan De giøre endnu mere og sige mig, fra hvem dette Brev kom?"

Eudora's mørke Øie oplivedes atter. Hun betragtede Søskummeren og lo.

„Det var ligeledes et af de qvindelige Konstgreb, som udøvedes i min Skonnertbrig. Det blev formodet, at den kongelige Krydsers unge Befalingsmand vilde være mindre tilbøielig til at bevogte vore Bevægelser, naar hans Sind var beskiæftiget med at opdage Forfatterinden til et saadant Brev."

„Og er denne List tilforn bleven udøvet?"

„Jeg maa tilstaae det. Men jeg kan ikke dvæle længere. Om faa Minuter indtræder Ebben, og Havbugten kan da ikke længere befares. Eudora, vi maae afgiøre dette Barns Skiebne. Skal han atter færdes

paa Havet? — eller skal han blive, og som Landmand føre et paa Afvexlinger rigere Liv?"

„Hvis, og hvad er denne Dreng?" spurgte Raadmanden gravitetisk.

„Han er os Begge dyrebar. Hans Fader var min bedste Ven, og hans Moder vaagede over Eudora i hendes Barndom. Indtil dette Øieblik have vi i Forening havt Omsorg for ham; — nu maa han vælge imellem os."

„Han vil ikke forlade mig," faldt den foruroligede Eudora ham hurtigt i Talen. „Du er min Pleiesøn, og Ingen kan lede dit unge Sind, som jeg. Du behøver en qvindelig Haands ømme Pleie, Zephyr; vil Du forlade mig?"

„Lad Barnet selv bestemme sin Skiebne. Overalt, hvor Lykken raader, er jeg overtroisk, hvilket er en meget heldig Omstændighed for en Smughandler."

„Saa lad ham tale. Vil Du blive her, omgiven af disse smilende Marker, og vandre om blandt de brogede, vellugtende Blomster, eller vil Du atter ud paa Havet, hvor Alt er tomt og eensformigt?"

Tankefuld skuede Drengen ind i hendes angestfulde Øie og derpaa fæstede han sit eget tvivlraadige Blik paa Smughandlerens rolige Ansigtstræk.

„Vi kunne gaae til Søes," sagde han, „og naar vi atter vende tilbage, bringe vi mange smukke Sager hiem til Dig, Eudora!"

„Men dette er maaskee den sidste Gang, det er Dig forundt, at see dine Forfædres Land. Husk hvor frygteligt Havet er i dets Vrede, og hvor ofte Skonnertbriggen har været i Fare for at lide Skibbrud!"

„Aa, det er talt som en Qvinde! Jeg har været paa Bovenbramraaen i en Byge, og det forekom mig aldrig, at det var farligt."

„Du besidder al en Skibsdrengs Letsindighed og Tillidsfuldhed! Men de, som ere ældre, vide, at en Sømands Liv er udsat for bestandige og truende Farer. Du har været imellem Øerne i Orkaner og har seet Elementernes Magt!"

„Jeg var i Orkanen, og Skonnertbriggen var ogsaa deri; og derhenne seer Du, hvor stolt og net den ligger paa Søen, som om Intet var vedersaret den!"

„Og i Gaar saae Du os flyde paa det vilde Hav, medens kun nogle faa, slet surrede Spiir forhindrede os fra at synke ned i Dybet!"

„Spirene holdt sig flot, og I druknede ikke, ellers havde jeg fældet bittre Taarer, Eudora!"

„Men Du vil komme dybere ind i Landet og see flere af dets Skiønheder, dets Bierge og dets Floder, dets Huler og dets Skove. Her er Alt Forandring, medens Eensformighed herster paa Havet.

„Visselig, Eudora, Du er besynderlig glemsom. Her er Alt Amerika. Dette Bierg er Amerika; Landet hinsides Bugten er Amerika, og Ankerpladsen i Gaar var

Amerika. Naar vi løbe ud fra Kysten, er det første Land vi saae Die paa England, eller Holland, eller Africa; og naar vi have gunstig Vind, kunne vi paa een Dag seile forbi Kysterne af to eller tre Lande."

„Men ogsaa strande paa dem, tankeløse Dreng! Forkaster Du denne Leilighed, vil dit Liv være viet til Farer."

„Farvel, Eudora," sagde den stivsindede Dreng og opløstede sin Mund, for at give og modtage Afskedskysset.

„Eudora, Lev vel," gientog en dyb og sørgmodig Stemme ved hendes Side. „Jeg kan ikke tøve længere, thi mine Folk give ved Tegn deres Utaalmodighed tilkiende. Om jeg end aldrig tiere skulde komme til denne Kyst, haaber jeg, Du ikke vil forglemme dem, med hvem Du saalænge har deelt Glæde og Sorg."

„Endnu ikke — endnu ikke — Du vil ikke forlade os saasnart! Overlad Drengen til mig — efterlad mig en anden Erindring om det Forbigangne end Smerten."

„Min Time er slaaet. Kulingen frisker op, og jeg benytter ikke dens Gunst. Din Lykksalighed tiener det bedre, at Ingen kiender Skonnertbriggens Historie, og om faa Timer see hundrede nysgierrige Øine fra Byen paa os."

„Hvad Magt ligger der paa deres Mening! — Du vil ikke, kan ikke forlade mig endnu!"

„Gierne vilde jeg tøve, Eudora, men en Sømands Hiem er hans Skib. Altfor meget af den kostbare Tid er allerede spildt. Endnu engang, Lev vel!"

Pigens mørke Øie skuede vildt omkring sig. Det syntes, som om det i dette eneste hurtige og forstyrrede Blik omfattede Alt, hvad der hørte til Landet og dets Nydelser.

„Hvorhen begiver Du Dig?" spurgte hun og tillod neppe sin Stemme at hæve sig over en hviskende Tone. „Hvorhen seiler Du, og naar vender Du tilbage?"

„Jeg følger Skiebnen. Min Tilbagekomst er maaskee fiern — aldrig! Farvel da, Eudora — vær lykkelig med de Venner, som Forsynet har skiænket Dig!" Pigen fra Havets ustadige Blik blev endnu mere uroligt. Hun greb den Haand, som Smughandleren rakte hende, i begge sine og trykkede den paa en lidenskabelig og bevidstløs Maade. Derpaa lod hun den fare, udstrakte sine Arme og slyngede dem krampagtigt omkring hans faste og ubevægelige Skikkelse.

„Vi ville følges ad! — Din er jeg, og Din alene!"

„Du veed ikke, hvad Du siger, Eudora!" udbrød Søskummeren med qvalt Stemme — „Du besidder en Fader — en Veninde — en Mand."

„Bort! bort!" skreg den lidenskabelige Pige og udstrakte med vild Heftighed sin Haand mod Alida og Patronen, da de nærmede sig, som om de vilde rive hende tilbage fra Randen af en Afgrund — „Din og Din alene!"

Smughandleren befriede sig fra hendes vilde Favntag og holdt med Kæmpestyrke den modstræbende Pige fra sig, medens han bestræbte sig for at tæmme Lidenskabernes Storm, der rasede i hans Indre.

„Tænk! tænk blot et Øieblik," sagde han. „Du vilde følge en Forskudt — en Fredløs — En, som Menneskene forfølge og fordømme!"

„Din og Din allene!"

„Med et Skib til Bolig, — det stormende vilde Hav til Verden!"

„Din Verden er min — Dit Hiem er mit — Din Fare min!"

Det Jubelraab, som nu lød fra Søskummerens Bryst, vidnede om, at Bevidstheden om hans Lykke giennembrød alle Skranker.

„Du er min!" raabte han. „For et Baand som dette, maae en saadan Faders Fordringer vige. Kiøbmand, farvel — jeg skal behandle din Datter bedre, end Du behandlede min Velgiørers Barn!"

Eudora blev løftet fra Jorden, som om hun ikke havde været tungere end en Fieder, og trods en pludselig og heftig Bevægelse af Ludlow og Patronen, blev hun baaren ned i Baaden. Inden et Øieblik var Fartøiet i Bevægelse, medens den modige Dreng svingede sin Matroshue i Triumph over sit Hoved. Skonnertbriggen, som om den vidste, hvad der gik for sig, dreiede rundt, liig en hurtigt rullende Vogn, og førend Tilskuerne kom sig af deres Forvirring og Forundring, hang Baaden allerede i Tallierne. Smugleren stod paa Hytten, med den ene Arm slynger om Eudora, og med Haanden tilvinkede han den ubevægelige Gruppe paa Strandbredden, medens Havets endnu halvt bevidstløse Pige med Tegn tilviftede Alida og sin Fader et svagt Farvel. Skibet gled giennem Bugten og vuggedes snart paa den høiere Sø. Nu følte det den sydlige Kulings hele Vægt, dets skiønne, smækre Master bøiede sig under dens Magt, og det hurtigseilende Skibs Fart bemærkedes ved Synet af den hvidskummende Stribe, som dens Kiølvand efterlod sig.

Solen begyndte alt at dale, førend Alida og Ludlow forlode Engen foran Lust-in-Rust. I den første Time saaes endnu Skonnertbriggens mørke Skrog at bære den bevægelige Seilsky. Derpaa forsvandt det lave Skrog aldeles for

Øiet, og Seil paa Seil sank ned i Havet, indtil ikkun et hvidt glindsende Punkt var synligt. Det dvælede et Øieblik og tabte sig derpaa i det uendelige Rum.

En Skygge af Sorg omslørede Ludlow og Alidas Formæling. Naturligt Venskab fra hendes og Sømands Deeltagelse fra hans Side bevirkede hos Begge en dyb og vedvarende Interesse for vore Eventyreres Skiebne.

Aar forløb, og Maaneder bleve tilbragte paa Lyststedet, i hvilke tusinde forventningsfulde Blik kastedes ud over Oceanet. Ved Foraarets Komme ilede Alida hver Morgen til Vinduerne i sin Pavillon, i det Haab at see Smughandlerens Skib ligge for Anker i Bugten. Men altid uden Held. Det vendte aldrig tilbage, og skiøndt den ydmygede og i sine Forventninger skuffede Raadmand lod mange hemmelige Undersøgelser anstille saavidt Amerika's Kyst strakte sig, hørte han ingensinde noget om den berømte Søskummer eller om hans uforlignelige Havfrue.

Ende.

